

САНДРА БРАУН ЗДРАВЕЙ, ТЪМА

Превод от английски: Мария Донева, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

Шест минути преди края на предаването смяната ѝ протичаше по обичайния начин.

— През нощта в планините ще бъде мъгливо. Благодаря ви, че прекарахте времето си с мен на вълни 101.3 мегахерца. Приятно ми беше да сме заедно, както всяка нощ от седмицата. Аз съм Парис Гибсън с неувяхващите песни за любовта. Сега се разделям с вас, като ви предлагам да чуete някои от любимите ми парчета. Надявам се, че ще ги слушате с любимия човек до себе си. Притиснете се силно един към друг.

Тя освободи бутона върху контролното табло и изключи микрофона си. Музиката щеше да звучи без прекъсване до 1:59:30 часа. Последните трийсет секунди от програмата щеше да благодари отново на слушателите, да им пожелае лека нощ и да закрие предаването.

Докато вървеше „Вчера“, затвори очи и разкърши напрегнатите си рамене. В сравнение с осем или деветчасов работен ден четиричасовото радио шоу би трябвало да бъде нещо съвсем лесно и краткотрайно. Но не беше. В края на предаването се чувстваше напълно изтощена.

Работеше сама пред микрофона, като представяше песните, които бе избрала и подредила в студиото предварително. Желанията на слушателите изискваха от нея да е винаги в крак с техния вкус и внимателно да пресмята времетраенето на всяко парче. Освен това сама отговаряше на телефонните обаждания.

Механичната част от работата стана нейна втора природа, но не и воденето на предаването. В общуването си със слушателите не допускаше рутина или фамилиарност. Личността Парис Гибсън бе работила усърдно с помощта на учители по дикция и сама, за да усъвършенства собствената си „тоналност“, с която по-късно стана известна.

Сега работеше дори още по-усърдно, за да поддържа свършената си интонация и височина на гласа, защото след двеста и четирийсет минути в ефир вратните и раменните ѝ мускули горяха от умора. Тази пареща болка беше знак, че е водила добре предаването си.

По средата на класическите бийтълсови парчета една от телефонните линии светна червено, което показваше, че има слушател на телефона. Изкушаваше се от мисълта да не отговори, но официално оставаха почти шест минути до края на предаването, а бе обещала да приема слушателски обаждания до два часа след полунощ. Беше твърде късно да включи този слушател в ефир, но трябваше поне да приеме обаждането.

Тя натисна мигащия бутон.

— Парис е на телефона.

— Здравей, Парис. Обажда се Валентино.

Познаваше го по име. Той се обаждаше периодично, а необичайното му име лесно се запомняше. Гласът му също се отличаваше: той почти шепнеше, като вероятно целеше или да направи впечатление, или да прикрие истинската си самоличност.

Тя говореше в микрофона над таблото, който ѝ служеше за телефонна слушалка, когато не беше в ефир. Така ръцете ѝ оставаха свободни и можеше да си върши работата, дори когато говореше със слушатели.

— Как си тази вечер, Валентино?

— Не съм добре.

— Съжалявам да го чуя.

— Наистина ще съжаляваш.

Бийтълс свършиха и Ан Мъри запя „Моето разбито сърце“.

Парис хвърли поглед на монитора и автоматично регистрира факта, че второто от последните три парчета вече се въртеше. Не бе сигурна, че е чула мъжа правилно.

— Моля?

— Ще съжаляваш — повтори той.

Драматичният оттенък бе характерен за гласа на Валентино. Винаги когато се обаждаше, тонът му беше или много висок, или много нисък, рядко звучеше в емоционално средния регистър. Не знаеше, какво може да очаква от него и поради това той се числеше

към интересните слушатели. Ала тази нощ звучеше зловецко и то за първи път.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Направих всичко така, както ме посъветва, Парис.

— Да съм те посъветвала? Кога?

— Всеки път, когато се обаждах. Винаги казваш, не точно на мен, а на всеки обадил се, че трябва да уважаваме хората, които обичаме.

— Така е. Мисля, че...

— Добре, но уважението доникъде не води и аз повече не се интересувам какво мислиш.

Тя не беше нито психолог, нито практикуващ психоаналитик, а само радио водеща. Всъщност беше най-обикновен човек. Въпреки това прие на сериозно ролята си на среднощен приятел.

Когато някой слушател нямаше с кого да разговаря, тя се превръщаше в негов анонимен душеприказчик. Публиката ѝ я познаваше само по гласа, но ѝ се доверяваше. Тя им служеше за довереник, съветник и изповедник.

Споделяха с нея радостите си, разказваха ѝ скърбите си, понякога дори разголваха душите си. Обажданията, които тя считаше ценни за предаването си, събуждаха съчувствие у останалите слушатели, караха ги да изпрачат своите поздравления в ефира, а понякога предизвикваха разгорещени спорове.

Често слушателите се нуждаеха просто от отдушник. Тя поемаше ролята на буфер. Беше удобен отдушник за всеки, който не можеше да понесе света. Много рядко ставаше обект на слушателски гняв, но очевидно сегашното обаждане бе един от тези редки случаи и тя се обезпокои.

Ако Валентино е на ръба на нервна криза, тя не може да излекува причината, но във всеки случай би могла да го задържи на безопасно разстояние от евентуална катастрофа, като разговаря с него, а после да го убеди да потърси професионална помощ.

— Нека поговорим за това, Валентино. Какво си намислил?

— Уважавам момичетата. Когато имам връзка с момиче, поставям го на пиедестал и се отнасям с него като с принцеса. Но това не му е достатъчно. Не мога да имам вяра на момичетата. Въртят ме на

пръста си. А когато някое ме напусне, аз ти се обаждам и ти ми казваш, че вината не е моя.

— Валентино, аз...

— Убеждаваш ме, че нищо лошо не съм направил, че не аз съм виновен, задето ме е оставила. Знаеш ли какво? Ти си напълно права. Не съм виновен аз, Парис. Ти си виновна. Този път вината е твоя.

Парис погледна през рамо към звукоизолиращата врата на студиото. Разбира се, че е затворена. Коридорът зад стената от прозорци никога не е бил толкова тъмен, макар че сградата оставаше неосветена след края на нейното предаване.

Доця ѝ се Стен да е наоколо. Дори присъствието на Марвин щеше да е от полза. Искаше ѝ се някой, който и да е, да чуе обаждането и да ѝ помогне да го разбере.

Помисли си да прекъсне разговора. Никой не знаеше къде живее, нито дори как изглежда. В договора ѝ с радиостанцията бе залегнало условието да не се появява визуално. Пък не ѝ харесваше да участва в публични изяви — неограничени или каквито и да е печатни реклами, реклами по телевизията и билбордове. Парис Гибсън беше само име и глас, не и лице. Ала си даваше сметка, че не може да прекъсне разговора с този мъж. Ако той е взел присърце нещо, което тя е изрекла в ефир и събитията не са се развили добре, гневът му беше разбираем.

От друга страна, ако не бе съгласен с нещо, казано от нея, всеки нормален човек щеше просто да махне с ръка и да го отмени. Този човек ѝ бе дал повече власт над собствения си живот, отколкото тя заслужаваше или желаше.

— Обясни ми, Валентино, в какво ме обвиняваш?

— Ти ѝ каза да ме разкара.

— Но аз никога...

— Чух те! Слушах предаването ти. Тя ти се обади онази вечер. Не си каза името, но я познах по гласа. Разказа ти за нас. После заяви, че съм станал ревнив и съм се държал собственически. Ти ѝ каза, че ако връзката ни я ограничава, трябва да направи нещо. С други думи, посъветва я да ме разкара.

Той замълча, а после добави:

— Аз пък ще те накарам да съжеляваш, че си ѝ дала такъв съвет.

Мислите ѝ препускаха. През всичките години, докато беше в ефир, никога не се беше сблъсквала с подобен проблем.

— Валентино, нека се успокоим и да го обсъдим, става ли?

— Аз съм спокоен, Парис. Много съм спокоен. И няма какво да обсъждаме. Закарах я там, където никой няма да може да я открие. Няма да ми избяга.

При последното изречение зловецът му тон прие заплашителни нотки. Той със сигурност не искаше да каже онова, което току-що заяви.

Ала преди тя да може да изрази мислите си на глас, той добави:

— Парис, тя ще умре след три дни. Ще я убия, а смъртта ѝ ще тежи на твоята съвест.

Въртеше се последното парче. Часовникът на монитора показваше, че предаването е към края си. Тя хвърли бърз поглед към записващото устройство, за да се увери, че някое електронно дяволче не е причинило повреда. Не, сложната машинка работеше както трябва. Обаждането се записваше.

Тя навлажни устните си и напрегнато пое дъх.

— Валентино, това не е смешно.

— Не съм и очаквал да бъде.

— Знам, че всъщност не възнамеряваш...

— Възнамерявам да направя *точно* това, което казах. Имам поне седемдесет и два часа да бъда с нея, нали така? Дали ще съм добър с нея? Нима не заслужавам три дни от времето и вниманието ѝ?

— Валентино, моля те, чуй...

— Писна ми да те слушам. Говориш пълни глупости. Даваш скапани съвети. Аз се отнасям с уважение към някое момиче, а то излиза и разтваря крака, за който ѝ падне. А пък ти ѝ казваш да ме разкара и да ми внуши, че аз съм скъсал с нея, че аз съм лъгал. Което е честно, е честно. Ще я чукам, докато плувне в кръв, а после ще я убия. Имаш на разположение точно седемдесет и два часа, Парис. Приятна нощ.

ПЪРВА ГЛАВА

Дийн Малой стана от леглото. Лутайки се в тъмнината, той най-после откри бельото си на пода, взе го и отиде в банята. Много тихо затвори вратата и светна лампата.

Тъй или иначе Лиза се събуди.

— Дийн?

Той се опря с две ръце на ръба на умивалника и погледна лицето си в огледалото. Отражението му се вглеждаше и него и той не можеше да определи дали с отчаяние, или с отвращение. Но със сигурност укоризнено.

Продължи удивено да се наблюдава още няколко секунди, после завъртя крана и се наплиска със студена вода. Използва тоалетната, нахлузи боксерките си и отвори вратата.

Лиз бе запалила нощната лампа и се бе облегнала на лакът. Русата ѝ коса бе разрошена, под очите ѝ личаха останки от грим. Ала все пак успяваше дори в този си вид да бъде привлекателна.

— Ще вземеш ли душ?

Той поклати глава:

— Не точно сега.

— Ще те изтъркам отзад.

— Благодаря ти, но...

— А отпред?

Той ѝ отвърна с бърза усмивка.

— Друг път.

Панталоните му висяха върху креслото. Когато се протегна, за да ги вземе, Лиз се отпусна по гръб върху купа възглавници.

— Тръгваш си.

— Много бих искал да остана, Лиз.

— През последните седмици не си оставал за през цялата нощ.

— И аз го искам не по-малко от теб, но засега трябва да оставим нещата така, както са си.

— И таз добра, Дийн. Той е вече на шестнайсет.

— Да, на шестнайсет е. Ако беше малко дете, щях всеки миг да знам къде се намира, какво прави и с кого. Ала Гавин е на шестнайсет и има шофьорска книжка. За всеки родител това е истински кошмар, който продължава двайсет и четири часа в денонощието.

— Вероятно няма да си е вкъщи, когато се прибереш.

— По-добре да си е у дома — измърмори той, докато напъхваше ризата в панталоните си. — Снощи наруши вечерния час и на сутринта го направих на мат и маскара. Забраних му да излиза.

— Колко време?

— Докато не осъзнае вината си.

— А ако не го е направил?

— Ако не е останал у дома ли?

— Не, ако не я е осъзнал?

Това беше много по-труден въпрос. Изискваше по-сложен отговор, за което през нощта той нямаше време. Напъха краката си в обувките, приседна на крайчеца на леглото и взе ръката ѝ в своята.

— Не е честно поведението на Гавин да диктува твоето бъдеще.

— *Нашето* бъдеще.

— Нашето бъдеще — поправи се тихо той. — Адски е нечестно. Заради него плановете ни са винаги неопределени, а това е гадно.

Тя целуна опакото на дланта му, като очите ѝ гледаха нагоре към него през гъстите мигли.

— Дори не мога да те убедя да останеш една нощ при мен, а се надявах, че до Коледа ще сме вече съпруг и съпруга.

— Може и да стане. Нещата могат да се уредят по-бързо, отколкото очакваме.

Тя не споделяше оптимизма му и смръщеното ѝ чело го доказваше.

— Бях достатъчно търпелива. Нали, Дийн?

— Така е.

— Мисля, че през двете години, докато бяхме заедно, бях повече от сговорчива. Преместих се тук, без да се двоумя. И макар според мен да бе по-разумно да живеем заедно, съгласих се да наема тази къща.

Паметта ѝ беше избирателна и неточна. Никога не бяха обсъждали възможността да живеят заедно. Той дори не можеше да мисли за това, докато Гавин е при него. Нямало е никаква причина за колебания по повод преместването ѝ в Остин. Той никога не бе

настоявал на това. Всъщност би предпочел тя да беше останала в Хюстън.

Когато се премести, Лиз съвсем на своя глава реши да направи същото. Решението ѝ тогава го изненада и се наложи той да симулира изблик на щастие, за да прикрие лекото си раздражение. Беше му се наложила в момент, когато последното нещо, от което имаше нужда, бе някой да му налага мнението си.

Ала вместо да спори и да дразни лъва, той призна, че тя е била изключително търпелива с него, както е търпелива и при настоящите обстоятелства.

— Добре осъзнавам колко много се промени положението, откакто започнахме да се виждаме. Не се поколеба да се свържеш със самотен баща на момче в трудна възраст. Беше по-търпелива, отколкото имах право да се надявам.

— Благодаря — отвърна с облекчение тя. — Но тялото ми е нетърпеливо, Дийн. Всеки изминал месец означава едно яйце по-малко в кошницата.

Той се усмихна на тънкия намек по повод биологичния ѝ часовник.

— Отчитам жертвите, които си направила за мен. И които продължаваш да правиш.

— Бих искала да правя още жертви за теб — потупа го по бузата тя. — Защото, дявол да го вземе, ти ги заслужаваш, Дийн Малой.

Той знаеше, че е искрена, ала нейната искреност не подобри настроението му, дори задълбочи още повече униинето, което го обхващаше.

— Моля те за още малко търпение, Лиз. Гавин е непоносим, но има причини за лошото му поведение. Дай ни още малко време. Надявам се, че скоро ще намерим удобно кътче, където и тримата ще можем да живеем.

Тя направи гримаса.

— Удобно кътче, а? Продължавай да използваш подобни изрази и няма да усетиш кога ще получиш собствено дневно токшоу по телевизията.

Той се ухили, щастлив, че можаха да завършат сериозния разговор с по-шеговит тон.

— Още ли имаш намерение да заминеш за Чикаго утре?

— Само за три дни. Среци при закрити врати с хората от Копенхаген. Само мъже. Яки, руси викинги. Ревнуваш ли?

— И още как!

— Ще ти липсвам ли?

— Ти как мислиш?

— Какво ще кажеш да ти оставя нещо, което да ти напомня за мен?

Тя отхвърли чаршафа от себе си. Гола и мъркаща като котка изтегна се върху разхвърляното легло, на което се бяха любили, Елизабет Дъглас приличаше повече на разглезена куртизанка, отколкото на вицепрезидент по маркетинг на международна верига луксозни хотели.

Имаше чувствена фигура, която сама харесваше. За разлики от повечето си съвременнички не трепереше за всяка погълната калория. Когато се налагаше да носи собствения багаж, приемаше го като тренировка и никога не се отказваше от десерта. Извивките по тялото ѝ бяха красиви. Всъщност бяха страхотни.

— Прелъстителна си — въздъхна той. — Много. Но ще се задоволя само с една целувка.

Тя страстно го целуна, като пое езика му в устата си по начин, който със сигурност би накарал всички викинги вкупом да вият от завист. Той беше онзи, който прекъсна целувката.

— Наистина трябва вече да тръгвам, Лиз — прошепнаха устните му, долепени до нейните, преди да се отдръпнат съвсем.

— Попътен вятър.

Тя придърпа чаршафа, за да прикрие голотата си и си лепна усмивка, за да замаскира изписаното върху лицето ѝ разочарование.

— Когато пристигна, ще ти се обадя.

— Направи го.

Той си тръгна, като се стараеше да не изглежда така, сякаш е избягал. Въздухът навън го обгърна като влажно одеяло. Когато вдиша, стори му се, че усети мириса на мокра вълна. Докато измина късото разстояние до колата си, ризата залепна на гърба му. Запали двигателя и нагласи климатика на най-силно. Радиото автоматично се включи. Елвис пееше „Самотна ли си тази нощ?“

По това време по улиците нямаше почти никакво движение. Дийн намали пред жълтата светлина на светофара и когато песента

свърши, той вече беше спрял.

„През нощта в планините ще бъде мъгливо. Благодаря ви, че прекарахте времето си заедно с мен на вълни 101.3 мегахерца.“

Доверителният женски глас отекна в купето на колата. Звуковите вълни притискаха гърдите и корема му. Гласът на водещата бе отлично модулиран от осемте тонколони, поставени от немските инженери на стратегически места в купето. Изключителният звук създаваше впечатлението, че тя е съвсем близо до него, сякаш се взеше на съседното място в колата.

„Сега се разделяме, като ви предлагам да чуete някои от любимите ми парчета. Надявам се, че ги слушате с любимия човек до себе си. Притиснете се силно един към друг.“

Дийн се вкопчи във волана и отпусна глава върху дланите си, докато известната ливърпулска четворка копнееше за утрешния ден.

* * *

Още щом съдия Беърд Кемп получи колата си от паркинга на хотел „Четири сезона“ и влезе в нея, той отпусна възела на вратовръзката и съблече сакото си.

— Боже, колко се радвам, че най-после свърши!

— Ти настоя да присъстваме.

Мариан Кемп изхлузи скъпата наметка от раменете си и дръпна диамантените обеци от ушите си, като потрепери от болка, когато кръвта отново нахлу в обезкървените от клипсовете участъци.

— Добре, но нима беше нужно да ни включваш и в последващата част?

— Е, за нас беше добре да си тръгнем последни. Останахме заедно с най-влиятелните персони.

Като всяка вечеря при раздаване на награди и тази бе досадно дълга. Последва коктейл в апартамента за приеми и съдията не пропусна възможността неофициално да агитира преизбирането си. Докато пътуваха за вкъщи, мистър и мисис Кемп обсъждаха присъствалите на вечерята, като съдията иронично ги наричаше: „Добрите, лошите и грозните“.

Когато пристигнаха, той се запъти към бърлогата си, която никога не оставаше без достатъчни количества от любимите му напитки — Мариан се грижеше за това.

— Ще пийна чашка преди сън. Да наля ли две?

— Не, скъпи, благодаря. Аз се качвам.

Мариан се заизкачва по извитата стълба, която наскоро се бе появила в модно списание за вътрешно обзавеждане. За снимките бе облякла бална рокля, ушита специално за случая, и носеше огърлица от светложълти диаманти. Получи се доста добър портрет, поне тя така каза. Съдията бе доволен от съпътстващата статия, възхваляваща домакинята, задето бе превърнала дома им в такова бижу.

Коридорът на втория етаж беше тъмен, но тя с облекчение забеляза светлина под вратата на стаята, отредена за Джейни. Макар лятната ваканция да беше започнала, съдията бе определил вечерен час за седемнайсетгодишната им дъщеря. Предишната вечер бе закъсняла и се върна едва на зазоряване. Очевидно беше пила, и ако Мариан не грешеше, миризмата, излъчваща се от дрехите ѝ, бе на марихуана. Нещо по-лошо — беше шофирала в това състояние.

— За последен път те измъквам — изрева съдията. — Ако това се повтори, троши си сама врата. И пръста си няма да мръдна. Нека го впишат в досието ти.

От отговора на Джейни повя досада:

— Е, и какво от това?

Сцената се разигра на такъв висок тон и бе гарнирана с такива ругатни, че Мариан се разтревожи да не би съседите да чуят всичко въпреки огромното пространство от грижливо подрязани храсти между двете имения. В края на кавгата Джейни се затвори в стаята си, като затръшна вратата и превъртя ключа. Цял ден не им проговори.

Ала последната заплаха на съдията очевидно ѝ бе направила впечатление. Дъщеря им си бе у дома, а по нейните стандарти, беше съвсем рано. Мариан спря пред вратата ѝ и посегна да почука. Но дочу гласа на радиоводещата, чието предаване Джейни обикновено слушаше, когато се размекнеше. Тя бе добре дошла след противните дисководещи, представящи хард рок и рап.

Винаги, когато усещаше, че някой иска да се разпорежда с личния ѝ живот, момичето избухваше. Майка ѝ не искаше да наруши несигурния мир и не почука, а свали ръката си и продължи по коридора към главния апартамент.

* * *

Тони Армстронг се стресна и се събуди.

Остана да лежи неподвижно, като се вслушваше в шума, който я бе събудил. Дали някое от децата я бе повикало? Може би беше хъркането на Брад?

Не, в къщата цареше тишина, нарушавана единствено от тихото мъркане на климатичната инсталация. Онова, което я бе събудило не беше шум. Не беше и шумното дишане на съпруга ѝ. Защото възглавницата до нея не бе докосната.

Тони стана и си наметна лек пеньоар. Погледна часовника. Един и четирийсет и две. А Брад все още не се беше прибрал.

Преди да слезе на долния етаж, тя надникна в детската стая. Макар че всяка вечер момичетата си лягаха всяка в нейното легло, те неизменно се събираха, за да спят в едно легло. Разликата във възрастта им беше едва година и четири месеца и често ги вземаха за близначки. Сега, с малките си здрави телца свити едно до друго и с рошавите си главички върху общата възглавница, децата бяха като две капки вода. Тони придърпа завивката върху раменете им, погледна ги с любов, като се възхити на невинната им хубост и излезе на пръсти от стаята.

Космически корабчета и други механични играчки буквално задръстваха стаята на сина ѝ. Тя си проправи път към леглото му, като внимаваше да не ги настъпи. Момчето спеше по корем, метнало крака встрани, а едната му ръка висеше от леглото.

Възползва се от възможността и го помилва по бузката. Беше достигнал възрастта, в която всяка демонстрация на обич го караше да се муси и недоволства. Като първороден син той мислеше, че трябва да играе ролята на малко мъжле.

Но всеки път, когато си помислеше, че момчето ѝ се превръща в мъж, сърцето ѝ се изпълваше с отчаяние, обземаше я почти паника.

Докато слизаше, няколко стъпала изскърцаха, ала Тони харесваше шумовете и несъвършенствата на къщата си — те ѝ придаваха атмосфера. Имаха късмет, че я откриха. Кварталът беше хубав и наблизко имаше основно училище. Собствениците бяха намалили цената, тъй като много искаха да я продадат. Някои части имаха нужда от сериозно потягане, ала тя пожела да направи сама повечето от ремонтните работи, така че покупката да се вмести в семейния им бюджет.

Докато се занимаваше с къщата, Брад свикваше с новата си работа. Побърза да извърши необходимите поправки, преди да почисти дома. Търпението и усърдието ѝ бяха възнаградени. Къщата стана не само по-хубава, но и по-стабилна. Първо отстрани недостатъците и чак след това я боядиса и излъска.

За жалост не всичко бе тъй лесно поправимо.

Както сама очакваше, всички стаи на първия етаж бяха тъмни и празни. Включи радиото в кухнята, за да отхвърли тежестта на зловещата тишина. С нежелание си наля чаша мляко и се насили да отпива спокойно от него.

Може би не беше справедлива към съпруга си. Вероятно му се бе наложило да присъства на семинара по данъчно облагане и финансово планиране. По време на вечерята бе заявил, че ще се прибере късно през нощта.

— Нали помниш, скъпа — каза той, когато тя се изненада. — Предупредих те още в началото на седмицата.

— Не, не си ме предупредил.

— Съжалявам. Останах с впечатлението, че съм ти казал. Имах намерение да го направя. Би ли ми подала картофената салата? Между другото, много е вкусна. Каква подправка си ѝ сложила?

— Копър. За първи път чувам за този семинар, Брад.

— Партньорите ни го препоръчаха. Спестили куп данъци от онова, което научили на последния семинар.

— В такъв случай да дойда и аз. Бих могла да приложа наученото в семейния бюджет.

— Добра идея. Ще внимаваме да не изпуснем следващия. Трябва да се запишеш предварително.

Беше ѝ съобщил времето и мястото на семинара, каза ѝ да не го чака, защото след официалното представяне щяло да има неофициално обсъждане и не знаел колко ще продължи. Преди да излезе, целуна нея и децата. Вървеше към колата си оживено и наперено, сякаш не отиваше на сериозен семинар.

Тони изпи млякото си.

За трети път се обади по клетъчния му телефон, и както при предишните две обаждания, отговори ѝ гласовата поща. Тя не остави съобщение. Хрумна ѝ да позвъни в залата, където се провежда семинарът, ала това щеше да бъде чиста загуба на време. През нощта там едва ли имаше някой.

След като по-рано вечерта изпрати съпруга си, тя раздигна масата и изкъпа децата. Когато те си легнаха, опита се да влезе в кабинета на Брад, но откри, че е заключил вратата. За неин срам побесня и затършува из къщата за някоя фиба, фуркет или пила за нокти, нещо, с което да отключи.

Взе отвертка и вероятно повреди непоправимо бравата, ала не ѝ пукаше. За нейно голямо разочарование в стаята нямаше нищо, което да оправдае яростта и подозренията ѝ. Върху бюрото му лежеше съобщението за семинара. В личния си календар беше отбелязал датата. Очевидно го бе включил в плановете си.

Ала съпругът ѝ бе неповторим в създаването на димни завеси.

Седеше на бюрото му и се взираше в тъмния екран на монитора. Допря ръка до бутона за включване: искаше ѝ се да започне проучване, което само крадци, шпиони и подозрителни съпруги извършваха. Не беше се докосвала до него, откакто ѝ бе купил компютър специално за нейните нужди. Когато видя етикираните кутии, които той донесе и стовари върху кухненската маса, тя възкликна:

— Купил си още един компютър!

— Време е да си имаш свой собствен. Честита Коледа!

— Сега е юни.

— Е, подранил съм. Или съм закъснял — той сви рамене по начин, който я обезоръжаваше.

— Сега вече имаш свой компютър и когато изпращаш електронна поща на приятелките си, когато пазаруваш по Интернет или правиш нещо друго, няма да се налага да ме изчакваш.

— Но аз използвам компютъра през деня, когато си в клиниката.

— Това имам предвид. Сега ще можеш да си онлайн винаги, когато пожелаеш.

Което се отнася и за теб.

Очевидно бе прочел мислите ѝ, защото каза:

— Не е това, което си мислиш, Тони.

Стоеше, опрял ръце на хълбока си в отбранителна позиция.

— Сутринта се разрових в склада. Забелязах това малко, розово и компактно компютърче, дето може да върши почти всичко и си рекох: „Колко женствено и полезно. Също като скъпата ми съпруга.“ И импулсивно реших да ти го купя. Мислех, че ще ти е приятно. Очевидно съм сгрешил.

— Приятно ми е — отвърна разкаяно тя. — Много мил жест, Брад. Благодаря ти.

Погледна под око кутиите.

— *Розово ли каза?*

После се засмяха. Той я взе в мечешката си прегръдка. Ухаеше на слънце, сапун и здраве. Притисната до тялото му, тя се чувстваше удобно и безгрижно, беше ѝ добре. Страховете ѝ изчезнаха.

Временно, обаче. Скоро отново излязоха на повърхността.

Тази вечер тя не включи компютъра му. Боеше се от онова, което можеше да открие. Ако ѝ трябваше парола, за да получи достъп, подозренията ѝ щяха да се потвърдят, а тя не го желаше. Не, за бога, наистина не го искаше.

Направила всичко по силите си, за да оправи изкъртената брава, тя си легна с намерение да заспи, като се надяваше, че скоро Брад ще я събуди, ще я залее с нова информация за данъчни хитрости, подходящи за семейства с доходи като техните. Отчаяно се надяваше на това.

„Приятно ми беше да сме заедно — се носеше приглушеният глас от радиото. — Аз съм Парис Гибсън с неувяхващите песни за любовта.“

Никакъв семинар не продължаваше до два след полунощ. Пък и нямаше терапевтична група, която да провежда срещите си в малките часове на нощта. Така се бе извинил Брад предишната седмица, когато се прибра на зазоряване.

Обясни й, че един от групата много трудно се приспособявал към терапията.

— След срещата той ме помоли да пийнем бира, каза, че имал нужда от рамо, на което да поплаче. Този тип наистина имаше проблем, Тони. Ух! Няма да повярваш какви ми ги наговори. Направо ми се *гади*! Както и да е, знаех, че ще ми влезеш в положението. Сама разбираш как е.

Много добре разбираше всичко. Лъжите. Отричанията. Липсата на обяснение за отсъствията му. Заключениеите врати. Знаеше как е, добре го знаеше. Точно както сега.

ВТОРА ГЛАВА

Изкарваше я от кожата ѝ. *Наистина* я изкарваше от кожата ѝ.

Той беше излязъл за малко и тя не знаеше, кога ще се върне. Това не ѝ харесваше, искаше да се махне.

Ала беше със завързани ръце. В буквалния смисъл на думата. Краката ѝ също бяха завързани. Най-лошото беше, че на устата ѝ бе залепена широка лента с метален вкус.

През изминалите седмици бе идвала с него на това място четири, а може би пет пъти. Тръгваха си изтощени и се чувстваха на седмото небе. „С развигнени шайби“ — това ѝ дойде наум сега.

Но никога не я бе принуждавал, нито ѝ бе предлагал нещо извратено. Е... нищо *толкова* извратено. Това бе за първи път и, честно казано, тя можеше да мине и без него.

Едно от нещата, които я бяха привлекли в него, бе интелигентността му. Определено се отличаваше от шляецата се тълпа, съставена предимно от гимназисти и колежани, които се занимаваха с алкохол, наркотици и обикновен секс. От време на време, разбира се, както всеки друг и тя се сблъскваше с някой въодушевен старец, който се спотайваше в храсталаците с разголени си палавник в ръка и изскачаше пред всеки, имал нещастieto да погледне в негова посока. Но приятелят ѝ не беше такъв. Той бе готин.

По всичко личеше, че и той я смяташе за различна от останалите. Двете с приятелката си Мелиса бяха видели, че ги наблюдава с целенасочен интерес.

— Може да е ченге — рече Мелиса. — Нали се сещаш, който работи под прикритие.

Онази вечер Мелиса бе провесила нос, защото на другия ден трябваше да замине с родителите си за Европа и не можеше да си представи по-голямо нещастие от това. С всички сили се опитваше да погледне на нещата откъм розовата им страна, ала тъй и не успяваше. Целият свят ѝ бе череп.

— Ченге с такава кола? Не мисля. Освен това обувките му са твърде хубави като за ченге.

Не че бе погледнал към нея. Момчетата винаги я заглеждаха. Направи ѝ впечатление_ начинът_, по който я гледаше. Беше се облегал на капака на багажника си, стоеше съвършено неподвижен и отпуснат, кръстосал крака и поставил ръце на гърдите си, но от него се излъчваше напрежение.

Не я зяпаше в гърдите или в краката, обичайните места, в които се заглеждаха другите момчета, а се взираше право в очите ѝ. Сякаш я познаваше. И не само я познаваше, или знаеше името ѝ, а виждаше *същността* ѝ, знаеше всичко, което трябваше, всичко, което бе важно за нея.

— Мислиш ли, че е симпатичен?

— Може би — отвърна Мелиса, чието самосъжаление я правеше безразлична.

— Аз мисля, че е симпатичен.

Пресуши чашата си с ром и кола, като предизвикателно засмукваше течността през сламката по начин, който с часове бе тренирала пред огледалото. Флуидите, излъчващи се от нея при това упражнение, подлудяваха момчетата, затова го и правеше.

— В атака.

Протегна ръка зад себе си и остави празната пластмасова чаша на масата за пикник, където се бяха настанили с Мелиса, после се измъкна с гъвкавата грация на пълзяща по скалите змия. Отметна косата си назад, изправи гръб и потегли, като в същото време вдиша дълбоко и изпъчи гърдите си още по-напред. Приличаше на олимпийец, готов за решаващото състезание.

Именно тя бе направила първата крачка. Остави Мелиса и лениво се запъти към него. Когато се приближи до колата, застана до него и също се облегна на багажника.

— Много лош навик.

Той обърна глава към нея и ѝ се усмихна.

— Само един ли е?

— Толкова познавам.

Той се усмихна още по-широко.

— В такъв случай трябва да ме опознаеш по-добре.

Без повече подканване, защото нали затова бяха дошли на това място, той я улови за ръката и я поведе към мястото до шофьора. Въпреки горещината ръката му беше хладна и суха. Вежливо отвори вратата на колата си и ѝ помогна да се настани на кожената седалка. Когато потеглиха, тя хвърли тържествуваща усмивка на Мелиса, но приятелката ѝ се ровеше в торбата си и търсеше нещо „за повишаване на настроението“, така че не я забеляза.

Той караше, като държеше волана с двете си ръце и внимателно гледаше пътя пред себе си. Не я зяпаше, не я опипваше, а това бе нещо ново за нея. Обикновено в мига, в който влезеше в нечия кола, мъжът я наgrabваше, сякаш не можеше да повярва на сполетелия го късмет и тя можеше да се изпари, ако не ѝ посегне, или да промени решението си, ако не побърза да я повали.

Този мъж изглеждаше малко отвлечен и тя си помисли, че това е страхотно. Беше зрял и уверен. Нямаше нужда да я зяпа и опипва, за да се убеди, че може да я свали.

Попита го за името му.

Спряха на светофара и той се обърна към нея:

— Толкова ли е важно?

Тя твърде отривисто сви рамене — дълго репетирано движение, което караше гърдите ѝ да щръкнат и да се опрат една в друга по начин, непосилен, за какъвто и да е модел сутиен.

— Мисля, че не е.

Спря поглед върху гърдите ѝ за няколко секунди и когато светофарът даде зелена светлина, продължи да кара.

— Кой е лошият ми навик?

— Гледаш право в очите.

Той се засмя.

— Ако смяташ това за лош навик, наистина трябва да ме опознаеш по-добре.

Сложила ръка на бедрото му, тя изрече с най-страстния си тон:

— С нетърпение го очаквам.

Много бе разочарована от мястото, където я отведе. Апартамент в евтин хотел. Лепкаво червено знаме, опнато на фасадата на двуетажната сграда, рекламираше специалните цени за месеца. Кварталът беше западнал и не отговаряше нито на колата, нито на дрехите му.

Той забеляза разочарованието ѝ и каза:

— Истинска кочина, но само това можах да открия, когато се преместих в града. Търся си нещо по-добро.

После добави:

— Ще те разбере, ако искаш да те върна обратно.

— Не.

Нямаше намерение да го кара да си мисли, че е глупава и надута колежанка, която не обича приключенията.

— Тук има шик.

Голямата стая в апартамента служеше едновременно за дневна и за спалня. В тясната кухня не можеше да се обърнеш. Банята беше още по-малка.

В стаята имаше легло и нощна масичка, бюро с четири чекмеджета, кресло с лампион до него и сгъваема маса, достатъчно дълга за компютъра му, който беше последен модел. Мебелите очевидно бяха купени на старо, но жилището беше чисто и подредено.

Тя отиде до масата. Компютърът бе включен. Само с няколко докосвания на мишката откри онова, което очакваше. Усмихна му се през рамо и каза:

— Значи не си бил там случайно тази вечер.

— Отидох, за да те търся.

— Специално за това?

Той кимна с глава.

Жестът му ѝ се поправи. Дори много.

Бар плотът, разделящ кухнята от всекидневната, служеше за поставка на фотографската му апаратура. Той имаше 35-милиметров апарат, няколко обектива и най-различни съоръжения, включващи преносим триножник. Всички механизми изглеждаха сложни и скъпи, несъответстващи на обстановката. Тя взе апарата и погледна през окуляра.

— Професионалист ли си?

— Хоби ми е. Искаш ли нещо за пиене?

— Да.

Той отиде в кухнята и се върна с две чаши червено вино. Охладено. Виното говореше, че домакинът притежава изискан вкус и класа. Кое то също не съответстваше на обстановката, но тя си

помисли, че обяснението му бе чиста лъжа. Вероятно това не бе неговият дом, а само място за забавления. Далеч от жена му.

Докато отпиваше от виното, тя се огледа.

— Къде са ти снимките?

— Не ги излагам.

— Как така?

— Правя си колекция.

— Колекция ли?

Тя хитро му се ухили, докато навиваше кичур коса на пръста си.

— Думата ми харесва. Ще ми покажеш ли колекцията си?

— Мисля, че няма да стане.

— Защо?

— Снимките са... художествени.

Той я гледаше право в очите, сякаш искаше да улови реакцията ѝ. Погледът му я прониза от главата до пръстите на краката, накара сърцето ѝ да запрепуска, а това отдавна не ѝ се беше случвало в компанията на мъж. Обикновено тя беше тази, която караше мъжете да се чувстват по този начин. Рядко ѝ се случваше да усети несигурност и да не знае какво ще се случи по-нататък, а това бе чудесно. Ужасно вълнуващо.

Тя дръзко заяви:

— Искам да видя колекцията ти.

Той се поколеба за миг, коленичи до леглото и измъкна някаква кутия оттам. Махна капака и извади стандартен фотоалбум, обшит с черна животинска кожа. Когато се изправи, той притискаше албума плътно до гърдите си.

— На колко години си?

Въпросът си беше истинско оскърбление, тъй като тя се гордееше с това, че изглежда много по-възрастна за годините си. Никога не я питаха за годините ѝ, но когато видеха пеперудката, татуирана върху гърдата ѝ, мъжете обикновено изглупяваха и искаха да видят документите ѝ.

— Какво, по дяволите, те интересува на колко години съм? Искам да видя тези снимки. И, между другото, на двайсет и две съм.

Той, разбира се, не ѝ повярва. Дори не успя да скрие усмивката си. Въпреки това постави албума на масата и се отдръпна. Като се

стараеше да изглежда равнодушна, тя се приближи до албума и го разгърна.

Първата снимка бе черно-бяла и тя се сепна. По ъгъла, от който бе направена, тя разбра, че е автопортрет, което по-късно се оказа вярно.

— Противно ли ти е? — попита той.

— Не, разбира се. Да не би да си мислиш, че не съм виждала мъж в ерекция?

Тонът ѝ не беше толкова безразличен, колкото ѝ се искаше. Попита се дали той може да чуе бумтенето на сърцето ѝ.

Разгърна следващата страница на албума, после следващата, докато не го разлисти докрай. Изучаваше всяка снимка, сякаш бе критик, анализиращ художествена фотография. Някои снимки бяха цветни, други черно-бели, но всички, с изключение на първата показваха млади голи жени в прелъстителни пози. Всеки друг щеше да ги сметне за мръсни картички, ала тя бе твърде интелигентна, за да се стегне при вида на фотографирани гениталии.

В никакъв случай не можеше да се твърди, че снимките са „художествени“. Бяха направо отвратителни.

— Харесват ли ти?

Той стоеше тъй близо зад нея, че можеше да почувства дъха му в косите си.

— Добри са.

Той протегна ръка, разгърна няколко страници и се спря на точно определена фотография.

— Тази е любимата ми.

Тя не виждаше нищо, което би могло да превърне голото момиче в нещо по-специално. Зърната на гърдите ѝ приличаха на ухапвания от комар върху плоския и мършав гръден кош. Ребрата ѝ се брояха, а косата ѝ се цепеше. Воал покриваше лицето ѝ и вероятно имаше защо.

Тя затвори албума, обърна се към него и го дари с най-прелъстителната си усмивка. Бавно издърпа сутиена през главата си и го пусна на пода.

— Искаш да кажеш, че ти е била любимата до този миг.

Дъхът му спря, после излезе на пресекулки. С бавни движения той взе ръката ѝ и я постави под едната ѝ гърда, като я намести така, че да изглежда, сякаш му я подава.

Той ѝ дари най-сладката, най-нежната усмивка, която бе виждала някога.

— Съвършена си. Знаех го.

Егото ѝ се издигна до небесата.

— Да не губим време.

Дръпна ципа на шортите си и тъкмо щеше да ги свали, когато той я спря.

— Не, не ги махай съвсем, остави ги на бедрата си. Точно така.

Той бързешком посегна за фотоапарата. Очевидно бе зареден и готов за снимки, защото го вдигна и го насочи към нея.

— Ще стане страхотна.

Накара я да се приближи до креслото с лампиона и нагласи абажура, после отстъпи назад и отново насочи апарата към нея.

— Свали още малко шортичките. Така. Точно така.

Бързо изщрака няколко последователни пози.

— О, лейди, вие ме убивате!

Нагласи фотоапарата по-ниско и я погледна с чистосърдечно задоволство.

— Толкова си естествена! Сигурно си го правила и преди.

— Никога не съм позирала професионално.

— Удивително — възкликна той. — Върви да седнеш на ръба на леглото.

Той коленичи на пода пред нея и я нагласи така, както искаше. Крака. Ръце. Глава. Преди да вдигне отново апарата, целуна вътрешната страна на бедрото ѝ, като засмука плътта между зъбите си и ѝ остави белег.

Снимките продължиха още час заедно с любовната игра. Когато дойде време да влезе в нея, тя бе толкова възбудена, че за малко да пропусне момента. След това той отново напълни чашите с вино, легна до нея и започна нежно да я милва навсякъде, като ѝ говореше колко е красива.

Ето един мъж, който знае как да се отнася с жените, помисли си тя.

Когато изпиха виното, той я попита, дали може да направи още снимки.

— Искам да запечатам блясъка ти, след като си се любила.

— Значи снимаш преди и след това?

Той се засмя и бързо я целуна — целуна я с обич.

— Нещо такова.

Облече я, да, собственооръчно я облече, както тя обличаше куклите си като малка. Върна я в парка край езерото, където се бяха срещнали и я изпрати здрава и читава до колата ѝ. Когато затваряше вратата, целуна я нежно по устата.

— Обичам те.

Ау! Думите му я стреснаха. Стотици момчета ѝ бяха казвали, че я обичат, но това обикновено ставаше, когато я убеждаваха да легне с тях. Често подобни признания в любов се правеха в задимените купета на колите или пикапите им.

Но никога не бяха звучали тъй гальовно, нежно и многозначително. Дори целуна дланта ѝ, преди да си тръгне. Тя си помисли, че жестът е ужасно сладък и изискан.

Оттогава се бяха виждали няколко пъти и срещите им протичаха по същия страхотен начин. Но скоро той започна да мърмори и тя го очакваше. Къде беше снощи? С кого? Чаках те часове, а ти не се появи. Кога ще те видя пак?

Когато бяха заедно, собственическото му чувство разваляше всичко. Освен това очарованието на новата в началото връзка бе започнало да избледнява. Снимките, които правеше, вече не ѝ изглеждаха тъй екзотични, а странни и сладникави. Време беше това да спре.

Може би беше почувствал, че тази вечер тя ще скъса с него, защото срещата им започна лошо. Още щом я взе с колата си, двамата се скараха. По-късно нещата се влошиха още повече.

Постъпката му бе ужасна. Остави я завързана часове наред. Ами ако тази дупка се подпали? Ами ако се развихри торнадо или нещо друго?

Това не ѝ харесваше. Искаше да излезе навън. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Добре, че бе включил радиото и го бе нагласил на програмата на Парис Гибсън. То ѝ правеше компания. Не се чувстваше тъй самотна и изоставена, колкото ако я бе оставил в пълна тишина и мрак.

Тя лежеше и слушаше гласа на радиоводещата и се питаше кога, за бога, ще се върне и какви още забавления и игрички е намислил.

ТРЕТА ГЛАВА

Червената светлина върху контролното табло изчезна. Валентино бе прекъснал връзката.

Изминаха няколко секунди преди Парис да осъзнае, че единственият шум, който чуваше, бе собственият ѝ пулс, отекващ в слушалките. Музиката беше спряла. Видя серия нули на монитора, там, където в обратен ред се отброяваха минутите до края на всяко парче. Колко ли време бе стояла мълчаливо в ефира?

Оставаха двайсет и три секунди до края на програмата и тя натисна копчето на микрофона си. Опита се да говори. Не можа. Опита отново.

— Надявам се, че харесахте песните, посветени на любовта. Ще се чуем пак утре вечер. Очаквам ви. Дочуване. С вас беше Парис Гибсън на къси вълни 101.3 мегахерца. Лека нощ.

Тя освободи двата контролни бутона и се изключи от ефир. После се изстреля от високия въртящ се стол, дръпна тежката врата на студиото, втурна се в тъмния коридор и пресече стаята на техниците.

Стаята беше празна, само върху бюрото на Стен имаше кутия от ресторанта за пържени пилета по кентъкски. Продължи да тича по коридора, при първото разклонение свърна в дясно и буквално се блъсна в Марвин, който влачеше дограма от вътрешните прозорци.

Тя го попита задъхано:

— Виждаш ли си Стен?

— Не.

За Марвин можеше да се каже едно-единствено нещо — не беше по приказките. Ако изобщо проговаряше, използваше само едносрични думи.

— Тръгна ли си вече?

Този път Марвин не каза нищо, само вдигна рамене. Тя остави пазача, изтича до мъжката тоалетна и блъсна вратата. Стен се бе изправил до писоарите.

— Стен, ела тук.

Стен се сепна от нахлуването ѝ и завъртя глава:

— Какво... Имам малко работа тук, Парис.

— Побързай, много е важно.

Тя се втурна обратно в студиото и извъртя стола си към компютъра. Той записваше всяко телефонно обаждане, за да се ползва като евентуален плейбек. Задължително се правеха записи на всичко, което излизаше в ефир. Но това ставаше с друга апаратура и не я засягаше в момента. Сега се интересуваше единствено от телефонното обаждане.

— Какво има?

Стен влезе и погледна часовника на ръката си.

— Имам планове за през нощта.

— Чуй това.

— Не забравяй, че смяната ми свършва в мига, в който изключиш микрофона си.

— Млъкни, Стен, и слушай.

Той се наведе над контролното табло.

— Добре, но след малко наистина трябва да тръгвам.

— Ш-ш-т.

Валентино тъкмо се представяше.

— Това е редовен слушател.

Стен изглеждаше позаинтригуван от ръбовете на ленените си панталони, отколкото от телефонния разговор. Но когато Валентино ѝ заяви, че много ще съжалява, колегата ѝ повдигна вежди.

— Какво означава това?

— Слушай.

До края на записа Стен мълча. Когато записът свърши, Парис го погледна в очакване. Той повдигна тесните си рамене.

— Някакъв шегаджия.

— Така ли? Това ли е оценката ти? Някакъв шегаджия?!

— Какво? Нима мислиш, че е на сериозно? — промърмори той.

— Не знам.

Тя се обърна и натисна копчето за включване на горещия телефон. Това бе линията, която водещите използваша за лични нужди.

— На кого звъниш? — попита Стен. — На ченгетата ли?

— Мисля, че би трябвало.

— Но защo? По телефоните непрекъснато се обаждат всевъзможни манияци. Не се ли случи и миналата седмица с онзи, който искаше от теб да носиш покрoва на погребението на майка му?

— Това е друго. Всяка вечер разговарям с най-различни хора. Но този... не знам — добави несигурно тя.

Когато отговориха на позвъняването ѝ, тя се представи и с няколко думи разказа на оператора какво ѝ се бе случило.

— Вероятно не е нещо важно. Все пак мисля, че някой трябва да чуе разговора.

— Слушам вашата програма, когато не съм на работа, мис Гибсън — отвърна операторката. — Не сте човек, който лесно се паникьосва. Изпращам ви полицейска кола.

Парис ѝ благодари и затвори.

— Идват.

Стен трепна.

— Трябва ли и аз да присъствам?

— Не, тръгвай си. Ще се оправя. Марвин е тук.

— Всъщност не е. Чупи се. Видях го да излиза, когато идвах насам от тоалетната, където бях грубо прекъснат по средата на нещо много важно. Такива изненади могат да наранят някого, ако искаш да знаеш.

Тази вечер не ѝ беше до Стен.

— Едва ли би могло да се случи тъкмо на теб.

Тя му махна с ръка да тръгва.

— Свободен си. Но заключи вратата след себе си. Аз ще отворя на полицаите.

Безпокойството ѝ сигурно се бе пренесло и върху него, защото той се почувства като дезертър.

— Не, ще почакам с теб — отвърна ѝ намусено. — Върви да си направиш чай или нещо друго. Изглеждаш уплашена.

Тя *беше* уплашена. Предложението му ѝ хареса. Отправи се към кухнята за служителите, но не стигна до нея. Откъм вратата се разнесе неприятен звън и изпълни цялата сграда — някой натискаше звънеца на главния вход.

Тя промени посоката си и се втурна към предната част на сградата. С облекчение видя двамата униформени полицаи зад стъклената врата. Нищо че и двамата изглеждаха така, сякаш току-що

бяха излезли от полицейската академия. Единият бе толкова млад, че дори нямаше брада. Но и двамата имаха делови вид и се представиха важно и лаконично.

— Благодаря ви, че пристигнахте толкова бързо.

— Минавахме отгук и като чухме обаждането, се върнахме — обясни единият. Двата партньори я гледаха по странен начин подобно на повечето хора, с които се срещаше за първи път. Слънчевите ѝ очила ги накараха да изпитат внезапно любопитство.

Без да се съобразява с очилата си и с любопитството им, тя поведе полицаите Григс и Карсън през лабиринта от тъмни коридори.

— В студиото имам запис на разговора.

Обикновеният интериор не ги бе подготвил за сложната електроника в студиото. Те се заоглеждаха с любопитство и страхопочитание. Тя им представи Стен и ги върна в действителността. Не си стиснаха ръцете. Парис взе мишката на компютъра и включи записа на разговора си с Валентино.

Мълчаливо го изслушаха. Полицай Григс съсредоточено гледаше тавана, а Карсън бе забил очи в пода. Когато свърши, Григс се изкашля, видимо смутен от грубия език на Валентино.

— Често ли получавате такива обаждания, мис Гибсън?

— Понякога ми звънят странни хора и шегаджии. Дишат тежко и правят мръсни предложения, но нищо не наподобява онова, което току-що чухте. Не съм получавала никакви заплахи. Валентино се е обаждал и преди. Разказвал ми е за очарователната си нова приятелка, за скъсването между тях, разбило сърцето му. Но никога не е говорил такива неща. Нищо подобно на това.

— Мислиш ли, че е същият мъж?

Всички се обърнаха към Стен, който ги бе прекъснал. Стен продължи:

— Може би някой, който слуша програмата ти и знае, че Валентино е редовен слушател, се е представил за него.

— Възможно е — отвърна замислено Парис. — Почти съм сигурна, че Валентино променя гласа си. Никога не звучи естествено.

— Пък и името не е често срещано — обади се Григс. — Мислите ли, че е истинско?

— Няма как да знам. Понякога слушателите не желаят да се представят и искат да останат анонимни.

— Има ли начин да проследим обаждането?

— Наш инженер изработи програма към звукозаписното устройство, което ще ни даде телефонния номер, ако изобщо съществува такъв. Освен това отбелязва часа и датата на всеки разговор.

Тя извади информацията на монитора. Нямахме име, само местен телефонен номер, който Карсън записа.

— Добро начало — отбеляза той.

— Може би — отвърна Григс. — Като имаме предвид защо се е обадил и какво е съобщил, едва ли е ползвал телефонен номер, който би могъл да бъде проследен.

Парис разбра мисълта му и попита:

— Мислите, че ни е подвел?

Не получи пряк отговор от полицаите. Карсън се обади:

— Ще набера номера и ще видим кой ще се обади.

Използваше клетъчния си телефон и изчака няколко позвънявания, но никой не отговори.

— Няма и гласова поща. По-добре е да го подам за проследяване.

Набра цифрите и докато даваше интересувания ги телефонен номер, на когото трябва, Григс обясни на Парис и на Стен, че номерът ще бъде проследен.

— Според мен това е някой, който е използвал името на ваш редовен слушател и иска да види как ще реагирате.

— Като онези психари, които говорят мръсотии по телефона — уточни Стен.

Григс поклати късо подстриганата си глава.

— Точно така. Обзалагам се, че ще попаднем на някой самотен пияница или на група скучаещи хлапета, които се опитват да се развличат, като говорят мръсотии или плашат хората по телефона.

— Надявам се да сте прав.

Парис се сви и разтърка ръце, за да се стопли.

— Не виждам кой би могъл да се шегува по този начин, но предпочитам да е станало така.

— Вече са по следите. Бързо ще го открият — прекъсна ги Карсън.

— Ще ми кажете ли, какво са открили?

— Разбира се, мис Гибсън.

Стен ѝ предложи да я изпрати до вкъщи, но го направи с половин уста и се зарадва, когато тя отказа. Пожела им лека нощ и си тръгна.

— Как можем да се свържем с вас, когато научим нещо? — попита Григс, докато вървяха по кънтящите коридори към изхода.

Парис им даде домашния си телефон и ги предупреди, че не е в указателя.

— Разбира се, мис Гибсън.

Полицайте се изненадаха, че сама заключи сградата.

— Сама ли работите всяка нощ? — попита Карсън, докато я изпращаха до колата и.

— И Стен е тук.

— Какво върши и откога е при вас?

Не върши кой знае какво, помисли си тя с кисело изражение на лицето. Но им каза, че е инженер.

— Дава дежурства и следи да не стане някоя беля с техниката. Заедно сме от две години.

— Никой друг ли не работи през нощта?

— Е, и Марвин. От няколко месеца е чистач.

— Фамилното му име?

— Не ми е известно. Защо?

— Човек никога не знае — отвърна Григс. — Разбирате ли се добре с тези двамата?

— Марвин не се разбира с никой, но той не е от тези, които ще говорят мръсотии по телефона — засмя се Парис. — Говори само когато се обръщат към него, пък и тогава изсумтява нещо неразбираемо под носа си.

— Ами Стен?

Стана ѝ неприятно, че говори зад гърба му. Ако проявеше честност, онова, което щеше да им каже, нямаше да бъде никак ласкателно, затова им отговори кратко:

— Добре се разбираме. Сигурна съм, че никой от тях няма общо с обаждането.

Григс ѝ се усмихна и решително и шумно затвори малкия си бележник.

— Няма да ви навреди, ако ви следваме донякъде.

* * *

Когато влезе, телефонът звънеше. Тя побърза да вдигне.

— Ало?

— Мис Гибсън, обаждат се офицер Григс.

— Да?

— Всичко ли е наред?

— Да. Тъкмо изключих алармата. Научихте ли нещо?

— Номерът принадлежи на уличен телефон близо до колежа. На мястото беше изпратена полицейска кола за проверка, но наоколо нямало никой. Телефонът е пред една аптека, която затваря в десет часа. На мястото и на паркинга нямало жива душа.

С други думи, намираха се в изходната позиция. Беше се надявала, че телефонният номер ще ги отведе при някой тъжен самотник, както бе предположил Григс, при някоя изгубена душа, която бе заплашила нея и въображаемата си заложница, с цел да привлече вниманието към себе си.

Първоначалните ѝ страхове се оправдаха.

— И сега какво?

— Виждате ли, всъщност няма какво да правим, докато не се обади пак. А мисля, че няма да го направи. Вероятно е бил някой, който е искал да ви подразни. Утре вечер ще изпратим полицейски коли да патрулират около телефонната кабина и да наблюдават всеки, който се появи наблизо.

Не бе доволна, но нямаше да получи повече. Поблагодари на двамата партньори. Бяха направили онова, което се очакваше от тях, ала тя не можеше да се съгласи, че обаждането на Валентино е било някаква шега и че няма защо да се тревожи. Безпокоеше я и мястото, от което бе извършено обаждането. Нима онзи, който бе искал да обърне вниманието на хората върху себе си, нямаше да остави очевидни следи, за да бъде проследен и идентифициран, заловен от полицията и интервюиран от вестниците?

Валентино бе използвал обществен телефон, така че обаждането да не може да бъде проследено. Не иска да бъде идентифициран.

Тази мисъл не спираше да се върти в главата ѝ и да я тревожи, докато крачеше нервно по коридора към спалнята си. Винаги, когато се

връщаше от работа у дома, стаите бяха тъмни и тихи.

Прозорците на съседните къщи също бяха тъмни и притихнали в среднощния час, но имаше разлика. В тях бяха звучали молитви на деца преди сън. Съпруги и съпрузи си бяха пожелали лека нощ с целувка. Някои се бяха любили, преди да притихнат под завивките. Спяха заедно, топлеха се един друг, сънуваха заедно. Живееха заедно. Светлините на нощните им лампи облекчаваха тежестта на тъмнината като огънчета на уюта, запалени в претъпкани с играчки и обувки стаи, където бе кипял пълноценен семеен живот.

Нощните лампи в къщата на Парис подчертаваха недокоснатата чистота и подредба на стаите. Единствените шумове в дома ѝ се раждаха от собствените ѝ движения. Тя спеше сама. Ако зависеше от нея, нямаше да е така, но нещата стояха по този начин и трябваше да ги приеме такива, каквито са.

Тази нощ, обаче, самотата я обезкуражаваше и причината за това бе обаждането на Валентино.

Години наред слушаше различни гласове, различаваше нюансите им, улавяше скрити известия, можеше да каже кое е лъжа и кое истина и чуваше повече от онова, което слушателите изричаха на глас. Можеше да си извади не едно заключение за човека само по неговата интонация. Някои обаждания ѝ доставяха радост, други ѝ носеха тъга, караха я да се замисли, дразнеха я, дори направо я разяряваха.

Никое не я бе карало да се страхува. До тази нощ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

От продължителното стоене в едно и също положение крайниците ѝ бяха започнали да изтръпват, а сърбежът в петата я влудяваше. Лицето я болеше и тя усещаше как се подува. Беше като пребита.

Мръсно копеле, мислеше си тя, безсилна да го ругае на глас поради лентата, залепена на устата ѝ.

Как е могла да гледа на него като на нещо специално? Нито я бе водил на фантастични места, нито бе харчил пари за нея. Никъде не са били заедно, освен тук, в тази кочина.

Тя не знаеше нищо за него, нито къде работи, нито как се казва. Не бе чувала името му дори случайно. То не фигурираше никъде в апартамента му, не бе абониран за вестници и списания, не получаваше поща, нищо. Остана безимен и това би трябвало да бъде първият белег, че не е нито от класа, нито интересен, а просто един тъп, налудничав шибаняк.

Когато се срещнаха за втори път, той определи естеството на връзката им. Така да се каже, постави основните ѝ правила.

Бе отворил дума за това, докато я мажеше с бебешко масло с надеждата да постигне специален ефект при снимките.

— Приятелката ти... онази, с която беше, когато се видяхме за първи път.

— Мелиса ли? — попита тя и усети, как я прониза ревност. Дали не искаше да покани Мелиса при тях, за да направят *тройка*?

— Какво за нея?

— Казала ли си ѝ за нас?

— Не съм имала възможност. Нейните я накараха да замине с тях за Европа през ваканцията. От онази вечер нито съм я виждала, нито съм говорила с нея.

— А разказвала ли си на някого за мен и какво вършим тук?

— Да, бе. На закуска го съобщих на родителите си.

Започна да се смее на собственото си сразяващо изречение.

— Не, глупако! На никого не съм казала.

— Добре. Защото връзката ни е много специална, а искам да мисля, че и двамата добре пазим тайните си.

— Ние сме нашата тайна. Дори не знам името ти.

— Но познаваш мен.

Той се вгледа дълбоко в очите ѝ и това ѝ напомни за нейното първо впечатление от него — че може да прозре в самата ѝ същност. Очевидно и той бе усетил внезапната близост, която се роди между тях. Та нали още първата нощ ѝ бе казал, че я обича?

Вероятно тайнствеността се налагаше заради съпругата му, която не знае нищо за неговото „хоби“. Сигурно гледаше на благоверната си като на някоя превзета особа, която не го разбира, още по-малко би могла да приеме факта, че той има нужда от разнообразни и вълнуващи преживявания. Да прави снимки на госпожа не-знам-си-коя? Я се стегни! Нямахте да го направи и срещу милион. Нито една снимчица дори.

През онази нощ той я люби с невероятна страст. Можеше да се каже, че не бе съсредоточен само във фотоапарата си. Тя не знаеше точно колко пъти го направиха, но всеки път бе съвършено различно и не ѝ омръзваше. Той не можеше да ѝ се насити и ѝ го каза. Беше страхотно преживяване, защото се чувстваше обожавана от мъж с класа, който би могъл да притежава, която си поиска. Искаше ѝ се любовната им нощ да продължава вечно. Но това бе преди време.

С всяка среща ревността му се засилваше, докато накрая започна да я дразни, защото разваляше приятните мигове с него. Добрият секс не си струваше скандалите, които ѝ вдигаше заради други мъже.

Тази вечер имаше намерение да му се опъне, но промени решението си. Ако му заявеше, че не иска повече да го вижда, той щеше да го понесе много тежко. Боеше се да не ѝ направи сцена, но по-добре беше веднъж и завинаги да сложи край на това положение.

Чакаше я на определеното място. И за разлика от първия път, когато се бяха видели, не изглеждаше нито страхотен, нито спокоен. Бе възбуден и раздразнителен. Още щом влезе в колата при него, той ѝ се нахвърли:

— Била си с някой друг, нали?

Предполагаше, че трябва да се поласкае от ревността му, но я болеше глава и не бе в настроение.

— Имаш ли трева?

След като бе научил, че пуши, винаги ѝ носеше по малко в колата си.

— В жабката.

Имаше три цигари. Запали една и дълбоко пое дима в дробовете си.

— Най-доброто лекарство срещу главоболие.

Тя въздъхна, облегна главата си назад и затвори очи.

— Кой е той?

— За какво говориш?

— Не ме будалкай.

Тонът му я накара да вдигне глава.

— Вече си била с някого тази вечер, нали — пръстите му се впиваха във волана. — Не си прави труда да ме лъжеш. Сигурен съм, че си правила секс с някой друг. Подушвам миризмата му.

Отначало тя се изненада и малко се стресна, че бе разбрал. Дали не я следеше? Но притеснението ѝ бързо се превърна в ярост. Негова работа ли бе да ѝ държи сметка с кого кръшка?

— Виж какво, може би не е добра идея тъкмо тази вечер да излизаме, а? — каза тя. — Аз съм свободна и независима и никой не може да ми иска сметка. Ясно?

Яростта му се изпари на мига.

— Извинявай, че повиших глас. Просто... мислех, че...

— Какво си мислил?

— Че връзката ни е по-специална.

Тъкмо тогава трябваше да му каже, че не иска да го вижда повече. Тъкмо тогава имаше тази възможност, но, дявол да го вземе, тя не се възползва от нея. Вместо това измърмори:

— Не обичам да ме разпитваш къде ходя, какво правя и с кого. Вкъщи си ги имам достатъчно такива като теб.

Отпусна се назад и дълбоко дръпна от цигарата.

— Или се успокой, или ме откарай обратно при колата ми.

Той се успокои. Когато се качиха в апартамента му, беше потиснат, дори малко намусен.

— Ще пиеш ли вино?

— Нали винаги това правя?

От тревата се чувстваше превъзходно. Можеше да изчезне и той никога повече да не я види. Щеше да се смили над него и да му позволи да я изчука за последен път, после щеше да му заяви, че трябва да успокоят топката за известно време — разбирай завинаги, — а след това щеше да си обере крушите и да не се върне до края на живота си.

Единственият източник на светлина в стаята беше мониторът на компютъра му, който бе непрекъснато включен. Една от снимките ѝ се пазеше в паметта му. Като я видя, тя зацъка с език.

— Тц, тц, тц. Тази определено е запечатала блясъка ми „след любене“, нали? Какво лошо момиче! Лошо, ама хубаво, не мислиш ли?

Той ѝ донесе чашата с вино от кухнята и тя му намигна. Изпи я на един дъх. Шумно премлясна и се облиза, после нахално му подаде чашата си, за да я напълни отново.

— Държиш се като мръсница.

Той спокойно взе чашата ѝ и я остави на нощната масичка. После я удари. Удари я толкова силно, че още преди да усети болка, сълзи се появиха на очите ѝ.

Извика, но бе тъй шокирана, че не можеше да произнесе и дума.

Блъсна я на леглото и тя се строполи върху постелките. Стаята се люлееше пред погледа ѝ. Положението бе по-лошо, отколкото очакваше. Помъчи се да стане.

— Ей, не съм...

— О, напротив.

Изви ръката зад гърба ѝ и я запритиска надолу, докато тя се бореше с колана и извадения му penis. После започна да ѝ къса дрехите. Тя измъкна ръцете си, скрита го, като го наричаше с най-различни имена, ала той не спираше.

Влезе в нея с такава сила, че тя извика. Запуши устата ѝ с ръка.

— Млъквай! — просъска той тъй близо до лицето ѝ, че я заля с пръски от слюнката си.

Ухапа го по дланта. Той извика и дръпна ръката си.

— Мръсно копеле — изкреця тя. — Махни се от мен.

За нейно удивление той тихо се засмя.

— Падаш си по това. Помисли, че всичко е на сериозно, нали?

Тя притихна под него.

— А?

— Изнасих те, както толкова пъти си мечтала в любовните си фантазии.

— Ти си луд.

— Така ли?

Той влезе в нея още по-грубо.

— Бъди искрена и ми кажи, наистина ли не ти харесва?

— Дяволите да те вземат! Отвратително е. Мразя те, мръсно копеле.

Думите ѝ го накараха да се усмихне, защото независимо от онова, което изричаше, тя отговаряше на любовните му тласъци. Когато свършиха, и двамата се чувстваха изтощени и телата им лъщяха от пот.

Той пръв се съвзе и тръгна за фотоапарата си.

— Стой и не мърдай — каза той, като щракна първата поза. Светкавицата прониза мозъка ѝ. Тя се бе вкаменила.

— Не мърдай — повтори той. — Имам идея.

Да помръдне ли? Бе изпаднала в летаргия. Тялото ѝ пулсираше, като се започне от скулите на лицето ѝ — как щеше да обясни, къде се е наранила? — и се свърши до разкрачените ѝ крака. Господи! Сандалите все още бяха на краката ѝ. Толкова е смешно! Ала бе твърде изморена, за да ги събуе. Освен това той ѝ бе казал да не мърда.

Вероятно бе подремнала минута-две. Следващото нещо, което усети бе, че той се върна, надвеси се над нея и я улови за китките.

— Какво искаш?

Тя се надигна от леглото и видя, че завързваше китките ѝ една за друга с вратовръзката си.

— Реквизита на фотографа. Ти беше лошо момиче. Трябва да те накажа.

После се покатери на леглото, взе фотоапарата и го нагласи на фокус.

Тогава я побиха тръпки и тя започна да схваща как стоят нещата. Помъчи се да седне.

— Споменавала ли съм ти, че не си падам по завързването?

— Аз не те завързвам, а те наказвам — отвърна разсеяно той. Нагласи абажура, като отначало го постави под един ъгъл, после под друг, така че по тялото ѝ заиграха светлосенки.

Добре. Стига толкова. Писна ѝ. От утре никакви срещи с него. Беше ѝ забавно да му позира. Беше едно разнообразие и трябваше да признае, че ѝ доставяше удоволствие да се гледа на проявените снимки.

Ала той започваше да гледа прекалено собственически на нея и стана твърде... твърде особен.

— Виж какво — спомни си да му казва с твърд тон, — наистина искам да ми отвържеш ръцете.

Най-после доволен от осветлението, той започна да намества триножника.

Тя промени тактиката си и промълви вече по-тихо:

— Ще направя всичко, което поискаш. Знаеш, че ще го направя. Само ми кажи. Каквото и да е.

Той все още не даваше признаци, че я чува. Докато вниманието му бе заето, тя леко се придвижи към ръба на леглото, изчислявайки на око разстоянието до вратата. Но забеляза нещо странно, което я накара да замръзне: прониза я ужас, като видя, че от вътрешната страна на вратата нямаше брава. Само медна пластина на мястото, където е стояла дръжката.

В този миг той спря да се занимава с фотоапарата. Несъмнено усетил тревогата ѝ, той ѝ се усмихна.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Искам да ме отвържеш.

— Мръдна и развали хубавото осветление — нежно ѝ се скара той.

— Заври си го отзад това осветление. Аз си тръгвам. Край на веселбата.

Скочи от леглото с удивителна сила и ловкост. Ала не стигна далече. Той я улови за косата и я върна, после я блъсна обратно на леглото.

— Не можеш да ме държиш тук — извика тя.

— Непременно трябва да рушиш, нали?

— Какво да руша?

— Нас двамата.

— Няма нищо толкова като „нас двамата“, психар нещастен.

— Непременно трябваше да ме излъжеш, нали? Като останалите. Не си ли помисли, че ще разбере? И аз слушам Парис Гибсън. Пусна

обаждането ти в ефир. Хиляди хора те чува да ѝ казваш, че се задущаваш от собственическото ми чувство към теб. Беше готова да послушаш съвета ѝ и да ме разкараш, нали?

— Господи!

Той се бе изправил над нея със свити пестници, сякаш с мъка сдържаше яростта си.

— Не може да използваш хората като тоалетна хартия и да се измъкваш просто така.

И понеже бе побеснял, тя разумно замълча.

Той направи още няколко снимки, после реши да завърже и краката ѝ. Бореше се на живот и смърт с него, но той я удари толкова силно, че плесникът му звънна в ушите ѝ. Това бе последното, което чу.

Когато дойде на себе си, ръцете и краката ѝ бяха завързани за рамката на леглото под пружината, а на устата ѝ бе залепена лента. Апартаментът бе пуст. Той бе изчезнал. Тя лежеше сама и никой не знаеше къде може да я намери.

Докато времето минаваше, тя измисли стотици начини да се измъкне, ала отхвърляше всяка идея, още щом ѝ хрумнеше. Нищо нямаше да се получи. Беше безпомощна и единственото, което можеше да направи, бе да го чака да се върне и да продължи шантавите си сексуални игрички с нея.

Господи, мислеше си тя, в какво се забърках?

„Надявам се, че песните за любовта ви доставиха удоволствие. Ще се чуем отново утре вечер. Очаквам ви. С вас беше Парис Гибсън на къси вълни 101.3 мегагерца. Лека ноц.“

Страхотно. Сега вече и Парис нямаше да ѝ прави компания.

ПЕТА ГЛАВА

Гавин Малой бе ужасно пиян. Приятното в началото замайване от евтината текила бе престанало да му бъде толкова приятно. Времето беше твърде горещо за текила. Трябваше да си поръча бира. Но имаше нужда от нещо силно и противно, в което да удави отвратителното си настроение.

Дявол да го вземе, настроението му продължаваше да е отвратително.

Вечерта му се развали още в началото. Пиенето не му бе от полза, правеше го лекомислен, караше го да се поти, накрая му се доспа. Хвърли мътен поглед към щърбавите кедрови дървета насреща и се запита дали би могъл да измине разстоянието до тях по каменистата повърхност, преди да повърне. Вероятно не.

Освен това само преди минута бе зърнал някаква двойка да изчезва зад дърветата. Ако още правеха онова, за което бяха отишли там, никак нямаше да му се зарадват. Ставаше дума за прекъсване на полов акт.

Изкиска се при мисълта за това.

— Какво е толкова смешно? — попита новият му познат и го ръгна, от което текилата в корема му се разплиска. Името му беше Крейг Не-знам-чий-си. Беше забравил фамилията му, ако изобщо я беше чул. Крейг караше пикап марка „Додж Рам“, най-големият, който някога е бил произведен. Смолисточерен. Натоварен до горе. Невероятно камионче.

Гавин, Крейг и още неколцина от часове висяха в пикапа в очакване да се случи нещо. Пристигнаха няколко момичета, изпиха част от текилата им, показаха им малко от плътта си, за да ги повъзбудят и си тръгнаха, като обещаха да се върнат. Не се върнаха.

— Какво му е смешното? — повтори въпроса си Крейг.

— Нищо. Мислех си.

— За кво си мислеше?

За какво ли? Не си спомняше. Не е било важно.

— За дъртия — оригна се той. Да, цяла нощ мисълта за неговия старец се въртеше в главата му и го дразнеше като сърбеж, който не може да облекчи.

— Какво за него?

— Ще се насере, като види, че съм излязъл. Срина ме със земята.

— Пълна отврат.

— Сринал те със земята ли? — ухили се друг. — Ти какво, да не си на дванайсет?

Гавин не знаеше името му, знаеше само, че е глупак с пъпчиво лице и воняща уста, който се мислеше за велик.

Гавин се бе преместил от Хюстън в Остин седмица преди края на пролетния семестър. Не беше лесно да си намери нова компания за през ваканцията и се присъедини към тези момчета, които го приеха при себе си, веднага щом научиха, че е човек на живота, каквито бяха и те.

— Ау, Гавин го е шубе от татенцето — присмя му се шушумигата.

— Не ме е шубе. Но не ща пак да ме ръфа.

— Спести си кавгата — репликата бе произнесена от оптимиста, който им бе показал някаква измислица с кондоми. — Изчакай да си легне и тогава се промъкни вкъщи.

— И това съм опитвал. Вижда като прилеп. Сякаш има вграден радар или нещо такова.

Разговорът превръщаше отвратителната вечер в още по-гадна. Нищо не можеше да повдигне настроението му днес, нито текилата, нито дори завръщането на момичетата, освен това беше сигурно, че нямат намерение да се върнат, както бяха обещали. Защо да си губят времето с нещастници като него?

Стана и се заклатушка.

— По-добре да изчезвам. Ако съм късметлия, няма да се е прибрал още. Сега е с приятелката си.

Разблъска групата и скочи от камиона. Не бе изчислил разстоянието до земята правилно, а и коленете не го държаха, така че се плъсна по корем в мръсотията.

Новите му другари виеха от удоволствие. И той се заля от смях и се опита да застане на краката си. Тениската му бе толкова мокра от

пот, че когато се отърси от прахта, усети как по гърдите му се стече рядка кал.

— Утре вечер — обърна се той към приятелите си и се отдалечи, като се клатушкаше. Къде ли бе оставил колата си? Тука някъде трябва да беше...

— Не забравяй, че утре е твой ред да носиш пиячка — викна Крейг.

— Нямам мангизи.

— Ще откраднеш от дъртия.

— Не мога. Държи сметка на бутилките.

— Господи, да не би в свободното си време да изкарва нещо като полицаи?

— Ще видя, какво ще направя — измърмори Гавин и се заоглежда за колата си.

— Ами ако мис „Горещи гащи“ дойде да те търси? — това бе гаднярът, който викаше след него с напевен тон. Хилеше се грозно и предизвикателно. — Какво да й кажем? Че си се прибрал при татенцето ли?

— Що не се...

Шибанякът подсвирна след него:

— Е, не мога. Поне тази вечер.

— Затъкни се, тъпако — измърмори друг.

— Що не поспрем, а? — обади се онзи с кондома.

— Ама какво? Кво да правя?

— Тя го чупи — тихо каза Крейг.

— Тъй ли? Че кога?

Гавин бе достатъчно далеч, за да не може да ги чува, което беше чудесно. Не му се слушаше повече.

Откри колата си. Не бе трудно да я отличи от останалите, защото си беше чиста таратайка. Не му се полагаше нито пикап, нито спортен автомобил. О, не, Гавин Малой не заслужаваше нищо такова. А за мотоциклет забрави. Докато дъртият отговаряше за него, докато той дишаше, това нямаше да му се случи.

Колата му беше пълна скръб. Бърза, с доста навъртени мили, тя бе малко по-добра от превозните средства, използвани от мормонските дружества в страната. Трябваше и на това да е благодарен.

Когато възропта на глас, баща му му прочете конско.

— Автомобилът не е играчка, Гавин. Нито белег за социален статус. Това е първата ти кола, на която можеш да разчиташ. Когато докажеш, че си достатъчно отговорен да се грижиш добре за автомобила си и да го използваш безопасно, ще помисля за по-хубав. Но дотогава...

Дрън-дрън.

Срамуваше се от колата си. Когато започне есенният семестър в новото училище, всички ще му се смеят, като видят купчината старо желязо, която кара. И най-големият мухльо няма да иска да има нещо общо с него.

В сегашното си състояние не му беше работа да кара каквото и да е и той беше достатъчно трезв, за да го осъзнае. С труд се съсредоточи върху осевата линия на пътя. Но главата му се замая още повече.

Беше на една пресечка от дома си, когато му се наложи да спре, за да излезе и повърне. От устата му изригна порой от текила и поля нечия цветна леха, описваща разноцветен кръг около пощенската кутия. Някой щеше неприятно да се изненада, когато на сутринта излезе да прибере пощата. Да не говорим за пощаджията.

След като фокусира погледа си, той се качи в колата и потегли към новата къща, която баща му бе купил за тях двамата. Биваше я. Всъщност Гавин я харесваше. Особено басейна. Ала не искаше баща му да разбере, че я харесва.

С облекчение забеляза, че колата на баща му не беше отпред. Но нямаше да се остави да попадне в капан, затова се промъкна вътре през задния вход, спря и се ослуша. Баща му щеше да се радва да го хване, докато се промъква крадешком в къщата, щеше да му чете още по-дълго конско, да го лиши от клетъчния му телефон, от компютъра, от колата и да направи живота му още по-гаден.

Главната цел в живота на родителите му беше да направят неговия непоносим.

Зарадва се, че къщата бе празна и влезе в стаята си. Вероятно дъртият бе все още при Лиз. Нямаше никакво съмнение, че го правеха като зайците. Никога не вършеха това тук, в леглото на баща му. Мислеха го за глупак, който не се досеща, че когато прекарват нощта у Лиз, двамата правят секс.

Лесно си я представяше в леглото. Имаше хубаво тяло. Но баща му? Разгонен? Няма начин. Гавин не можеше да си представи нещо по-гадно.

Когато влезе в стаята си, той включи компютъра още преди да запали лампата. Не си представяше живота без компютър. Как ли са просъществували хората преди това? Ако баща му наистина искаше да го накаже, можеше да му забрани да го използва.

Провери за електронна поща. Имаше нещо от майка му и той го изтри, без да го прочете. Каквото и да кажеше, правеше го с еднинствена цел — да облекчи съвестта си, — а той не искаше да я чуе.

Ще разбереш, че това е по-добре за всички ни.

Нашата главна грижа си ти и твоето бъдеще, Гавин.

Щом свикнеш с промяната...

Разбира се, мамо. Както кажеш, мамо. Пълни фъшкии, мамо.

Седна на бюрото и започна да съчинява писмо. Но не до майка си. Гневът към нея бе нищо в сравнение с неприязънта, която изпитваше към адресата на това писмо. Не планираше да го изпрати. Именно затова изля всичкия гняв, който го изпълваше отвътре дни наред.

„Всъщност какво те кара да си мислиш, че си толкова страхотна?“ — пишеше той. „Виждал съм много по-добри. — *Имал съм по-добра.*“

— Гавин?

Когато лампата над главата му светна, той излезе от кожата си. Бързо унищожил имейла, за да не може дъртия да го прочете на монитора. Завъртя се на стола си с надеждата, че няма виновен вид.

— Какво?

— Прибрах се.

— Е, и?

— Добре ли си?

— Че какво да ми е? Не съм дете.

— Вечерял ли си?

— Да — отвърна Гавин и премлясна. — Притоплих останалата пица в микровълновата.

— С Лиз те поканихме, но ти не пожела да дойдеш.

— Обзалагам се, че съм ти разбил сърцето.

Баща му отговори с равния си и невъзмутим глас, който Гавин ненавиждаше.

— Ако не исках да дойдеш, нямаше да те поканя.

Влезе в стаята. „Само това липсва!“, помисли си Гавин.

— Как прекара вечерта?

— Нормално. Сърфирах в мрежата.

— Какво имаш на фланелката си?

Страхотно. Как можа да забрави за мръсотията върху тениската си! Кал. Вероятно и повръщано. Не отговори на въпроса на баща си и се обърна към компютъра.

— Зает съм.

Баща му го дръпна за рамото и го извъртя към себе си.

— Бил си навън. Нали? Колата ти не е паркирана на същото място, на което беше преди да изляза и моторът е още топъл.

Гавин се засмя:

— Проверяваш температурата на колата ми? Трябва да се погрижиш за собствения си живот.

— А ти трябва да се погрижиш за програмата си! — повиши глас баща му, което се случваше рядко. — Воних на повръщано и си пиан. Като караш в такова състояние, можеш да убиеш някой минувач.

— Е, не съм убил никого. Така че се успокой и ме остави на мира.

— Дай ми ключовете от колата си — протегна ръка баща му.

Гавин опули очи.

— Ако си мислиш, че като ме лишиш от колата, ще ме задържиш вкъщи, много се лъжеш.

Дийн не каза нищо, но продължи да държи ръката си протегната. Гавин извади ключовете от джоба на джинсите си и ги пусна в отворената му длан.

— И без това мразя тая скапана таратайка, тъй че не е голяма загуба.

Баща му пусна ключовете в собствения си джоб, но не излезе от стаята. Седна на ръба на разхвърляното легло.

— И какво? — изпъшка Гавин. — Ще ми четеш добре познатото конско за това, как пропилявам живота си ли?

— Нима мислиш, че ми харесва да те наказвам, Гавин?

— Да, така мисля. Мисля още, че ти е гот да играеш големия лош баща, който върти сина си на малкото пръстче. Изпитваш удоволствие да ми натякваш, че нищо не правя като хората.

— Но това е абсурдно. Защо говориш така?

— Защото не си направил нищо лошо през целия си скапан живот. Ти си господин Съвършенство. Сигурно е дяволски скучно да не грешиш толкова дълго време.

С изненада забеляза, че баща му се усмихва.

— Далеч не съм бил безгрешен, още по-малко съвършен. Попитай майка си. Тя ще ти каже. Но съм прав в едно нещо.

Баща му замълча и строго го погледна, вероятно изчакваше Гавин да го попита кое е това нещо. Да си чака, колкото си ще. Най-после продължи:

— Правилно е, че живееш с мен сега. Радвам се. Искам да си тук, при мен.

— Да бе. Сигурен съм, че се опияняваш от новия си начин на живот. Няма как да не ти харесва да съм около теб, да нарушавам спокойствието ти и да ти се пречкам.

— Да ми се пречкаш ли? В какво?

— Във всичко!

При възклицанието гласът му секна. Надяваше се баща му да не помисли, че е някаква емоция, което със сигурност не беше.

— Преча на живота ти.

— Не ми пречиш, Гавин. Ти си моето семейство, моят син. Двамата с Лиз искахме да си с нас тази вечер.

— За вкусна вечеря? Само ние тримата. Новото ти семейство. А после какво? Какво трябваше да правя, докато ти я изпращаш? Да чакам в колата, докато влезете вътре за нещо набързо?

На мига разбра, че е отишъл твърде далеч. Баща му не беше от онези, дето ще хванат ръжена като се ядосат. Нямахте да се разсърди, да се афектира и да се развилнее, да тропа с крака, да се разкреци или да хвърля разни неща. Господин Самоконтрол застина на мястото си. Той сви устни и в очите му се появи нещо странно, което ги направи строги и пронизващи като стоманени остриета.

Ала очевидно и за баща му съществуваха някакви граници и той току-що ги бе пресякъл.

Още преди напълно да осъзнае всичко това, той скочи на крака и Гавин се оказа откъм страната, накъдето дъртия насочи удара си: опакото на ръката му го уцели и разцепи устната му.

— Не искаш да се отнасям с теб като с дете? Добре тогава. Ще те третирам като зрял човек. Ето как щях да постъпя с всеки, който ми кажеше нещо като това, което ти ми каза.

Момчето с мъка сдържаше сълзите си.

— Мразя те! — извика с треперещ глас.

— Много лошо, защото няма да се отървеш от мен.

След тези думи баща му излезе от стаята и затръшна вратата след себе си.

Гавин скочи от стола. Застана в средата на разхвърляната стая, треперещ от гняв и негодувание. Осъзнал, че няма къде да избяга и че няма как да го направи, дори да имаше къде да отиде, той се хвърли на леглото.

Бършеше с ръка сополи, сълзи и кръв, които се смесваха върху лицето му. Ревеше му се. Искаше да се свие на две и да плаче като малко дете. Защото животът му бе гаден. Ужасно гаден. Той мразеше всичко и всички. Баща си. Майка си. Града. Жените. Тъпите си приятелчета. Отвратителната си кола. Но най-много от всичко мразеше себе си.

ШЕСТА ГЛАВА

Сержант Робърт Къртис се опитваше да проникне с поглед през тъмните стъкла на очилата ѝ, но не искаше тя да го забележи. Хвана се, че го прави твърде очебийно и бързо ѝ поднесе стол.

— Простете ми липсата на добри маниери, мис Гибсън. Ще ви призная, че не всякога мога да видя телевизионна звезда на живо. Седнете. Да ви донеса ли кафе?

— Така ми е добре, благодаря. И не съм звезда.

— За мен сте.

Къртис беше детектив в Централната следствена служба в остинското полицейско управление. Бе на около петдесет, с яко телосложение, спретнато облечен чак до добре излъсканите каубойски ботуши, чиито токове го правеха с няколко сантиметра по-висок, отколкото беше в действителност. Макар да не я надвишаваше на ръст, той излъчваше авторитет и доверие. На изправената закачалка висеше спортното му сако, а вратовръзката му се отличаваше с идеалния си възел под колосаната яка на ризата му. На копчетата си за ръкавели носеше изписани собствените си инициали.

Върху стените на остъклената кабина, където беше бюрото му, висяха две карти: едната, подробна, — на щата, а другата — на окръг Травис, както и диплома в рамка. Застопореното бюро преливаше от документи и компютърни кабели, но не изглеждаше разхвърляно.

Къртис седна зад бюрото си и ѝ се усмихна:

— Не всеки ден ме посещава радио водеща. Какво мога да направя за вас?

— Не съм сигурна, че ще можете да направите нещо.

Сега се намираше на сигурно място, при детектива, който несъмнено бе работил часове наред в служба на обществото, залавяйки криминални престъпници, и се запита дали наистина грабваше да дойде.

Случилото се в два през нощта изглеждаше съвсем различно на дневна светлина. Идването ѝ в полицейското управление ѝ се стори

мелодраматична и егоцентрична реакция, несъответстваща на някакво си телефонно обаждане, пък било то и странно.

— Снощи позвъних на деветстотин и единайсет — започна тя. — Всъщност, беше рано сутринта. Отговориха ми двамата дежурни, Григс и Карсън. Имам и телефонен номер за връзка.

Тя му подаде номера, който ѝ бе оставил Григс.

— Какво разказахте на дежурните, мис Гибсън?

Подробно му описа, какво се бе случило. Той внимателно я слушаше. Изражението на лицето му бе все тъй открито и загрижено. Не се въртеше на стола си и не ѝ показваше, че му губи времето с тривиални неща. Ако интересът, който проявяваше, не беше искрен, преструваше се много добре.

Когато свърши, тя извади аудиокасетата от чантата си и му я подаде.

— Рано сутринта отидох в редакцията и направих презапис на разговора.

Безсънието я бе мъчило до зазоряване и накрая тя му се предаде. Стана, взе душ и се облече, после се върна в редакцията, тъкмо когато Чарли и Чад, сутрешните водещи, четяха новините в седем.

— Ще ми бъде приятно да чуя записа ви, мис Гибсън — каза Къртис, — но нашият отдел разследва убийства, изнасилвания, нападения, грабежи. Заплашителните телефонни обаждания... — той разпери ръце. — Защо дойдохте при мен?

— Прочетох името ви във вчерашната преса — призна му разочаровано тя. — Беше нещо, свързано с ваши показания на някакво дело. Помислих си, че ако поискам да разговарям с точно определен детектив, ще ми обърнат повече внимание, отколкото ако се появя ей така, без да имам определена среща.

Сега вече разочарованият беше тон.

— Вероятно сте права.

— А ако моят слушател направи онова, което заплашва, че ще стори, тогава все едно разследването ще се извърши от вашия отдел, нали?

Внезапно отрезвял, Къртис стана от стола си и излезе иззад бюрото. Той попита на висок глас всички в помещението дали някой има под ръка касетофон. Само след броени секунди при тях дойде друг спретнат детектив с портативен касетофон в ръка.

— Заповядай.

Докато подаваше машинката на Къртис, той разглеждаше Парис с нескрито любопитство. Къртис му благодари, но с тона си сякаш казваше: „Свободен си, Джо“. Джо се оттегли.

Тя бе избрала сержант Къртис съвършено случайно, но се радваше, че попадна на него. Той очевидно имаше власт и с удоволствие я използваше.

Върна се зад бюрото си, постави касетата в касетофона и тихо рече:

— Виждам, че слухът за вас бързо се е разпространил сред колегите.

Може би, помисли си Парис. А може би детективът се е питал защо не си сваля слънчевите очила. Вътре не беше особено светло. Всъщност помещението беше без прозорци.

Вероятно двамата с Андерсън мислеха, че носи тъмни очила, защото е известна личност и иска да се скрие от околните, или пък да изглежда тайнствена и да държи хората на разстояние. Никога не би им хрумнало, че ги носи, за да държи себе си извън вниманието на другите.

— Да видим мистър... как беше? Валентино?... Какво има да ни каже.

Къртис включи касетофона на възпроизвеждане.

„Парис е на телефона.

Здравей, Парис. Обажда се Валентино.“

Когато лентата се извъртя, Къртис замислено дръпна долната си устна и попита:

— Имате ли нещо против да я чуя отново?

Без да чака съгласието ѝ, той пренави касетата и я пусна. Докато слушаше, мръщеше чело и съсредоточено въртеше пръстена, който бе получил при завършването на Тексаския университет.

В края на записа Парис попита:

— Какво мислите, сержанте? Много ли преувеличавам значението на това обаждане?

На свой ред той ѝ отговори също с въпрос:

— Опитайте ли се да се обадите на телефонния му номер?

— Бях толкова стресната, че не се сетих да му позвъня веднага, а трябваше.

Той махна с ръка и отпъди притеснението й.

— Вероятно нямаше да вдигне слушалката.

— Когато по-късно Карсън позвъни, той наистина не вдигна. Не се включи и гласовата поща. Телефонът просто си звънеше и — нищо.

— А при проследяването на номера... — не споменахте ли, че е уличен телефон?

— Сигурна съм, че всички подробности са описани в доклада, но Григс ми каза, че изпратили патрулна кола при телефонната кабина. Дотогава — половин час, а може би и повече след инцидента — който и да се е обаждал, е бил изчезнал.

— Някой трябва да го е видял в кабината. Дали са разпитали наоколо?

— Нямамо никого. Григс каза, че когато колата им пристигнала, на мястото било пусто.

Въпросите на Къртис оправдаваха загрижеността й, ала това увеличи тревогата й още повече.

— Мислите ли, че Валентино е казал истината? Дали е отвлякъл момиче, за да го убие?

Къртис изду бузи и тежко въздъхна:

— Не знам, мис Гибсън. Но ако е така и ако стриктно се придържа към тридневния срок, нямаме време за губене. Защо да ме сюрпризират с още едно дело за изнасилване и убийство, щом мога да го предотвратя.

Стана и откачи сакото си.

— Как ще постъпим?

— Като начало ще се опитаме да разберем дали нашият човек е бил сериозен, или е само поредният чешит, който се е опитал да привлече вниманието на любимата си радио водеща.

Беше я повел през лабиринта от стъклени работни кабинички като неговата по посока на двойната врата, през която преди време бе влязла в Централната следствена служба.

— Как можем да сме сигурни?

— Отиваме при най-големия авторитет по тези въпроси.

* * *

Тъкмо когато Дийн излизаше от къщи, Лиз се обади от летището в Хюстън.

— Вече си пристигнала?

— Излетях от Остин в шест и половина.

— Безмилостно рано.

— На мен ли го казваш?

Тя замълча, после попита:

— Как беше с Гавин, когато се прибра снощи?

— Обичайният открит огън и жертви от двете страни.

Настани безжичния телефон удобно между брадичката и рамото си и си наля чаша портокалов сок. През нощта бе лежал в леглото си, без да затваря очи, а когато най-после заспа, сякаш изпадна в кома. Будилникът му звъня половин час, преди да го събуди. Нямаше време за кафе.

— Поне си е бил у дома — забеляза Лиз. — Послушал те е.

Дийн не желаше да описва кавгата си с Гавин, затова мълчаливо се съгласи.

— В колко часа е първата ти среща в Чикаго?

— Още щом се настаня в хотела. Надявам се, че О'Хеър няма да се инати дълго и ще можем бързо да се разберем. Какво имаш в програмата си за днес?

Той изреди задачите си. Размениха още няколко безлични фрази, след което тя се насочи към залата за излитащи пътници.

Като свърши разговора, Дийн наведе глава, затвори очи и се заудря по челото със слушалката — силно, сякаш искаше да извърши вековечния християнски ритуал на самобичуването.

Вместо да даде добър старт на деня му, както Лиз го бе планирала, обаждането ѝ го разконцентрира. Адската жега и тежкия трафик в Остин в началото на деня добавиха още негативи към състоянието на духа му и той пристигна на работа с петнайсетминутно закъснение.

— Добро утро, мис Лестър. Някакви съобщения?

Дийн имаше обща секретарка с още няколко души. Компетентна секретарка. Дружелюбна. Още когато той постъпи на работа тя го бе

информирала, че е разведена с две дъщери и че ще е по-добре да я нарича на малко име.

Ако очите не го лъжеха, а те никога не го бяха лъгали, след неговото назначение деколтетата ѝ ставаха все по-дълбоки, а полите все по-къси. Постепенното ѝ пестене на плат за дрехи би могло да е в резултат на покачващите се летни температури, ала той дълбоко се съмняваше. Така че, заради собствената си безопасност, продължи да я нарича мис Лестър.

— Съобщенията са върху бюрото ви. Кафето се вари. Когато е готово, ще ви го донеса.

Да му носи кафе не влизаше в професионалните ѝ задължения, но тъкмо тази сутрин той се зарадва на нейното предложение.

— Страхотно. Благодаря.

Влезе в кабинета си и затвори вратата, като по този начин я лиши от възможността да продължи разговора си с него. Захвърли сакото си на стенната закачалка, разхлаби възела на вратовръзката и разкопча най-горното копче на ризата си. Седна на бюрото и започна да преглежда съобщенията, радостен, че сред тях няма нищо неотложно. Нуждаеше се от няколко минути, за да успокои напрежението.

Завъртя се на стола и нагласи щорите така, че да гледа навън. Слънцето блестеше, ала не това бе причината, поради която той енергично разтърка очи и уморено прокара ръце надолу по лицето си.

Какво щеше да прави с Гавин? Колко пъти щеше да му вдига скандали? Какви още привилегии трябваше да му предостави? Колко сцени като снощната биха били в състояние да издържат? Подобни кавги често нанасяха непоправими щети. Никакви бащинско-синовни отношения не биха могли да оцелеят при непрестанните остри противоречия, които съществуваха помежду им.

Горчиво съжеляваше, задето го бе зашлевил. Не че момчето не заслужаваше плесника заради приказките, които наговори. И все пак, не биваше да го удря. Той беше възрастният и трябваше да се държи като такъв. Бе детинско да изгуби контрол над себе си. И опасно. Неконтролируемото поведение прави поразии и той го знаеше по-добре от всеки друг.

Освен това бе твърдо решен да служи за пример на сина си. Не искаше да му проповядва добро поведение, а да му дава пример за

подражание. Снощи синът му бе свидетел, как баща му не можа да се справи с гнева си, което бе неправилно и сега Дийн съжаляваше.

Прокара пръсти през косата си и се запита какво толкова бе забавило кафето.

Дали да не изпрати Гавин при майка му? „Това не е разрешение“, измърмори на глас той. В никакъв случай. По ред причини, които включваха и съглашението между него и Патриша във връзка със сина им, но главната беше фактът, че Дийн Малой ненавиждаше неуспеха. В каквото и да е. Отказваше се само в краен случай.

Гавин му бе казал — по-скоро го бе обвинил — че винаги се мисли за прав. Беше заявил, че трябва да е ужасно скучно да си винаги прав. *Едва ли*, Гавин, помисли си цинично той. Далеч не се мислеше прав във всичко. Очевидно не бе прав и по отношение на сина си.

Нито с Лиз. С нея пък не постъпваше никак правилно и то от дълго време. Колко ли още можеше да отлага и да не урежда отношенията между тях?

— Доктор Малой?

Той остана с лице, обърнато към прозореца, защото помисли, че мис Лестър му носи дългоочакваното високоефективно кафе.

— Оставете го върху бюрото, ако обичате.

— Някой иска да ви види.

Дийн се извъртя на стола.

— Сержант Къртис от ЦСС помоли да му отделите от времето си — каза секретарката. — Удобно ли ви е веднага да влезе?

— Разбира се.

Беше виждал детектива само веднъж, но си спомни, че бе оставил у него впечатление за стабилен мъж. Дийн знаеше, че работи усърдно и е високоуважаван служител в остинското полицейско управление. Когато Къртис влезе, Дийн се изправи.

— Добро утро, сержант Къртис.

— Наричайте ме просто Къртис. Така правят всички. А вие как предпочитате да се обръщам към вас — с докторе, или с лейтенанте?

— Какво ще кажете да ме наричате Дийн?

Срещнаха се по средата на кабинета и си стиснаха ръцете.

— Неудобен ли е моментът? — попита Къртис. — Извинявам се, че нахлух така, без да ви уведомя предварително, но работата може да се окаже сериозна.

— Не се безпокойте. Кафето идва.

— С мен е още един човек.

Къртис отстъпи към отворената врата.

Въпреки слънчевите си очила, Парис се опасяваше, че лицето ѝ я издаде, също както и неговото.

Той си глътна езика, както се случи и с нея, когато преди секунди прочете името му отвън на вратата; нито го бе очаквала, нито бе подготвена за това и не можеше да спре неизбежното.

Той я гледаше с отворена уста и едва след секунди успя да произнесе:

— Парис?

Удивен, Къртис местеше поглед от нея към него.

— Да донеса ли още чаши, доктор Малой?

Това бе секретарката.

Дийн отговори, без да отмести очи от Парис:

— Ако обичате, мис Лестър.

Секретарката излезе и ги остави вкаменени като актьори, забравили репликите си. Най-после Къртис подхвана Парис за лакътя и я поведе напред. Тя с нежелание пристъпи навътре в обитаваното от Дийн пространство.

И като всяко пространство, обитавано от Дийн, то бе доминирано от него. Не само поради високата му фигура и широките плещи, а и поради силното му излъчване. Тукатси се усещаше, че е човек на принципите, че е мъж с непоклатими убеждения и твърда решимост. Можеше да бъде и верен съюзник, и опасен противник.

Парис го познаваше и в двете роли.

Гърлото ѝ се бе свило, сякаш всички кръвоносни съдове, идващи от главата ѝ, се бяха събрали на едно място. Кислородът в стаята не достигаше. Тя трудно си поемаше дъх, но се стараше да изглежда съвършено спокойна.

Дийн също не се справяше добре със себе си. Когато стана очевидно, че в резултат на шока бе забравил доброто възпитание, Къртис се погрижи да я настани на най-близкия стол. Това извади Дийн от вцепенението.

— Ъ-ъ-ъ, да, седнете, моля.

Докато сядаха, Къртис каза:

— Не съм станал детектив случайно. Разбирам, че двамата се познавате.

Парис печелеше хляба си със своя глас, ала в момента не можеше да го командва. Затова остави Дийн да обясни.

— От Хюстън — рече той. — Преди години. Защищавах докторат, а Парис...

Той я погледна с очакване, като не ѝ остави никакъв друг избор, освен да продължи с обясненията:

— Бях репортерка в една телевизия.

Къртис изненадано вдигна русите си вежди:

— Телевизия ли казахте? Мислех, че винаги сте работили в радио.

Тя погледна Дийн и поклати глава.

— Преместих се от телевизията в радиото.

Къртис измънка нещо в смисъл, че разбира, че се е прехвърлила, но всъщност нищо не разбираше.

— Извинете.

Влезе мис Лестър с поднос. Постава го върху бюрото на Дийн и попита:

— Някой иска ли захар и сметана?

Отказаха. Тя напълни трите чаши от металната кана и попита дали ще желаят още нещо. Дийн поклати отрицателно глава и ѝ благодари.

На излизане Къртис я изпрати до вратата. Когато се върна при тях, той забеляза:

— Поразен съм. Колежките в моята служба далеч не горят от желание да стават лични помощнички.

— Какво? — Дийн погледна объркано към него, после към затворената вече врата. — О, мис Лестър ли? Тя не ми е лична помощничка. Просто... Просто е много услужлива. Отнася се така с всички тук.

„Тук“ включваше много неща — от съседното помещение до главната сграда на полицейското управление. В нея се влизаше през гаража, който свързваше двете сгради и през който бяха дошли двамата с Парис. Очевидно нито детективът, нито Парис взеха обяснението на Дийн относно секретарката му за чиста монета, но повече не отвориха дума за нея.

Парис обгърна с две ръце чашата с димящо кафе, благодарна за топлината, която ѝ даряваше. Дийн отпи от своето и със сигурност попари езика си.

— Нямах представа, че ще стана причина двама отдавнашни приятели да се срещнат отново след толкова време — измърмори Къртис.

— Парис не знаеше, че съм се прехвърлил тук — каза Дийн, като я наблюдаваше внимателно. — Или ако е знаела...

— Не знаех. Мислех, че още си в Хюстън.

— Не.

— Хм.

Къртис запълни неловкото мълчание:

— Преди доктор Малой да дойде при нас, използвахме цивилни лица срещу заплащане. Дълго време търсихме психолог на щат, защото имахме нужда от такъв, който да работи в отдела, да е опитен и да има стаж и като полицаи, и като психолог. В началото на годината щатът бе най-последно одобрен и имахме щастието да подмамим доктор Малой да дойде при нас.

— Колко хубаво! — усмихна се и на двамата тя.

След още една пауза Дийн се прокашля и се обърна към детектива:

— Споменахте за някаква работа, която може да се окаже важна.

Къртис се намести по-удобно на стола си и попита:

— Слушате ли програмата на мис Гибсън?

— Всяка нощ.

Тя тутакси вдигна глава и изненадано го погледна. Очите им се срещнаха за миг, после той отново се обърна към Къртис.

— В такъв случай знаете, че слушателите се обаждат по телефона — предположи детективът.

Дийн кимна.

— Снощи е получила обаждане, което я е разтревожило. Има защо.

Къртис продължи да обяснява естеството на обаждането на Валентино и заключи:

— Помислих си, че като го чуете, ще ни дадете професионалното си мнение.

— С удоволствие. Да започваме.

Къртис бе взел касетофона със себе си. Постави го върху бюрото, превъртя лентата и след няколко фалстарта, за които се извини, чува гласа ѝ: *Парис е на телефона.*

Знаеше диалога дума по дума. Докато записът се въртеше, тя се вглеждаше в дъното на чашата си и с периферното си зрение наблюдаваше Дийн. Улавяше отделни части от него. После го видя целия. Тайно хвърли поглед на ръцете му, които бе отпуснал върху ръба на бюрото и ги държеше така с преплетени пръсти. Бавно търкаше палците си един в друг и това, дори само това, караше нещо дълбоко в утробата ѝ да потръпне.

Позволи си един-единствен път да го погледне в лицето. Той съсредоточено гледаше пред себе си, но трябва да бе усетил очите ѝ, защото внезапно я погледна. Погледът му все още имаше свойството да я кара да се чувства като забодена с карфица пеперуда.

Някога, преди години, настойчивите му очи я вълнуваха. Но сега ѝ напомняха за неща, които би трябвало отдавна да е забравила. Възкресяваха усещания и емоции, които се бе опитала да погребее завинаги и допреди няколко минути си мислеше, че е успяла. Отново се съсредоточи в чашата си.

Когато касетата свърши, Дийн попита дали би могъл да я презапише.

— Разбира се — отвърна Къртис. — Значи мислиш, че нашият приятел не се шегува?

— Искам да чуя записа още няколко пъти, но първото ми впечатление е, че не е съвсем безобиден. Получавала ли си друг път подобно обаждане, Парис?

Тя поклати отрицателно глава.

— Имала съм слушатели, които са съобщавали за извънземни, за терористични актове, за наличието на азбест в мазилката на тавана. Веднъж дори някаква жена ми се обади и ми каза, че във ваната ѝ имало змия. Попита ме дали би могло да е отровна. Всяка седмица получавам поне по едно предложение за женитба. Някакъв ми се предложи дори за донор на сперма. Получавала съм стотици мръсни предложения. Но нищо, подобно на това. Този... *имам чувството*, че е различен.

— Макар, че и преди ти се е обаждал?

— Слушател, представящ себе си за Валентино, периодично ми се обажда. Мисля, че е същият човек, но не мога да се закълна.

— Имаш ли подозрения, че може да е някой от познатите ти?

Тя се поколеба преди за отговори:

— Честно? Снощи не можах да заспя от мисли. Но не познавам този глас, а предполагам, че щях да го разпозная.

— Би трябвало да имаш чувствително ухо — замислено каза Дийн. — Струва ми се, обаче, че той променя гласа си.

— И аз мисля така.

— Значи би могъл да бъде някой, когото познаваш.

— Предполагам. Но не се сещам за никого с толкова черно чувство за хумор.

— Да си ядосала някого напоследък?

— Не помня.

— Да си нагрубила някого?

— Не се сещам.

— Да си казала нещо, което би могло да се възприеме като публична обида? На някой колега например. На някой касиер. Сервитьор. Продавач. На работника в автомивката.

— Не — отсече тя. — Нямам навика да предизвиквам хората.

Без да обръща внимание на раздражението ѝ, той продължи да я разпитва:

— Да си се карала с приятеля си? Или да си прекъснала интимна връзка? Да си разбила нечие сърце?

За няколко мига погледът ѝ се спря върху него, после тя поклати глава.

Като тактичен съдник в конфликт, който не разбира добре, Къртис се изкашля в шепата си.

— Снощи двама дежурни полицаи, Григс и Карсън, са се занимали със случая — обясни той на Дийн. — На сутринта са искали най-напред да проверят колегите ѝ в радиото. Веднага ще се свържа и ще разбера дали са открили нещо. Извинете ме.

Преди Парис да успее да възрази — и как би могла? — Къртис извади клетъчния си телефон от калъфа, прикрепен за колана му и излезе от кабинета.

Вместо ръцете ѝ да се стоплят на керамичната чаша, кафето в нея изстина. Тя се наведе и я остави в края на бюрото му, като задържа

погледа си върху чашата малко повече от необходимото.

Не можеше повече да отбягва погледа му, затова се обърна към него:

— Не съм го планирала, Дийн. Когато сутринта дойдох, нямах представа... Не знаех, че сега си в Остин.

— Можех да ти съобщя на погребението на Джак. Но ти не ми говореше.

— Така беше.

— Защо?

— Нямаше да е честно.

Той се наведе към нея и тихо, но сърдито попита:

— След седем години?

Джак беше първият, който бе заявил, че никой няма такова влияние над Дийн, както тя. Изглежда Парис бе единственият човек на земята, който знаеше слабото му място и можеше да го накара да наруши равновесието си.

Все още ядосан, той каза:

— Мислех, че носиш тъмни очила само на погребения. Още ли имаш...

— Няма да разговарям за това, Дийн. Ако можех, щях да си тръгна. Ако само знаех при кого ме води сержант Къртис...

— Щеше да си плюеш на петите и да избягаш. Така ли щеше да постъпиш?

Преди Парис да реши какво да отговори, Къртис се върна.

— Проверяват чистача, Марвин Патърсън. Засега нищо особено. Имало някакво объркване, което се опитват да оправят. Скоро ще имат информация. Стен Креншоу... — той млъкна и я погледна. — Роднина ли е на собственика на радиостанцията?

— Племенник е на Уилкинс Креншоу.

— Назначен с връзки?

— Сигурно — призна му тя. — Стен не върши почти нищо, а и малкото, което прави, не свършва като хората. Мързелът му е потресаващ и често пречи на колегите, които работят с него, но иначе се разбираме добре. Освен това, нито той, нито Марвин биха могли да се обадят, защото и двамата бяха в сградата, когато дойде обаждането.

— В наше време телефоните са последна дума на техниката. Накарах магьосника по електроника в отдела да поработи по това.

Полицайте разговарят с хората от аптеката, пред която се намира телефонната кабина, с надеждата да научат нещо от тях. Някой служител или клиент. Но... — млъкна и се подръпна за ухото. — Всъщност нямаме извършено престъпление. Само заплаха.

— Сериозна заплаха.

— Така е — замислено се съгласи детективът. — Валентино твърди, че е чул приятелката си да се обажда по радиото в програмата ти. Спомняш ли си подобно обаждане?

— Не ми идва наум. Макар че би трябвало да е станало съвсем наскоро — обаждане, което съм пуснала в ефир. Това значително съкращава списъка на обадилите се. Но пък никога няма да посъветвам слушател „да разкара“ някого.

— Може да те е излъгал — предположи Дийн.

Двамата с Къртис го погледнаха в очакване да им обясни.

— Може да е измислил обаждането на приятелката си, за да се оправдае за онова, което смята да ѝ стори — пред самия себе си.

Бе доста мрачна догадка. Докато мълчаха и мислеха, мис Лестър се върна с оригиналната касета и с презаписа. Дийн я пусна отново.

— Има нещо, което ме безпокои — каза той, когато записът свърши. — Говори за „момичета“, не за „жени“.

— Омаловажава статуса на женския пол — отбеляза Къртис.

— Да, в своята оценъчна система. Ето го ключът към начина на мисленето му. Ясно изпъква неговото недоверие и нехаресване на жените. Ако трябваше да направя психологически портрет, основан единствено на този разговор, бих го сложил в категорията на изнасилваните — отмъстителите.

Очевидно Къртис бе наясно с медицинския термин.

— Сърди се на жените като цяло заради реални или въображаеми актове на несправедливост.

— Опасна мотивация — обади се Дийн. — Сексът е начинът, по който ги наказва. Обикновено това означава жестоко изнасилване. Ако иска да накара жертвата си да плувне в кръв, както е казал на Парис, то тогава няма да изпитва никакви скрупули и ще я убие.

Ъглите на устата му мрачно увиснаха и изразиха опасенията на всички в стаята.

— Още нещо. Единствения Валентино, за когото съм чувал е Рудолф Валентино.

— Филмовата звезда от нямото кино — каза Парис.

— Да. Най-известният му филм носи заглавието „Шейхът“.

— В който героят на Рудолф Валентино отвлича и прелъстява млада жена, доста грубо при това.

Тя разбра мотива. Двамата с Джак бяха гледали филма на фестивала на класическото кино.

— Мислите ли, че заради това използва името Валентино?

— Би могло да е съвпадение, но не съм готов да го отхвърля като вероятност.

Замисли се за миг и продължи:

— Всъщност, Къртис, не съм готов да отхвърля каквото и да е.

Препоръката ми е да разгледаме нещата откъм тази им страна.

Детективът намусено кимна.

— За жалост, съгласен съм с теб.

— Бих искал да работим заедно по случая.

— Приемам сътрудничеството ти. Ще считаме заплахата на Валентино за сериозна, докато не докажем обратното.

— Или не докажем, че наистина е сериозна — тихо добави Парис.

СЕДМА ГЛАВА

Съдия Кемп уважи молбата на защитата да даде трийсет минутна почивка за консултации с клиента си с надеждата да го убеди да приеме споразумението, което щеше да сложи край на делото и да освободи съдията за през целия следобед.

През половинчасовата почивка той се оттегли в кабинета си и с помощта на малка сребърна пинсета издърпа показващите се от ноздрите му косъмчета. За целта използваше огледало, което уголемява образа пет пъти. Въпреки това, обаче, процедурата бе твърде деликатна. Внезапният звън на клетъчния телефон едва не му докара опасно нараняване.

Той отговори на обаждането на жена си доста раздражено.

— Джейни не е в стаята си — заяви тя без никакви встъпителни слова. — Отсъствала е през цялата нощ.

— Когато се прибрахме, ти ме увери, че си е у дома.

— Така смятах, защото чух, че радиото в стаята ѝ свири. Сутринта бе на същата станция. Помислих си, че е малко странно, защото и ти знаеш колко късно става от сън, но си рекох, че може би е спала с включено радио. В десет почуках на вратата ѝ. Искан да я заведа на обяд в новата чайна. Нещо, което трябваше да направим само двете. Местенцето е наистина приятно. Миналата седмица отидохме заедно с Беа и ядохме невероятно гаспачо.

— Мариан, не разполагам с много време.

Тя се върна на темата:

— Джейни не отговори на почукването ми. В единнайсет без петнайсет реших да вляза и да я събудя. В стаята нямаше никой, а леглото не беше докоснато. Колата ѝ не е в гаража и никой от прислугата не я е виждал.

— Вероятно е станала рано, оправила си е леглото и е излязла.

— Толкова е вероятно, колкото и това, че аз съм китайка.

Тя беше права. Предположението бе абсурдно. Джейни не бе оправила легло през живота си. Отказваше да го прави и това бе една

от причините да я върнат у дома от летния лагер единствения път, когато бяха пренебрегнали несъгласието ѝ и бяха настояли да отиде.

— Кога я видя за последен път?

— Вчера следобед — отвърна Мариан. — С часове се бе излежавала край басейна. Накарах я да влезе вътре. Ще си повреди кожата. Отказва да използва крем за отразяване на слънчевите лъчи. Опитвала съм се да я убедя, но тя, разбира се, не чува. Заяви, че този крем бил най-тъпото нещо, защото ѝ пречел да постигне целта си. Слушай, Бърд, наистина мисля, че трябва да говориш с нея за банския ѝ костюм. Разбирам, че дворът си е неин, но все пак наоколо се въртят работници и ремонтират това-онова, а аз не желая дъщеря ни да им представя безплатно шоу. Не стига, че носи онова нещо, дето, ако ме питат, говори не само за липса на вкус и женственост, ами е и изключително неудобно.

Този път сама се спря да не продължи извън темата.

— Както и да е. Вчера я убедих да влезе на закрито през най-горещата част от деня. Напомних ѝ, че ще ходим на вечеря поради раздаване на наградите и че тя трябва да си остане вкъщи. Излетя по стълбата нагоре, без да ми каже и дума, затръшна вратата на стаята си и превъртя ключа. Очевидно е излязла веднага след нас и оттогава не се е връщала.

Той не бе забелязал, че колата на Джейни липсва, защото бе паркирал пред къщата за през нощта и не бе използвал гаража. Отбеляза си идния път, когато ѝ вдигне скандал, да не забрави да вземе ключовете ѝ от колата. Не че това щеше да я спре да изчезне от къщи и да се срещне с някого от приятелите си — диваци, чието влияние, очевидно, бе причината за лошото ѝ поведение.

— Позвъни ли на клетъчния ѝ телефон?

— Попаднах на гласовата поща. Непрекъснато ѝ изпращам съобщения.

— Попита ли приятелките ѝ?

— Да, няколко, но никоя не я е виждала снощи. Може и да ме лъжат, за да я прикрият.

— Ами онази, нейната Мелиса, с която прекарва толкова време?

— Тя е в Европа с родителите си.

Секретарят му тихо почука на вратата, мушна главата си в пролуката и му събщи, че всички са вече в залата.

— Виж, Мариан, сигурен съм, че дъщеря ни ни наказва, задето ѝ забранихме да излиза. Искала е да те изплаши и успя. Ще се появи отнякъде. Не ѝ е за първи път да отсъства цяла нощ от къщи.

Последния път, когато Джейни пропусна да се прибере, за малко не я прибраха в затвора на окръг Травис за неприлично поведение на публично място. Заедно с група приятели се бе къпала в котел с гореща вода пред хотела. Гостите се оплакали от шума. Когато персоналът проверил откъде идва такъв шум, открили казан, пълен с младежи, намиращи се в различна степен на опиянение и голота и заети с всякакъв вид сексуални занимания.

Дъщеря му била една от най-пияните. Според полицая, който лично я бе изкарал от водата, откопчвайки я с усилия от младежа, с когото се съвкупявала, определено била и най-голата. Вместо в ареста, той я бе откарал у дома ѝ, като преди това я бе завил с одеяло. Направил го заради съдията, а не от съжаление към момичето, което му се нахвърли с ругатни, когато спря пред прага на къщата им.

Полицаят получи благодарност във вид на стодоларова банкнота, която безмълвно закупи обещанието му да не включва името на Джейни в доклада си.

— Слава богу, че медиите не подушиха онази история — каза Мариан, сякаш прочете мислите на съдията. — Можеш ли да си представиш каква вреда щеше да ти нанесе?

Тя деликатно се намуси и попита, хитро прехвърляйки проблема върху неговите плещи:

— Какво ще правиш сега, Беърд?

— Цял ден ще съм в съда. Нямам време да се занимавам с Джейни.

— Надявам се не очакваш от мен да обикалям града и да я търся? Ще се чувствам като ловджийско куче. При това, ти си човекът с големите връзки.

И със стодоларовите банкноти, кисело си помисли той. През последните няколко години бе пръснал доста от тях, за да могат лудориите на дъщеря им да си останат в семейството.

— Ще видя какво мога да направя — измърмори той. — Но когато тя се появи, а аз съм сигурен, че ще се появи, — не забравяй да ми съобщиш. Ако съм в съдебната зала, ще оставя пейджъра си

включен. Набери три тройки. Тогава ще знам, че си е у дома и няма да губя време да я търся.

— Благодаря ти, скъпи. Знаех, че мога да разчитам на теб.

* * *

Къртис покани Дийн на обяд и Дийн прие поканата, но не бе толкова наивен. Съобрази, че детективът издирва информация за Парис. Не можеше да го кори за любопитството му, особено след като бе станал свидетел на нажежената атмосфера в кабинета му същата сутрин.

Нищо нямаше да му каже, нищо, което Къртис да не е в състояние да научи сам от нейната биография, но му беше интересно да наблюдава детектива в действие.

Слизаха по външните стълби на сградата, когато някой извика Къртис. Младият униформен полицаи, който бе викнал зад него, тъкмо излизаше от остъклената врата. Останал без дъх от бързане, той се извини.

— Не искам да ви задържам, сержант Къртис.

— Отиваме да обядваме. Познавате ли доктор Малой?

— Чувал съм за него. С малко закъснение ви казвам добре дошли в полицейското управление на град Остин. Аз съм Еди Григс.

Протегна ръката си.

— Имам удоволствието да ви поздравя, сър.

— Благодаря — отвърна Дийн, докато се ръкуваха. — Вие не бързайте, аз ще почакам отсреща на сянка.

— Виждам, че двамата работите заедно по случая с Парис Гибсън, затова мисля, че сержант Къртис няма да има нищо против и вие да слушате. Отнася се за същия случай. Е, почти. Засяга случая косвено.

— Да отидем на сянка — предложи Къртис.

Те се приближиха до сградата, за да се възползват от тънката сенчеста ивица, която тя хвърляше върху напечения от слънцето тротоар. Покрай тях с грохот препускаха автомобили, ала младичкият полицаи говореше така, че да го чуват.

— Написали сте докладна? — обърна се той към Къртис. — За изчезнало лице?

— Точно така.

— Ами... Съдия Беърд Кемп, сър?

— Какво за него?

— Той има дъщеря. В колежа. Буйна като мартенски заек. Често съвсем пощурява и преминава границата. Всички полицаи, които патрулират след полунощ, я знаят.

Той се огледа, да не би някой от влизащите или излизащите от сградата да го чуе.

— Съдията е изключително щедър към всеки полицай, който я откара вкъщи, а не в ареста, и не включи името ѝ в списъка на нарушителите на реда.

— Започвам да разбирам — каза детективът.

— Затова днес — продължи Григс, — съдията е отправил специална молба до приятелите си в полицията. Изглежда Джейни — така се казва дъщеря му, — не се е прибрала нощес. Баща ѝ е притеснен — помолил е всички да бъдат нащрек.

* * *

Дийн не бе виждал съдията, но го познаваше по име.

Една от главните задачи на Дийн беше да се опита да уговори престъпника да помогне на полицията, като издаде съучастника си, който, разбира се, винаги е по-виновният от двамата, а се разхожда на свобода.

Случи се така, че подсъдимият отказа да му съдейства:

— Пет пари не давам за тях, човече.

„За тях“, а не „за теб“, защото Дийн бе застанал на страната на престъпника, беше се сприятелил с него, съчувстваше му и той можеше да му се довери. Доброто ченге.

— Процесът беше несправедлив! Скапан и нечестен! — викаше подсъдимият. — Чуваш ли, като ти говоря, човече? Съдията заблуди съдебните заседатели. Нарочно го направи! Шибан скапаняк.

За съдиите нямаше разлика между отделните процеси — всички подсъдими мислеха, че процесите срещу тях са несправедливи. Рядко

пазеха блага дума за облечения в раиран костюм нещастник, чието незавидно бъдеще определяха само с един удар на съдийското чукче.

Накрая подсъдимият бе дал исканата от Дийн информация и съучастникът му бе арестуван, ала осъденият не промени мнението си за съдия Кемп и въз основа на онова, което Григс току-що им бе казал, Дийн си помисли, че приказките по адрес на съдията не са празни думи.

Къртис заяви:

— Само в нашия окръг може би има стотина момичета и момчета, които не са се прибирали къщи тази нощ и чието местонахождение не е известно на родителите им. Изразявам се доста меко при това.

Дийн си спомни за своето момче — неведнъж майка му бе седяла будна до сутринта.

— Съгласен съм със сержант Къртис. Рано е за каквито и да било заключения за момчето, още повече, че очевидно има навик да отсъства от къщи през нощта.

— Съдия Кемп газ ще препикае, ако неговата „специална молба“ остане само за сведение — отбеляза Къртис с явно неуважение. Все едно благодаря, че ни съобщи за това, Григс. Лека работа и спокойно дежурство. Защо си дошъл толкова рано тази сутрин?

— Включих часовете в допълнителното работно време, сър. Освен това, виждате ли, сър, надявах се да помогна на Парис Гибсън. Снощи беше доста изплашена.

— Уверен съм, че тя ще оцени усърдието ти.

Къртис произнесе последното изречение с ирония. Очевидно бе забелязал онова, което и Дийн виждаше — момчето бе очаровано от Парис.

— Да дадем на мис Джейни Кемп още няколко часа, за да изтрезнее и да намери пътя до дома, преди да сме я свързали със слушателя на мис Гибсън — предложи Къртис.

— Тъй вярно, сър.

Жестовете на младия полицаи бяха по военному точни и на Малой му се стори, че дори се кани да им изкозирува.

— Приятен обед, сър. И на вас, доктор Малой.

Къртис продължи надолу по тротоара, но Дийн остана на мястото си, защото усети, че Григс има още нещо наум. Ако се

отнасяше до Парис, той би искал да разбере какво е.

— Извинявай, Григс. Ако нещо те тормози, бихме искали да го чуем.

Беше ясно, че новакът не желаше да настъпи по мазола детектив с ранг на офицер и с всички възможни степени след името си и „Доктор“ пред него. Все едно, той изглеждаше облекчен от факта, че Дийн го помоли да се доизкаже.

— Искан да кажа само, че това момиче сякаш нарочно си търси белята, сър.

Той съчастнически понижи глас:

— Един от нашите е внедрен в университета. Наблюдава за наркотици. Та той разправя, че била страхотна и си го съзнавала. Тъ-ъ-ъ... Същинска кукла. Предложила му се по такъв начин, че той за малко да забрави за какво е там.

Ушите на Григс пламнаха. Дори кожата на главата му почервеня под късо подстриганата коса.

С надеждата да успокои младия човек, Дийн прояви духовитост:

— Ах, как мразя такива неща! Затова не работя под прикритие.

Григс се ухили, щастлив да разбере, че и Дийн е подвластен на обикновените мъжки слабости.

— Аха. Е, искам само да кажа, че може сама да си е повикала белята.

— Предполагаш, че е флиртувала по опасен начин и накрая е получила повече от онова, което е искала? — попита Къртис.

— Нещо такова, сър. От онова, което ми е известно за нея, върши каквото си поиска, когато си го поиска и не се съобразява с никого. Дори с родителите си. Идеална мишена да ѝ се пробута наркотик, ако още не употребява. При положение, че пътеките им с този Валентино се пресекат и той върши онова, което казва, никой не ще го разбере. А това може да свърши зле.

Къртис се интересува дали бяха търсили Джейни Кемп по местата, където обикновено се шляе.

— Да, сър. Съдията го поиска. Разбира се, без никой да узнае. Проверката се извършва от редовните дежурни, както и от двама офицери. Но сега е лято и членовете на секс клуба се срещат повече на открито и променят мястото през вечер, за да вземат наркотици, без родителите...

— Какъв секс клуб?

Дийн погледна към Къртис в очакване да му обясни, ала детективът сви рамене. И двамата отново обърнаха очи към Григс.

Младокът пак се притесни и запристъпя от едната си излъскана обувка на другата.

— Не знаехте ли?

* * *

Парис се прибра вкъщи напълно изтощена. По това време обикновено ставаше от леглото. Закусваше, когато останали обядваха. Днес графикът ѝ бе нарушен. Ако не поспеше няколко часа следобеда, до края на предаването си довечера щеше да се движи като сомнамбул.

Но след неочакваната среща с Дийн едва ли щеше да заспи.

Макар да не ѝ се ядеше, тя си направи сандвич с фъстъчено масло и седна на масата в кухнята, покри скута си със салфетка и се престори, че наистина се храни. Докато предъвкваше, се зае да подрежда получената поща.

Когато стигна до бледосиния плик с размери на писмо с познатото лого в горния ляв ъгъл, тя спря да дъвче. Прокара хапката си с чаша прясно мляко, сякаш искаше да подсили организма си, преди да види съдържанието на плика.

Краткото писъмце бе изпратено от директора на болницата „Медоувю“. Вежливо, но съдържано, с недвусмислени изречения той я молеше да прибере личните вещи на бившия пациент на болницата, покойния Джак Донър.

„Тъй като не се отзовахте на многобройните ми опити да се свържа с Вас по телефона, пишеше в писмото, мога само да предположа, че не сте получили съобщенията ми. Ето защо с настоящото Ви уведомявам, че ако не приберете вещите на мистър Донър, последните ще бъдат изхвърлени.“

Срокът бе до утре. Утре. Директорът на болницата се бе изразил съвършено недвусмислено. Датата бе подчертана.

Докато Джак лежеше в Медоувю, Парне беше на „ти“ с целия персонал, от директора до пазача. Писмото сякаш бе написано до непознат. Несъмнено директорът беше изразходил всичкото си търпение, защото тя не отговаряше на телефонните му съобщения.

Не бе гледала болен от деня, в който Джак почина в стая 203. През последвалите шест месеца тя нямаше как да се върне, дори за да прибере личните му вещи. С много малки изключения бе посещавала болницата всеки ден цели седем години, но след онзи последен ден не можа да събере кураж да се върне.

Нежеланието ѝ да го направи бе дълбоко егоистично. Не ѝ се искаше да си спомня Джак в окаяното състояние, в което лежеше — с безчувствени крака, независимо от всекидневните упражнения, които най-способните физиотерапевти в болницата му правеха. Най-способните физиотерапевти. Той бе по-безпомощен и от малко бебе, говореше безсмислици, не можеше да се храни сам, не можеше да върши нищо и разчиташе на неуморния персонал от професионалисти да се грижат и за най-интимните му нужди.

Така живееше Джак — по-скоро съществуваше, — през последните седем години от живота си. Не заслужаваше хората да го помнят такъв.

Скръсти ръце на масата и облегна главата си върху тях. Затвори очи и видя Джак Донър такъв, какъвто беше, когато се срещнаха за първи път. Силния, хубавия, жизнения, самоуверен Джак.

* * *

— Значи ти си новата, която предизвика такъв фурор.

Беше застанал зад гърба ѝ. Когато се обърна към него, направи ѝ впечатление широката му усмивка. Кабинката в нюзрума, определена за нея, бе толкова тясна, че тя с труд се обръщаше. Бе натъпкана с кутии, които тъкмо разопаковаше. Джак сякаш не забелязваше, че с него вътре става по-тясно.

— Новата — повтори спокойно тя.

— Колегите не престават да говорят за теб. Само не ме насилвай да ти кажа какво съм чул, защото може да ме осъдиш за сексуален тормоз.

— Току-що станах член на новинарския екип, ако това имаш предвид.

— „Наградения“ новинарски екип — поправи я той и усмивката му стана още по-широка. — Не обръщаш ли внимание на повишенията в нашата телевизионна станция?

— Вие да не работите в отдела за повишения?

— Не, шеф съм на комитета на посрещаните. Аз съм официалният комитет на посрещаните. Работата ми е да посрещам всеки новопристигнал.

— Благодаря. Считам се за посрещната. А сега, ако нямате нищо против...

— Всъщност, отговарям за продажбите. Казвам се Джак Донър. Той протегна ръката си. Тя я стисна.

— Парис Гибсън.

— Хубаво име. Псевдоним ли е, или си е твоето истинско?

— Моето си истинско.

— Искаш ли да отидем да обядваме?

Дързостта му беше безобидна. Вместо да се засегне, внезапно я досмеша.

— Не. Заета съм — отвърна тя и разпери ръце, като показва кутиите наоколо си. — Ще ми отнеме целия следобед, за да ги подредя. Освен това, запознахме се преди секунди.

— О, вярно.

Докато се луташе в дилемата, той прехапа долната си устна по начин, който знаеше, че е мил и обезоръжаващ. После лицето му светна.

— А да вечеряме?

* * *

Онази вечер тя не отиде на вечеря с него. Нито последвалите три пъти, когато я канеше. В седмиците след това се скъса от работа, отрази всички събития, които ѝ възложи редакторът. Бореше се за

повече време в ефира със съзнанието, че появата на екран е единственият начин да спечели известност сред зрителите и по име, и по глас, и по визия.

Целта ѝ беше да получи място във вечерния новинарски пояс. Можеше да ѝ отнеме година, дори две, докато попадне там. Имаше много да учи и доста да доказва, но не виждаше защо трябва да се цели по-ниско от върха. Така че бе твърде заета да се наложи на хюстънския телевизионен пазар, за да ходи по срещи.

А Джак Донър бе твърде уверен, че накрая тя ще се предаде на неустоимия му чар. Неговата хубост бе като на американско момче. Личността му бе завладяваща, хуморът му — заразителен. Всяка жена в сградата, от току-що завършилите колежанки до бабата в счетоводството, имаха слабост към него. Колкото и да бе чудно, мъжете също го харесваха. Вече няколко години беше първенец по продажбите и бе публична тайна, че го готвят за управител.

— За шеф — беше ѝ доверил той. — Искам да стана главен управител, а после, кой знае? Някой ден може да имам своя собствена телевизия.

Със сигурност беше достатъчно амбициозен и харизматичен, за да постигне всичко, което пожелае, а главната му цел в най-близък план бе да получи съгласието ѝ за среща. Накрая той ѝ го написа в писмо и тя прие.

На първата им среща я заведе в китайски ресторант. Храната бе отвратителна, обслужването още по-лошо, но той я караше да се смее по време на цялата вечеря, като ѝ разказваше измислени от него истории за всеки тесноок сервитьор поотделно. Колкото повече оризово вино пиеше, толкова по-смешни ставаха историите му.

Когато разчупи сладкиша с късмета, той подсвирна с уста:

— Ау! Чуй само — възкликна той и се престори, че чете: — „Поздравления. След едномесечни опити да прелъстиш една млада жена, днес късметът е с теб.“

Парис разчупи парчето си и извади късметчето.

— На моето пише: „Не обръщай внимание какво пише на неговия късмет.“

— Няма ли да спиш с мен?

Тя се засмя на унилото му изражение.

— Не, Джак, няма да спя с теб.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

Но след четирите месеца, през които редовно се срещаха, тя спа с него. След шест месеца всички в телевизията ги смятаха за двойка. Към Коледа Джак я помоли да се омъжи за него и преди Нова година тя прие.

През февруари падна сняг. В Хюстън, където сняг падаше толкова рядко, колкото се появяваше и Халеевата комета, движението спря, което означаваше, че новинарските екипи пътуваха и в извънработно време, за да отразят всичко, свързано с времето: от затварянето на училищата и подслоняването на бездомните до злокобните опасности, дебнещи по заледените пътища. Парис работеше по шестнайсет часа на ден, влизаше и излизаше от телевизията, тресеше се в новинарския фургон, наливаше се със студено кафе, гонеше срокове.

Когато една вечер най-после се прибра, Джак готвеше супа в кухнята.

— Ако досега не съм те обичала... — каза тя, докато вдигаше капака да види какво има в тенджерата и да вдиша аромата, — вече съм луда по теб.

— Пренеси се да живееш при мен и ще ти готвя всяка вечер.

— Не.

— Но защо?

— Хиляди пъти сме говорили за това, Джак — уморено се възпротиви тя, докато събуваше прогизналите си ботуши.

Той коленичи и започна да разтрива премръзналите ѝ пръсти.

— Да го обсъдим пак. Непрекъснато забравям немощните ти извинения по този въпрос. Както ти е известно, паметта ми често изневерява, за разлика от малкия ми Джак. Не си ли доволна?

Тя издърпа крака си от топлите му длани. Масажът бе твърде приятен и не му беше времето тъкмо сега да водят този повтарящ се от доста време спор.

— Докато се оженим, искам да си остана независима.

И като видя, че той отново се кани да ѝ противоречи, добави:

— А ако продължаваш да ме притискаш, ще отложи сватбата за още шест месеца.

— Ти си неумолима жена, Парис Гибсън, скорошна Донър.

Изядоха супата и изпиха бутилката вино, която Джак бе отворил, преди тя да се прибере. Дори не предложи да прекара нощта при нея и тя му бе благодарна, че уважи състоянието, в което беше.

Когато на прага му пожелаваше лека нощ, тя забеляза, че трите сантиметра сняг, който бе обездвижил целия град, бе започнал да се топи. Идиотското трепане в телевизията щеше да остане в миналото, благодарение на няколкото градуса повече, отчетени от термометъра.

— Слава богу, че утре е събота — въздъхна тя и се облегна на рамката на вратата. — Цял ден ще спя.

— Да не се успиш за утре вечер.

— Какво ще има утре вечер?

— Ще се срещнеш с моя кум.

Наскоро ѝ бе казал, че най-добрият му приятел от колежа се връща в Хюстън, след като е защитил степен в университет извън щата, не можеше да си спомни в кой точно университет. Знаеше само, че Джак много се вълнува от завръщането му и че няма търпение да ги запознае.

— Харесва ли му хюстънското полицейско управление? — попита тя и се прозя широко.

— Казва, че било твърде рано да прецени, но му се струвало, че ще му хареса. Ще се опитаме да организираме баскетболна игричка в гимнастическия салон, докато ти пропиляваш почивния си ден. Ще те вземем утре вечер към седем.

— Ще чакам.

Тъкмо се канеше да затвори вратата, когато се сети нещо и викна след него:

— Извинявай, Джак, но как му беше името?

— Дийн. Дийн Малой.

* * *

Парис се изправи задъхана.

Намираще се в собствената си кухня, но не можа да се ориентира веднага в обстановката. Докато си припомняше миналото, бе заспала и дори бе сънувала. Беше спала дълбоко. Светлината от прозореца вече падаше под друг ъгъл. Ръцете ѝ бяха изтръпнали, защото тежестта на

главата ѝ бе спряла кръвообращението в тях. Като ги разтърси, усети сякаш мравки ги полазиха. Протегна безчувствената си ръка към звънящия телефон, който я бе стреснал и бе прекъснал съня ѝ.

— Парис е на телефона — изрече по навик тя.

ОСМА ГЛАВА

— Кога беше за последен път на зъболекар, Ейми?

— Не си спомням. Преди няколко години, може би.

Доктор Брад Армстронг я погледна намръщено.

— Това е много дълъг период.

— Боя се от зъболекари.

— Значи не си ходила при онзи, при когото е трябвало —
намигна ѝ. — До сега.

Тя се изкиска.

— Късметлийка си. Открих само един кариес. Малък е, но
трябва да се запълни.

— Ще боли ли?

— Да боли? В този кабинет ще научиш, че „болка“ е само празна
дума.

Той я потупа по рамото.

— Работата ми е да направя зъба ти. Твоята работа е да лежиш и
да си почиваш, докато го правя.

— Валиумът със сигурност помага. Вече ми се доспа.

— Няма да е задълго.

Медицинската сестра бе разговаряла с майка ѝ, преди да ѝ даде
малка доза транквилятор, за да облекчи напрежението ѝ и процедурата
да стане по-лека и за пациентката, и за зъболекаря. След малко щеше
да дойде и да отведе дъщеря си вкъщи. А дотогава той спокойно щеше
да работи зъба ѝ, докато тя се носи в царството на сънищата.

В картоната ѝ пишеше, че е на петнайсет, но момичето бе добре
оформено. Имаше хубави крака. Късата ѝ поличка разкриваше
гладките ѝ, загорели бедра и мускулестите ѝ прасци.

Той обичаше лятото. Лятото означаваше открита плът. Боеше се
от есента и зимата, когато жените заменяха сандалите с ботуши и
скриваха голите си крака под плътните чорапи. Полите се удължаваха,
а разголените през лятото рамене, върху които имаше само тънки
презрамки, се покриваха с фланелки и пуловери. Единственото хубаво

нещо беше, че понякога пуловерите плътно прилепваха към тялото и съблазнително намекваха за нещата под себе си.

Пациентката му пое дълбоко дъх и хартиената салфетка върху гърдите ѝ се измести на една страна. Искаше му се да я повдигне и да погледне гърдите на момичето. Ако тя се развика, винаги можеше да се оправдае, че е намествал салфетката, нищо повече.

Но се въздържа. Можеше да влезе медицинската сестра, която, за разлика от пациентката, не бе взела валиум.

Отново погледна краката на момичето. Бяха отпуснати и леко разкрасени — коленете ѝ бяха на разстояние няколко сантиметра едно от друго. Разтегателната материя на полата ѝ прилепваше по нея като собствената ѝ кожа. Пропаднала в цепнатината между бедрата, тя очертаваше хълмчето ѝ. Дали носи бельо? — попита се той. При мисълта, че не носи, той се възбуди.

Попита се също дали е девствена. Малко момичета оставаха девственици след четиринайсетгодишна възраст. Погледнато статистически, трябваше вече да е била с мъж. Не можеше да не знае, какво да очаква от възбуден мъж. Нямахше да остане шокирана, ако...

— Доктор Армстронг?

Появи се сестрата и прекъсна виденията му.

— Готова ли е за умъртвяване на нерва?

Той не разрешаваше думата „инжекция“ да бъде произнесана в присъствието на пациентите.

Слезе от високото столче, на което седеше и се преструваше, че разглежда рентгеновите снимки на пациентката.

— Да. Започвай. Имаш десет минути.

— Ще донеса необходимото.

Той свали гумените си ръкавици, влезе в стаята си и затвори вратата. Целият бе настръхнал. Пулсът му бе учестен.

Ако не носеше престилка, сестрата щеше да забележи ерекцията му. Ако не го бе прекъснала навреме, той щеше да извърши непоправима грешка. А не можеше да гарантира, че няма да извърши друга.

Поне този път, мислеше си той, вината не беше негова.

Онова момиче сядаше на стола му за трети път през последните три месеца и с всяко следващо посещение се държеше все по-дружелюбно. Какво ти дружелюбно, тя открито флиртуваше с него!

Много добре осъзнаваше какво върши! Начинът, по който така съблазнително му се усмихваше, когато се облягаше назад в стола му — нима това не бе покана да я докосне?

Но когато го направи, тя вдигна такъв шум, така се развика, че колегите му медици тутакси дотърчаха, същото направиха и повечето пациенти — хукнаха по коридора и нахълтаха в кабинета, където тя с писъци го обвиняваше.

Ако беше на двайсет и пет години, както изглеждаше, а не малолетно момиченце, каквото беше, щяха да го оправдаят. Но стана така, че те ѝ повярваха и той трябваше да напусне. На сутринта колегите му го посрещнаха на входа и му поднесоха документ за прекратяване на договора, придружен от чек на стойност три брутни заплати. При настъпилите обстоятелства те бяха решили, че така е най-честно. Сбогом и късмет!

Лицемерни копелета.

Но нещата не спряха дотам. Родителите на момичето, разбрали, че един нормален, хетеросексуален мъжкар бе отвърнал на подканващите сигнали, излъчвани от сексуалната им дъщеря, повдигнаха обвинение срещу него за неприлично поведение спрямо дете. Сякаш тя бе дете. Сякаш не го бе искала. Сякаш не ѝ беше приятно, когато той мушна ръката си между бедрата ѝ.

Замъкнаха го в съда като престъпник и по съвет на глупавия адвокат бе принуден да се извини на малката никаквица, която всъщност бе негова съучастничка. Призна се за виновен в унизителните обвинения, за да получи „лека присъда“, при това условна.

Съдията бе нищо в сравнение с Тони.

— Това да ти е за последен път, Брад — предупреди го тя. Всеки би помислил, че като избегна затвора, всичко му се е разминало. Но не! Жена му имаше други планове, по силата, на които трябваше да му го набива в главата до смърт: имал „слабост“ към момичетата.

— Не бих могла да премина през още едно такова изпитание — заяви му тя.

После с часове му мърмореше, като не преставаше да опъва струната на „унищожителния модел на поведението му“.

Е, наистина, последваха и други случаи, подобни на онзи в клиниката, където бе първото му работно място. Беше дал на

колежката си да разглежда снимки. Но това бе шега, за бога! Откъде да знае, че разпространява Библията и най-вероятно смята, че бебетата би трябвало да се раждат със смокинов лист на коремчетата? Разпространи такива зловни клюки по негов адрес, че никой не й повярва. Ала Тони отново го държа отговорен за всичко.

В заключение бе заявила:

— И за да ти се изяснят нещата още по-добре, *няма* да преживея още едно изпитание като това. Няма да позволя на децата ни да го изстрадат. Обичам те — бе избухнала в сълзи тя. — Не искам да се развеждам с теб. Не искам да разрушаваме дома и семейството си. Но ако не потърсиш помощ срещу тази си слабост, ще те напусна.

Слабост. Ами ако не бе слабост, а силно сексуално желание? За каква *слабост* говореше тя? Сякаш бе някой перверзник.

Ала той не беше глупав. Осъзнаваше, че трябва да се приспособи към заобикалящия го свят. Ако обществото е пуританско, той е длъжен да се съобразява с наложените правила. Не биваше да се отклонява от правия път, очертан от църквата и държавата, а по този въпрос те действата като едно цяло. Една стъпка встрани от тъпите граници на тъй нареченото приличие, и се превръщаш не само в грешник, а и в престъпник.

Дори най-лекият флирт с някоя пациентка щеше да му струва кариерата. Отне му осем месеца да си намери тази работа в Остин, дълго след като му бяха връчили чека и след като семейството му бе изразходило всичките си спестявания.

Тази клиника не бе толкова печеливша, колкото предишната. Настоящите му партньори не бяха тъй известни и квалифицирани, като предишните. Но заплатата му покриваше вноските за къщата. Освен това семейството му хареса Остин и никой в града не знаеше причината за преместването им.

Седмици след съдебния кошмар Тони подскачаше всеки път, когато той я докоснеше. Продължаваха да спят в едно легло, макар той да мислеше, че това е само за пред децата.

Накрая му бе разрешила да я прегръща и да я целува, а после, след като ръководителят на терапевтичната група го удостои със златна звезда за напредък в „лечението“, започнаха отново да правят секс. Тя бе доволна и с право... допреди няколко дни, когато той прояви небрежността да отсъства цяла нощ.

Бе съчинил достоверна история и тя щеше да продължи да му вярва, ако и снощи не бе закъснял толкова много. Лъжата за семинара по данъчното облагане не мина. Наистина беше отишъл и се бе регистрирал, така че имаше доказателства, че е присъствал. Ала нямаше намерение да остане и бе излязъл още след първата скучна лекция.

На сутринта настъпи същински ад. Тони изгони децата от масата за закуска и ги изпрати горе да прибират стаите си. После направо го попита:

— Къде беше снощи, Брад?

Без никакво встъпление тя направо премина към изненадваща и гневна атака, която тутакси го вкисна.

— Знаеш къде бях.

— Будувах до два през нощта, а ти не се беше върнал. Никой семинар не продължава до това време.

— Не продължи до два. Свърши около единайсет. Там се видях с едни хора. Отидохме да изпием по бира. Огладняхме. Поръчахме си нещо за ядене.

— Какви хора?

— Не ги познавам. Хора. Казахме си само малките имена. Джо, мисля, че така се казваше, е изпълнителен директор в Моторола. Грант или Грег, нещо от този род, е собственик на три магазина за бои. Другият...

— Лъжеш ме — възкликна тя.

— Е, благодаря ти за доверието.

— Не си го заслужил, Брад. Снощи се опитах да вляза в кабинета ти. Вратата беше заключена.

Той стана от масата, блъсна стола си толкова ядосано, че той с трясък падна на пода.

— Голяма работа! Вратата била заключена. Не съм я заключвал аз. Някое от децата трябва да го е направило. Но дай да се разберем, защо ти е било да влизаш там? Да видиш какво можеш да изровиш против мен? Да слухтиш? Да ме шпионираш?

— Точно така.

— Поне си го признаваш.

Той шумно издиша, сякаш се готвеше за схватка.

— Тони, какво ти става напоследък? Всеки път, когато изляза от къщи, ти ме въртиш на шиш.

— Защото излизаш по-често от преди и отсъстваш дълго време, за което не можеш, или не искаш да дадеш отчет.

— Отчет ли? Да не съм дете? Не мога ли да влизам и да излизам, когато си поискам? Трябва ли да ти се разписвам всеки път, когато реша да изпия една бира? А ако ми се препискае, трябва ли непременно да ти поискам разрешение?

— Няма да стане така, Брад — отвърна тя с влудяващо спокойствие в гласа. — Няма да ти позволя да обръщаш столове и да ме караш да се чувствам неловко, задето те питам защо се прибираш чак на сутринта. Тръгвай. Ще закъснееш за работа.

Така се измъкваше всеки път. Излезе от кухнята с изправен гръб, сякаш бе глътнала бастун.

Той не я спря. Добре я познаваше. Щом достигнеше този стадий на справедливия си гняв, каквото и да кажеше, дори по корем да се влачеше, тя нямаше да се укроти. Щеше да се сърди дни наред. Накрая щеше да омекне, но дотогава...

Господи! Чудно ли е тогава, че не му се прибира? Та кой би искал да си бърби с такава скандалджийка? Ако довечера съгреша, вината нямаше да е негова, а на Тони.

Слава богу, бе открил нов виновник за своята „слабост“. Сексът, в най-разнообразните си форми, бе под път и над път, той трябваше само да протегне ръка. Усмихна се, като си помисли, колко неща можеше вече да си позволи.

Мушна ръка под престилката си и погали члена си. Обожаваше да бъде в положение на полуерекция, затова през целия ден крадешком поглеждаше снимките, които пазеше в заключеното чекмедже на шкафа си, или, ако нямаше опасност някой да влезе при него, посещаваше любимите си уебстраници. Всичко ставаше за минута-две. Някои се наливаха с кафета за бърза ерекция. Той бе открил нещо много по-стимулиращо от кофеина.

Следобедът се очертаваше да бъде дълъг, ала самото очакване бе вълнуващо.

Побързай, нощ!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Парис влезе в стаята, където вече я очакваха, Дийн и другите двама станаха на крака. Бяха се настанили в малката приемна на ЦСС, която обикновено се използваше за разговор със свидетели или за разпит на заподозрени. Беше доста тясна, но защитена от външни уши и очи.

Къртис измъкна изпод масата стол за Парис. Тя кимна, за да му благодари и седна. Не си свали слънчевите очила. Дийн едва улавяше погледа ѝ зад тъмносивите стъкла. Чудеше се защо не ги сваля, а това го изнервяше.

— Надявам се пътуването до центъра на града да не ти е причинило неудобство — каза ѝ Къртис.

— Постарах се да дойда колкото е възможно по-бързо.

Мъжете като по команда отправиха поглед към часовника на стената. Наближаваше два следобед. Беше излишно да им се напомня, че дванайсет часа от времето, с което разполагаха, бяха вече изминали.

Детективът посочи третия мъж в стаята:

— Това е Джон Рондо. Джон, запознай се с Парис Гибсън.

Тя се наведе през масата и му подаде ръка.

— Мистър Рондо, приятно ми е.

Докато се ръкуваха, той каза:

— За мен е удоволствие, мис Гибсън. Аз съм ви голям фен.

— Радвам се да го чуя.

— Не пропускам ваше предаване. За мен е чест да се запозная с вас.

Дийн внимателно изгледа офицера, когото бе видял за първи път минути преди пристигането на Парис. Беше млад, спретнат и симпатичен. Развитите му бицепси показваха, че усилено вдига гирички. Когато гледаше Парис, лицето му грееше като коледна елха. Съвсем разбираемо беше, че подобно на новака Григс, и той бе очарован от нея.

Дийн подозираше, че същото може да се каже и за Къртис. Двамата бяха отишли да обядват в Стъбс. Градска забележителност, известна с вкусната си скара, с добрата си бира и оркестъра, ресторантът се намираше само на няколко пресечки от полицейското управление. Отидоха пеша.

По обяд оркестърът не свиреше под клонестите дъбови дървета; по това време там се виеше дълга опашка от огладнели държавни служители и чиновници, които си поръчваха сандвичи с пушено месо, обилно полято с лютив сос.

С намерение да не седат, двамата с Къртис си поръчаха сандвичи с говежда кайма, отнесоха ги при дървената порта и седнаха да ги ядат на сянка.

Дийн очакваше Къртис да го разпитва за Парис и мислеше, че ще го направи деликатно. Но, забил нос в сандвича си, Къртис направо го попита:

— Какво има между вас двамата? Тлееща жарава?

Дийн си помисли, че именно поради откровеността си той бе станал толкова добър следовател. Изненадваше заподозрените. Като се стараше да изглежда равнодушен, когато отговаря, Дийн отхапа от сандвича си и каза:

— По-скоро оттичащи се води.

— Много вода, много нещо.

Дийн продължи да дъвче.

— Не ти ли се говори за това? — опита отново детективът.

Дийн избърса устата си с хартиената салфетка.

— Не ми се говори за това.

Къртис кимна, сякаш искаше да каже, че така е по-честно.

— Женен ли си?

— Не. А ти?

— Разведен. Вече четвърта година.

— Деца?

— Живеят с майка си.

— Жена ти омъжи ли се?

Къртис отпи от чая си с лед.

— Не ми се говори за това.

Спряха дотук и започнаха да обсъждат случилото се, което все още не се бе превърнало в техен случай; и двамата се бояха, че скоро

ще бъдат натоварени с разплитането му. Сега вече Дийн знаеше, че Къртис не е семеен, а детективът не пропускаше възможност да покаже вниманието си към Парис.

Парис привличаше мъжкото внимание. Държеше се естествено. Откакто я познаваше, нито веднаж не я бе уловил да кокетничи. Нито флиртуваше, нито правеше нещо нарочно, за да привлече вниманието към себе си, нито се обличаше предизвикателно. Причината не бе в това, което *правеше*, а в онова, което *беше*.

Щом някой я погледнеше, тутакси усещаше непреодолимо желание дълго да я опознава. Тялото ѝ не бе чувствено като това на Лиз. Всъщност имаше по момчешки ъгловата и висока фигура. Косата ѝ, светлокестенява с руси кичури, винаги бе леко разчорлена, което бе доста секси. Но това не бе достатъчно, за да привлече мъжкото внимание.

Може би тайната бе в устата ѝ. Жените се подлагаха на болезнени колагенови инжекции, за да постигнат пухкавост на устните си. Парис имаше пухкави устни по рождение. А може би мъжете биваха привлечени от очите ѝ? Господ му бе свидетел, че те бяха дяволски красиви и вълнуващи. Сини и бездънни, те подканваха да се гмурнеш в тях и да ги разплискаш, за да разбереш дали можеш да докоснеш дъното им. Е, сега нищо не можеше да се каже за тях, скрити зад тъмните стъкла на очилата ѝ.

На младия Джон Рондо не му пукаше от нищо. Той буквално бе прикован на място от нея.

— Научихте ли нещо ново? — попита тя.

— Научихме, но още не знаем, дали е важно.

Тя бе отправила въпроса си към Къртис, но отговори Дийн, тъй като искаше да я накара да го погледне, което тя пък усърдно избягваше да направи.

— Събрали сме се да го обсъдим.

— Рондо работи в групата за компютърни престъпления — започна напевно Къртис.

— Не разбирам — отвърна Парис. — Какво общо имат компютърните престъпления с онова, което искате от мен?

— Ще стигнем и до това — отговори детективът. — Знаем, че двете неща изглеждат несвързани и може би е точно така.

— От друга страна — намеси се Дийн, — може да са свързани. Това се опитваме да установим. Тези ли са касетите?

Той посочи платнената торба, която тя носеше заедно с чантата си.

— Да. Записващото устройство на компютъра побира хиляда минути записан материал.

— Значи когато има обаждане, то автоматично се записва? — попита Къртис. — Така пресяваш обажданията и не допускаш крясъци и мръсотии да замърсяват ефира?

— Мнозина са се опитвали — усмихна се Парис. — Затова записваме всяко обаждане. После аз избирам кое да запазя и да пусна в ефир и кое да изтрия.

— Как прехвърляш записите на касети? — попита Дийн.

— Не е лесно. Един от нашите инженери ми направи голяма услуга, като измисли начин за прехвърлянето им. На определени интервали той изтърсва — терминът е негов, не мой, — записания материал от компютъра в касетите и ми ги предава.

— Защо ги пазиш?

— Не знам, вероятно от носталгия — тя неловко сви рамене. — По-интересните разговори могат да се използват в други предавания.

— Каквато и да е причината, радвам се, че сега са тук — обади се Къртис.

— Надявам се разбирате, че качеството се губи при презапис — каза тя. — Записите на тези касети няма да са тъй ясни, както са в оригинала.

— Няма значение — отвърна Дийн. — Качеството може да е от значение по-късно, когато определяме характеристиките на гласа. Но сега искаме само да разберем, дали обаждането, за което говори Валентино, наистина е направено, или той си измисля.

— Затова те помолихме да ни донесеш записите от миналата седмица. Ако подобно обаждане съществува и ако наистина пускането му в ефир е запалило фитила на Валентино, трябва да го проследим и да разберем коя е жената, която се е обадила.

— Ако вече не е късно — измърмори тя.

Съдейки по изражението на лицата около масата, всички споделяха мрачните й мисли.

— Мислиш ли, че е имало подобно обаждане? — попита Къртис.

— Възможно е. Откакто разговаряхме тази сутрин, не спирам да се ровя в паметта си. Преди три дни някой ми се обади. Докато идвах насам, прослушах записа в автомобила си. Отбелязах мястото му в касетата.

Дийн намери касетата сред другите в торбата, мушна я в касетофона и натисна копчето за възпроизвеждане.

„Парис е на телефона.

Здравей, Парис.

Какво си намислила тази вечер, уважаема слушателко?

Виждаш ли, срещнах този мъж преди няколко седмици. Свалихме се. Искам да кажа, че между нас чувствата бяха нажежени. (Кикот) Направо екзотични.

Вероятно в нашето семейно шоу нямаме нужда от повече подробности.

(Още кикотене от страна на слушателката) Ама аз искам да бъда и с други мъже. Тъй че сега той изпитва ревност през цялото време. Сякаш съм негова собственост, нали разбираш?

Искаш ли да издигнеш връзката ви на друго равнище?

Искаш да кажеш, дали го обичам? Не, за бога. Беше ни много забавно. Това е всичко.

Вероятно за него връзката ви не е била само забавление?

Проблемът не е мой. Само че не знам какво да правя с него.

Ако мислиш, че връзката ви те ограничава, може би не е нужно да я поддържаш. Съветът ми е да я спреш колкото е възможно по-скоро и по-безболезнено. Би било жестоко да го лъжеш, когато сърцето ти е другаде.

Добре, благодаря.“

— Това е всичко — каза Парис. — Тя затвори.

Дийн изключи касетофона. Няколко секунди цареше тежко мълчание, после всички заговориха едновременно. Къртис посочи Парис и ѝ даде думата.

— Тъкмо щях да отбележа, че това обаждане няма нищо общо с Валентино. Разговорът беше доста глупав. Включих я в ефир, само защото много се вълнуваше. По гласа ѝ разбрах, че е млада. Аудиторията ми се състои главно от майки с деца и ми се ще да я разширя и да включа по-млади хора и когато ми се обади някой млад, обикновено пускам обаждането в ефир.

— Записа ли си телефонния ѝ номер?

— Проверих в записващия компютър. Отговорът беше „Не е на разположение“.

— Някой от слушателите взе ли отношение по разговора?

— Ще ги чуete на записа. Неколцина предложиха интересни съвети за начина, по който би могла да прекъсне връзката. На останалите благодарих за обаждането, но не ги включих в ефир и ги изтрих от компютъра. Не си спомням друг подобен разговор тази седмица, дори извън програмата. Но всяка нощ ми се обаждат десетки слушатели. Не мога да разчитам на паметта си стопроцентово.

— Имаш ли нещо против да вземем касетите за известно време?
— попита Къртис.

— Ваши са. Презаписах ги.

— Мисля да ги дам на някого — колко време продължават общо?

— Опасявам се, че общата им продължителност е няколко часа. Върнах се три седмици назад. Това прави петнайсет нощи, но повечето от разговорите са изтрети.

— Ще накарам някого да ги прослуша и да каже дали съществува и друг подобен разговор, който ви убягва от ума.

— Валентино не се ли обади тогава? — попита Дийн.

— В онази нощ ли? Не. Той винаги си казва името. Снощи го чух за първи път от доста време. Сигурна съм.

— Благодаря, Парис — изправи се Къртис. — Оценяваме помощта ти. Надявам се, че не сме искали твърде много, като те помолихме да слезеш в центъра.

— И аз се тревожа, колкото и вие.

Очевидно той искаше да я изпрати, ала тя остана на мястото си. Къртис се поколеба.

— Има ли нещо друго?

Дийн знаеше защо Парис не иска да си тръгне. Беше се обадил нейният новинарски инстинкт. Искаше да чуе всичко и нямаше да излезе, докато не научи цялата история.

— Мисля, че иска да разбере какво става — обади се той.

— Да, бих искала — кимна тя.

— Това е чисто полицейска работа — наостри се Къртис.

— За вас е такава. Но за мен, сержанте, е лична работа. Особено ако Валентино се окаже мой познат. Чувствам се отговорна.

— Не си отговорна — намеси се Дийн по-остро, отколкото възнамеряваше. Останалите го погледнаха. — Ако наистина съществува, той е психопат. Би сторил подобно нещо, дори да не е разговарял с теб в ефир.

— Той е прав, Парис — съгласи се Къртис. — Ако Валентино е толкова наранен, колкото твърди, рано или късно щеше да извърши нещо такова.

— Вие само сте му предоставили форум на изява, мис Гибсън — каза Рондо.

— И по тази причина си единствената връзка с него.

Дийн погледна към Къртис, който продължаваше да стои зад стола ѝ.

— Ето защо мисля, че има право да знае хипотезите, по които работим.

Къртис се намръщи, но се върна на мястото си. Погледна Парис право в очите и заяви с характерната си откровеност:

— По всяка вероятност имаме изчезнало момиче.

— Вероятност ли?

Дийн не сваляше поглед от нея, докато тя слушаше краткия разказ на Къртис за онова, което Григс му беше казал за дъщерята на съдия Кемп. Фактите му бяха вече известни, затова насочи вниманието си към Парис, която попиваше всяка изречена дума.

Очевидно радиопредаването ѝ се радваше на огромна аудитория, но той се питаше дали телевизията не ѝ липсва. Не беше ли влязла в кръвта ѝ, като на актьор, целия пропит от мириса на театралния грим, с който се е появявал на сцената?

Тя се държеше естествено и бе спечелила доверието на зрителите с убедителното си присъствие на екрана и с обективността на

репортажите си. Беше достатъчно умна, за да знае, че ако се появява на екрана в най-блестящия си вид, ще я смятат за вятърничава, която вероятно е преспала с някой шеф, за да бъде назначена. Ако пък я виждаха небрежно облечена и без никакъв грим, зрителите щяха да я мислят за мъжкарана, недоволна от пола си.

Парис бе уцелила златната среда. Като репортер проявяваше толкова агресивност, колкото и събеседниците ѝ — мъже, но това не бе за сметка на нейната женственост. Можеше да направи голяма кариера в телевизията.

Само да поискаше.

Тихото ѝ възклицание го върна на земята.

— Няма и следа от момичето почти двацет и четири часа, а родителите ѝ са започнали да се тревожат едва сега?

— Не е за вярване, нали? — обади се Дийн. — Не са уведомили официално полицията, така че Джейни не се води официално изчезнала. Но нямаме други изчезнали лица. Това е дълга история, но така или иначе двамата с Къртис сметнахме за нужно да проведем разследване.

Тя тутакси свърза нещата.

— И ако се окаже, че момичето, което ми се е обадило, е дъщерята на съдията...

— Затова те помолихме да донесеш записите — обясни Дийн. — Каза ли ти името си?

— Не, за съжаление. Всички слушахте записа. Не си спомням да ми го е казвала. Ако бях чула името Джейни или по-необичайното Кемп, мисля, че щях да го запомня. Освен това, не се ли разпростираме твърде нашироко? Не ли рисковано да водите разследване, основаващо се на такова несигурно съвпадение.

— И ние си го помислихме. Но после разбрахме за онзи клуб в Интернет. За сексклуба.

— Кое?

Рондо се оживи:

— Тук се включвам и аз.

Погледна Къртис, сякаш искаше разрешение да продължи.

— Давай нататък — сви рамене Къртис. — Не е нещо, което да не може да научи и без нас.

Рондо започна да разказва:

— Уебсайтът съществува в мрежата от две години. Джейни Кемп е една от... основателките му — мисля, че бихте се изразили така. Открит е като страница за размяна на съобщения, където местните момичета и момчета да могат да общуват, малко или повече анонимно. Използвали са псевдоними и адресите си за електронна поща. С течение на времето съобщенията са ставали все по-пълни и категорични, тематиката по-пикантна, докато накрая целта на уебсайта е станала такава, каквато е в момента — размяна на лични съобщения. Децата флиртуват в кибер пространството.

— Флиртуват ли? — подигравателно попита Дийн. — Съобщенията, които си разменят, приличат повече на възбуждаща любовна игра.

— Не исках да се изразя така в присъствието на мис Гибсън — отвърна младият полицаи.

— Тя е възрастен човек и не сме в неделното училище.

Дийн я погледна право в очите и продължи:

— Единствената цел на секс клуба е да подтиква към сексуални действия. Децата пускат съобщения и разказват какво са правили и какво искат да правят със съответния партньор. Ако желаят да се уединят с някого, влизат в чата и си говорят мръсотии. Ето един пример.

Той отвори папката и измъкна листа, на който бе отпечатан текст от компютъра в кабинета на Къртис.

Тя го прегледа и се слиса. Вдигна поглед и възкликна:

— Но те са още деца!

— Повечето учат в колежа — уточни Рондо. — Всяка нощ се събират на определено място. Там разменят партньорите си.

— Изглежда, че част от забавлението е да се търсят по псевдоними и да отгатват кой, кой е — отбеляза Къртис.

— А ако двамата, разговаряли в чата, се открият, правят секс — допълни Дийн.

— По-скоро не — коригира го Рондо. — Понякога не се харесват като се видят. Но не се помайват, ако междувременно се появи някой по-хубав. Не се чувстват задължени един към друг.

— Момчетата от отдела за компютърни престъпления откриха уебстраницата и тъй като повечето от юзърите са малолетни, доведоха я до знанието на отдела за престъпления с деца, който се занимава със

сексуалните престъпления с малолетни и с детската порнография, а те са в прерогативите на ЦСС — каза Къртис и скръсти ръце пред яките си гърди. — Широко разследване, което означава, че ще можем да проучим доста хора.

— Това е добрата новина — намеси се Рондо. — Лошата е, че веднъж започнало, разследването не може да бъде прекратено.

Парис невярващо клатеше глава.

— Искам да съм сигурна, че ви разбирам. Значи момичета като Джейни Кемп ходят на определено място и се срещат с непознати, които са убедили по Интернет да правят секс с тях.

— Правилно — отвърна Рондо.

— Те ненормални ли са? Не осъзнават ли риска, който поемат? Ако се срещнат с партньора си от чата и той се окаже по-грозен от Брад Пит и те му заявят: „Не, благодаря“, оставят се в ръцете на човек, когото вече са възбудили и който е... разочарован, да не кажем нещо повече.

— Не се оставят в ничии ръце, мис Гибсън — тихо отвърна младият полицаи. — Не си говорим за детска градина. Това са момичета за удоволствие. Често биват възнаграждавани за услугите си.

— Молят за пари?

— Не молят. Те искат — заяви Рондо. — И получават. Много пари.

Тази информация ги хвърли в дълбоко мълчание. Най-накрая Къртис каза:

— Освен всичко друго, Парис, тревожи ни и фактът, че всеки, който кандидатства за член на така наречения клуб, бива приет. Само с няколко движения на мишката всеки може да се влезе в уебстраницата. Кое то означава, че всеки сексуален маниак, всеки извратен тип знае къде да търси следващата си жертва.

— Нещо повече — допълни Дийн. — Жертвата му вероятно няма да се съпротивлява. Той трябва само да си мръдне пръста и тя с желание ще го последва.

— Това е много тревожен факт, независимо дали има или няма връзка с Валентино — каза тя.

— Битката, която водим, е обречена — намеси се Рондо. — Унищожаваме детските порно канали. Но на мястото на всеки от тях се появяват десетки нови, които процъфтяват. Работим с федералните, с

оперативното бюро, с общонационалната информационна мрежа, занимаваща се изключително с престъпленията с деца в Интернет. Едва смогваме. Децата си разменят мръсотии по електронната поща по взаимно съгласие и работата срещу това явление не се радва на кой знае каква помощ от страна на органите.

— Все едно да глобяваш за неправилно пресичане на улицата, докато гангстерите се стрелят насред града.

— Ами родителите на Джейни? — попита Парис. — Те знаят ли го?

— Имат си проблеми с нея — отговори Къртис. — Списъкът на провиненията ѝ е дълъг, но родителите ѝ едва ли знаят всичко, което върши. Не искаме да ги безпокоим с твърдения за евентуална връзка между изчезването ѝ и обаждането на Валентино, докато не съберем доказателства. Надявахме се, че радио записите, които донесе, ще хвърлят някаква светлина върху въпроса.

— Светлината не е достатъчна, нали? — каза тя. — Съжалявам.

Някой тихо почука на вратата, отвори я и мушна главата си вътре.

— Съжалявам за прекъсването, Къртис. Има съобщение за теб.

Парис погледна часовника си.

— Ако не мога да ви помогна с нещо друго, ще тръгна.

Рондо щеше да си счупи врата, когато скочи от стола си, за да ѝ помогне да стане от нейния.

— В колко часа трябва да сте в радиото, мис Гибсън?

— Към седем и половина. Моля те, наричай ме Парис.

— Трябва ли дълго да се подготвяш за предаването?

— Сама избирам музиката и подреждам парчетата по реда на излъчването им. Друг отдел, наречен „движение“ вече е подредил рекламните по реда на тяхното излъчване. Но винаги има работа по програмата. Аз, например, не мога да знам, кога слушателите ми ще пожелаят да чуят точно определена музика. Но веднага мога да пренаредя парчетата и да вмъкна желаната песен, защото разполагаме с компютъризирана фонотека.

— Притесняваш ли се, когато си в ефир?

Тя се засмя и поклати глава, а разчорлената ѝ коса щръкна още повече и тя стана още по-привлекателна.

— Работя отдавна и вече съм свикнала.

— Съвсем самичка ли боравиш с техниката?

— Ако имаш предвид контролните табла, да. Управлявам и телефонните си линии. Отхвърлих предложението да ми предоставят продуцент. Държа предаването ми да прилича на моноспектакъл.

— Трябваше ли да учиш много технически подробности в началото?

— Не много, но, честно казано, ти вероятно също знаеш много повече за операциите на компютъра, отколкото аз за радиовълните.

Комплиментът го накара да се усмихне глупаво.

— Не ти ли доскучава да работиш сама?

— Не, никак. Обичам да слушам музика. Пък и слушателите ме държат нащрек. Всяко предаване е различно.

— А не се ли чувстваш самотна без колеги?

— Всъщност, предпочитам да съм сама.

Преди Рондо да ѝ зададе следващия въпрос, Дийн се намеси:

— Ще те изпратят, Парис.

Когато я поведе към вратата, тя каза:

— Бих искала да съм в течение. Ако обичаш, помоли сержант Къртис да ми се обади, щом узнае нещо.

Сержант Къртис. Не той. Направо го отрязва и го изкара извън кожата му. И Дийн бе ченге като сержант Къртис. При това с по-висок чин.

Протегна ръка да отвори вратата. Но тя се отвори без неговата помощ и срещу тях се появи Къртис. Цветът на лицето му бе с няколко нюанса по-червен от обикновено. Малкото руса коса на темето му бе настръхнала.

— Постигнахме целта си — обяви той. — Някакъв съдебен репортер научил, че ченгетата търсят Джейми Кемп. Причакал съдията на връщане от обедната почивка и направо му задал въпроса. Негова чест *не* е възхитен.

— Животът на дъщеря му може да е в опасност, а той се притеснява за репутацията си? — учуди се Парис.

— Повтаряш мислите ми — обади се Дийн. — Малко ме интересува дали съдията е възхитен, или не.

— Добре. Ще имаш възможност да му го заявиш в очите. Шефът нареди да се срещнем с Кемп и да се опитаме да успокоим топката. Веднага.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Парис зави по алеята, описваща пълна окръжност в двора на Кемп, като караше плътно зад необозначения Таурус на сержант Къртис. Излезе от колата си едновременно с него. Той искаше да й каже нещо, но тя го изпревари:

— Идвам с теб.

— Това е полицейска работа, мис Гибсън.

Той я нарече с фамилното ѝ име и тя се подразни. Но не се отказа и настоя на своето:

— Всичко започна от мен, когато сутринта ти се обадох. Ако Валентино не ми позвъни повече и снощното му обаждане се окаже номер, дължа на теб, на полицията в Остин и особено на това семейство едно голямо извинение. А ако не е номер, значи съм пряко засегната, както и те, а това ми дава пълното право да разговарям с тях.

Детективът погледна към Дийн, сякаш търсеше съвет как да се справи с нейния инат.

— Ти си поканеният, Къртис — каза Дийн. — Но тя умее да разговаря с хората. Това ѝ е работата.

Изречена от квалифициран посредник като Дийн, оценката бе истински комплимент. Къртис се замисли за миг и сърдито отвърна:

— Добре, но не ми е ясно защо настояваш да се замесиш в случая повече, отколкото вече си замесена.

— Изборът не беше мой. Валентино ме замеси.

Той тръгна напред, следван от Парис и Дийн. Тя каза тихо, колкото да я чуе Дийн:

— Благодаря за подкрепата.

— Рано е да ми благодариш.

Той кимна към широката врата на входа, която се отвори, още щом поеха по стъпалата.

— Изглежда ни е чакал и не е мръднал от дома си.

Съдия Беърд Кемп беше висок, напет и хубав; изключение правеше само свъсеното му лице, обърнато към Къртис, когато

очевидно познаваше по име.

— Опитвам се да го запазя в тайна, Къртис, а какво прави полицейското управление в Остин? Изпраща неканени ченгета в дома ми. Какво, по дяволите, ви става бе, хора? Кои са тези?

За чест на Къртис трябва да се каже, че той запази самообладание, макар лицето и вратът му да станаха тъмночервени.

— Съдия Кемп, запознайте се с доктор Дийн Малой, психологът на управлението.

— Психолог ли? — подсмихна се подигравателно съдията.

Дийн не си направи труда да му подаде ръка, тъй като бе сигурен, че съдията ще я отблъсне.

— А това е Парис Гибсън — представи я Къртис.

Ако името ѝ му бе познато, с нищо не го показа. Погледна я от любезност и пак се вторачи в Къртис.

— От теб ли излезе слухът, че дъщеря ми е изчезнала?

— Не, съдия Кемп, не от мен. От вас. Когато сте се обадили на ченгето, което сте подкупили, и сте му наредили да я търси.

Вената на челото на Кемп силно пулсираше.

— Казах на началника ви, че настоявам да разбере откъде е изтекла информацията, преувеличена до такава степен. Той ми изпраща теб, един...

Погледна към Парис.

— Както и да е. Какво търсите тук, по дяволите?

— Беърд, за бога!

От къщата излезе жена му и го озапти само с един поглед.

— Може ли да продължим вътре, за да не ни слушат хората?

Изглежда всички вкупом с враждебен поглед, после сковано ги покани да влязат:

— Заповядайте.

Парис и Дийн отново последваха Къртис. Въведоха ги в претенциозно подредена дневна, която можеше да мине за салон във Версайския дворец. Декораторът бе изразходвал сума пари за брокати, позлати, гирлянди и пискюли.

Съдията се отправи към количката с напитките, наля си питие от кристалната гарафа и го метна в гърлото си. Мисис Кемп поседна на страничната облегалка на дивана, за да покаже, че няма намерение да остава дълго в стаята.

Къртис не седна, а остана прав и изглеждаше съвсем не на място, като слон в стъкларски магазин.

— Мисис Кемп, имате ли вест от Джейни?

Преди да отговори на въпроса му, тя погледна съпруга си.

— Не. Но когато се прибере, ще я накарам да съжалява за постъпката си.

Парис си помисли, че момичето сигурно вече съжалява и то много.

— Тя е още дете, за бога.

Съдията продължаваше да стои прав и да ги гледа строго, сякаш обмисляше възможността да ги осъди на двацет години тежък каторжен труд.

— Децата на нейната възраст непрекъснато произвеждат сензации. Отразяват поведението им се на първите страници на вестниците, но сега става въпрос за моята дъщеря.

— Не мислите ли, че ако се даде публичност на неприятните факти, това само ще влоши положението.

За кого? Парис бе удивена, че първата грижа на мисис Кемп е публичността. Интересуваше се повече какво ще пишат вестниците, отколкото къде се намира дъщеря ѝ в момента.

Къртис продължаваше да се прави на дипломат.

— Съдия Кемп, не ми е известно кой от остинското полицейско управление е разговарял с репортера. Вероятно никога няма да го разберем. Не очаквам виновникът да излезе и да си признае, а репортерът няма да си издаде източника на информация. Предлагам ви да оставим това настрана и...

— Лесно ти е да го кажеш.

— Никак не е лесно — проговори Дийн за първи път с толкова безапелационен тон, че всички го зяпнаха. — Бих желал ние тримата да бяхме дошли в дома ви и с гузно изражение на лицата да бяхме искали прошката ви заради това, че сме сгрешили, че не сме си държали езика зад зъбите, че напразно сме ви разтревожили. За жалост ние сме тук, защото има вероятност дъщеря ви да е в сериозна опасност.

Мисис Кемп седна на дивана.

Съдията се заклати на пети напред-назад.

— Какво означава това? Откъде знаете?

— Може би аз трябва да ви обясня защо съм тук — каза тихо Парис.

Съдията присви очи.

— Как беше името ви? Вие не отговаряхте ли за присъствието на децата в клас? Нали вие ни безпокояхте толкова много миналата година?

— Не — отвърна тя и отново се представи. — Водя програма по радиото. Всяка нощ от десет до два.

— Радио ли?

— О! — възкликна мисис Кемп. — Парис Гибсън. Разбира се. Джейни ви слуша редовно.

Парис, Дийн и Къртис се погледнаха, а после и тримата се обърнаха към съдията, който очевидно не познаваше нито нея, нито предаването ѝ.

— Слушателите ми се обаждат и понякога ги включвам директно в ефир.

— Радио бръщолевене? Банда леви радикали ораторстваха по въпроса, за тази програма ли, за друга ли...

Парис не бе виждала толкова неприятен човек през живота си.

— Не — отвърна тя с равен глас, — програмата, която водя не е радио бръщолевене.

— Ясно. Та какво за него? — прекъсна я той безцеремонно.

— Понякога слушателите се обаждат и поставят лични проблеми в ефира.

— Споделят с напълно непозната?

— Аз не съм непозната за моите слушатели.

Съдията вдигна посивелите си вежди. Очевидно не бе свикнал да му се противоречи или да го коригират. Но Парис не се боеше от човек, за когото имаше толкова лошо мнение.

Той с неприкрита грубост ѝ обърна гръб и заяви на Къртис:

— Все пак не разбирам какво общо може да има някаква си радиоводеца с нашата работа.

— Мисля, че трябва да ви обясня — каза детективът и постави касетофона на малката масичка. — Може ли?

— Какво е това?

— Сядай, Беърд — просъска жена му.

Парис забеляза страх в очите ѝ. Най-послед студенината ѝ бе започнала да се стопява.

— Какво е записано на касетофона? — попита Къртис, тя.

— Искаме вие да го чуете, за да разберем дали това е гласът на дъщеря ви.

Съдията хвърли поглед към Парис.

— Обади ли ви се? За какво?

И тя, и останалите пропуснаха въпроса му покрай ушите си, защото записът започна.

„Виждаш ли, срещнах този мъж преди няколко седмици.“

Парис забеляза, че Дийн внимателно следи с поглед мисис Кемп. Тя тутакси реагира, но дали защото разпозна гласа, или защото се сепна от описанието, което младата жена правеше на кратката, но пламенна връзка?

Когато записът свърши, Дийн се наклони към мисис Кемп и попита:

— Гласът на Джейни ли беше?

— Прилича ми на нейния, но... тя много рядко разговаря с нас така оживено, затова ми е трудно да кажа със сигурност.

— Съдия Кемп? — попита Къртис.

— И аз не съм сигурен. Но толкова ли е важно, по дяволите? Знаем, че има приятели. Сменя ги толкова бързо, че не можем да ѝ насмогнем и да се запознаем с тях. Името ѝ е известно. Но какво има в това?

— Надяваме се да няма нищо — отвърна Къртис. — Много е вероятно, обаче, да е свързано с едно друго обаждане, което Парис е получила от свой слушател.

Докато говореше, смени касетите. Преди да пусне новата касета, той се обърна към мисис Кемп:

— Предварително се извинявам, госпожо. Някои от думите, които слушателят използва, са доста неприлични.

Слушаха мълчаливо. Когато Валентино пожела лека нощ на Парис, те видяха, че съдията се бе обърнал към прозореца и гледаше

навън. Мисис Кемп бе запушила уста с пребледнялата си длан.

Съдията бавно се приближи до Парис и я попита:

— Кога получихте обаждането?

— Снощи, точно преди края на предаването. Веднага позвъних на деветстотин и единайсет.

Къртис се намеси и върна разговора отново към въпроса:

— През това време само Джейни е изчезнала. При положение, че обаждането в началото на седмицата е направено от нея, двата разговора биха могли да са свързани един с друг.

— Ако в съдебната зала някой ми предложи подобни доказателства, ще ги отхвърля.

— Вие, може би, съдия Кемп, но не и аз — заяви Къртис. — Неофициалното дирене на дъщеря ви приключи в мига, в който репортерът открито ви попита за нейното местонахождение. Трябва да знаете, съдия Кемп, че сме наредили на патрулиращите полицаи да засият издирването, а разузнаването ни прослушва всеки източник на информация.

Съдията бе готов да избухне.

— По чие нареждане?

— По мое — обади се Дийн. — Аз препоръчах мерките и сержант Къртис ги изпълнява.

— Извинете, не ви представиха официално. Не знам, кой... — обърна се към него мисис Кемп.

Дийн повтори името си и разказа защо се е заел със случая.

— Много е възможно всичко да излезе номер на някой шегобиец, мисис Кемп. Но докато не сме сигурни, трябва да приемем обаждането на сериозно.

Внезапно тя стана.

— Някой иска ли кафе? — попита и, недочакала отговор, се втурна навън.

Съдията изруга под носа си и се обърна към Дийн:

— Необходимо ли беше всичко това?

Дийн едва се сдържаше. Когато се изправи срещу съдията, по напрегнатата стойка и стиснатите челюсти Парис разбра, че е бесен.

— Моля се на бога да имате възможността официално да се оплачете от мен. Надявам се Джейни да дотича безгрижна у дома си и да ме накара да се чувствам като най-големия тъпак. Тогава вече ще

имате удоволствието да ми го заявите в очите, дори да ме уволните. Но засега грубостта ви е непроситима, а вироглавието ви е глупаво. Имаме седемдесет и два часа да действаме, а вие пропиляхте цели двайсет минути с поведението си. Предлагам да захвърлим празната си гордост и да се съсредоточим в едно-единствено нещо — откриването на дъщеря ви.

Съдията и Дийн се изгледаха един друг от глава до пети. Никой не искаше да отстъпи пред волята на другия. Най-послед Къртис се прокашля:

— Кога за последен път видяхте Джейни, съдия Кемп?

Всъщност съдията с готовност започна да отговаря, доволен да се измъкне от настоящия взор на Дийн:

— Вчера — отвърна чевръсто той. — Поне Мариан казва, че я видяла вчера следобед. Снощи се прибрахме късно. Помислихме, че е в стаята си. Чак на сутринта видяхме, че леглото ѝ не е докоснато.

Той седна и кръстоса дългите си крака, но, осъзнал нехайството си, добави:

— Сигурен съм, че е при приятели.

— Имам син на нейната възраст — каза му Дийн. — Той е същинско предизвикателство. Понякога човек може да си помисли, че се мразим. Абстрахирайте се от обичайните успехи и неуспехи при общуването си с момиче на нейната възраст и кажете — в добри отношения ли сте с дъщеря си?

Съдията бе готов да му заяви, че отношенията му с дъщеря му не са негова работа. Но омекна и надменно отвърна:

— Понякога ми е трудно с нея.

— Нарушава ли вечерния час? Употребява ли алкохол? Излиза ли с момчета, с които не искате да има нищо общо? Виждате, че говоря от собствен опит.

Поставяйки се на равна нога със съдията, Дийн разчупваше бариерите помежду им и Къртис с радост го остави да продължи.

— Прави всичко, което казахте — призна си съдията и се обърна към Парис:

— Сержант Къртис спомена, че този дегенерат ви се е обаждал и преди.

— Да, човек с неговото име.

— Знаете ли нещо за него?

— Не.

— Имате ли представа кой може да е?

— За жалост никаква.

— Нарочно ли предизвиквате подобна искреност у слушателите си?

Тя се сепна от намека му. Преди да съобрази какво да отговори, Дийн каза:

— Не можем да държим Парис отговорна за действията на слушателите ѝ.

— Благодаря ти, Дийн, но и сама мога да се справя.

Тя смело посрещаше критичния поглед на съдията.

— Не ме интересува какво мислите за мен и моето предаване, съдия Кемп — заяви тя. — Не се нуждая от вашето одобрение. Тук съм, защото първа чух думите на Валентино и съм загрижена, колкото и Дийн... доктор Малой. Уважавам мнението му и като психолог, и като криминалист. Сержант Къртис няма равен на себе си като следовател. Най-добре е да слушате внимателно всичко, което ви говорят. Що се отнася до мен, мнението ми се основава на многогодишен опит. Изслушвам хора в най-различно състояние на духа. В думите им има и смях, и сълзи. Споделят радостите и скърбите си, сърдечната си болка и възторга си. Понякога ме лъжат. Обикновено мога да преценя кога лъжат и кога преиграват в желанието си да ми направят впечатление. Понякога го правят, защото мислят, че така увеличават шансовете си да ги включат в ефир.

Тя посочи към касетофона.

— Но Валентино дори не намекна, че иска да звучи в ефир. Не това бе причината да се обади. Обади се, за да ми остави съобщение и аз нямам впечатлението, че ме лъжеше или си измисляше. Мисля, че обаждането не е било само прищявка. Сигурна съм, че е извършил и се кани да извърши онова, за което говореше. Наругайте ме, ако това ще ви накара да се почувствате по-добре, но независимо от думите ви, ще направя всичко по силите си, за да помогна на полицията да върне дъщеря ви жива и здрава.

Напрегнатата тишина, последвала думите на Парис, бе нарушена от влизането на Мариан Кемп. Сякаш нарочно бе изчислила времето, за да се появи тъкмо в този миг.

— Реших да ви предлага чай с лед.

След нея вървеше униформена прислужница със сребърен поднос в ръце. Върху подноса имаше високи стъклени чаши с чай, украсени с лимонови резенчета и листа от мента. Всяка чаша бе поставена върху бродирана ленена салфетка. До сребърната купа с бучки захар лежаха изящни щипки от чисто сребро.

Когато им сервираха и прислужницата излезе, Къртис непохватно постави чашата си върху масичката.

— Има още нещо, което би трябвало да знаете — каза той на семейство Кемп. — Дъщеря ви има ли компютър?

— Непрекъснато е пред него — отговори Мариан.

Съдията и Мариан Кемп слушаха вцепенени, докато Къртис им разказваше за сексклуба. Когато той свърши, съдията поиска да узнае защо трябва съпругата му да слуша мръсотии.

— Защото искаме да получим достъп до компютъра на Джейни.

Съдията енергично запротестира. Двамата с Къртис започнаха бурен спор по процедурите за разследване, нарушаването на правата на личността и други юридически постановки.

Накрая и Дийн се включи в свадата:

— Безопасността на момичето не ви ли е по-скъпа от юридическите безсмислици?

Силният му глас накара и двамата да млъкнат и той се възползва от възможността да продължи:

— Трябва да направим копие на всичко, което се намира в паметта на компютъра на Джейни.

— Няма да го разреши — заяви съдията. — Ако такъв клуб изобщо съществува, дъщеря ми няма нищо общо с него.

— Скланяне на малолетни към секс с непознати — изсумтя Мариан. — Отвратително.

— Като родител бих добавил, че е ужасяващо — допълни я Дийн. — Но предпочитам да съм добре информиран, отколкото да не знам нищо, а вие?

Очевидно не, помисли си той, когато нито тя, нито съдията му отговориха.

— Не желаем да се месим в личния живот на Джейни, нито във вашия. Но компютърът ѝ може да съдържа данни за настоящото ѝ местонахождение.

— Като например? — попита съдията.

— Имената и адресите на приятели и познати, които не са ви известни. Всички, които са ѝ изпращали съобщения по електронната поща.

— Ако откриете нещо инкриминиращо, то никога няма да бъде допуснато в съда, защото сте се добрали до него по незаконен начин.

— В такъв случай няма от какво да се боите.

Съдията сам си бе поставил клопка и го осъзна. Дийн продължи:

— Ако Джени разполага с електронните адреси на хората, с които общува, а аз съм сигурен, че е така, бихме могли да им изпратим съобщения и да ги попитаме дали са я виждали. Ако са я виждали, ще ги накараме да се свържат с вас.

— И да покажем на целия свят, че двамата с майка ѝ не можем да открием следите на собствената си дъщеря.

Дийн не харесваше тези хора, но сърце не му даваше да им заяви в лицето, че те нямаше да са тук, ако семейство Кемп се грижеше по-добре за дъщеря си.

— Приятелите ѝ ще разпознаят електронния ѝ адрес и ще отворят съобщението — каза той. — То ще носи вашия подпис, а не този на полицейското управление. Ще им обещаем, че онзи, който даде информация, ще остане анонимен.

— Мисис Кемп — намеси се тихо Парис, — електронната поща достига до хората много по-ефективно от полицейските служители, претърсващи местата, които Джейни посещава. Освен това, дори да не вършат нищо лошо, младежите се стягат, когато видят полицаи да ги приближава. Приятелите на Джейни няма да искат да разговарят с полицаи. Много по-вероятно е да отговорят на съобщение по електронната поща.

Мекият ѝ кадифен глас звучеше убедително. Мисис Кемп погледна съпруга си, после погледът ѝ се върна на Парис.

— Ще ви отведа в стаята ѝ.

Мисис Кемп отпрати поканата си само към Парис и тя стана и я последва.

Без да каже дума, съдията се завъртя на пети и закрачи към съседната стая. По онова, което успя да зърне през вратата, преди съдията да я затръшне след себе си, Дийн разбра, че помещението, в което влезе, бе библиотека или кабинет.

Когато стана от мястото си, Къртис потри ръце:

— Получи се добре, не мислите ли?

Дийн се ухили на комичната му забележка, макар че никак не му беше до смях.

— Мисля, че негова чест иска да избегне неприятностите.

— Обзалагам се, че сега е на телефона и разправя на шефа какво ли не за новия му подчинен.

— Не ми пука. Казах онова, което мисля и винаги мога да го повторя.

— Е, от време на време давам свидетелски показания по негови дела. Затова сега трябва да пазя неутралитет. Но съм сигурен, че идния път, когато свидетелствам, показанията ми ще бъдат отхвърлени.

Прокара пръсти през оредяващата си коса и допълни:

— Излизам да се обадя по телефона тук и там, за да разбера дали има нещо ново, което ще ни накара довечера да спим по-спокойно.

Дийн го последва до парадното стълбище.

— Ще чакам Парис тук.

— Така си и помислих.

Нямаше какво да отвърне на последната реплика на детектива и я отмина с мълчание. Мушна ръце в джобовете си и се заразхожда из фойайето. Подът бе покрит с мраморни плочи. Отгоре се спускаше разкошен кристален полилей и се отразяваше в излъсканите дървени повърхности на двете еднакви конзоли, поставени една срещу друга в широкия хол.

Над една от масичките до стената висеше маслен портрет на Мариан Кемп. А на отсрещната стена над подобна масичка се виждаше рисунка на седемнайсетгодишно момиче, очевидно направена от същия художник. Носеше лятна рокля от тънка бяла материя. Беше боса. Художникът бе уловил слънчевите лъчи в бледорусите ѝ къдрици. Приличаше на ангел с до болка невинното си изражение на лицето.

Клетъчният му телефон завибрира в джоба на сакото му. Погледна го и разпозна номера на Лиз. Не отговори, като си каза, че времето не е подходящо. Беше се обаждала вече два пъти. Все в неподходящо време.

До слуха му достигнаха стъпки, чийто шум потъваше в плътните пътеки на стълбището. Той вдигна поглед и видя Парис и Мариан да

слизат. Парис леко му кимна с глава. В ръцете си носеше диск, който му подаде още щом се приближи до него. Той го пусна в джоба си.

— Благодаря, мисис Кемп.

Ледовете между двамата не се бяха разтопили, макар че Мариан вече им сътрудничесше.

— Ще ви изпратя.

Тя отвори тежката врата и когато видя младата жена до Къртис на алеята отпред, възкликна:

— Мелиса! Мислех, че си в Европа.

Като чу името си, момичето се обърна към тях. Беше висока и възслаба, вероятно привлекателна под грима си, който дръзко бе нанесла, преди да тръгне за бойното поле.

— Здравейте, мисис Кемп! Току-що се върнах.

Дийн попита Мариан Кемп:

— Приятелка на Джейни ли е?

— Най-добрата ѝ приятелка. Мелиса Хачър.

Зад колата на Парис бе спряло лъскаво БМВ последен модел с всички екстри, ала по дрехите на момичето не можеше да се разбере, че е от богаташко семейство. Носеше джинсови шорти, чиито разнищени краища се мятаха по бедрата ѝ. Коланът също бе разнищен и шортите едва се държаха на тазовите ѝ кости. На пробития ѝ пъп блещукаха два сапфира. Тениската бе дълбоко изрязана на деколтето и раменете ѝ и бе очевидно, че под нея не носи нищо.

Раираните ѝ три четвърти чорапи бяха доста плътни за сезона, а ботушите с връзки до глезените биха отивали повече на някой дървар или наемен войник. Огромната чанта през рамото ѝ бе марка „Гучи“, което пък беше съвсем нелепо.

— Разговаряла ли си с Джейни, откакто се върна? — попита Мариан Кемп.

— Не — отвърна момичето, объркана от въпроса. — Този човек тук непрекъснато ми задаваше въпроси. Какво става?

— Снощи Джейни не се прибра.

— Е, и? Вероятно е останала да спи другаде. Нали знаете?

Тя сви рамене и деколтето ѝ се смъкна на една страна. Хвърли поглед към Дийн, който си беше откровено предизвикателен.

— Бихте ли ни дали имената на някои от приятелите ви?

Тя се обърна към Къртис и го изгледа от глава до пети.

— Имена ли?

— Имена на хора, при които Джейни би могла да е останала за през нощта.

— Вие наред ли сте?

Детективът разкопча спортното си сако и ѝ показа полицейската значка, прикрепена за кожения колан.

— По дяволите! Какво е направила?

— Не знаем нищо.

— Може да е в опасност, Мелиса — каза Парис, докато слизаше към тях.

Момичето я разглеждаше с любопитство.

— В опасност ли? Каква опасност? И ти си ченге, нали?

— Не, аз работя в една радиостанция. Името ми е Парис Гибсън.

Устните на Мелиса, боядисани с толкова тъмно червило, че изглеждаха почти черни, се отвориха от удивление.

— Как пък не! Майтапиш се, нали?

— Не.

— Господи! — удоволствието, което демонстрира, бе навярно най-искреното чувство, което бе показвала през последните месеци. — Ама че страхотия! Слушам предаването ти. Винаги, когато не съм си пуснала диск с музика. Но понякога, нали знаеш, човек не е в настроение да слуша дискове. Тогава включвам радиото на твоята програма. Понякога музиката, която пускаш, е скапана, но ти си страхотно маце.

— Благодаря ти.

— Косата ти ми харесва. Това кичури ли са?

— Мелиса, знаеш ли дали Джейни ми се е обаждала в ефир?

— Ами да. Няколко пъти. Преди време. Позвънихме ти от клетъчния на Джейни и разговаряхме с теб, но без да съобщим имената си и ти не ни пусна по радиото. Беше страхотно, щото не бяхме на себе си и ти щеше да ни кажеш кво да правим.

— Може би друг път — усмихна се Парис.

— А да ѝ се е обаждала наскоро? — попита Дийн.

Пронизаха го две тъмни очи, подчертани с още по-тъмен молив. Парис ѝ го представи като доктор Малой. Той протегна ръка към Мелиса.

Тя се смути от вежливия му жест, но стисна ръката му.

— Какъв доктор сте?

— На науките.

— На науките ли? Господи! Как е Джейни?

— Още не знаем. Нямаме вест от нея цяло денонощие.

Родителите ѝ се тревожат. Ние също.

— Ние ли? И ти ли си ченге?

— Да. Работя в полицейското управление.

— Хм.

Мелиса подозрително ги заглежда и Дийн усети как постепенно им се изплъзва. Щяха да я загубят. Макар, че си падаше по Парис Гибсън, щеше да предпочете да остане вярна на приятелката си. Нямаше да им даде информация за Джейни.

— Нали ви казах, че не знам къде може да е, нито на кого се е обадила, щото тъкмо се връщам от Франция. Тъй че сега си отивам право вкъщи и се тръшкам на леглото. Мисис Кемп, когато Джейни се прибере, нали ще ѝ кажете, че вече съм тук?

Чантата ѝ описа широка окръжност във въздуха, когато Мелиса се обърна и тръгна към колата си. Но преди да стигне до нея, внезапно се обърна и се удари по челото с ръка, натежала от лъскави гривни и многобройни пръстени:

— Дявол да го вземе, сега се сетих! — Тя посочи към Дийн. — Нищо чудно, че си толкова готин. Ти си бащата на Гавин.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Събуждай се, сънливке.

Джейни отвори очи. Той се бе навел над нея и, опрял главата си до нейната и дишаше в лицето ѝ. Целуна я по челото. Тя жално изскимтя.

— Липсвах ли ти?

Тя кимна и той се засмя. Не ѝ вярваше и така бе най-добре. Защото щеше да убие мръсното копеле при пръв удобен случай.

Опита се да прикрие злобата, която чувстваше, защото бе стигнала до заключението, че единственият ѝ шанс е да се прави на покорна. Това куку искаше да си играе игрички, да доминира, да я накара да му се моли.

Добре. Ще бъде неговата малка измислена играчка, докато не се обърне с гръб към нея — тогава ще го тресне по главата.

— Какво е това?

Забеляза петната по чаршафа и зацъка с език. Тя се беше напишкала. Но какво очакваше той? Беше я оставил завързана тук, бог знае колко време. Тя се беше стискала, колкото ѝ бе възможно и накрая се бе подмокрила.

— Ще трябва да смениш чаршафите — каза той.

Добре, ще го направя. Само ме развържи и ми дай чист чаршаф, а аз ще те удуша с него.

Той прокара пръсти по сплъстената ѝ коса.

— Вониш на пикоч и пот, Джейни. Напъваш ли се? Чудя се какви ги вършиш.

Погледът му зашари наоколо и се спря на стената зад леглото.

— Хм. Петна върху боята. Клатила си кревата, така че горната му рамка да се удря в стената, нали?

По дяволите! Надяваше се да ядоса съседа и да го принуди да дойде, за да поиска да спрат влудяващия монотонен шум. А когато никой не му обърне внимание, да се оплаче на управителя и управителят да дойде и да провери откъде идва трополенето.

Тогава ще я намерят и ще съобщят на баща ѝ, а той ще се погрижи този шибаняк никога повече да не види слънчева светлина. Ще го затворят в килия под стените на затвора, където се срещат всички смахнати типове наоколо.

Издърпа леглото по-далеч от стената и прекъсна мечтите ѝ за спасение и мъст.

— Не може така, Джейни — той отново я целуна по челото. — Извинявай, че провалих малкия ти хитър план, миличка.

Погледна го с отчаяние, което не бе само преструвка. Настоятелно изпъшка.

— В тоалетната ли искаш да отидеш?

Тя кимна.

— Добре. Но трябва да ми обещаеш, че няма да се опиташ да избягаш. В противен случай ще трябва да те нараня, а аз не го желая.

Обещавам, промълви тя под ужасната лента, залепена на устата ѝ.

Най-напред развърза краката ѝ. Преди това си мислеше, че още щом го направи, тя ще започне да го рита и се бори с него, ала за жалост крайниците ѝ бяха като гумени. Краката ѝ не искаха изобщо да се помръднат, а когато все пак започнаха да шават, движеха се бавно и трудно.

Той развърза ръцете ѝ, после я вдигна на ръце и я отнесе в банята. Изправи я на крака близо до тоалетната чиния, вдигна капака и внимателно я настани да седне.

Тя протегна ръка да свали лентата от устата си.

— Можеш да я махнеш — тихо каза той, — но ако започнеш да викаш, ще съжаляваш.

Повярва му. Отлепването бе болезнено, но когато освободи устата си, тя можа да поеме дълбоко въздух.

— Пие ми се вода — промълви с дрезгав глас.

— Най-напред свърши работата си тук.

Той не помръдваше от мястото си. Почувства се унижена и в очите ѝ се появиха сълзи.

— Излез и затвори вратата.

Той нетърпеливо я погледна.

— Хайде, моля ти се. Внезапният ти свян ме удивлява. Побързай, преди да съм размислил и да съм те оставил пак да се подмокриш.

Когато свърши, отново помоли за вода.

— Разбира се, Джейни. Веднага щом си смениш чаршафа. Погледни как си го оставила. Направо отвратително.

Тя умираше от жажда, затова покорно смени мокрите чаршафи и постла чисти. Когато свърши, почувства се ужасно уморена и се обля цялата в студена пот.

Той я накара да седне в креслото, където можеше да я наблюдава, докато отваряше пластмасовата бутилка с вода в кухнята. Тя се надяваше да ѝ даде водата в стъклена чаша. Ще я счупи и ще му пререже гърлото. Ако има силата да го направи. Чувстваше се невероятно слаба дори за човек, лежал в леглото часове наред. Дали през нощта не я бе дрогирал? И сега ли щеше да го направи? Дали не ѝ е сложил нещо във водата?

Всъщност не ѝ пукаше. Беше тъй жадна, че изпи водата на един дъх.

— Гладна ли си?

— Да.

Направи ѝ сандвич със сирене и червен пипер и започна да я храни, като отчупваше малки късчета и ѝ ги слагаше в устата. Хрумна ѝ да отхапе пръста му, но реши, че и тогава ще му остане една свободна ръка. Не можеше да забрави плесника, който замъгли зрението ѝ и временно повреди слуха ѝ. Не ѝ се щеше да си изпроси още.

Щеше да се чувства щастлива, ако дори за миг му причини болка. Мечтаеше да забие зъби в плътта му и да го разкървави. Ала в състоянието, в което беше, нямаше да ѝ е възможно да го надвие. Удоволствието, което щеше да изпита, нямаше да трае дълго и щеше да ѝ струва скъпо. Докато не бе в състояние да постигне повече от това да го вбеси и да го накара да отвърне на удара ѝ, по-добре беше да пази силите си и да се опита да измисли безопасен план за бягство. Когато тя изяде сандвича, той каза:

— Така те искам, Джейни.

Потупа я по главата и се опита да оправи възлите в косата ѝ с пръсти.

— Покорството ти много ме възбужда — каза той и леко докосна зърната на гърдите ѝ. — Ставаш толкова секси!

Извърна се, за да вземе фотоапарата. Омразният фотоапарат. Именно той я бе заинтригувал и я бе накарал да си мисли, че този мъж е по-специален. По-специален извратеняк, да. Сега мразеше фотоапарата и единственото ѝ желание беше да го блъска в главата му, докато и апарата, и костите на лицето му се разтрошат на парченца.

Но тя се боеше твърде много и когато я нагласяваше в пози за мръсните си снимки, не му се противопостави. Помисли си да му се помоли, да му обещае пари, да му се закълне, че няма да каже на никого за него, само да я пусне да си ходи. Дали пък нямаше да я послуша, ако и този път го оставеше да я снима?

Затова продължи да лежи на леглото и да прави онова, което той искаше от нея. Когато свърши, тя нямаше сили да вдигне глава. Беше я дрогирал. Вече беше сигурна.

С ужас го гледаше как отваря чекмеджето на нощното шкафче и изважда нова лента.

— Не — зациври тя. — Моля те.

— И аз не искам да го правя, Джейни, но ти си курва. Не си в състояние да изпитваш чиста любов. Не си искрена. Не ти вярвам, дори когато ми обещавах, че няма да викаш.

— Няма, обещавам ти.

Това бе последното, което той ѝ разреши да каже, преди да залепи широката лента на устата ѝ. Този път използва лентата и за друго — завърза с нея китките и глезените ѝ за рамката на леглото и така я стегна, че тя не можеше да помръдне.

После коленичи между краката ѝ и хвана пениса си. Малко покъсно взе душ и се облече. Изправи се до леглото и спокойно наниза колана в гайките на панталона си.

— Плачеш ли, Джейни? Защо? Винаги си била момиче за удоволствия и нищо друго.

Напъха мръсното спално бельо в торбата за пране и взе ключовете. Беше вече до вратата, когато щракна с пръсти и се обърна.

— За малко да забравя. Имам изненада за теб.

Извади една аудиокасета от джоба на самото си и я сложи във вградения в музикалната апаратура касетофон.

— Чуй какво записах снощи. Мисля, че ще ти е интересно.

Натисна копчето за възпроизвеждане, изпрати ѝ въздушна целувка и излезе. Заклучи вратата от външната страна.

Изминаха трийсет секунди, а после от касетата се разнесе телефонен звън. Прозвуча няколко пъти и Джейни чу познат глас:

„Парис е на телефона.
Здравей, Парис. Обажда се Валентино.“

Значи името му е Валентино?

Това бе първото, което си помисли, защото тутакси разпозна гласа му. Не говореше, както обикновено, а така, както го правеше понякога, когато са в леглото. Тя се забавляваше много, когато той снижаваше тембъра на гласа си до шепот, сякаш вършеше нещо неприлично, както всъщност беше.

Като го чу на стереозаписа, тръпки я побиха.

Джейни слушаше как той разказва историята им на Парис Гибсън от своя гледна точка и задиша бързо през носа си, вторачена в касетофона като омагьосана. Тя слушаше записа с тревога, която скоро се превърна в ужас. Когато той каза на Парис Гибсън какви планове има за нея, тя запищя и звуците се заблъскаха в лентата, залепена на устата ѝ.

Разбира се, никой не я чу.

* * *

Тони Армстронг пристигна в зъболекарския кабинет на съпруга си малко преди края на работното време. Един от колегите му се спря да поговори с нея. Извини ѝ се, че все още не ги е поканил с Брад на вечеря. Дватамата си обещаха скоро да определят датата на събирането.

За Брад не бе трудно да пази външно приличие. И тя щеше да го прави, докато ѝ стигнат силите.

Когато сестрата я видя да влиза, много се почуди.

— Наех бавачка, защото реших да изненадам Брад и да го изведа на вечеря — обясни тя.

— Божичко, мисис Армстронг, доктор Армстронг излезе преди два часа.

Дано сестрата да вземе объркването ѝ за разочарование.

— Е, дотук с изненадата. Каза ли къде отива?

— Не, но съм сигурна, че взе клетъчния телефон със себе си.

— Ще му се обадя. Ще ви задържа ли много, ако използвам телефона в кабинета му?

— Не, никак. Не бързайте. Преди да си тръгна трябва да попълня картоните.

Тъй като Брад бе най-новият, бяха му дали най-малкия кабинет, ала Тони бе надминала себе си и го бе превърнала в уютно местенце. Бе поставила дипломите му в подходящи рамки и ги беше подредила с вкус на стената. Семейните снимки бяха мушнати сред здравната документация на рафтовете зад бюрото му. Върху него нямаше нищо.

Тя седна на стола и започна да търси. Чекмеджетата бяха заключени, но тя го бе очаквала и пристигна подготвена за случая. Прегънатата карфица ги отвори за нула време.

Наистина бе осигурила бавачка за вечерта. Направи си прическа и се гримира, после се облече официално, като се надяваше да изненада Брад и му предложи да вечерят навън — като компенсация за сутрешната кавга.

Репликите, които си бяха разменили, не излизаха от ума ѝ. Брад се бе втурнал разгневен навън. Тя бе побесняла. Почистването на къщата, приготвянето на обяда и хилядите дребни домакински задължения запълниха деня ѝ. Но нищо не бе в състояние да я накара да забрави свадата между тях и вероятността, макар и малка, че може да греши.

Ами ако Брад не се е шлял навън като миналата вечер?

Дали не търсеше под вола теле. Ако наистина не я лъжеше, трябва дълбоко да се е разстроил, че не му е повярвала и си е помислила най-лошото за него.

Не бе възможно да е присъствал на семинара, а после да е излязъл с познати на бира, но заради целостта на семейството тя бе готова отчаяно да се хване и за тази сламка.

Ето защо следобед се запъти към кабинета му с надеждата да го изненада приятно и да му предложи клонката на мира в италианския ресторант, който той отдавна искаше да посети. Надяваше се, че като прекарат една вечер заедно навън, далеч от дома и децата, като изпият бутилка хубаво вино и по-късно правят любов у дома си, той ще ѝ

прости, задето го бе обвинила без причина и неприятният епизод щеше да остане зад гърба им.

Но не го завари там, където трябваше да бъде. Беше излязъл от работа рано, без да каже къде отива. Познато поведение, красноречив сигнал, който караше сърцето ѝ да се свие и оправдаваше ровенето в чекмеджетата на бюрото му.

Малко по-късно подозренията ѝ се оправдаха. В най-долното чекмедже откри цяло находище от порнографски снимки.

Имаше както относително безобидни, така и откровено порнографски фотографии. Някои от най-неприличните и като сюжет, и като композиция със сигурност бяха любителски.

Брад бе пристрастен. Като всички с подобна слабост и той бе склонен към рискове. Като рискува, пристрастеният човек изпитва удоволствие от онова, което върши, като например сексуални задявки с колеги или с малолетни пациенти.

Бог знае какво още правеше Брад.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Дийн прекоси килера, видя, че на пода бяха захвърлени мокри бански. Намери Гавин полулегнал на дивана в кабинета. Безцелно натискаше копчетата на дистанционното и сменяше каналите на всеки десет секунди. Беше гол, само по хавлиена кърпа на кръста, а косата му бе мокра.

— Здравей, Гавин.

— Здравсти.

— Плувал ли си?

— Не. Седи ми се така, по хавлия — отвърна тон, без да сваля поглед от телевизионния екран.

— Когато отнесеш кърпата в килера, можеш да вдигнеш банските си от пода, където си ги оставил.

Гавин смени още няколко канала.

— Вземи душ и ела да ядем — каза Дийн.

— Не съм гладен.

— Вземи душ и ела да ядем — повтори баща му.

— А ако не дойда пак ли ще ме удариш?

Погледът, който Дийн му хвърли, говореше ясно, че търпението на баща му е на път да се изчерпи. Гавин захвърли дистанционното и тръгна към вратата. Преди да излезе от стаята, той с един замах свали кърпата от кръста си и показа голия си задник на Дийн и в буквален, и във фигуративен смисъл. Дийн не можеше да не отчете точка в полза на сина си за символичния жест.

Без да попита Гавин за предпочитанията му, той подкара колата към един от ресторантите, където обикновено се хранеха. Синът му се цупеше и отговаряше с половин дума на въпросите на баща си, който се опитваше да завърже разговор с него.

Когато поръчката им пристигна. Дийн го попита дали бургерът му е направен по негов вкус.

— Добър е.

— Съжалявам, че не вечеряме често у дома.

— Няма значение. Готвиш отвратително.

— Не споря — усмихна се Дийн. — Сигурно ти липсват домашно приготвените сосове и печеното на майка ти.

— Да има нещо лошо? — тутакси го контрира Гавин.

— Не. На твоята възраст и аз се хранех така.

Гавин изсумтя, сякаш искаше да каже, че не му се вярва пицата и бургерите да са съществували тъй отдавна в историята на човечеството.

— Днес видях моя стара приятелка — опита Дийн отново. — Спомняш ли си Парис Гибсън?

— Да не би да мислиш, че съм слабоумен? — укоризнено го погледна момчето.

— Беше отдавана, ти бе още малко момченце. Не очаквах, че ще си спомниш.

— Разбира се, че я помня. И нея, и Джак. Щяха да се женят, но го убиха.

— Не го убиха. Оживя след катастрофата. Почина преди няколко месеца.

— Аха. Тя сега работи в радиото.

— Значи я знаеш — учуди се Дийн.

— Всички я знаят. Тя е известна.

— Да, разбрах, че има доста почитатели. Днес ми каза, че иска да привлече младите слушатели. Слушаш ли предаването ѝ?

— Не всяка вечер. Само от време на време — отвърна Гавин и овъргаля залъка си в купичката с кетчуп. — Позвъни ли ѝ или какво?

— Не. Снощи някакъв шегаджия ѝ се обади.

— Без майтап?

— Хммм — премляска с удоволствие Дийн парчето печено пиле. — Тя уведоми полицията. Посъветваха се с мен. Двата с детектива поискаха аз да се заема със случая.

— Детектив ли? Толкова ли е лоша работата?

— Доста лоша.

Направи знак на сервитьорката и я помоли да донесе на Гавин още една кока-кола. Беше налупал чийзбургера си доста бързо за човек, който не е гладен.

— Донесете ни и порция пържени картофки, моля.

Гавин нямаше да си поиска още, но Дийн подозираше, че не се е нахранил както трябва.

— Днес видях и една твоя приятелка — отбеляза между другото той.

— Нямам приятелки тук. Всичките останаха в Хюстън. Където живеех преди. Където бе домът ми. Докато майка ми не се омъжи за онзи задник.

Започва се, помисли си Дийн.

— Беше сама твърде дълго, Гавин.

— Да, щото ти се разведе с нея.

— Странно. Снощи ми заяви, че тя се е развела с мен. Всъщност, и в двата случая си прав. Решихме да се разделим, защото така бе по-добре.

— Както и да е — каза Гавин с въздишка на досада и обърна глава към прозореца.

— Не смяташ ли, че майка ти има право на щастие?

— Че кой би могъл да е щастлив с такъв като него?

И Дийн не бе във възторг от избора на Пат. Съпругът ѝ е бе доста мазен, не те гледаше в очите и трябваше да положиш много усилия, за да поведеш разговор с него. Но по всичко личеше, че Пат му бе взела ума и той нейния.

— Какво от това, че не е толкова завладяващ? Не се ли радваш, че майка ти е намерила някого, когото да обича и който също да я обича?

— Радвам се, ах, как се радвам, умирам от удоволствие! Не можем ли да спрем дотук?

Дийн щеше да му напомни, че той откри темата, но замълча. Сервитьорката им донесе допълнителните порции.

— Още нещо?

Тя говореше на Гавин, не на него и за първи път Дийн се опита да погледне сина си през очите на младото момиче. С родителска гордост отбеляза, че Гавин бе хубав младеж. Кестенявата му коса беше чуплива като на майка му и самият той сигурно си я харесваше, защото, слава богу, не я бе подкастрил по чудноватата младежка мода, нито я бе боядисал с онази боя, дето свети в тъмното.

Очите му имаха златистия цвят на уиски и гледаха малко разсеяно. Още ходеше прегърбен, но вече беше метър и осемдесет,

тялото му бе тънко и силно и притежаваше вътрешната грация на роден спортист.

— Имаме си всичко, благодаря — усмихна се Дийн на сервитьорката.

Когато тя се отдалечи, той добави:

— Страхотна е.

— Бива я — потвърди Гавин и я погледна с безразличие.

— По-приятна е от момичето, с което се запознах днес — и като го изгледа внимателно, добави: — Мелиса Хачър.

Името направи впечатление на Гавин. Дийн бе сигурен в това. Ала синът му се направи на ударен:

— Коя?

— Каза ми, че те познава.

— Не ме познава.

— Защо тогава ще твърди, че те познава?

— Откъде да знам? Или е объркала името, или ме е взела за някой друг.

Играеше си със сламката в чашата си и гледаше встрани.

— Представих ѝ се и след като поговорихме, тя заяви: „Ти си бащата на Гавин“. Познава те.

— Може да са я предупредили да стои настрана от мен, щото си ченге.

— Искаш да кажеш, че никой не иска да дружи със сина на ченге?

— Нещо такова — погледна го Гавин презрително.

— А Джейни Кемп?

Този път синът му не успя да прикрие реакцията си толкова успешно. Лицето му тутакси прие отбранително изражение.

— Кой?

— Джейни Кемп. От онова, което научих за нея, и тя няма да иска да дружи със сина на ченге. Познаваш ли я?

— Чувал съм за нея.

— Какво си чувал?

Гавин хапна от картофките и каза с пълна уста:

— Нали се сещаш, разни работи.

— Какви работи? Че е страхотна? Че е леснодостъпна?

— Така разправят.

— Виждал ли си я?

— Може и да съм се сблъсквал с нея един-два пъти.

— Къде?

— Господи, какво ти става? Да не си Великия инквизитор?

— Не. Пазя менгемето за мъчения за после. А сега просто съм любопитен да разбера къде си се сблъсквал с Джейни Кемп и приятелката ѝ Мелиса. Трябва да се познавате от доста време, щом името ми ѝ говори нещо. Дори преди да чуе как се казвам, тя ме разпозна, защото с теб много си приличаме.

Гавин започна да се върти на мястото си, после сви рамене.

— Шляят се с разни богаташки пикльовци. Виждал съм ги и това е всичко. На кино. На главната. Сещаш се.

— А на езерото?

— Кое? Градското или Травис?

— Ти ще ми кажеш.

— Виждал съм ги само няколко пъти, разбра ли? Не си спомням къде.

— Гавин, не ме будалкай — засмя се Дийн. — Ако бях на твоята възраст и бях срещнал Мелиса Хачър и ако тя бе облечена по начина, по който беше облечена днес следобед, щях да помия всичко с най-големи подробности.

Той избута чинията си встрани и се облакът на масата.

— Кажи ми за секс клуба.

Гавин запази самообладание, но очите му пак го издадоха.

— Кое?

— Снощи, когато не ме послуша и излезе, на езерото Травис ли отиде?

— Може и така да е. Какво от това?

— Известно ми е, че децата се събират на точно определени места край езерото. Видя ли Джейни Кемп снощи? И преди да се опиташ пак да ме избудалкаш, трябва да ти кажа, че от двайсет и четири часа няма и следа от нея. Изчезнала е.

— Изчезнала ли?

— Снощи не се е прибрала. Никой не знае нищо за нея. Днес в късния следобед, тъкмо преди да изляза от управлението, патрулите са открили колата ѝ. Била паркирана близо до паркинга край езерото сред

горичка от кедрови дървета. От Джейни нямало и следа. Очевидно снощи е срещнала някого и е тръгнала с него. Видя ли я? С кого беше?

Гавин сведе поглед към опустошената си чиния и остана така няколко секунди.

— Не я видях.

— Гавин — продължи баща му с тих глас, — известно ми е желязното правило да не се издава приятел. И ние имахме такова правило, когато бяхме на твоите години. Но тук не става въпрос за вярност или предателство. Нещата са много по-сериозни. Моля те, не скривай информация, която си мислиш, че би навредила на Джейни или на някого друго. Пиене, наркотици, каквото и да е ставало снощи, не ме интересува в момента. Ако Джейни е тръгнала, с когото не трябва, животът ѝ може да е в опасност. Като имаш всичко това предвид, отговори ми — абсолютно сигурен ли си, че не си я виждал?

— Да! Господи!

Той се огледа и видя, че е привлякъл вниманието на съседните маси. Сви се в сепарето и смънка:

— Защо ме разпитваш?

— Не те разпитвам.

— Ти си ченге.

— Добре, може би — дълбоко въздъхна Дийн. — Използвам те като източник на информация. Кажи ми всичко, което знаеш за секс клуба.

— Не разбирам за какво говориш. Отивам да пусна една вода.

Гавин се примъкна до края на сепарето и тъкмо щеше да излезе, когато Дийн му нареди да не мърда от мястото си.

— От тригодишен сме те тренирали да се стискаш. Можеш да изтраеш още няколко минути. Какво знаеш за секс клуба?

Гавин се заклатушка напред-назад, като гневно се взираше през прозореца с враждебно изражение на лицето. Дийн си помисли, че ще откаже да му отговаря, но накрая момчето се предаде:

— Добре. Подочух момчетата да говорят за уебстраницата, в която изпращат имейли. Това е.

— Не съм, Гавин.

— Това е всичко, което знам. Не сме съученици с тези момчета, забрави ли? Изкоренихте ме из основи и ме посадихте тук, затова те не...

— Шляеш се с група момчета от първия ден, в който се преместихме. Припевът, който не спираш да повтаряш „Горкият аз! Трябваше да се разделя с приятелите си“ става досаден. Трябва да измислиш нещо ново. А междувременно момичето вероятно се бори за живота си и това не е преувеличение. Тъй че престани да се цупиш и самосъжеляваш и отговори пряко на въпроса ми: какво знаеш за този клуб в Интернет и какво е участието на Джейни в него?

Гавин постоя така още няколко секунди, после облегна глава назад, сякаш се предаваше.

— Джейни се среща с мъже, с които се е запознала по Интернет и прави секс с тях. Нищо не я спира. И онази Мелиса е същата.

— Значи ги познаваш.

— Знам кои са. В клуба има още много момчета. Не знам имената на всички. Учат в различни училища. Свързват се със страницата и оставят съобщения, какво могат да правят.

— Ти член ли си на клуба, Гавин?

— Не, по дяволите! — изправи се той. — Трябва да знаеш как да влезеш, а аз не съм попитал, щото ще ме помислят за мухльо, дето още не знам.

— Не е чак такава тайна. Отделът за компютърни престъпления в полицията отвори уебстраницата им.

— Тъй ли? — засмя се момчето. — И какво ще направят? Не могат да я спрат и всички го знаят.

— Да склониш някого към секс е престъпление.

— Ти знаеш най-добре — презрително измърмори Гавин, — ти си ченгето.

* * *

Той паркира в зелена дъбова горичка, където имаше и други коли. В багажника си носеше огромна касета от стиропор, пълна с бира и вино. Взе си бутилка бира и тръгна към брега и дървеното рибарско мостче, което влизаше трийсет метра навътре в езерото.

Тази вечер мястото на срещата беше тук.

Бе дошъл на проверка.

Беше се облякъл така, че да се слее с тълпата. Широките шорти и тениската му бяха същия модел като на младежите. Въпреки това, обаче, бе нахлупил бейзболната си шапка ниско над очите, за да прикрие лицето си.

Познаваше някои от дошлите тук тази вечер. Беше ги виждал на подобни сбирки и преди, знаеше ги и от клубовете на Шеста улица, както и от събиранията около колежа. Други срещаше за първи път. На всяка сбирка се появяваха нови лица.

На това място можеш да откриеш всичко, към което имаш слабост — алкохол, наркотици, секс. А тази нощ можеше да играе и хазарт. Долу на плажа едно момиче по монокини бе коленичило и правеше свирки на някакъв мъж. Зяпачите залагаха колко дълго ще се въздържи мъжът, преди да получи оргазъм.

Той се присъедини към групата около двойката и заложи петарка. Възхити се на самоконтрола на мъжа, защото момичето знаеше доста номера. След малко загуби залога си.

Разходи се бавно по моста. Обикновено нямаше нужда да прави каквото и да е, за да привлече вниманието на околните, и тази вечер не правеше изключение. Скоро към него се приближиха две момичета, които се държаха толкова любвеобилно, че той веднага разбра — бяха взели екстази.

Прегръщаха го, милваха го, целуваха го по устата, говореха му колко е страхотен, луната внушаваше страхопочитание, нощният въздух беше божествен, а животът бе удивително хубав.

Помолиха го да им пази дрехите, докато се окъпят, както майка ги е родила. Гледаше ги от мостчето как подскачат във водата като морски нимфи, как от време на време спират, за да му помахат с ръка и да му изпратят въздушни целувки.

Когато излязоха от водата и се облякоха — е, частично, разбира се, — той ги отведе в колата си и им даде по една бира.

— Обичаш ли да се забавляваш? — фиксира го със стъклениците си очи едната.

— Нали съм тук?

Умен отговор. Неангажиращ. Не лишен от намек, обаче. Тя го опипа през шортите и се изкикоти.

— Мисля, че обичаш.

— Ние *обичаме* да се забавляваме — провлечено го осведоми другата.

Наистина обичаха. Прекараха следващия час на задната седалка в колата му, където показаха, колко много обичат да се забавляват. Когато им каза, че трябва да тръгва, с нежелание се разделиха с него. Целуваха го, милваха го и му се молеха да остане с тях, за да продължат да се забавляват и да си играят.

Най-после се откопчи от тях и потегли. Докато направляваше колата си покрай множеството паркирани автомобили към главното шосе, забеляза, че няколко души го гледаха с открита завист. Трябва да са го видели да се измъква от задната седалка с двете мацки и да се откъсва от здравата хватка на бедрата им и от жежките им наркомански обятия.

Сигурно тези нещастници мечтаеха да са късметлии в любовта като него. Можеше да се обзаложи, че е така.

Зърна един, за когото знаеше, че работи под прикритие и следи наркопласъорите. Ченгето бе на трийсет години, но не изглеждаше и ден по-възрастен от осемнайсет. Сключваше някаква сделка с известен наркодилър през смъкнатото стъкло на една кола.

Каква е разликата между закупуването на дрога и онова, което правя аз? — запита се Джон Рондо.

Никаква. За да се бориш с престъплението, трябва да познаваш естеството и механизмите му. Откакто полицейската група бе разбрала за съществуването на сексклуба, той си бе поставил за цел да свърши малко проучвателна работа. Като влезе в сайта, разбира се.

Имаше амбицията да работи в Централната следствена служба, сърцето на полицейското управление. Работата там бе вълнуваща и той се стремеше към нея.

За да получи повишението, трябваше да се отличи в разплитането на случая Кемп. В него имаше някои много важни елементи: известна личност, секс и малолетни. Събрани на едно място, тези компоненти даваха основание да се получи разследване за чудо и приказ.

Сексклубът не бе новост за полицаите в групата за компютърни престъпления. Знаеха за него от месеци насам, но тъй като им бе известно, че всички опити да го закрийт ще са безплодни, бяха забравили за него.

Ала съобщенията, които се появяваха в сайта, вълнуваха въображението на Рондо. Той реши, че трябва да провери добре нещата, да разбере дали членовете на клуба вършат онова, което се хвалеха, че вършат, или използваха електронната поща само да споделят сексуалните си фантазии. Бе открил, че по-голямата част от твърденията им не са измислица.

Свърши добра работа. Ако не бе научил от собствен опит за какво ставаше дума, тази сутрин нямаше да може да отговаря толкова интелигентно и подробно на въпросите, зададени му от Къртис, Малой и Парис Гибсън. Така че допълнителната работа, която вършеше безплатно, наистина бе от полза за полицейското управление, нали така?

Не биваше да спира дотук. Трябваше да получи повишението и да отиде на работа в Централната следствена служба. Това повеляваше службата и задълженията му. Ще работи под прикритие и точка.

* * *

Тони не се изненада, когато се върна вкъщи от зъболекарския кабинет и не завари Брад у дома. Обясни на бавачката, че не се е почувствала добре и че двамата с доктор Армстронг са отложили плановете си за друг път. Плати ѝ за пет часа.

Три пъти звъня на клетъчния му телефон. И трите пъти оставяше съобщения на гласовата поща, но не получи отговор. Стопли кренвирши за вечеря на децата. Като се нахраниха, тя си поигра с момичетата, докато синът им гледаше Стар Трек.

Бяха горе и чакаха реда си пред банята, когато Брад се върна с шоколади и мечешки прегръдки за децата. За Тони бе купил букет жълти рози, който стеснително ѝ поднесе с думите:

— Хайде отново да бъдем приятели. Моля те.

Тя не можеше да понесе неискреното извинение, изписано на лицето му, и наведе глава. Той го прие като съгласие от нейна страна и бързо я целуна по бузата.

— Вечеря ли?

— Чаках те.

— Идеално. Аз ще сложа децата да спят, а ти сервирай масата. Много съм гладен.

Не бе очаквал да види онова, което тя бе сервирала на масата. Неприятно изненадан, той се спря в средата на кухнята.

— Откъде си измъкнала тези неща? — попита сърдито той — Няма значение. Знам откъде.

— Точно така. Открих ги днес след обед, когато отидох в кабинета ти. И където, разбира се, те нямаше. Не си казал на никого къде отиваш и с часове не отговаряше на клетъчния си телефон. Така че не аз трябва да давам обяснения. Не очаквай да се извинявам, че съм нарушила правото ти на личен живот, ако тези неща тук са твоят личен живот.

Изправен очи в очи с фактите, доказващи болестта му, той отказа да се бори. Почувства как се смалява, как се обезценява и физически, и душевно. Издърпа си стол и седна до масата с прегърбени рамене. Безпомощно отпусна ръце в скута си.

Тони взе найлонова торба за отпадъци от кухненския килер и измете неприличните снимки и списания от масата в нея. Облепи я със скоч ленти и я отнесе в гаража.

— Ще я отнеса навън, за да може утре сутринта боклукчията да я прибере — каза тя, когато се върна. — Не искам някой случайно да отвори торбата, съседите ни или дори момчето, което събира отпадъците, и да види какво има вътре.

— Тони, аз... Наистина не мога да се оправдая, нали?

— Не и този път.

— Ще ме напуснеш ли?

Той се протегна, взе ръката ѝ и я стисна със своята влажна длан.

— Моля те, недей. Обичам те. Обичам и децата. Моля те не разбивай семейството ни.

— Нищо не разбивам, Брад — отвърна тя и издърпа ръката си от неговата. — Ти го правиш.

— Безсилен съм.

— Което е още една причина да си тръгна и да взема децата със себе си. Ами ако някое от тях бе намерило снимките?

— Много внимавам.

— Да, внимаваш. Също като наркомана, който крие дрога у дома си, или алкохолика, който винаги държи бутилка за всеки случай.

— О, хайде стига! — извика той.

Разкаянието му постепенно се топеше. На негово място се появяваше враждебност. Щеше да последва чувство за превъзходство. Тази сцена се бе повтаряла десетки пъти. Той се превръщаше от грешник в мъченик и Тони познаваше всеки стадий на този процес.

— Абсурдно е да сравняваш безобидната ми слабост с наркомания и ти го знаеш — каза той.

— Безобидна слабост ли? Тук има снимки на непълнолетни момичета, които се експлоатират от корумпирани и развратни тилове за твое удоволствие. Как можеш да наричаш това „безобидна слабост“, когато се отразява на кариерата ти, на семейния ти живот, на брака ти?

— На брака ми ли? — захили се той. — Аз вече нямам съпруга, а тъмничар.

— Ако продължаваш така, нищо чудно да свършиш в затвора, Брад. Това ли искаш?

— Няма да отида в затвора — извърна поглед той.

— Ако не признаеш пред себе си и пред другите, че си сексуален маниак, и ако не потърсиш помощ, за да облекчиш състоянието си, може и да отидеш.

— Сексуален маниак ли? — той се изсмя под носа си. — Чуваш ли се какви глупости говориш, Тони?

— Доктор Морган не мисли, че това са глупости.

— Господи! Ти си му се обаждала?

— Не, той ми се обади. Вече три седмици не си посещавал сеансите на терапевтичната група.

— Защото е чиста загуба на време. Само ако знаеше какви отвратителни неща се говорят там! Е, питам те аз, това ли е най-полезният начин да прекарваш свободните си вечери?

— Съдът постанови да посещаваш сеансите.

— Подозирам, че ще ме натопиш пред полицаия, който отговаря за мен. Каж ми, че съм лошо момче. Че не съм ходил на терапия с останалите първерзници.

— Няма нужда да му казвам. Доктор Морган вече му го е съобщил.

— Доктор Морган е най-големият психар в групата! — възкликна съпругът ѝ. — Самият той е бил „пристрастен“. Знаеше ли го?

— Доктор Морган е длъжен да му съобщи, ако отсъстваш повече от два пъти един след друг — невъзмутимо продължи тя. — Ще те чака утре сутринта в десет. Нареди да отидеш.

— Предполагам, че няма да е от значение, ако отменя часовете на пациентите и ядосам колегите си.

— Ще си носиш последствията.

— И ще спя на дивата в хола, нали?

— Предпочитам да го направя.

Той я загледа с присвити очи.

— Обзалагам се, че е така. Щом не ти харесва онова, което вършим в леглото.

— Не е честно.

— Честно ли? Ще ти кажа, кое не е честно. Да имаш жена, която предпочита да слухти, вместо да прави любов. Кога бяхме заедно за последен път? Спомняш ли си? Съмнявам се. Как ще мислиш за любов, когато главата ти е заета с това да ме шпионираш?

Той стана от стола и се приближи до нея. Стисна я за врата толкова силно, щото веднага ѝ стана ясно, че това далеч не е любовно докосване.

— Ако го правехме по-често, може би нямаше да прибягвам до мръсните снимки.

Той я придърпа към себе си. Тя извърна глава, за да избегне целувката му и се опита да го отблъсне. Но той я подпря на плота и не ѝ даде да помръдне. Тя се стресна и започна да вика:

— Престани, Брад! Никак не е забавно!

Гневът ѝ го възбуждаше. Лицето му се наля с кръв и той я притисна с долната част на тялото си.

— Усещаш ли го, Тони? Хубаво ли ти е?

— Остави ме на мира!

Блъсна го толкова силно, че той отстъпи назад и се удари в масата. С ръка на уста тя се опита да сподави хлипането си. Бе колкото ядосана, толкова и уплашена. Не го беше виждала в такова състояние. Гледаше го като съвършено непознат.

Той успя да се изправи и да се съвземе, сграбчи сакото и ключовете си и тръгна към вратата. Тони се добра до най-близкия стол и се отпусна върху него. Продължи тихо да плаче, защото не желаше децата да я чуят.

Животът ѝ се разпадаше и тя не можеше нищо да направи. Обичаше Брад. Той отказваше да потърси помощ и да се отърве от болестта си. Защо допускаше да разруши любовта, на която се радваха преди? Защо предпочиташе своята „безобидна слабост“ пред нея и пред децата? Нима не бяха по-ценни от неговата...

С разтуптяно сърце влезе в гаража. Торбата за боклук, в която бе сложила порнографските снимки, бе изчезнала.

Брад бе взел първата си любов със себе си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В сградата на радиостанцията Парис имаше кабинет, в който работеше, когато не беше в ефир. Макар „кабинет“ да не бе подходящата дума за тясната стаичка. В нея не оставаше място за нищо излишно, нямаше дори прозорец. Много, много отдавна гипсовите стени са били боядисани в цвета на амбалажна хартия. Акустичните плочки върху тавана бяха хлътнали и прогизнали от стари и нови течове. Бюрото ѝ бе сиво, с множество драскотини по повърхността, вероятно оставени от предишния му собственик, безнадеждно потиснат от обстановката.

Нищо в кабинета не ѝ принадлежеше. По стените нямаше нито рамкирани дипломи, нито цветни плакати, нито афиши на ваканционни обекти за спомен, нито любимите снимки на усмихнати приятели или портрети на семейството. В стаята нямаше нищо лично — нарочно не бе донесла такива предмети. Снимките и други подобни неща щяха да породят въпроси.

Кой е този?

Джак.

Кой е Джак? Съпругът ти?

Не, бяхме сгодени, но не се оженихме.

Защо? Къде е Джак сега? Заради него ли непрекъснато носиш слънчеви очила? Заради него ли работиш сама? Живееш сама? Съществуваеш сама?

Дори приятелското подпитване от страна на колегите би ѝ причинило болка, затова тя се опита да го избегне, като поддържаше тясно професионални отношения с тях, а в кабинета ѝ липсваха каквито и да било предмети — спомени. Но в стаята не цареше изряден ред. Повърхностите, които не бяха на показ, преливаха от пощата, която получаваше. Всеки ден до нея пристигаха пълни чанти с писма от слушатели, табла с рейтинги, вътрешни съобщения и безброй рекламни материали за последните записи на студиата. Тъй като в помещението нямаше място дори за картотека, тя се опитваше да

подрежда и сортира материалите, но на това занимание не му се виждаше краят.

След като нареди музикалните парчета за предаването си и ги вкара в програмата, тя се нахвърли на купчината писма. Занимаваше се с тях около час, когато Стен се материализира в отвора на вратата. Беше вкиснат.

— Много ти благодаря, Парис.

— За какво?

Той влезе и затвори вратата.

— Познай кои ме посети днес следобед.

— Мразя да си играя на гатанки.

— Двамина от най-добрите в Остин.

Тя остави встрани ножа за писма и вдигна поглед към него.

— Полицаи?

— И трябва да съм ти благодарен за това.

— В къщи ли те посетиха?

Тя очакваше, че Карсън или въодушевеният Григс ще му се обадят по телефона и ще му зададат допълнителни въпроси.

Той премести купчината с пликосе и седна в ъгъла на писалището.

— Разпитаха ме и си записаха отговорите в малките си черни бележници. Същински гестаповци.

— Престани да драматизираш, Стен.

Тъй като бе отишла пак в полицейския участък, а после се бе включила и в посещението у семейство Кемп, нямаше време да поспи. Чакаше я четиричасово радиопредаване, което трябваше да води така, сякаш нищо не се бе случило, и чак тогава можеше да си легне. Доста мрачна перспектива. Да се занимава с наранената гордост на Стен не бе най-ползното, за което можеше да използва малкото сили, които ѝ бяха останали и краткото време, с което разполагаше преди водещият на вечерните новини да ѝ отстъпи студиото.

— Тази сутрин докладвах на един полицейски детектив за обаждането на Валентино — обясни тя. — Оказа се, че е изчезнала млада жена от района. Полицията проучва дали съществува връзка между нейното изчезване и обаждането на Валентино. Правят рутинни проверки на всеки, който има отношение към случая, дори да е съвсем

косвено. Така че не си го слагай на сърцето. Не са нарочили само теб. Марвин също е в списъка им.

— Страхотно. Нарездам се рамо до рамо с *чистача*. Сега се чувствам много по-добре.

За първи път тя усети, че сарказмът му е оправдан.

— Съжалявам. Наистина. Полицията разследва всички подробности, защото и те като мен са убедени, че обаждането не е било шега. Силно се надявам, че всички ние сме преувеличили опасността и тревогата ни няма да се оправдае. Но ако се оправдае, животът на едно момиче е застрашен. Независимо от това, съжалявам, че по стечение на обстоятелствата е трябвало да преживееш това.

Той се поуспокои, но не съвсем. Първата грижа на Стен винаги е била самият Стен.

— Полицията е разговаряла и с главния. Той, разбира се, тутакси повика Чичо Уилямс, който от своя страна се обади на началника на полицията и, доколкото разбрах, всичко му разказал.

— В такъв случай аз съм сигурна, че подозренията от теб напълно са отпаднали.

— Ама да не съм бил заподозрян? — удиви се Стен.

— Такава е думата. Забрави. Излез и си купи някаква джунджурия. Сигурно на пазара продават нещо, което още нямаш. Почерпи се. Ще се почувстваш по-добре.

— Не е толкова лесно, Парис. Чичо се засегна дори повече от мен. Цял следобед звънеше на главния и го питаше „какво, по дяволите, става?“. Естествено, парафразирам думите му. Считай се привикана в светая светих на радиото.

— Вече бях.

Главният управител на радиостанцията ѝ се бе обадил по клетъчния телефон, докато тя излизаше от имението на Кемп. Беше поискал среща с нея, но във формата на нареждане, не на молба. Получи мъмрене за това, че преди да се обърне към полицията по повод обаждането на Валентино, не го бе уведомила. Неговата първа грижа бе доброто име на радиостанцията.

— Пуснах му записа на телефонния разговор — каза тя на Стен. — Той се разтревожи, както се разтревожиха всички, които го чува. Разговаря със сержант Къртис, детективът, който води следствието.

Главният бе разговарял с Къртис с открит микрофон, така Не Парис бе станала причастна към онова, което двамата си казаха. Беше се съгласил, че Парис и останалите, които предават на вълни 101.3 мегахерца трябва да сътрудничат на полицията с всички възможни средства, но постави условието, че ако изчезването на Джейни Кемп се превърне в сензационна новина, ролята на радиостанцията трябва да бъде сведена до минимум.

Къртис бе отвърнал:

— Да ви кажа честно, сър, тревожа се повече за живота на момичето, отколкото за това дали писма на ваши слушатели ще се появят във вестниците, или не.

Преди да излезе от кабинета на Главния, той заядливо ѝ бе напомнил, че от безценната ѝ анонимност скоро няма да остане нищо. Беше вече мислила за това с надеждата, че няма да се случи. Години наред бе пазила тази анонимност с фанатизма на скъперник, който стиска златото си. Не желаше отново да се превърне в главната фигура на сензационна новина.

Но тя бе съгласна с Къртис — спасяването на момичето изместваше всичко останало. Ако сравнеш двете неща, ставаше ясно, че това няма да има сериозно въздействие върху живота ѝ по-нататък.

— Въди сигурен, че добре ми се накараха, задето не спазих субординацията — каза му тя, за да го успокои. — Ти не беше единственият, когото днес шляпнаха по ръцете. Мога ли вече да продължа работата си?

— Беше ръчен часовник с вградени екстри.

— Кое?

— Джунджурията, която си купих днес.

Когато ѝ изпрати въздушна целувка и тръгна да излиза, тя весело се засмя.

— Между другото, Марвин се обади, че е болен — осведоми я мимоходом той.

— Болен ли?

— Оставил е съобщение на гласовата ми поща — извика Стен. — Пише само това.

Доколкото знаеше, Марвин никога не бе отсъствал по болест. Тя се замисли от какво би могъл да е болен, остави пощата за друг път и

се отправи към малката кухничка за служителите в задната част на сградата.

По това време на нощта сградата бе тиха и слабо осветена. Служителите отдавна си бяха тръгнали и стаите им бяха тъмни, Парис бе свикнала с тишината, тъмнината и всепроникващия мирис на прах, обгорен от електронната техника, на прекипяло кафе и на мокет, просмукан от стар тютюнев дим, преди пушенето на работното място да бъде забранено.

Радиостанцията на къси вълни 101.3 мегахерца бе собственост на медийния конгломерат Уилкинс, който включваше пет вестника, три телевизионни станции, една кабелна компания и седем радиостанции. Офисите им заемаха последните три етажа на един небостъргач в Атланта, стабилен и лъскав, със стъклени асансьорни кабинички и водоскок, издигащ се на цели два етажа в празното предверие, покрито с гранитни плочи.

Тази сграда, иззета от предишния фалирал собственик, бе много далеч от стабилността и блясъка, всъщност тя напомняше на тромав мамут. В предверието нямаше водоскок, а само водоохладител, който гъргореше, а понякога дори протичаше.

Непривлекателната едноетажна тухлена конструкция бе разположена на едно възвишение в покрайнините на Остин, на няколко километра от внушителната сграда на общината. Зданието бе строено през петдесетте години и носеше всички белези на тогавашното време. Бе преминало през ръцете на двама собственици, които цепеха парата на две.

Всъщност тази олющена и неугледна сграда бе непрекъснато пренебрегвана от корпоративните власти, освен в случаите, когато трябваше да се проверяват рейтинговите стойности на предаванията. Станцията на къси вълни 101.3 мегахерца бе като кокоши трън в петата на корпорацията, ала ѝ носеше добри и сигурни доходи.

Парис харесваше тази сграда, въпреки недоимъка в нея. Тя притежаваше неповторима атмосфера. Макар и с бръчки по лицето, все още се държеше.

След тъмните коридори осветената с флуоресцентни лампи кухня изглеждаше ярка и светла. Едва след няколко секунди очите ѝ започнаха да свикват със силната светлина, макар да носеше очила с тъмни стъкла. Взе пакетче чай от личните си запаси и го постави в

чаша с вода, която стопли в микровълновата печка последен модел. Водата тъкмо бе започнала да се оцветява, когато тя дочу гласове.

Надникна в коридора и с удивление видя Дийн да пристъпва на няколко крачки зад Стен, който му казваше:

— Не ми е споменала, че очаква посетител.

— Всъщност тя не ме очаква.

Стен я видя и започна да ѝ обяснява:

— Чукаше отпред на вратата. Не го пусках, но той ми показа полицейската си значка.

Като се опитваше да скрие смайването си, тя рече:

— Доктор Малой работи за полицейското управление в Остин. Направи психологическа преценка на записа на Валентино.

— И той твърди същото — каза Стен и го изгледа от глава до пети. — Две на цената на едно. Ченге — учен.

— Нещо такова — отвърна Дийн и се усмихна вяло.

Стен погледна единия, после другия, но тъй като и двамата мълчаха, той разбра, че е излишен. Обърна се към Парис:

— Ако ти потрябвам, ще бъда в стаята на техниците.

Дийн гледаше след Стен, докато той се отдалечаваше по коридора. Когато вече бе достатъчно далеч, за да не може да ги чуе, Дийн попита Парис:

— Това ли е Креншоу? Племенникът на собственика? Обратен ли е?

— Нямам представа. Защо си тук, Дийн?

Той влезе в кухнята и тя тутакси стана съвсем тясна.

— Някой трябва да бъде до теб по време на смяната ти.

— Стен е тук.

— Би ли му доверила живота си?

— Имаш право — усмихна се тя.

— Докато не научим повече за този тип, който нарича себе си Валентино, трябва ти полицейска закрила.

— Къртис предложи да ми изпрати Григс и Карсън. Отказах му.

— Видях Григс. Жизнерадостен и въодушевен като истински бойскаут, но нито той, нито...

— Карсън.

— ... имат необходимата квалификация. Когато Валентино се обади пак, трябва да съм тук. Ако усетя, че е на път да изгуби контрол,

бих могъл да разговарям с него, за да го убедя да каже името на момичето и да ни разкрие къде я държи.

Тъй като това бе в рамките на неговите компетенции, обяснението за присъствието му в радиостанцията звучеше съвсем благовидно. Но тя се усъмни в мотива му.

— Може и да не се обади. Ще провалиш вечерта си.

— Няма да я проваля, Парис. Тук съм, защото исках да те видя.

— Нали днес ме видя?

— Но не бяхме сами.

Тя се обърна с гръб към него и остави чашата си върху зацапания плот.

— Дийн, моля те, недей.

Той се приближи плътно до нея и тя усети дъха му. Страхуваше се, да не би да я докосне. Не бе сигурна в реакцията си, ако той го направеше и не искаше да се поставя на изпитание.

— Нищо не се е променило, Парис.

Тя мрачно се засмя:

— Всичко се промени.

— Когато тази сутрин влезе в кабинета ми, нещата отново дойдоха на местата си. Всичко се намести. Сякаш гръм ме удари, също като първия път, когато те видях. Помниш ли? В нощта след снеговалежа.

* * *

Снегът се бе превърнал в студен дъжд, който нахлу през отворената врата заедно с Джак и Дийн.

Тя ги подкани да влизат бързо, за да затвори вратата. Джак го представи, но думите му потънаха и суматохата при изтупването и окачването на прогизналите им балтони и в опитите им да затворят натежалите от дъжд чадъри, които мокреха пода на антрето ѝ. След като се справи с подреждането на палтата върху изправената закачалка и подпря чадърите им в ъгъла, тя се обърна и се усмихна на най-добрия приятел на годеника си.

— Да започнем отначало. Здравей, Дийн. Казвам се Парис. За мен е удоволствие да се запознаем.

— За мен също.

Ръкостискането му бе яко, усмивката му топла и сърдечна. Забеляза, че той бе около пет сантиметра по-висок от Джак. Кестенявата му коса бе започнала без време да посивява на слепоочията. Не притежаваше класическата красота на Джак, но бе по мъжки хубав. Джак ѝ бе казал, че жените се лепят по Дийн като мухи на мед. Сега виждаше защо. Той бе изключително привлекателен. Очите му, бледосиви, подчертани от гъсти тъмни ресници, отлично балансираха асиметричните черти на лицето му. Комбинацията бе неустоима.

— Мислех, че Джак ме лъже — каза той.

— Джак да лъже? Никога!

— Когато го попитах как изглеждаш, той ми отговори, че дъхът ми ще секне, щом те видя. Помислих, че преувеличава.

— Наистина е склонен към преувеличения.

— Този път прави изключение.

Джак им се ухили от другата страна на стаята.

— Докато вие двамата обсъждате недъзите на характера ми, ще се опитам да ви налея нещо за пиене.

Организирах си приятелска вечеря в любимия ресторант на Джак. Като се нахраниха, се преместиха на бара, настаниха се пред камината и засърбаха кафетата си. Мъжете се надпреварваха да разказват истории от колежанските години. Разбира се, Джак доминираше, но Дийн с удоволствие му отстъпи главната роля. Джак бе талантлив и остроумен разказвач.

Дийн умееше да слуша. Попита я за работата ѝ и докато тя му описваше как обикновено преминава работният ѝ ден, той не откъсваше поглед от очите ѝ. Слушаше я с такова внимание, сякаш пред него седеше оракул, предсказващ бъдещето на човечеството. Не изпускаше и дума и ѝ задаваше уместни въпроси. Дийн притежаваше изключителен талант — караше събеседника си да се чувства, сякаш е център на неговата вселена.

В приятното си преживяване Джак включи и солидно количество бренди. Той вече спеше на задната седалка, когато Дийн спря пред дома ѝ.

— Мисля, че Джак ни се изплъзна — отбеляза той.

Тя се обърна и погледна годеника си, който кротичко похъркваше.

— Мисля, че си прав. Ще се погрижиш ли да го откараш жив и здрав и да го сложиш да си легне?

— Само не ме карай да го целуна за лека нощ.

Тя се засмя.

— Джак толкова ми е разказвал за теб, че вече те смятам и за свой приятел. Обещай ми, че скоро пак ще излезем тримата.

— Обещавам.

— Добре.

Тя протегна ръка към дръжката на вратата.

— Почакай. Ще те изпратя.

Въпреки протестите ѝ той излезе и докато тя слезе от пасажерското място, той беше вече до нея с разтворен чадър в ръка. Придружи я до външната врата. Дори взе ключа ѝ, отключи със свободната си ръка и я почака, докато тя включи алармата.

— Благодаря за изпращането.

— Моля. А датата?

— Каква дата?

— На сватбата. Трябва да си я отбележа в календара. Кумът трябва да е налице, нали така?

— Още не съм определила дата. Ще бъде някъде през септември или октомври.

— Толкова далеч? Останах с впечатление, че ще е по-скоро.

— Щеше да е по-скоро, ако Джак бе настоял, но бих искала да използвам цветовете на есента.

— Това би било прекрасно. Църковна венчавка?

— В протестантска църква.

— А обядът?

— Вероятно в някой кънтри клуб.

— Имате да свършите много работа.

— Да, доста.

— Хм.

Той сякаш не забелязваше, че дъждът тече надолу от металните пръчки на чадъра и се излива върху обувките им. А тя не забелязваше, че вятърът навява дъжда през отворената врата на къщата и се излива в

антрето. Още в онази първа нощ погледите, които си размениха, траеха по-дълго от нормалното.

Дийн бе този, който отмести очи от нея и дрезгаво каза:

— Лека нощ, Парис.

— Лека нощ.

Често, когато бъдещи съпруг и съпруга биват представяни на стари приятели, те се намразват от пръв поглед и поставят в неудобно положение онзи в средата, който обича и двамата. Но Дийн ѝ бе харесал още в самото начало.

Не знаеше какво друго да направи, освен да го приеме като добра поличба.

* * *

Дийн я хвана за ръката и я накара да се обърне към него. Погледна я с онзи тревожен всепроникващ поглед, с който я гледаше през първата нощ, и тя отново усети магнетичната му сила. Почувства, че се разтапя и разбира, че ако тутакси не се пребори със себе си, щеше да бъде изгубена.

— Дийн, моля те. Недей.

Опита се да го заобиколи, но той ѝ препречи пътя.

— Обстоятелствата може и да са се променили, Парис, но не и чувствата ни.

— Чувствата ни са засягали единствено и само Джак.

— Той премина през ада — каза Дийн. — Осъзнавам го.

— Дори не можеш да си представиш в какъв ад заживя след онази нощ.

Той наведе глава, за да доближи лицето си до нейното.

— Права си, не мога. Защото ти ми даде ясно да разбера, че не бива да го виждам. Никога.

— Защото нямаше да иска други хора, особено ти, да го виждат в такова състояние — отвърна тя с дрезгав глас. — Трябва да ми вярваш — той бе мъртъв години преди сърцето му да спре и лекарите официално да регистрират смъртта му.

— И аз съжалявам за онова, което се случи с Джак, колкото и ти — бързо прошепна той. — Не го ли знаеш? Мислиш ли, че бих могъл

да забравя? Господи, Парис, нима мислиш, че съм толкова безсърдечен? И аз трябваше да живея със случилото се, както и ти.

Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите му и той прокара пръсти през косата си. Вторачи се зад нея, после отново погледът му се върна към Парис.

— С риск да те ядосам, трябва да ти кажа следното: онова, което се случи с Джек бе по негова вина. Не по твоя, не по моя. По негова.

— Нямаше да катастрофира, ако...

— Но катастрофира. Не можем да се върнем и да променим факта.

— Значи по скалата на вината сме с равен резултат, така ли, доктор Малой?

— Така е. Да. Казано с прости думи, няма да се оставя на съжалението да ме убие. Ще се боря.

— Блазе ти.

— Мислиш ли, че твоят метод за изчисляване на вината е по-добър? По-здравословен ли е в емоционално отношение? Нима смяташ, че е по-добре да си изкопаеш гроба и да се скриеш в него?

Той с презрителен поглед огледа неподредената кухня.

— Погледни това място. Тъмна, мръсна, ужасна дупка.

— На мен ми харесва.

— Защото смяташ, че не заслужаваш по-добро.

Когато пристъпи по-близо до нея, тя сви ръцете си в лактите като самозащита от неговата близост. С този жест тя искаше да се защити и от истините, които ѝ говореше. Знаеше, че е прав, но това я караше с още по-голяма решимост да отблъсква казаните от него думи.

— Парис, бог вижда, че си много добра в това, което правиш. Слушателите те обичат. Но в телевизионните новини можеше да получиш свой собствен щемпел.

— Какво знаеш ти!

— Знам, че съм прав. Нещо повече, ти знаеш, че съм прав.

Не желаше да погледне в очите му, които я убеждаваха в онова, което той говореше. Затова наведе глава и се вторачи в покрития с линолеум под. Едва се въздържа да не го улови за реверите и да го моли или да смени темата, или да я убеди, че вече е изтърпяла наказанието си.

— Направих онова, което трябваше — рече тихо тя.

— Защото си мислела, че е твое задължение?

— Беше мое задължение.

— Беше — тихо натърти на думата той. — А сега, когато Джак е мъртъв, какво е твоето задължение?

Той я хвана за раменете. Докосваше я за първи път от седем години. Обля я топлина и тя се опълчи на непреодолимото си желание да облегне главата си на гърдите му и силно да се притисне към него.

— Дийн, моля те, недей — възкликна вместо това тя. — Трябваше да направя труден избор и го направих. Както казваш ти, свършено е. Във всеки случай, не желая да спорим.

— Аз също не го желая.

— Нито да говорим за това — добави тя.

— Няма да говорим.

— Дори не ми се мисли по въпроса.

— Винаги ще мисля.

Тембърът на гласа му се снижи. Той я стисна за раменете. Бавно, ала забележимо се приближи до нея така, че дрехите им се докоснаха и тя усети дъха му в косите си.

Разговорът за смъртта на Джак се прехвърли върху по-опасна тема, която бе по-добре да избегнат. Тя се осмели да вдигне глава и срещна погледа му.

— Защо се криеш в тъмнината, Парис?

— Не се крия.

— Така ли? Едва намерих пътя си по коридора.

— Свиква се.

— „Здравей, тъма, моя стара приятелко.“

— Цитираш песента на Саймън и Гарфънкъл?

— Тя ли оглавява твоите класации напоследък?

— Може би ти трябваше да си водещ — усмихна се тя с надеждата да промени тона на разговора, но гой не се предаде.

Погледът му се премести върху лицето ѝ.

— Красива си, а слушателите ти не знаят как изглеждаш.

— Не е необходимо. Радиото е медия на звуците.

— Но обикновено радиоводещите търсят известност. Зад твоя глас липсва лице.

— Нямам нужда от друга известност. Не желая да привличам вниманието върху себе си.

— Наистина ли? В такъв случай защо не си свалиш слънчевите очила?

— Не бива да ги сваля. Очите ѝ са свръхчувствителни към светлината.

Никой от двамата не бе забелязал, че Стен е до тях, докато той не проговори. Когато извърнаха глави към него, Дийн свали ръцете си от раменете ѝ.

Стен недоверчиво го изгледа, но бе дошъл при Парис.

— Десет без пет е. Хари чете заглавията на новините, после е рекламната пауза. Студиото те чака.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравсти, Гав!

Гавин погледна през рамо, за да види кой го поздравява и изчака Мелиса Хачър да го настигне.

Без да отговори на поздрава ѝ, той каза:

— Ама и тебе си те бива, Мелиса. Да ме унищожиш ли искаш, или си толкова тъпа, че не знаеш какво говориш?

— Скапан ли си днес?

— Права си по всички линии.

— Защо? Какво съм направила толкова?

— Казала си на баща ми, че се познаваме.

— Добре де, голяма работа.

— Работата е голяма, защото преди малко, докато хапвахме бургери, той ме заяде за сексclubа.

Тя се удари с длан по бедрото.

— Ау! Да не би аз да съм казала на баща ти за сексclubа? Ама и ти си един!

— Е, чул е отнякъде.

— Вероятно онова, ниското ченге с плешивата глава, му е изпяло.

Тя дълбоко всмука от цигарата си с марихуана и му предложи и на него:

— На, дръпни си. Имаш нужда от нещо по-така.

Той отблъсна ръката ѝ.

— Какво знаеш за Джейни?

— Потънала е до гуша в лайна. Загазила го е яко с техните, с ченгетата, с всички.

Видя група познати зад Гавин, помахаша им с ръка и извика:

— Хей, вие там, върнах се от Франция и имам сума истории за разправяне!

Гавин отстъпи крачка встрани, за да закрие онези от погледа ѝ, и я застави да го погледне в очите.

— Наистина ли Джейни е изчезнала?

— Предполагам. Поне така ми каза баща ти. Във всеки случай той е страхотен. Има ли си гадже?

Не можеше да се кори единствено дрогата за това, че в мозъка си тя бе кръгла нула. Сивото ѝ вещество бе недостатъчно по рождение. Но можеше ли този факт да извини пълната ѝ тъпотия?

— Мелиса, какво знаеш за Джейни?

— Нищо.

— Ти си най-добрата ѝ приятелка — натърти той.

— Не съм била в скапаната страна от доста време — сърдито отвърна тя. — Не съм виждала Нейно Величество от няколко седмици. Ясно?

Отново дръпна от тревата.

— Виж какво, хората ме чакат. Защо не успокоиш топката, а?

Тя го остави и отиде при приятелчетата си, които бяха мушнавали маркуч за поливане в буре с бира и се редуваха да лочат от него. По-голямата част изтичаше на земята, но на кого му пукаше? Винаги можеха да си набавят още.

Гавин се присъедини към другарите си, които пак се бяха събрали около пикапа на Крейг. Подаде им неотворена бутилка с уиски, която бе откраднал от барчето на баща си. Както бе зает сега с изчезването на Джейни Кемп, щяха да изминат дни, преди дъртия да забележи, че му липсва една бутилка с бърбън.

Крейг измъкна джобното си ножче и се залови с червения восъчен печат.

— Къде изчезна снощи?

— В самия ад.

Гавин се облегна на пикапа и очите му зашариха из тълпата — търсеха да видят позната физиономия или силует.

— Пропадна вдън земя.

— Отбръмчах към къщи.

— О, човече!

— Олях се.

Гавин разказа какво му се бе случило до пощенската кутия.

— Гадна повръщачка, ви казвам.

Смехът им секна, когато едно от момчетата спомена името на Джейни.

— Разбрахте ли, че е изчезнала?

— Вестниците писаха — каза друг. — Майка ми ме попита дали я познавам.

— Хайде на бас, че не си й казал колко добре я познаваш.

— Да, базирам се, че не си казал на майка си, че познаваш Джейни в библейския смисъл.

— Ти пък какво знаеш за библейските работи?

— Братовчед ми е проповедник.

— И какво ти направи?

— Опитва се да спаси душата ми. Не стана. Я ми подай бутилката!

Момчетата продължиха да си разменят ругатни и да лочат от уискито. Крейг скочи от пикапа и застана до Гавин.

— Какво ти е тази вечер?

— Нищо.

— Само леко скапан, а?

Почака Гавин да му обясни, защо е в такова настроение, но после се отказа, сви рамене и се загледа в тълпата като приятеля си. Внезапно той с вълнение прошепна:

— Хей, вижте онзи там.

Гавин погледна в посоката, в която гледаше Крейг, и видя някакъв мъж да излиза от задната седалка на колата си, като мимоходом оправяше облеклото си, а после нахлупи бейзболната шапка над очите си. След него от колата се измъкнаха две момичета. Приличаха на куклата Барби, руси и гърдести, но щръкналите им кости показваха, че гърдите им са имплантирани.

— Циците им са фалшиви — забеляза Гавин.

— На кого му пука?

Очевидно не и на Крейг, който продължаваше да хвърля нежни погледи нататък.

— Ченге ли? Не може да бъде — сепна се Гавин.

— Чух да говорят.

Докато наблюдаваха тримата отсреща, те се прегърнаха групово. После мъжът се раздели с всяка поотделно, като не пропусна да я шляпне по задника и да обещае, че много скоро ще се видят пак.

Момчетата бавно се отдалечиха, но, за жалост, в обратна посока на мястото, където стояха Крейг и Гавин. Мъжът се върна в колата, но

този път седна на шофьорското място и докато маневрираше покрай пикала на Крейг двамата с Гавин срещнаха погледите си.

— Самодоволно копеле — измърмори Крейг.

— Сигурен ли си, че е ченге?

— Деветдесет и девет цяло и девет процента.

— Тогава какво прави тук?

— Същото, което и ние, а тази вечер уцели в десетката.

— Да, две наведнаж.

— Шибан късметлия.

Те гледаха след колата, докато габаритните светлини изчезнаха от погледа им.

— Видях те да говориш с Мелиса.

— Само това може да прави, да плямпа.

Разказа на Крейг как баща му я бе срещнал в дома на семейство Кемп.

— Баща ми знае за сексклуба.

— Не се тревожи — успокои го Крейг и презрително изсумтя. — Какво ще направят. Да не би да вземат компютрите на хората?

— Същото казах и на стария. Пикаят срещу вятъра.

Гавин говореше по-грубо, отколкото му се искаше. Тревогата го бе налегнала като същинска болест. Това бе причината, поради която отново се бе опълчил на баща си и бе излязъл от къщи без разрешение, й без това щеше да му се кара, тъй че какво толкова, по дяволите? Само степената на кавгата щеше да е различна.

Преди няколко седмици си бе извадил резервни ключове за спешни случаи като този. Още щом баща му го хвърли вкъщи и продължи за радиото и Гавин потели за насам. Но въпреки арогантното си поведение, дълбоко в душата си той изпитваше несигурност. Поболяваше се от страх какво могат да му донесат идните дни.

— Къде мислиш, че може да е?

Въпросът на Крейг прониза мозъка му, сякаш приятелят му четеше мислите.

— Кой? Джейни ли? Откъде, по дяволите, мога да знам?

— Е, мисля, че знаеш.

— Защо мислиш така?

Крейг раздражено го погледна.

— Ами като те гледах снощи, как се държиш с нея...

* * *

Когато последният такт на песента „Никога повече няма да обичам така“ затихна, Парис заговори в микрофона.

— Чухте Дион Уоруик. Надявам се, че всеки от вас има до себе си човек, който може да превърне фантазиите му в реалност.

Тази вечер в студиото бе изключително тясно и причината за това беше Дийн. През последните три часа и шестнайсет минути той седеше на стол като нейния, достатъчно далеч от нея, за да не ограничава движенията и достъпа ѝ до всички контролни табла, но и твърде близо, защото тя непрекъснато усещаше присъствието му. Той седеше неподвижно и през по-голямата част от времето мълчаливо, ала очите му следяха всяко нейно движение.

Усети ги с особена сила, когато заговори за любовните фантазии.

— В един часа и шестнайсет минути температурата е осемдесет и два градуса по Фаренхайт, но на вълни 101.3 мегахерца до два часа ще ви разхлаждам със студен джаз. Очаквам да чуя какво тежи на душата ви тази вечер. Обадете ми се. Мардж и Джим празнуват тринайсет години от сватбата си. Ето и сватбената им песен. Изпълняват я група „Карпинтърс“. Мардж и Джим, честита годишнина!

Когато „Карпинтърс“ запяха „Близо до теб“, тя натисна копчето и изключи микрофона си, после погледна към Дийн, който тъкмо освобождаваше една от мигащите телефонни линии.

— Парис е на телефона.

— Здравсти, Парис. Аз съм Роджър.

Всеки път, когато трябваше да отговаря на позвъняването на телефона, двамата с Дийн се бояха, но се и надяваха, че на отсрещната страна е Валентино. Дийн бе донесъл портативен касетофон. В него имаше празна касета, готова за запис.

Когато тя отвърна: „Здравей, Роджър!“, и двамата се отпуснаха.

— Може ли да ми пуснеш една песен?

— По какъв случай?

— Няма случай. Просто я харесвам.

— Е, това е достатъчно. Коя песен искаш да чуеш?

Тя с лекота вкара желания номер в компютъра и замени чакащата вече музика. После заби юмрук в долната част на гърба си, стана и се протегна.

— Уморена ли си? — попита Дийн.

— Снощи буквално не съм спала и днес не можах да дремна. Сигурно и ти си уморен. Не си свикнал да седиш буден по това време на нощта.

— Свикнал съм повече, отколкото мислиш. Вече рядко спя цялата нощ. Задремам, докато чакам Гавин да се прибере.

— За ваканцията ли е при теб?

— Не, за постоянно.

Тя се улови, че се изненада.

— Да не би нещо да се е случило с Пам?

— Не, Пам е добре — твърде бързо отговори на въпроса ѝ той. — Всъщност, чувства се страхотно. Най-после си намери съпруг. Всички, освен Гавин са на мнение, че е добър човек.

Парис бе виждала бившата жена на Дийн на един мач, където Гавин играеше за малката лига и тя тутакси ги бе поканила двамата с Джак на вечеря по случай рождения ден на Дийн. Помнеше, че беше приятно миньонче, но с твърде строг и сериозен вид.

Джак ѝ бе доверил, дори без да го пита, че Дийн се е оженил веднага след колежа. Връзката им продължила по-малко от година.

— Всъщност продължи толкова, колкото да вземат Гавин от родилното. Не си подхождаха и го знаеха, така че решиха, че е по-добре и за тях, и дори за детето да преглътнат и да се разделят по живо по здраво.

Въпреки че синът му живееше при Пат, Дийн го взимаше няколко пъти в седмицата и активно участваше във всеки етап от живота му. Ходеше с Пат на родителски срещи, учеше го да играе футбол, помагаше му да преодолее трудностите. След развод детето обикновено се обсебва от родителя, на когото е присъдено. Парис се възхищаваше на Дийн, заради това че гледаше сериозно на отговорностите си като баща.

— Не се ли разбираха с втория си баща? — попита тя.

— Вината е на Гавин. Прехвърли границата на доброто поведение и стана непоносим. Двамата с Пат решихме, че ще е добре да поживее малко при мен. У дома е същински ад, Парис, а така се

радвах на възможността да живеем заедно. Искам всичко да бъде както трябва.

— Сигурна съм, че ще бъде, имай малко търпение. Гавин е добро момче.

— Дано е така — засмя се Дийн. — Все се надявам доброто дете, което ти помниш, да не проявява такава враждебност и да се цупи по-малко.

В два и половина тя прочете заглавията на последните новини. Последваха няколко минути реклама, по време на които тя приемаше телефонни обаждания. Един слушател ѝ определи среща. Тя деликатно я отклони.

— Може би трябваше да приемеш — подразни я Дийн. — Звучеше много отчаян.

— Отчаян от пиене — отвърна тя и отвърна на усмивката му, докато изтриваше обаждането от компютъра.

После се обадиха мъж и жена, зашеметени от щастие — тъкмо се бяха сгодили.

— Помоли ме да отворя бутилка вино и ми подаде чаша, в която бе сложил годежния пръстен.

Дори възбудата в гласа ѝ не можеше да скрие британския ѝ акцент.

— Лондонските ми приятелки няма да повярват! Като момичета не пропускахме нито една серия на „Далас“ и мечтаехме някой ден да срещнем красив тексасец.

Парис долови удоволствието в гласа ѝ и през смях попита какво искат да чуят.

— „Това е начинът“ на Били Джоел. Моят тексасец твърди, че е написана за мен.

— Сигурна съм, че има право. Съгласни ли сте да излъча разговора ни в ефир и да споделите щастието си със слушателите?

— Фантастично!

Парис си записа имената им и отговори на още няколко обаждания. След рекламите тя пусна разговора с щастливата двойка и желаната от тях песен, после прозвуча „Малко, но ценни“, която преля в „Розата“.

Операциите върху контролното табло се бяха превърнали в нейна втора природа, така че те не ѝ пречеха в същото време да общува с

Дийн.

— Какво ти каза, когато му съобщи, че си видял Мелиса Хачър?

— Направи се, че не я познава.

Парис го погледна въпросително и той прочете мислите й.

— Да, и мен ме тревожи. Защо не пожела да си признае, че я познава? Не признаваше, че познава и Джейни Кемп, докато не го притиснах.

— До каква степен я познава?

— Не много добре. Поне така ми каза, но напоследък нещо не му вярвам.

— За разлика от онова време, когато счупи колелото на велосипеда си.

— Нима си го спомняш?

— Дватамата с Джек бяхме дошли у вас. Онзи уикенд Гавин беше при теб. Караха велосипеда със съседските хлапета, но той се прибра, тикайки своя велосипед с ръка. Спиците на предното му колело бяха прегънати на две. Ти го попита дали е слагал нещо в тях, за да гърмят, като кара и когато той си призна, изпрати го в стаята му и не му разреши да слезе при нас до края на вечерта.

— Което трябва да е било голямо наказание за него, защото много обичаше да се върти около теб и Джек. После го накарах да помага в домакинската работа, за да спечели пари за ново колело.

— Беше строг, но добър баща, Дийн, не се укорявай.

— Мислиш ли?

— Да. Накарал си го да цени собствеността, но не счупеното колело те разстрои тогава.

— Хиляди пъти му бях казвал да не пъха нищо в спиците и да не прескача бордюрите с велосипеда, защото е опасно — усмихна се тъжно той. — Не исках да се превърне в донор на органи.

— Правилно. Можеше да си строши главата или да си счупи врата. Ти се разстрои от онова, което би могло да се случи, затова се ядоса толкова.

— Мисля, че трябваше да му обясня.

— Той го знаеше — тихо каза тя.

Той я погледна и между тях се получи нещо повече от чисто визуален контакт. Това чувство продължи до края на песента на Бети

Мидлър, която звучеше в ефира. Когато парчето свърши, Парис се обърна към контролното табло и включи микрофона си.

— Не забравяйте утре сутринта предаването на Чарли и Чад. Те ще ви правят компания, докато отивате на работа. А сега с вас е Парис Гибсън с неувяхващите песни за любовта. Телефоните ще бъдат отворени до два часа. Обадете ми се.

Когато музиката засвири, тя погледна монитора.

— Остават само девет минути.

— Не ти ли се обади снощи по същото време?

Тя кимна с глава и той продължи:

— Ако ти позвъни сега, ще можеш ли да разговаряш с него, без да прекъсваш?

Тя му посочи секундомера на екрана.

— Разполагам само с това време, докато се извъртят всички парчета. След тази песен има още две.

— Значи след последните две едва ще имаш време да пожелаеш лека нощ на всички и свършваш — изчисли той.

— Точно така.

Дийн погледна към телефонните линии върху контролното табло. Три от тях мигаха с червена светлина.

— Ако не е Валентино, не задържай слушателя. Нека линиите да са свободни. А ако е той, не забравяй да го помолиш да включи Джейни в разговора.

Тя си пое дълбоко дъх, провери дали Дийн държи пръста върху копчето на портативния касетофон за запис и включи едната линия. Раquel искаше да поздрави съпруга си Пит с песента „Може би това си ти“.

— А, Стивън Бишъп.

— На тази песен танцувахме за първи път на сватбата си.

— Изборът ви е чудесен. Песента си заслужава да прозвучи преди останалите.

Парис обеща да я пусне на другата вечер още в първия половин час на предаването си.

— Страхотно. Благодаря.

Преди да освободи следващото мигащо копче, Парис отново погледна към Дийн.

— Парис е на телефона.

Когато чу гласа му, кръвта замръзна в жилите ѝ. Трескаво предупреди Дийн с очи и той включи портативния касетофон на запис. Върху екрана на компютъра се изписа телефонен номер и той бързо го записа. Взираше се в екрана, сякаш искаше да види не само номера, а и лицето и името на слушателя.

— Здравен, Валентино.

— Как премина денят ти? Заета ли беше?

— Справих се.

— Хайде, Парис. Разкажи ми. С какво бе тъй заета днес? Сети ли се изобщо за мен? Или ме отписа като несериозен? Обади ли се на полицията?

— Че защо? Докато не ми дадеш да разговарям с момичето, нямам причина да ти вярвам, че тя наистина съществува и че онова, което ми каза снощи, е вярно.

— Престани с глупавите си игрички, Парис. Разбира се, че съществува. Защо ще го твърдя, ако не е истина?

— За да привлечеш вниманието ми.

— Е, привлякох ли го? — засмя се той. — Този път ще ми обърнеш ли внимание?

— Този път ли?

— Когато те предупредих преди това, ти не ми обърна внимание и виж какво се случи.

Тя погледна към Дийн и поклати неразбиращо глава.

— За какво говориш, Валентино?

— Искаш ли да разбереш? — попита подигравателно той. — Помоли ме мило и може би ще ти подсказва. Но трябва да ме помолиш много мило. Колко вълнуващо!

Той започна да диша дълбоко и силно, така че тя да го чуе.

— Само като чуя гласа ти и се възбудям. Представям си, че сме заедно, нали се сещаш? Някой ден, много скоро, Парис...

Тя потръпна от отвращение, но продължи да говори с равен тон.

— Не вярвам, че при теб има момиче. Само плямпаш и си правиш шеги.

Дийн ѝ кимна одобрително.

— Още ли си играеш, Парис? Не те съветвам да го правиш. Вече пропиля двайсет и четири от седемдесет и двата часа, с които разполагаш. Идните четирийсет и осем часа ще бъдат много по-

забавни за мен, отколкото за теб. Що се отнася до моята пленница, малко е уморена, а хленченето и молбите ѝ започнаха да ми играят по нервите. Но все още е тигрица в леглото, а аз съм винаги готов.

Линията прекъсна.

— Снощи се е обадил от друг номер — каза Дийн и протегна ръка за клетъчния си телефон. — Да забележа нещо по-различно тази вечер, Парис? Някаква промяна в тембъра или тона му?

Дийн беше полицаят, а не тя. Стресната от обаждането, на нея ѝ бе трудно да решава криминални загадки.

— Не — отвърна тя с прегракнал глас. — Звучеше ми по същия начин.

— И на мен, но си помислих, че може да си доловила... Хей, Къртис, току-що се обади пак — каза в слушалката той. — По друг телефон. Готов ли си?

Докато я просвирваше на детектива, Стен отвори звукоизолиращата врата.

— Парис, ефирът мълчи.

Тя не бе усетила, че музиката е свършила. Бързо ги предупреди да пазят тишина и включи микрофона си.

— Бъдете здрави и щастливи и се обичайте. Аз съм Парис Гибсън и ви желая лека нощ.

Натисна няколко копчета и се обърна към тях:

— Извън ефир сме.

— Онзи пак ли се обади?

С гръб към тях Дийн продължаваше телефонния си разговор с Къртис.

Тя каза на Стен:

— Остави съобщение за техниците, които застъпват на смяна сутринта. Помоли ги да прехвърлят последния телефонен разговор от компютъра на касета и да направят няколко презаписа. Остави друго за Чарли и Чад да не го изтрият.

Той се обиди.

— Знам как да го прехвърля на касета, Парис. Мога да го направя още сега.

Тя се поколеба, защото не бе сигурна в способностите му. Но той изглеждаше толкова оклюмал, че тя се смили и добави:

— Благодаря ти, Стен. Много ще ми помогнеш.

Дийн свърши с телефона, обърна се да вземе сакото от облегалката на стола и грабна портативния касетофон — всичко само с едно движение.

— Номерът е на друг уличен телефон. Вече го проследяват.

— И аз си тръгвам — каза Парис.

— Ама разбира се, няма да те оставя сама тъкмо сега.

Той дръпна вратата и я отвори. На излизане тя се обърна и извика на Стен:

— Би ли оставил касетите у дома?

Дийн я избута навън, преди Стен да успее да ѝ отговори.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мелиса Хачър завиждаше на Джейни Кемп заради всичко онова, което обикновено възбужда завист. Джейни беше по-богата, по-хубава, по-елегантна, по-известна и по-желана. Но по едно качество Мелиса превъзхождаше Джейни: практичността.

Ако Мелиса направеше от Джейни своя съперничка, тутакси щеше да заеме далечното второто място в най-обикновено съревнование между две жени. Но тя бе достатъчно хитра, за да превърне Джейни в своя приятелка.

Ала още в първата вечер след завръщането си от Франция, когато би трябвало да е център на вниманието, всички говореха единствено за Джейни и тайнственото ѝ изчезване. Мелиса бе в кисело настроение. Щеше да им разказва за нудистките плажове по Лазурния бряг, за вината, които бе пила и за наркотиците, които бе употребявала. А историята за това, как в Сан Тропе си бе поставила халка на зърното на гърдата си, щеше да ги държи със затаен дъх поне половин час.

Но никой не се интересувахе от скорошните ѝ приключения в чужбина. Името на Джейни бе на устата на всички и разговорите се въртяха единствено около нея.

Мелиса не вярваше на безумните твърдения, които се разпространяваха за местонахождението на приятелката ѝ. Разправяха, ту че е избягала с новия защитник на отбора по ръгби „Далас каубойз“, когото срещнала в някакъв клуб на Шеста улица, ту че е отвлечена заради откуп, който баща ѝ отказва да плати, ту че е в ръцете на сексманиак, който я бил превърнал в сексуална робиня.

Имат много здраве, с презрение си мислеше Мелиса.

Ако Джейни прекарваше медения си месец с ръгбиста, щеше да направи така, че всички да разберат. Мелиса приемаше, че съдията може да отказва да плати откупа, но не и когато към него са насочени светлини и камери и той използва случая за предизборната си кампания. А ако някой е използван за насилствен секс, най-вероятно това е онзи, при когото Джейни е прекарала нощта.

Джейни е прекалила с дрогата. Спотаила се е някъде. Това е. Когато се почувства добре и готова да се появи, ще се появи и ще злорадства на безпокойството, което е причинила. Ще изцеди до дъно всичко, което си струва от случката. Това бе Джейни. Непрекъснато се стараеше да шокира и изненадва околните.

Това бе тя, така наречената ѝ най-добра приятелка, мислеше си Мелиса, как можа да ѝ открадне първенството още в първата нощ след пристигането ѝ от Европа! Вечерта се влачеше безкрайно дълго и Мелиса бе в кисело настроение. След като чу за Джейни толкова много, че би могло да запълни скапания ѝ живот до край, Мелиса реши да се прибере и да се затвори далеч от света.

Но когато зърна онзи мъж, тя промени решението си.

И преди го беше виждала. Не можеше да разчита сто процента на паметта си, но бе почти сигурна, че Джейни е била с него поне веднаж. Колкото и неприятно да ѝ бе да си признае, ако сега Джейни беше тук, той вероятно щеше да предпочете нея пред Мелиса. Но Джейни я нямаше.

Така че Мелиса тръгна с бавна походка към мястото, където той се бе облегал на предната лява врата на колата си и зяпаше наоколо.

— Пристигаш ли, или си тръгваш?

Той я изгледа от глава до пети, после бавно се ухили.

— Нито едно от двете.

Тя игриво го плесна по ръката.

— Мисля, че не разбра какво ти казах.

— Нямахте предвид дуалистичното начало, нали?

Тя не бе сигурна какво означават думите му, ето защо му дари най-кокетната си усмивка:

— Може би.

Беше хубав. На около трийсет и пет, помисли си тя. Малко старичък, но какво от това? Ще остане очарован от разказите за пътуването ѝ.

— Тъкмо се връщам от Франция.

— Как беше там?

— Доста френско.

Той се усмихна на остроумието ѝ.

— Беше същински кошмар. Не разбирах нищичко от онова, което казваха, но ми харесваше да ги слушам как говорят. Видях едно момче

да пие вино за закуска. Родителите карат децата си да пият вино, можеш ли да си представиш? А хората се пекат чисто голи.

— Ти пече ли се?

— Как мислиш? — хитро му се усмихна тя. Той се протегна и я плесна по ръката.

— Комар.

— Тази вечер са ужасни. Може би трябва да влезем в колата ти?

Той я поведе към дясната врата, пропусна я да влезе, после заобиколи автомобила и седна на мястото на шофьора. Запали двигателя и включи климатика.

— Хм — каза тя, като се отпусна върху хладната кожена тапицерия, — така е много по-добре. — Хубава кола — огледа се тя. Погледна на задната седалка и попита:

— Какво е това?

— Найлонова торба за отпадъци.

— Ха! Виждам. Какво има вътре?

— Искаш ли да видиш?

Прекара ръка между седалките, взе торбата и я постави в скута си.

— Не е мръсно бельо, нали? — попита тя и той се засмя.

Мелиса я отлепи и надникна в нея, после извади едно от списанията. Заглавието му и снимката на корицата бяха твърде красноречиви, но тя се направи на равнодушна.

— Във Франция ги продават на всеки ъгъл. Никой не обръща внимание. Мога ли да погледна?

— Заповядай.

Докато тя разгръщаше списанието, пръстите му изучаваха бедрото ѝ от вътрешната му страна. Наведе глава, за да се отърка в гърдата ѝ.

— Какво имаш тук?

— Сувенир от Франция — отвърна тя, вдигна фланелката си и с гордост му показа халката на зърното си. — На плажа видях един, който познаваше зъболекаря, дето слага халки навсякъде по тялото.

Той избухна в смях.

— Какво му е смешното?

Той разклати сребърната халка с върха на пръста си.

— Ама че майтап!

* * *

Лиз бе оставила седем съобщения на гласовата поща в домашния телефон на Дийн. Той ги прослуша всичките.

— Не мога да разбера защо не ми се обаждаш — започваше последното съобщение. — Извън кожата си съм, Дийн. Страх ме е. Да не би нещо да се е случило с теб или Гавин? Ако получиш съобщението ми, моля те, обади се. Ако до един час не чуя гласа ти, ще звънна в градската болница.

Съобщението бе подадено в 3.20 сутринта. Имаше още едно подобно в гласовата поща на клетъчния му телефон. Последното нещо, което искаше в момента, бе да говори с Лиз. Не, последното нещо, което искаше, бе Лиз да започне да го издирва по болниците.

Набра номера на клетъчния ѝ телефон и тя вдигна още след първия сигнал.

— Добре съм — започна той. — Никой не е в болницата и имаш пълното право да си бясна. Давай, креци, колкото искаш.

— Дийн, какво става?

Той се отпусна на стола до масата в кухнята и прекара пръсти през косата си.

— Работа. Положението е критично.

— Не съм чула нищо за...

— Не засяга положението в страната. Няма паднал самолет или масови убийства, нищо от този род. Но работим по много объркан случай. Включих се в разследването рано сутринта... всъщност вчера сутринта. Още щом отидох на работа, ме повикаха за консултант и цял ден бях зает. Току-що се прибирам и съм като убит. Това, разбира се, не е извинение, че не съм ти се обадил.

— Какъв е случаят?

— Изчезнало момиче. Заподозрян е един егоист. Обади се да ни съобщи какво възнамерява да ѝ стори, ако не я открием в определения от него срок.

Нямаше сила да ѝ каже повече. Освен това всяка подробност би въвлякла и името на Парис. Лиз не знаеше за Парис, а сега не му беше времето да ѝ обяснява сложната ситуация.

— Съжалявам, че си имал такъв ужасен ден.

— Господи, Лиз, аз съм този, който трябва да съжалява.

Имаше за какво да съжалява. Съжаляваше за преструвките си, че отвръща на любовта ѝ, и то тъй успешни, че тя му вярваше. Съжаляваше, че не бе настоял пред нея да остане в Хюстън, което тя неминуемо щеше да стори. Съжаляваше, че бе пожелал пътуването ѝ до Чикаго да продължи по-дълго, а не само няколко дни.

— Как вървят срещите ти с шведите? — попита разсеяно той.

— Датчаните. Приеха предложението ми.

— Добре. Макар че това не ме изненадва.

— Как е Гавин?

— Добре е.

— Не се карате, нали?

— Избегнах кръвопролитие.

— Гласът ти звучи уморено. Затварям телефона и те оставям да си почиваш.

— Чакай, за днес...

— Няма значение. Дийн.

— Има, по дяволите! Причиних ти излишни притеснения. Как да няма значение?

Той се сърдеше, че тя не му бе сърдита повече. Ако му се цупеше, съвестта му щеше да е по-спокойна. Не искаше тя да проявява разбиране. Не искаше да бъде внимателна с него. Щеше му се тя да му се разгневи и да затръшне слушалката в ухото му.

Но пълноценната кавга изискваше сила, а той бе напълно изтощен, затова вяло промълви:

— Добре де, извинявай.

— Извинението е прието. Върви да си лягаш. Утре ще говорим.

— Обещавам ти. Лека нощ.

— Лека нощ.

Изпи голяма глътка вода направо от шишето в хладилника и се запъти към спалните, в обгръщащата го отвсякъде тъмнина. Под вратата на Гавин не се виждаше светлина, нямаше го дори отблясъкът от монитора на компютъра му. Спря се и надникна.

Синът му спеше. Лежеше по гръб само по бельо, изритал завивките и метнал дългите си ръце и крака встрани. Бе дълъг почти колкото леглото. Дишаше през устата си, както го правеше и като бебе. Изглеждаше много млад и невинен. Шестнайсетгодишен, той бе и

момче, и мъж. Но в съня си приличаше повече на дете, отколкото на възрастен.

Докато стоеше и го наблюдаваше, Дийн разбра, че болезненото премаляване, което усещаше дълбоко в гърдите си, беше любов. Не бе обичал майката на Гавин, нито тя го бе обичала. Ала и двамата обичаха сина си. От деня, в който разбраха, че са го заченали, те насочиха любовта, която би трябвало да изпитват един към друг, към съществуването, което бяха създали.

Очевидно не бяха успели да изразят дълбочината на своята любов пред Гавин. Той още не можеше да повярва, че забележките са за негово добро и че дисциплината, която му налагаха, не бе за тяхно собствено удоволствие, а демонстрация на факта, че той е твърде важен за тях. Бог му е свидетел, че искаше да бъде добър баща. Искане всичко да е както трябва. Не желаше синът му да се усъмни нито за миг през живота си в неговата обич. Но някъде по пътя трябва да се е объркал, да е сгрешил, да е пропуснал да направи необходимото. Сега синът му го презираше и не го криеше.

Усещайки остро тежестта на провала си, Дийн бавно се обърна с гръб към леглото на Гавин и тихо затвори вратата след себе си.

Неговата спалня бе просторна стая с висок сводест таван, широки прозорци и камина. Заслужаваше да бъде подредена по-добре, което се свеждаше до основна мебелировка и широко легло. Когато се пренесе тук, той каза на Лиз, че оставя подреждането на нея, когато се оженят. Но той я лъжеше, както лъжеше и себе си. Никога не й бе предлагал да прекара нощта с него в това легло.

Мушна акумулатора на клетъчния телефон да се зарежда в малкия контакт в банята, за да му бъде под ръка, ако някой се обади, съблече се и влезе под душа, като остави горещата вода да се стича по него, докато той премисляше всичко, което се бе случило след обаждането на Валентино.

Напразно си направиха труда и се втурнаха към телефонната кабина — и полицаите в трите патрулни коли, които се насочиха към нея, и сержант Робърт Къртис, който се появи на мястото спретнато облечен, сякаш беше бял ден, и Парис, и той самият.

Пристигнаха малко след като се потвърди, че Валентино не е близо до телефона, откъдето се бе обадил. Близкият магазин бе затворен от няколко часа. Паркингът напомняше на стоманена пустиня.

Нямаше други свидетели, освен уличната котка, която се угощаваше с остатъците от хотдога, с който някой безуспешно бе опитал да уцели кошчето за боклук.

— А котките не говорят — кисело каза Къртис, когато в резюме ги запозна с положението.

Двамата с Нарие бяха отишли при детектива в колата му, за да направят анализ на безуспешния опит да заловят Валентино. Парис се качи отзад. Той се настани на пасажерското място.

— Записах го на касета, когато се обади — съобщи на Къртис той. — Да го прослушаме.

Пусна касетата веднаж, после я пренави и я пусна втори път. Когато записът свърши, Къртис забеляза:

— Изглежда не подозира, че сме по петите му.

— Което е в наша полза — отвърна Дийн.

— До утре, когато историята ще се появи във вестниците.

Къртис се обърна към Парис:

— Какво има предвид като твърди, че миналия път не си му обърнала внимание?

— Както казах и на него, нямам представа.

— Не си ли спомняш предишното му предупреждение?

— Ако бях получила подобно обаждане, щях да докладвам в полицията.

— Както направи снощи.

Дийн не харесваше начина, по който детективът я гледаше.

— Накъде биеш?

— На никъде. Просто размишлявам.

— В такъв случай бъди така любезен да размишляваш на глас.

Къртис се обърна към Дийн, готов да му отговори в същия дух, когато вероятно си спомни, че Дийн е с по-висок чин от него.

— Просто размишлявах за Парис.

— Точно за Парис?

— За това как е успяла да остане анонимна. Искрено казано, не разбирам как — каза той и се обърна с гръб към нея. — Другите, които работят в тази област, са екстровеъртни. Ловци на слава. Снимките им са по билбордовете. Дават пресконференции, такива неща.

— Не съм като тези безумни воители, които със зъби и нокти се борят за обществено признание. Програмата ми не е тъй претъпкана

като тяхната. Музиката, която излъчвам в ефир е друга, друга съм и аз. Аз съм безпльтен глас в тъмнината. В часови пояс, когато малко хора биха слушали радио. Ако аудиторията ми знаеше какво представлявам като външност, това щеше да попречи на конфиденциалността между нас. Често е много по-лесно да споделиш със свършено непознат, отколкото с близък приятел.

— За Валентино — да — забеляза той. — Ако наистина ти е непознат.

— Засега е, но иска да се сближите — каза Дийн.

Парис и Къртис бяха достатъчно интелигентни, за да се досетят, че Дийн имаше предвид предложението на Валентино много скоро да станат любовници.

Но Къртис продължаваше да следва собствената си мисъл:

— Виждате ли — започна той. — Някои от телефонните сексманиаци имат съвсем обикновен външен вид. Въздебели и грозновати, те са много далеч от онова, което човек предполага, че са, като чуе гласа им.

Дийн знаеше, че думите му не са случайни.

— И така, ти хвърли стръвта. Аз пък ще я захая. Значи вместо да лежат в сатенени чаршафи по копринено бельо, както искат да бъдат възприемани от телефонните си събеседници, те излизат от мръсните си кухни по потник и гуменки и хващат телефонната слушалка. Всичко е въпрос на въображение.

Той обърна към Парис:

— Хората чуват гласа ти и си съставят въображаем образ за теб. И аз го направих.

— И какво се получи?

— Нямахме ни най-малко подобие. Представях си те тъмнокоса и с черни очи. Типът гледачка на карти.

— Толкова съм разочарована.

— Не го казах, за да те разочаровам. Просто видът ти не е тъй екзотичен, колкото предполага гласът ти.

Той се намести по-удобно на мястото си, за да не става нужда да върти глава, като ѝ говори.

— Всичко това показва, че някои от слушателите ти получават неточна представа за теб. Изглежда, че Валентино е между тях.

— Парис не може да е отговорна за въображението на слушателите си — обади се Дийн. — Особено ако някой от тях страда от душевни, емоционални или сексуални проблеми.

— Да, и преди го каза.

Детективът пропусна коментара на Дийн покрай ушите си като несъществен за случая и продължи, обърнат към Парис:

— Имаш ли лична причина, за да държиш да останеш анонимна?

— Разбира се. Да не позволя на хората да се бъркат в живота ми. Всеки, който работи в телевизията, е публична личност, дори да не се появява на екрана. Ето това не харесвах на предишната си работа. Животът ми беше отворена книга. Всичко, което правех или кажех се подлагаше на критика или спекулации, или се осъждаше от хора, които изобщо не ме познаваха. Радиото ми даде възможност да остана в бизнеса, но извън светлините на прожекторите. То ми позволява да ходя навсякъде, без някой да може да ме разпознае, или да ме наблюдава под лупа и така запазвам личния си живот далеч от външни очи.

Къртис неодобрително се прокашля, за да намекне, че тя не казва цялата истина и това му е известно, но засега я оставя да говори.

— Колко време, каза, че пазиш записите на телефонните разговори?

— Неопределено.

— Това са голям брой разговори — направи гримаса той.

— Не забравяй, че са само онези, които си е струвало да запазя.

— Дори така да е, за колко става въпрос? Стотици? — тя кимна ѝ той продължи:

— Кой знае колко време ще загубим от оставащите ни четирийсет и осем часа да слушаме всички тези разговори, за да открием онзи, който Валентино има предвид. Нека заобиколим откъм задната врата...

— И проверим замразените случаи — продължи мисълта му Дийн, внезапно осъзнал накъде бие Къртис.

— Точно така. Обадих се на един приятел в групата.

Службата, занимаваща се със замразените случаи, бе настанена в отделна сграда на няколко километра от щаба.

— Обеща да помогне и да види дали няма нещо подобно на случая с Джейни Кемп.

— И ако такъв съществува, ще проверим дали Парис е получавала обаждане от Валентино по него време.

— Успокойте топката — предупреди ги тя. — Може да не съм записала обаждането. Освен това, как бих могла да пропусна предупреждение за убийство покрай ушите си?

— Допускам, че първият път не е говорил така открито — отвърна ѝ Дийн. — Характерно за серийните убийци е, че стават все по-дръзки. Започват внимателно и набират все повече кураж, докато накрая искат да бъдат открити и заловени.

— И моят опит говори същото — съгласи се Къртис.

— Някои от тях действително искат да бъдат заловени — каза Дийн. — Молят се някой да ги спре.

— Не знам защо, но си мисля, че Валентино не попада в тази категория — забеляза тя. — Гласът му е доста самоуверен. Дори арогантен.

Дийн погледна към Къртис и остана с впечатлението, че опитният детектив се съгласи с нея. За жалост, същото можеше да се каже и за него самия.

— От друга страна — продължи той, — може и да ни манипулира. Вероятно не си спомняш подобно обаждане, защото такава няма. Валентино може да иска да ни отвлече вниманието.

— Може и така да е — отвърна Къртис. — Имах усещането, че през всичкото време той се подсмивваше под мустак.

Обърна се към Парис:

— Какво знаеш за Марвин Патърсън?

— До вчера знаех само името му.

— Защо се интересуваш от него? — попита Дийн.

— Духнал е. Полицаяте се обадили по телефона да проверят дали си е у дома, и да му кажат, че тръгват към него. Но като пристигнали, Марвин Патърсън бил изчезнал. Напуснал набързо дома си. В умивалника имало мръсни чинии, а чашата му за кафе била още топла. Много бързо се е изпарил.

— Какво ли крие?

— Това проучваме — отвърна Къртис. — Проследихме номера на застраховката, който фигурира в документите при постъпването му на работа в радиостанцията, и следите ни отведоха до

деветдесетгодишна цветнокожа старица, починала в старчески дом преди няколко месеца.

— Значи Марвин Патърсън е измислено име? — попита Дийн.

— Ще ти кажа, когато разбера.

— Марвин, или както там се нарича, може да има какво да крие, но мисля, че не е Валентино — забеляза Парис. — Валентино използва онзи нисък шепот, но артикулира добре. Ако изобщо произнесе някоя дума, Марвин я смотолевя нечленоразделно.

— На колко години е? — поинтересува се Дийн.

— Около трийсетте. Никога не съм се заглеждала в него, но бих го описала като приятен на вид.

— Ще почакаме и ще видим — кимна Къртис.

— Имаше ли нещо важно в компютъра на Джейни? — обърна се Дийн към детектива.

— Мръсотии. Доста. Писани от други хлапаци.

— Или от разни типове.

— Откъдето и да са дошли, мръсотиите са гаднички, особено за хлапета от колежа. Рондо извади на принтер електронните адреси на всичките ѝ познати и в момента проследява имената им.

После се разотидоха. Протестите на Парис срещу това да бъде поставена под защитата на полицията, не бяха приети. Къртис беше вече изпратил Григс и Карсън пред дома ѝ.

— И двамата са ти почитатели. Нямаше да приемат задачата си толкова сериозно, дори ако охраняваха президента. Цяла нощ ще стоят в патрулната кола пред къщата ти.

Дийн я откара до дома ѝ.

— Ами колата ми? — попита тя, когато той отказа да я върне обратно пред сградата на радиостанцията, за да си я прибере.

— Помоли някого от обожателите си да ти я докара утре сутринта.

Тя му обясняваше как да стигне до къщата ѝ. Домът ѝ бе разположен сред гора в хълмиста местност край града. Постройката, изградена от варовиков камък се гушеше в горичка от клонести дъбове, а наоколо се простираше добре поддържана ливада. Обрамчената с бели камъчета пътека се виеше досами верандата пред входа. Двата фенера, разположени симетрично от двете страни на лъскавата черна врата, приветливо светеха.

Патрулната кола, паркирана до бордюра, изглеждаше не на място пред уютното ѝ гнездо. Двамата млади полицаи буквално изхвърчаха от нея, когато Дийн и Парис спряха зад тях.

— Аз ще я изпратя до вътре — махна с ръка Дийн на готовия на всичко Григс.

Той бе настоял да влезе в къщата заедно с нея и въпреки че таблото на алармата не бе регистрирало нищо нередно, откакто тя бе включила сигналната система, той обходи всички стаи, надникна в килерите, зад вратите на баните и дори под леглото ѝ.

— Валентино не ми прави впечатление на човек, който ще скрие под леглото — забеляза тя.

— Насилниците често се спотаяват в къщата на жертвата и я чакат да се прибере. Това е част от играта.

— Да ме сплашиш ли се опитваш?

— Определено. Искам да бъдеш добре и в безопасност, Парис. Този тип има желанието да наказва жените, не забравяй. Ядосан е на Джейни — засега поне приемаме, че жената е Джейни, — заради лъжите ѝ. Ядосан е и на теб заради това, че си на нейна страна.

— Дори не знаех, че трябва да вземам нечия страна.

— Е. това е изкривената му представа за...

— Истината. Знаем го.

— Идеята му скоро да станете любовници означава всъщност, че ти си следващата му жертва. Той не прави разлика между любовница и жертва.

— Когато привърши с Джейни, ще дойде за мен — прехапа устни Парис.

— Не и ако го предотвратим.

Той се приближи до нея и постави ръце върху раменете ѝ.

— Но докато не сме го задържали, трябва да се страхуваш от него.

— Всъщност не се страхувам — мрачно се усмихна тя. — Но не съм толкова глупава. Ще внимавам.

Когато тя се опита да се отдалечи, той не я пусна.

— За първи път, откакто се познаваме и дружим, се намираме заедно в спалня.

— Откакто дружим ли?

— Не бяхме ли приятели?

След известно колебание, тя промълви:

— Да. Бяхме приятели.

— Добри приятели.

И тогава той протегна ръце и свели слънчевите ѝ очила, хвърли ги върху близкия стол и трескаво затърси очите ѝ. Бяха толкова красиви, колкото си ги спомняше. Тъмносини, интелигентни и изразителни. Те го гледаха ясно и твърдо.

— Вече се боях, че не можеш да виждаш с едното си око — дълбоко въздъхна той, — или имаш сериозно нараняване и затова носиш очилата.

— Не се нараних дълготрайно — дрезгаво проговори тя. — Нямах дори белег. Но очите ми все още са свръхчувствителни към силната светлина.

Без да отлепват очи един от друг, той се наведе и изгаси лампата. Натисна ключа на стената зад гърба ѝ и в стаята настъпи мрак. Остана наведен напред, така че двамата се докосваха от гърдите до коленете и когато тя не се отдръпна, той обгърна шията ѝ и придвижи ръце към косите ѝ. Леко ги дръпна и я накара да повдигне глава, докато в същото време наклони своята.

— Дийн, недей.

Но думите ѝ бяха не по-силни от дъха върху устните му, когато той ги допря до нейните. Едновременно отвориха устни и езиците им се докоснаха, а стоновете им се сляха в едно. Той я подпря на стената в желанието си да я почувства, да усети вкуса ѝ. Изпитваше огромно желание.

Обви талията ѝ с ръка и притисна долната част на тялото ѝ към себе си, като увеличаваше натиска там, където изпитваше най-голямото напрежение. Отлепи устните си от нейните и простена името ѝ.

Прекара устни по очите, по скулите ѝ, като шептеше:

— Достатъчно чакахме. Нали, Парис?

Устните му се върнаха на устата ѝ и той я целуна дори пострастно от преди. Прокара ръка между двамата и помилва гърдата ѝ. Зърното ѝ бе станало кораво, още преди палецът му да го докосне. Усети ръцете ѝ да се впиват в мускулите на гърба му, а бедрата ѝ да извършват вековечните движения.

Дийн си спомни, че промълви нещо, което дори и той не разбра, после наведе глава и затърси с уста гърдата ѝ.

— Мис Гибсън? Доктор Малой?

Дийн подскочи, сякаш някой стреля по него. Парис замръзна на мястото си, после се плъзна покрай стената и се измъкна.

Лицето му бе цялото червено.

— Ах, този новак! Ще го убия.

В този миг бе готов да го направи. Можеше да се втурне надолу по коридора и да го удуши с голи ръце, много му се искаше да го стори, ала Парис го сграбчи за ръката и го спря. Тя го заобиколи и като оправяше мимоходом косата и роклята си, прекоси къщата и влезе във всекидневната.

Григс стоеше на прага на входната врата.

— Оставили сте вратата отворена — каза той на Дийн, който вървеше на една крачка след Парис. — Наред ли е всичко?

— Да — отговори Парис. — Доктор Малой бе любезен да провери цялата къща.

Григс се бе вторачил в нея със странен поглед. Или бе забелязал руменината по лицето ѝ и изпръхналите ѝ устни, или бе изненадан да я види задъхана, а може би се шокира, че тя е без обичайните си очила, възможно бе да е удивен от всичко това накуп.

В този миг Дийн не бе способен на никаква дипломатичност и рязко му нареди:

— Свободен си.

Не харесваше ченгета, които се правят на началници пред подчинените си, ала сега за първи път това му хареса и дори се почувства добре.

Парис бе по-вежлива:

— Доктор Малой веднага си тръгва. И двамата високо оценяваме изпълнителността ви.

— Ъ-ъ-ъ, един човек... като че ли Стен, остави това за вас — отвърна той и ѝ подаде няколко касетки.

— О, много добре! Благодаря.

— Остави ги на масата.

Григс изпълни заповедта на Дийн. Тревожно го погледна още веднъж, после се оттегли, като затвори вратата след себе си.

Дийн отново протегна ръце към Парис, но тя избегна допира му с думите:

— Това не биваше да се случва.

— За какво говориш? За прекъсването или за целувката?

Тя му хвърли укоризнен поглед.

— Беше повече от целувка, Дийн.

— Ти го казваш, не аз.

Тя сви ръцете си в лактите и ги притисна към тялото си.

— Не си въобразявай кой знае какво. Няма да се повтори.

Няколко секунди той я наблюдаваше, забеляза напрегнатото изражение на лицето ѝ, изопнатата ѝ стойка и тихо произнесе:

— Не го прави, Парис.

— Кое имаш предвид? Че се съвзех ли?

— Не се отдръпвай от мен. Ела. Направи ме свой затворник. Накажи ме. Накажи и себе си.

— Трябва да си вървиш. Чакаат те да си тръгнеш.

— Не ми пука. Чаках седем години.

— За какво? — попита сърдито тя. — Какво си чакал, Дийн? Джак да умре?

Думите го засегнаха и това бе нейната цел. Изрече ги нарочно, за да го заболи и да го провокира, но той по-скоро щеше да пукне, отколкото да се остави да изпита онова, което целеше тя. Като се опитваше да овладее гнева си, той каза със спокоен глас:

— Чаках удобния случай да се доближа поне малко до теб.

— И какво очакваше да се случи? Да падна в ръцете ти? Да забравя всичко и...

Когато тя млъкна, той с любопитство вдигна вежди.

— И какво, Парис? И да ме обичаш? Това ли щеше да кажеш? От това ли се боиш толкова, дявол да го вземе? Да си признаеш, че тогава може би сме се обичали и че още се обичаме?

Тя отказа да му отговори. Отиде до вратата и я отвори.

При положение, че полицаите дебнеха отвън, той нямаше друг избор, освен да си тръгне.

От душа бе започнала да тече студена вода, но тялото му бе все тъй трескаво и той изгаряше от желание да разбере какво щеше да му каже тя, ако бе успял да я накара да отговори на въпросите му.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейни се бе отказала от плановете си за отмъщение и се бе съсредоточила върху това да оцелее.

Опитите ѝ да избяга от стаята изглеждаха толкова далечни, колкото и споменът ѝ за първите ѝ рождени дни като дете. Бе разглеждала снимки от тържествата, ала не свързваше себе си с малкото момиченце със сребриста хартиена корона на главата, което духа свещичките върху тортата. По същия начин си спомняше за опитите си да избяга от своя тъмничар и за плановете си да го накаже: сякаш всичко бе избледнял спомен, но не неин, а нечий друг. В момента дори не можеше да си представи, че може да следва подобна дръзка стратегия на поведение.

Чувстваше се толкова слаба, че дори ръцете и краката ѝ да бяха свободни, нямаше да може да ги помръдне. Последните два пъти, когато бе тук, той бе пропуснал да ѝ даде да яде и пие. Можеше да преживее глада, но жаждата бе разяла гърлото ѝ. Умоляваше го с поглед, ала той не обръщаше внимание на мълчаливите ѝ молби.

Беше приказлив и доволен, дори предоволен. Наклонил глава на една страна, той я разглеждаше с подновен интерес.

— Питам се дали липсваш на някого, Джейни. Толкова хора си обидила, сама знаеш. Особено мъже. Необикновеният ти талант, бих казал твоето хоби, е да караш мъжете да те пожелаят, а после да им откажеш и публично да ги унизиш. Дълго време те наблюдавах, още преди ти да се приближиш до мен онази първа вечер. Не си го знаела ли? Е, добре, наблюдавах те. Разбрах и какво означава името ти в електронната поща: „Котаракът в чизми“. Нали така? Много хитро. Особено както обичаш да носиш каубойски ботуши. Червените са ти любими, нали? Дори една вечер дойде с тях при мен. Чакай! Задръж така.

Той затършува из стаята и измъкна албума, който търсеше.

— Ето те тук с ботушите. Всъщност снимал съм само тях — ухили се коварно той.

Когато обърна снимката към нея, за да я види, тя извърна глава и затвори очи. А това го ядоса.

— Питам те сериозно, наистина ли мислиш, че някой съжалява за това, че си изчезнала?

Скоро след това той излезе. Тя с облекчение видя гърба му, но се ужаси при мисълта, че никога няма да се върне. Шумно се разхълца въпреки лентата на устата си. А може би плачът ѝ отекуваше силно само в нейните уши. Когато се задави, тя се паникьоса и се зачуди дали човек може да се удави в собствените си сълзи и да повърне.

Стегни се, Джейни!

Можеше да го направи. Можеше да оцелее. Можеше да се държи, докато дойде спасението, а скоро и това щеше да стане. Родителите ѝ ще обърнат Остин с главата надолу, за да я открият. Баща ѝ е богат. Ще наеме частни детективи, ще докара ФБР, войска, всичко, само и само да я намерят.

Преди това мразеше някои от старомодните ченгета от полицейското управление в Остин, онези, дето ѝ опяваха, че шофира пияна и се държи неприлично, че често носи дрога у себе си. Ако не беше дъщеря на съдия Кемп, полицаите щяха да се придържат към закона и да я задържат почти всяка нощ.

Но тя бе завъртяла главата на някои от ченгетата в Остин, помладичките и приятни полицайчета, които имаха по-широки разбирания от ветераните, като например онзи с наркотиците, който работеше под прикритие в колежа. За нея бе истинско предизвикателство да го прелъсти, а когато най-после той се предаде, да го захвърли.

Въпреки това тя имаше и някои приятели в полицейското управление. И те ще я търсят.

А нейният мъчител се беше обадил по телефона на Парис Гибсън. Джейни нямаше представа защо го бе направил, пък и не ѝ пукаше. Очевидно се гордееше с това, защото бе записал разговора на касета и ѝ го пукаше. Дали не искаше да се похвали, че е на „ти“ с известната радиоводеща? Какъв егоистичен идиот! Нима не му беше известно, че Парис е на „ти“ с всеки, който ѝ се обади?

Както и да е. Важното беше, че той въввлече и нея в играта. А тя можеше да направи това-онова. Никой не можеше да се шегува с Парис Гибсън.

Ала оптимизмът ѝ бързо се изпари. Нямаше време. Тъмничарят ѝ бе заявил, че до седемдесет и два часа ще убие Джейни. Но кога се беше обадил? Колко ли часа бяха минали от тогава? Бе загубила чувство за време и почти не можеше да каже, кога е ден и кога — нощ. Ами ако бяха изминали седемдесет и един от определените седемдесет и два часа?

Дори да не я убиеше, тя можеше да умре. Ами ако той просто не се върне? Колко време ще изкара без храна и вода? Ами ако — и това бе най-големият ѝ страх, — той е прав и никой не дава пукната пара за нея?

* * *

Доктор Брад Армстронг не прекара нощта, както той си знаеше, но когато на сутринта пристигна в зъболечебницата половин час преди първия си пациент, беше весел.

Цяла нощ бе зает и бе поспал не повече от два часа. Ала спането не бе единственият начин да възвърнеш енергията си. Едно момиче със сребърна халка на зърното на гърдата си може да те зареди с нечувана сила.

Когато влезе в сградата и поздрави секретарката, душата му пееше.

— Добро утро, докторе. Предполагам, че снощи мисис Армстронг ви е открила. Беше тъй разочарована, че изненадата ѝ се провали!

— Когато децата си легнаха, организирахме си вечеря само за двамата, така че всичко е наред. Има ли съобщения за мен?

— Някакъв мистър Хатауей се обади два пъти, но не остави съобщение. Само помоли да му позвъните. Да набера ли номера му вместо вас?

Мистър Хатауей беше полицаят, който отговаряше за поведението му. Намусен задник, който се обажда с намерението да го сплаши, предположи Брад.

— Не, благодаря. Ще му се обадя по-късно. Други съобщения?

— Това е всичко.

Този път Тони сигурно наистина се е разсърдила. Обикновено до този час вече се обаждаше, дори само за да се увери, че Брад не се е заиграл с някоя осемнайсетгодишна фръцла и е получил инфаркт, или че не е бил нападат и убит. Винаги тя правеше първата стъпка към помирението между двамата. Нима обичащата и вярна съпруга не трябваше да направи тъкмо това, когато съпругът ѝ е излязъл разгневен от къщи след жестокия скандал?

Така че той не би могъл да бъде обвиняван за нищо, което бе сторил предишната нощ. Беше нарушил клетвата си, но вината за това бе на Тони, не негова. Тя дори не се бе опитала да прояви разбиране и състрадание. Вместо това тя му се бе скарала.

Имал си бил колекция от еротични списания и снимки. Голяма работа! Някои биха могли да нарекат материалите порнография, но какво от това? Може неговата колекция и да е по-богата от нечия друга. Е, нима това е причина да превърне този факт във федерално престъпление?

След снощната случка жена му вероятно щеше да го обвини, че е играл твърде грубо. Чуваше я: *Откъде идва цялата тази агресия, Брад? Не мога да те позная.* Тони притежаваше доста хубави качества, но ѝ липсваше чувство за приключение. Всичко ново и неизпитано досега я плашеше. Снощи бе видял този страх в очите ѝ.

Тя трябваше да се учи от момичето, което Брад срещна на езерото. Май че се казваше Мелиса. Поне така му каза. Той не ѝ съобщи името си, но пък не си спомняше да го е питала. Името нямаше никакво значение за авантюристка като нея.

Често я бе виждал там, придружена от различни партньори, така че тя не се шокира от еротичните снимки. Всъщност ги оцени по достойнство. Подействаха ѝ възпламеняващо. Веднага го награби. Това момиче и халката на зърното ѝ бяха нещо различно. Вероятно и Тони би привлякла вниманието му по същия начин, ако бе предложила да си сложат халки по телата. Но, дявол да го вземе, как му се нахвърли само!

Настани се на стола до бюрото и включи компютъра си. Хората се чудеха защо мониторът му е обърнат към стената, а не към стаята, защото така кабелите висяха неестетично. Бе измислил някакво обяснение, ала истинската причина бе, че никой не биваше да вижда какво е показано на монитора му.

Посети любимите си уебстраници, но остана разочарован, защото от предишната сутрин не бяха постъпвали нови материали. Въпреки това подробно ги разгледа, като търсеше жени с халки на зърната. Не намери.

По-късно отново щеше да ги изследва, да сърфира в Интернет и да открие нови екзотични уебстраници. Може пък някой член на секс клуба да е открил нещо интересно, за което още не знае. Ако искаш да откриеш нещо ново, остави на децата да ти свършат работата.

Написа паролата и влезе в сайта. Отиде направо на съобщенията и тъкмо да напише въпроса, когато някой почука на вратата и без да чака я отвори.

— Доктор Армстронг?

— Какво има? — попита грубо той.

— Извинете — каза една сестра, — не исках да ви безпокоя. Първият ви пациент е готов да влезе.

— Благодаря — насили се да се усмихне той. — Идвам веднага щом изпратя имейла до майка ми.

Тя излезе. Той погледна часовника. Беше изминал цял час, откакто пристигна на работното си място, а му се струваше, че бе влязъл преди пет минути. „Как лети времето...“, каза си той. По време на сутрешното си кафе някои преглеждаха борсовите данни от предишния ден, други четяха спортните страници. Той пък имаше други интереси. Да не би това да е престъпление?

Върна се на същата страница и за всеки случай зае сервиза, който изтрива всичките му връзки с Интернет, така че да не могат да бъдат проследени.

През ръцете му минаха трима пациенти, докато му се отвори възможност да си почине. На бара за кафе някой бе оставил вестник. Той го взе и се върна в стаята си с димяща чаша и поничка в ръце. Отпи от кафето, отхапа от поничката и отгърна на първата страница на вестника... Едва не се задави, когато видя снимката ѝ.

Беше сериозна на снимката, която вероятно бе направена миналата година в колежа. С иронично изражение на лицето, тя изглеждаше въздържана и скромна. Сякаш го гледаше право в очите така, че направо му се искаше да извърне поглед. Но не можеше.

Снимката бе придружена с материал за нея: дъщеря на окръжния съдия... — Господи, учи в колежа; предишни провинения — тридневно отсъствие от часове предния семестър; тайнствено изчезнала.

Журналистът се впускаше в подробности за членуването ѝ в някакъв клуб в Интернет, чиято цел била да подтиква към сексуално партньорство. Пишеше всичко черно на бяло. Авторът описваше как става всичко, разказваше за чатовете, за съобщенията със сексуално съдържание в уебсайта, тайните сборища, които са били известни само на членуващите и разгулното поведение на тези сборища. Полицията откривала и разпитвала всеки, с когото Джейни е поддържала контакти. Правеше се връзка с радиопредаването на Парис Гибсън и се намекуваше за евентуално отношение към случилото се.

Брад се облакът на бюрото и хвана главата си с ръце.

„Сержант Робърт Къртис, който организира групата за разследване, отказа всякакъв коментар по евентуалните връзки на мис Кемп със сексклуба, макар полицаи Джон Рондо от Службата за компютърни престъпления да не изключва подобна връзка.

„В процес на разследване сме“, заяви Рондо.

Полицаяте не пожелаха да коментират възможността за евентуална измама.“

В материала се казваше също, че служителите на полицейското управление в Остин отказали да коментират защо в разследването е включен детектив от отдел „Убийства“. По-разговорливият Рондо бил заявил: „До този момент нямаме данни за отвличане и работим по версията, че мис Кемп е избягала от дома си.“ Добър отговор, но е извън зададения въпрос.

Съдия Кемп бе също цитиран:

„Както всички младежи на нейната възраст и Джейни може да е неразумна и безотговорна, когато става дума за това да ни уведомява за плановете си. Двамата с мисис

Кемп сме уверени, че дъщеря ни скоро ще се завърне. Твърде рано е за каквито и да било спекулации по въпроса.“

Когато телефонът извънтя, Брад буквално скочи от мястото си. Протегна треперещата си ръка към копчето, което го включваше в интеркома.

— Да.

— Жена ви е на втора линия, доктор Армстронг. Следващият ви пациент пристигна.

— Благодаря. Дайте ми пет минути.

Той избърса потта от лицето си и преди да вдигне телефонната слушалка, пое дълбоко въздух няколко пъти. Трябваше да се престори на кротък.

— Здравсти, скъпа. Виж, преди да кажеш нещо, искам само да знаеш, че много съжалявам за снощи. Обичам те. Ненавиждам се за нещата, които изрекох. Торбата с онези неща ли? Остана в историята. Изхвърлих я. С всичко в нея. Що се отнася до... другото... не знам какво ме прихвана. Аз съм...

— Пропусна срещата си.

— А?

— Срещата си с мистър Хатауей в десет часа. Обади се тук, защото не могъл да те намери в зъболечебницата.

— Господи, забравих!

Наистина бе забравил. Бе влязъл в кабинета си, бе убил цял час с Интернет, прегледа трима пациенти и бе прочел първа страница на вестника.

— Как може нещо тъй важно да излезе от ума ти, Брад?

— Имах пациенти — обясни чинно той. — И те са дяволски важни за мен. Изплащаме къщата, забрави ли? А колата? А сметките в бакалията? Имам работа.

— Кое то няма да има никакво значение, ако отидеш в затвора.

Той хвърли поглед към снимката на Джейни Кемп.

— Няма да отида в затвора, не и заради пропуснатата среща с полица, който ме наблюдава.

— Той прояви снизхождение и промени часа. Един и половина следобед.

Тя пак важничеше и му говореше така, сякаш бе колкото сина им. Той беше възрастен човек, за бога!

— Очевидно не ме разбра, Тони. Имам работа.

— И си пристрастен — отсече тя.

Господи, не му цепеше басма!

— Казах ти, че се отървах от списанията. Изхвърлих ги в една кофа за боклук. Ясно ли ти е? Сега доволна ли си?

Вместо да се зарадва, тя се засмя тъжно:

— Добре, Брад, така да е. Но няма никого да излъжеш. Нито Хатауей, а най-малко мен. Ако не се явиш на срещата, той ще трябва да докладва, а последствията остават за теб.

Тя затвори телефона.

— Много си важна, любима! — изкреця в слушалката той и я затръшна. Скочи на крака и столът му се завъртя на колелцата. Закрачи из стаята, като през това време масажираше тила си.

Всеки друг път щеше истински да се ядоса на Тони, че разговаря толкова отвисоко с него. И наистина бе ядосан. Всъщност беше побеснял. Но Тони ще почака. Днес той трябва да се съсредоточи върху много по-сериозен проблем.

Когато събра две и две, осъзна, че нещата никак не са благоприятни за него. Имаше присъда за сексуално престъпление. Обвинението бе напълно невярно, а процесът — фарс. Въпреки това всичко бе записано в личното му досие.

Снощи прави секс с млада жена. Господ да му е на помощ, ако няма седемнайсет. Нямаше значение, че бе обиграна като десетдоларова платена проститутка. Десет долара, по дяволите! За втория кръг бе готов да ѝ даде петдесет долара „бакшиш“. Въпреки опита ѝ, ако е малолетна, значи той е извършил престъпление. А жена му, която се чуваше с терапевта на групата и с полица, наблюдаващ поведението му, вече сигурно плещеше с тях и ги запознаваше с последните му прояви като насилник.

Но онова, което го тревожеше, което предизвикваше спазми в корема му, бе фактът, че не можеше да си спомни дали някога е виждал Мелиса в компанията на Джейни Кемп.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Парис си мажеше филийка с фъстъчено масло, когато сержант Къртис ѝ позвъни по телефона.

— Нали снощи говорихме за замразените случаи...

— Открили сте нещо подобно?

— Да, Мади Робинсън. Преди три седмици са открили тялото ѝ, след като съквартирантката ѝ уведомила полицията за нейното изчезване. Някакъв пастир го намерил в плитък гроб на едно от пасищата. На непознато място. Причина за смъртта — удушена с връв. Начало на разложение. Трупът е сериозно увреден от животните и дъждовете.

Парис остави закуската си.

— Но следователят успя да установи, че трупът е бил залят с химикал за спиране на кръвенето — продължи Къртис, направи многозначителна пауза и добави:

— И отвън, и отвътре.

— Значи, дори да е бил открит по-рано...

— Престъпникът е искал да се увери, че ДНК пробите от останките ще бъдат компрометирани и няма да послужат за доказателство. Няма следи от обувки, нито от автомобилни гуми. Вероятно времето си е свършило работата. Няма и следи от дрехи, защото трупът е бил гол.

Сърцето на Парис се сви при новината за ужасната и позорна смърт, сполетяла жертвата. Попита Къртис дали знае повече за нея.

— Деветнайсетгодишна. Привлекателна, без да е изумителна красавица. Студентка. Съквартирантката ѝ призна, че не са били ангели. Доста се забавлявали. Почти всяка нощ били навън. И тук започва интересното. Според нея Мади се е срещала с човек, за когото казвала, че е „специален“.

— В какъв смисъл?

— Не знае. Мади не е наясно по този въпрос. Момичетата са били приятелки още от гимназията. Обикновено всичко си споделяли.

Но Мади не ѝ казвала нищо за тази тайнствена личност, освен че бил страхотен, чудесен и специален.

— Съквартирантката не го ли е виждала?

— Не е идвал в апартамента им. Мади се срещала с него. Съквартирантката не знае къде. Дори не се обаждал по телефона, само на клетъчния на Мади. Теорията на съквартирантката била, че той е женен и затова бил предпазлив. Въпреки подвизите си, двете с Мади били решили да нямат нищо общо с женени мъже. Не по морални причини, а защото в подобни връзки нямало никакво бъдеще, твърдят. Един ден Мади ѝ заявила, че е влюбена, а на другия прекратила връзката. Казала, че развил чувство за собственост, което я дразнело, защото никога не ѝ определял истинска среща. Водел я само в апартамента си — твърдяла, че бил ужасен, — където правели секс. Намекнала, че бил странен, дори за нейния вкус, а тя харесвала новостите. Съквартирантката ѝ настоявала да ѝ разкаже подробностите, но Мади отказала. Заявила само, че с връзката им е свършено. За да я разнообрази, съквартирантката я посъветвала да си намери друг. Мади я послушала. Двете излезли, пили доста, а после Мади домъкнала някакъв в апартамента им. Той е един от заподозрените. За последен път видяла Мади Робинсън край езерото Травис, където заедно с група младежи празнували началото на лятото. По едно време двете се разделили. Съквартирантката се прибрала сама, като помислила, че Мади се е сдобила с партньор за през нощта. Дотук нищо необикновено. Но след като Мади не се прибрала двацет и четири часа, тя уведомила полицията. Случаят бил замразен и прехвърлен на друга служба.

Като привърши с резюмето, Къртис дълбоко си пое дъх.

— Значи това е станало около края на пролетния семестър, така ли?

— В края на месец май. Тялото е било открито на двацети юни. Имаш ли записани обаждания от този период?

— В картотеката ми. Да ти направя ли презаписи?

— Разбира се. Ако обичаш.

* * *

— Стен?

Той подскочи от мястото си, когато Парис влезе в кабинета си и го завари да седи зад бюрото ѝ. Но тутакси се овладя и я поздрави начумерено:

— Здравсти.

Тя метна чантата си върху купчината материали на бюрото.

— Седнал си на мястото ми.

Преди да отиде в кабинета си, тя посети склада и изтегли няколко компактдиска със записи на обаждания, снети от компютъра. Остави ги при инженера и го помоли да прехвърли съдържанието им на аудиокасети.

— На касети ли? Нима искаш да се върнеш назад? — измърмори той.

Не ѝ се обясняваше, че в полицията все още работят с аудиокасети, каза „Благодаря!“ и излезе, преди той да откаже да изпълни необичайната поръчка.

— Какво правиш в кабинета ми? — попита тя, след като зае мястото си зад бюрото. Както и предишната вечер, той разчисти един ъгъл и се настани върху него без покана.

— Аз не съм дораснал да си имам кабинет, а това е най-спокойното място за чакане.

— Кого чакаш?

— Чичо Уилкинс. На съвещание е с главния.

— За какво се съвещават?

— За мен.

— Но защо? Какво си направил?

— Ама защо всички си мислят, че съм сгафил?

— А не си ли?

— Не!

— Тогава защо чичо ти Уилкинс разговаря с главния за теб?

— Заради проклетото телефонно обаждане.

— Обаждането на Валентино ли?

— Нещо се е объркало. Чичо ми долетя със самолета на компанията рано сутринта, събуди ме по телефона, повика ме да се срещнем тук и то веднага. Счупих си краката да бързам, а го заварвам на закрито съвещание. Дори не съм го видял още.

— Какво се е объркало?

Вместо да отговори на въпроса ѝ, той я попита:

— Не върша ли работа, Парис?

— Стен, нищо не вършиш — поклати глава тя развеселена и малко смутена.

— Вися тук всяка нощ до два и половина сутринта.

— Само телом, Стен. Заемаш пространство. Но не вършиш нищо.

— Защото техниката никога не се поврежда.

— А ако се повреди знаеш ли как да я поправиш?

— Разбирам от джунджурии — отвърна кисело той.

— Не бих употребила думата „джунджурии“ за електрониката ни, която струва милиони долари. Разбираш ли поне малко от радиотехника, Стен?

— А ти?

— Не съм учила за инженер.

Той бе разглезен пикльо, който непрекъснато хленчи. Тя би могла да го удуши за некомпетентността и безотговорното му отношение към работата. Можеше да прости незнанието, но не и безразличието. Във всеки случай, не и тя.

Всеки път, когато говореше по микрофона, тя знаеше, че я слушат стотици хиляди души. Докосваше се с гласа си до всички тях в колите им или у дома им. Присъстваше във всичко, което правеха в момента.

Слушателите не бяха за нея просто шестцифрени номера. Всеки един от тях представляваше отделна личност, който ѝ посвещаваше времето си и комуто тя дължеше най-добрата програма, която можеше да представи.

Стен никога не зачиташе човешкия фактор при слушателската аудитория. Или, ако го зачиташе, не си проличаваше в работата му. Никога не показваше инициативност. Гледаше времето да мине и броеше минутите до края на предаването, а после се втурваше навън да гледа собствената си работа.

Ала въпреки това тя го съжаляваше. Не той бе избрал да работи тук. Животът му бе определен в мига, в който се бе появил на бял свят в семейство Креншоу. Чичо му бе ерген без деца. Стен нямаше нито братя, нито сестри. Когато баща му починал, той останал единствен

наследник на медийна империя, независимо дали това му харесваше, или не.

Никой в корпорацията не желаше да приеме или признае, че той не се интересува от медии и няма познанията да ги управлява, когато чичо Уилкинс се оттегли, което вероятно нямаше да стане, преди да си отиде от този свят.

— Уча бизнеса от най-ниското равнище — намусено отвърна той. — Трябва да знам по нещо от всичко, свързано с него, и да съм готов, когато дойде време да го поема в ръцете си. Поне така мисли чичо Уилкинс.

— Какво е объркало обаждането на Валентино?

Той сви презрително уста:

— Нищо.

— Но достатъчно, за да пощури чичо Уилкинс.

— Преди да ме назначат — разбирай „да ме прогонят“, — в тази проклета радиостанция — тежко въздъхна той, — работех в нашата телевизионна станция в Джаксънвил, Флорида. Беше рай в сравнение с това бласто. Имах вземане-даване с една от служителките.

— Значи не си гей?

Той подскочи като ужилен.

— Да съм гей ли? Кой казва, че съм гей?

— Така разправят.

— Гей? Господи! Така ги мразя тези червивци! Ако не караш пикап с двойна предавка, ако не пиеш бира направо от бутилката и не се обличаш като Сънданс Кид, значи си обратен.

— И какво стана с жената във Флорида?

Той грабна един кламер и започна да го изправя.

— Завариха ни на работното място. Следващото, което си спомням, е, че ме обвини в сексуален тормоз.

— Лъжеше ли?

— Да, Парис, лъжеше — отговори той, като наблегна на всяка дума. Обвинението бе толкова фалшиво, колкото и бюстът ѝ. Не съм я навивал да правим секс. Всъщност, тя беше отгоре.

— Подробности не ме интересуват, Стен.

— Както и да е. Заведе дело. Чичо Уилкинс уреди делото да не влиза в съдебната зала, но това му струваше пачки от стотачки. Разсърди се на мен, не на нея. Можеш ли да си представиш? Каза ми:

„Толкова ли си тъп, че да го вадиш на работното си място?“ Попитах го дали е чувал за Бил Клинтън. Не оцени забележката ми, особено при положение, че всички наши вестници го бяха одобрили за президент. Затова съм тук — каза той и хвърли нещастния кламер в кошчето за боклук.

Кламерът звънна, когато достигна металното дъно.

— И затова тази сутрин яхна самолета на компанията и цъфна тук.

— След като си му казал, че полицията те е разпитвала, той е решил, че трябва да дойде в Остин и да се увери, че злощастният епизод във Флорида не е станал достояние на тукашните власти.

— Нарича го „контролиране на вредите“.

— Както би казал един истински корпоративен бос.

На Парис ѝ бе станало ясно. Стен бе прогонен в радиостанцията, излъчваща на вълни 101.3 мегахерца за наказание, задето бе смесил приятното с полезното. Чичо Уилкинс бе пропуснал да разкаже на управителното тяло за случката със служителката на компанията, но бе разбрал, че в настоящите обстоятелства трябва да даде съответните обяснения, преди полицията в Остин да разкрие истината и да заподозре племенника му.

— Не ти ли се е случвало и друг път, Стен?

— Какво искаш да кажеш? — изгледа я с присвити очи той от високото място, което бе заел.

— Въпросът не е толкова сложен. Да или не?

Той избухна:

— Това бе единственият път и, ако щещ, вярвай, взех си поука. Никога няма и с пръст да пипна служителка.

— Това те прави твърде уязвим като собственик.

— Би било добре, ако преди да отида в Джаксънвил, някой ме бе предупредил.

Парис деликатно пропусна да му каже, че не би било нужно да бъде предупреждаван. Че би трябвало да следва тази политика и без някой да му го каже.

Той я погледна обидено.

— Всички ли мислят, че съм гей?

Тя се засмя. Стен винаги даваше приоритет на най-маловажните въпроси.

— Обличаш се твърде елегантно.

Инженерът, когото бе помолила да прехвърли телефонните разговори на аудиокасети, влезе при тях и ѝ каза, че касетите са готови и че ги е оставил на пропуската във фойето.

— Още касети ли? — попита Стен.

— Може би не за първи път Валентино съобщава за убийство по моето предаване.

— Какво стана снощи, след като двамата с доктор Малой си тръгнахте? Разбрах, че не сте заловили Валентино.

— Не, за жалост — отвърна тя и му разказа за уличния телефон пред магазина на Уол Март. — Патрулните коли пристигнаха след броени минути, но там нямаше никой.

— Чух за изчезналото момиче по сутрешните новини. Новината е на първата страница на днешните вестници.

Тя кимна и си спомни думите на съдия Кемп. Родителите на Джейни се придържаха към увереността си, че дъщеря им не е отвлечена, което според Парис бе монументална грешка. От друга страна, тя се надяваше да са прави.

Стана, взе чантата си и се приготви за тръгване.

— Ще се видим довечера, Стен.

— Кой е Дийн Малой?

Въпросът му дойде като гръм от ясно небе и я завари неподготвена.

— Казах ти. Психологът на полицейското управление в Остин.

— Който се изявява и като бодигард? — погледна я язвително той. — Когато снощи ти оставих касетите, ченгето ми каза, че Малой е в къщата заедно с теб.

— Не те разбирам.

— Предполагам, че не искаш да ме разбереш. Кой е Малой за теб, Парис?

Ако не му отговореше, той щеше да продължи да се рови и щеше да научи повече, отколкото ѝ се искаше.

— Знаем се от години, от Хюстън.

— Хм. Предполагам, че се познавате доста добре.

— Не доста добре, Стен, а много добре. Беше най-добрият приятел на Джак.

Приключила темата, тя го заобиколи и тръгна към вратата. Но на прага се спря и се обърна към него.

— Знаеш ли нещо за Марвин?

— Само, че е шушумига.

— Занимава ли се с компютри, влиза ли в мрежата?

— Как бих могъл да знам? — изсумтя той. — Разменили сме не повече от дума-две. На какво се дължи внезапният ти интерес?

Тя се поколеба, тъй като не бе сигурна, дали изчезването на Марвин не е информация, която Къртис би искал да остане в тайна.

— Ей така. До довечера.

* * *

Парис и сержант Къртис се уединиха в малка стая за разпити и седнаха един срещу друг на издрасканата маса. Върху нея бе поставен портативният касетофон, който той бе използвал предишния ден и аудиокасетите, които тя бе донесла от радиото. Пуснаха записи, направени една седмица преди изчезването на Мади Робинсън и затърсиха евентуално обаждане на Валентино сред тях. Предишния ден Парис и Дийн стигнаха до заключението, че Валентино преправя гласа си. Преиначаването веднага щеше да отличи гласа му от другите, ето защо тя бързо превърташе напред останалите разговори.

Къртис излезе, за да донесе прясно кафе. Когато се върна, Парис развълнувано му каза:

— Мисля, че го открих. Датата и времето не са отбелязани, както на компютъра, но той се намира на касетите, записани по същото време. Онази нощ бе особено мрачен, но все пак го излъчих. Думите му предизвикаха обаждания и линията остана заета с часове.

Къртис седна на мястото си.

— Превърнала си го в знаменитостта на вечерта.

— Неумишлено, уверявам те. Готови?

И тя пусна записа.

„Жените са неверни създания, Парис. Защо са такива? Ти си жена. Ако твоят мъж буквално те гледа в

очите, защо ти е друг? Не е ли по-добре да имаш качество, а не количество?

Съжалявам, че тази вечер се чувстваш нещастен, Валентино.

Не се чувствам нещастен, ядосан съм. Не всяка жена е невярна. Така сочи моят опит.

Просто все още не си открил жената за себе си. Ще си избереш ли песен тази нощ? Коя например?

Барбара Стрейзънд прави чудесна интерпретация на „От сърце и душа“. Вярно, че е клише, но нещата идват и си отиват.

Пусни песента, Парис. Но дори да съм я наранил така, както тя ме нарани, възмездието пак няма да е достатъчно за мен.“

Парис спря касетата и погледна към Къртис, който замислено си играеше с пръстена на ръката си.

— Мисля, че възмездието, което е чувствал, че заслужава, е било да я удуши и погребее в проклетото пасище — каза той. — Извини ме за езика.

Парис започна да масажира слепоочията си с ръце.

— От онова, което чувам, никога не бих се досетила, че възнамерява да я убие.

— Ей, престани да се самообвиняваш. Не можеш да четеш мислите на хората.

— Не съм забелязала истинска заплаха в думите му.

— Никой не би забелязал. Освен това, все още се опитваме да гадаем. Валентино може да няма никаква връзка с Мади Робинсън.

Тя отпусна ръце и го погледна.

— Но ти мислиш, че има, нали?

Преди да успее да отговори, Джон Рондо отвори вратата. Той весело се усмихна на Парис:

— Добро утро.

— Здравсти, Джон.

Той изглеждаше доволен, че тя бе запомнила името му.

— Напредвате ли?

— Така мислим.

— И аз напредвам — заяви той и погледна към Къртис. — Може ли да излезеш за малко навън?

Къртис стана от мястото си.

— Сега се връщам.

— Ще проверя дали съм записала и други разговори с Валентино.

Детективът излезе с младия полицаи и доста се забави. Когато се върна, тя отново бе открила нещо.

— Това обаждане е на същата касета, което означава, че между едното и другото са изминали не повече от няколко дни.

— Това е свършено различен Валентино. Тук е на много слабо време. Твърди, че невярната любовница е вече „извън живота му“ и набляга на думата „завинаги“. На записа ясно личи разликата в настроението му.

Усетила, че я слуша с половин ухо и е разсеян, тя млъкна и го попита:

— Нещо не е наред ли?

— Може би. Не искам да мисля нищо лошо, но...

Разтърка с ръка задната част на врата си, сякаш внезапно почувства болка.

— Предполагам знаеш, че Малой има син.

— Гавин.

— Познаваш ли го?

— Знам го като момченце. Не съм го виждала от десетгодишен.

Вълнението на Къртис бе очевидно. Сърцето ѝ се сви от страх за Дийн.

— Защо, сержанте? Момчето да не е направило нещо? Какво е станало?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Гавин?

— Да?

Дийн отвори вратата на спалнята му и влезе.

— Включи компютъра си.

— А?

— Чу ме.

Синът му лежеше на леглото и гледаше мач от Шампионската лига. Би трябвало да се занимава с нещо по-конструктивно от това да наблюдава повторението на футболен мач между два европейски отбора. Защо не бе станал да се облече и да свърши някоя работа, а се излежаваше в леглото?

Защото така съм го научил, помисли си Дийн.

Синът му бе мързелив, защото той бе мързелив баща. Напоследък си мислеше, че не си струва кавгата, която щеше да последва, ако накара Гавин да си размърда задника. Бе оставил нещата да си вървят ей така, само и само да избегне разправията. Не биваше да го прави. Не се съревноваваше по популярност с Гавин. Не беше нито негов съученик, нито пасторът му, нито семейният лекар. Беше му баща. Но времето, когато е трябвало да упражнява по-строг родителски контрол, бе отминало.

Той грабна дистанционното от ръцете на момчето и изключи телевизора.

— Включи компютъра си — повтори той.

Гавин седна в леглото.

— Защо?

— Мисля, че се досещаш.

— Не, не се досещам.

Неуважителният тон и нахалното изражение на лицето на Гавин изкара Дийн от кожата му. Усети как дълго тлялата жарава в гърдите му внезапно се възпламени. Но нямаше да се предаде на гнева си. В никакъв случай.

— Можем веднага да тръгнем за полицейското управление, където те очакват, за да те разпитат във връзка с изчезването на Джейни Кемп, а междувременно би могъл да включиш проклетия компютър, така че поне да знам с какво ще се сблъскаме, когато те заведе там. Така или иначе времето, когато си ме правил на глупак, свърши.

Сутринта Дийн бе останал вкъщи, за да анализира и напечата записките, които си беше водил по време на разпита на един заподозрян преди няколко дни. Детективът по случая проявяваше признаци на нетърпение поради закъснението му.

Знаеше, че ако отиде в кабинета си, нямаше да може да се концентрира; щеше да си мисли за Парис и за случая, в който бе замесена. И сигурно щеше да отиде в Централното бюро, където Парис и Къртис прослушваха записите ѝ.

Ето защо се обади на мис Лестър и ѝ каза, че ще работи у дома си; наложи си да седне и най-сетне да напише въпросния доклад. Тъкмо го бе свършил, когато се обади Робърт Къртис и му съобщи нещо, което можеше да промени живота му.

— Полицията иска да ме разпита? — попита Гавин. — От къде на къде?

Дийн се надяваше, че Джон Рондо е направил огромна грешка, ала загриженото изражение на лицето на Гавин бе показателно за достоверността на полицейската информация.

— Ти ме излъга, Гавин. Активно членуваш в секс клуба. Разменяли сте си имейли с Джейни Кемп и въз основа на онова, което сте си споделяли, може да се направи заключението, че я познаваш много по-добре, отколкото ме накара да повярвам. Ще го отречеш ли?

Гавин бе седнал на ръба на матрака си с наведена глава.

— Няма.

— Кога я видя за последен път?

— В нощта, когато изчезна.

— В колко часа?

— Рано. Около осем. Още беше светло.

— Къде?

— На езерото. Винаги ходи там.

— Имахте ли предварителна уговорка да се срещнете на това място?

— Не. През последните няколко седмици ме избягваше.

— Защо?

— Тя си е такава. Кара те да я харесаш, а после, нали разбираш, захвърля те като парцал. Разбрах, че се среща с онзи, другия.

— Как се казва?

— Не знам. Никой не знае. Разправят, че бил по-възрастен.

— Колко по-възрастен?

— Не знам — изпъшка Гавин, изнервен от разпита. — Може би над трийсетте, нещо такова.

— И така, какво се случи онази вечер?

— Отидох при нея и се разговорихме.

— Бил си й ядосан.

Гавин вдигна въпросителен поглед към баща си — откъде ли знаеше всичко това?

— В последния си имейл я наричаш кучка.

Гавин преглътна тежко и отново наведе глава.

— Нямах нищо лошо предвид.

— Е, полицията няма да го приеме по този начин. Особено след като същата вечер е изчезнала.

— Не знам какво може да е станало. Кълна се, че не знам. Не ми ли вярваш?

Дийн много искаше да му повярва, но продължи да се съпротивлява на желанието си да го улесни. Сега не му беше времето да се отнася меко със сина си. Гавин не се нуждаеше от Добродушния чичко, трябваше му строг и взискателен баща.

— Ще се върнем на доверието ми в теб малко по-късно. Включи компютъра си. Искам да видя докъде са стигнали нещата.

Гавин с нежелание отиде до писалището. Дийн забеляза, че той вкара името, с което се представяше в мрежата, както и парола за влизане, от която нямаше да има нужда, ако не криеше нищо.

Страницата на сексклуба бе оформена от любители. Представляваше кибер версия на известни графити. Дийн му махна с ръка да се отмести. Седна и протегна ръка за мишката.

— Татко — изпъшка Гавин.

Ала Дийн не му обърна внимание, а кликна с мишката и на монитора се появи сайтът със съобщенията. Къртис го бе информирал за имената, които Гавин и Джейни използваха: съответно „сабя“ и

„котаракът в чизми“. Десетина минути Дийн се ровеше в съобщенията, спираше на онези, които бяха писани от сина му и от съдийската дъщеря. Четенето беше неприятно.

Последното съобщение, което Гавин ѝ бе изпратил, беше грубо и презрително, а при настоящите обстоятелства — и инкриминиращо. С болка на сърцето Дийн затвори уебстраницата и изключи компютъра. Втренчи поглед в празния екран на монитора и се опита да направи връзка между автора на току-що прочетеното с момченцето, което бе учил как да използва бейзболна ръкавица, с хлапето с беззъбата усмивка и луничавото носле, с младежа, чиято най-голяма грижа беше как да се отърве от неприятната миризма на краката си.

Но не можеше да си позволи да потъне в разочарование тъкмо сега. Емоциите щяха да почакаат. По-важното беше да снее всички подозрения от сина си.

— Трябва да бъдеш искрен с мен, Гавин. Искам да ти помогна и ще го направя. Но ако ме лъжеш, няма да мога. Така че, независимо колко лошо стоят нещата, имаш ли нещо друго, което да ми кажеш?

— Какво например?

— Всичко за Джейни и теб. Правил ли си секс с нея? Или са само драсканици? — попита той и посочи към компютъра.

— Само веднъж — отвърна Гавин и извърна поглед.

— Кога?

— Преди месец, всъщност преди шест седмици — каза той и вдигна рамене. — Скоро след като се запознахме. Но вече си бяхме разменили имейли. Бях новият в града. Мисля, че това бе причината да се заинтересува от мен.

— Къде го направихте?

— Видяхме се сред тълпата в един парк. Не си спомням името му. Отделихме се от групата и влязохме в колата ми.

После сърдито добави:

— Не си ли го правил и ти на задната седалка?

Опитваше се да възбуди скандал. Прехвърлянето на вината бе класическа тактика за отвличане на вниманието и Дийн тутакси осъзна уловката, но отказа да участва.

— Използва ли презерватив?

— Разбира се.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Господи!

— И си бил с нея само един-единствен път?

Гавин разкърши рамене и отметна кичур коса от челото си. Той гледаше всичко друго, но не и баща си.

— Гавин?

— Е, добре де, още един път. Тя ми се нахвърли — въздъхна драматично той.

— Въпросите ми са същите.

— Къде го направихме ли? Зад един клуб на Шеста улица.

— Пред хората ли?

— Е, не чак така. Искам да кажа, че бяхме на открито, но наоколо нямаше никой.

Дийн си представи как се обажда на Пат, за да ѝ съобщи, че момченцето им е в затвора за неприлично поведение на публично място. *А ти къде беше, Дийн?* — щеше да го попита тя. *Къде е бил той*, докато синът му е съчинявал мръсни писма и се е натискал по улиците?

Трябваше да остави и самообвиненията за по-нататък.

— Два пъти и само толкова, така ли?

— Да, тя охладня към мен. Разкара ме...

— Но ти не си бил готов.

Гавин го изглежда така, сякаш не беше на себе си.

— Не, по дяволите! Тя е страхотна.

— Меко казано — рече тихо Дийн. — Ако има още нещо, по-добре ми кажи. Не желая неприятни изненади, не искам полицията да знае за теб повече, отколкото аз.

Около минута Гавин се бореше със себе си, после заяви:

— Тя, ъ-ъ-ъ...

Дръпна чекмеджето на бюрото си, измъкна томчето на „Властелинът на пръстените“ и извади снимката, скрита между страниците.

— Даде ми я същата вечер.

Дийн протегна ръка и я взе. Не можеше да разбере кое го удиви повече — позата на момичето, или безсрамната ѝ усмивка. Пусна снимката в джоба на ризата си.

— Вземи душ и се облечи.

— Татко...

— Побързай. Наредено ми е да те отведа в полицията до обяд. Там ще ни чака адвокат.

Най-после сериозността на положението проби пластове на юношеската му дързост.

— Нямам нужда от адвокат.

— Опасявам се, че имаш, Гавин.

— Не съм сторил нищо лошо на Джейни. Не ми ли вярваш, татко?

Враждебността му се стопи. Сега Гавин изглеждаше млад и уплашен и Дийн усети същата сладка болка, която бе почувствал предишната нощ, когато го гледаше, как спи.

Искаше му се да го прегърне и да го увери, че всичко ще бъде наред. Но не можеше да му го обещае, защото не беше сигурен, че ще бъде така. Щеше му се да му каже, че му вярва безрезервно, ала за жалост, това не беше истина. Гавин бе предал доверието му.

Искаше му се да му каже, че го обича, но и това не направи. Боеше се, че синът му ще заяви, че вече е твърде късно.

* * *

Повече от час Парис крачеше напред-назад по коридора и чакаше. Въпреки това тя се сепна, когато Дийн се появи в двойната врата на ЦБР, където той, Гавин и адвокатът бяха провели среща с Къртис и Рондо в една от стаите за разпити. Той се изненада да я види.

— Не знаех, че си тук.

— Не можех да си тръгна, преди да се уверя, че Гавин е добре.

— Значи знаеш?

— С Къртис прослувахме записите, когато... — тя млъкна, тъй като не знаеше как да продължи.

— Когато синът ми се превърна в заподозрян ли?

— Доколкото знаем, няма престъпление и Джейни е при приятел.

— Разбира се. Ето защо Къртис го сложи на стола на мъченията.

Тя го повлече към една скамейка и го накара да седне. Скамейката беше грозен предмет с унил и тъжен вид, евтина метална рамка, която поддържаше седалките от син винил, осеяни с множество пролуки, през които прозираше ръждивият метал. Вероятно тя

познаваше и свидетели, и обвиняеми, и жертви, отчаяни от собствената си съдба или от съдбата на обичните им хора. Нямаше да бъдат тук, ако животът им не беше непрекъснато под заплаха.

— Как го понася Гавин? — тихо попита тя.

— Потиснат е. Но, слава богу, не се предава. Най-после осъзна, че е затънал до гуша.

— Само защото си е разменял неприлични имейли с Джейни? Той не е бил единствен.

— Така е, но той е проявил истинско творчество — отвърна той и горчиво се засмя. — Показаха ли ти някои от имейлите, които е писал?

— Не. Но дори да съм ги чела, това нямаше да промени мнението ми за него. Беше жизнено дете и ще стане добър младеж.

— Само преди два дни си мислех, че най-страшното му провинение е нарушаването на вечерния час. А сега... това нещо. Господи!

Той въздъхна, опря лакти на коленете си и зарови лице в шепа.

Парис постави ръка на рамото му. Направи го инстинктивно. Той имаше нужда от съчувствие.

— Обади ли се на Пат?

— Не. Защо да я тревожа, ако се окаже, че всичко опира до няколко мръсни имейли?

— Сигурна съм, че случаят е точно такъв.

— Надявам се. Два пъти ни разказа какво е правил през онази нощ. Нямаше никакво разминаване.

— Значи, казва истината.

— Или разказите му са добре отрететирани.

Той се взираше право пред себе си към откритото стълбище отсреща и се потупваше по устата със сплетените си пръсти.

— Всеки ден разговарям с лъжци, Парис. Повечето хора малко или много лъжат. Някои дори не го осъзнават. Говорили и вярвали в нещо толкова дълго, те сами започват да си вярват. Моята работа е да пресея празните приказки и да открия истината.

Когато той млъкна, Парис също остана безмълвна, за да му даде възможност да събере мислите си. Топлината на тялото му се излъчваше през ризата и стопляше ръката ѝ върху рамото му.

— Гавин си призна, че е карал пиян — каза той. — Призна, че по пътя спрял и повърнал в нечий двор и че на първо място проявил

неподчинение, като не си останал вкъщи, както му бях наредил. Харесвал Джейни, или поне онова, които са вършили двамата. Казва, че онази нощ разговарял с нея, като я е убеждавал да отидат някъде. Тя най-хладнокръвно го отрязала. Той побеснял, наговорил й разни неща, за някои от които не вярвам, че са излезли от устата на сина ми. Признава, че когато си тръгнал, бил бесен, но твърди, че си е тръгнал. Казва, че отишъл при другите момчета и останал при тях, всички пили текила, докато най-последно се качил в колата и потеглил за вкъщи. Повече не я видял.

Обърна се към нея и погледите им се срещнаха.

— Вярвам му, Парис.

— Чудесно.

— Наивен ли ти се виждам? Да не би да приемам желаното за действително?

— Не. Мисля, че му вярваш, защото говори истината.

Тя го потупа успокоително по рамото.

— Какво мога да направя за теб?

— Да вечеряш с нас. С мен и Гавин.

Изненадана от предложението, тя бързо свали ръка от рамото му и извърна поглед.

— Довечера съм на работа, забрави ли?

— Има много време, преди да отидеш в радиото. Ще вечеряме по-рано.

— Трябва да свърша нещо следобеда и не мога да го отложам — поклати глава тя. — Освен това мисля, че идеята ти не е добра.

— Заради случилото се снощи ли?

— Не.

— Така е.

Раздразнена от твърдението му, тя тръсна глава:

— Е, добре, прав си.

— Защото знаеш, че ако сме заедно, пак ще се случи, нали?

— Не, няма да се случи.

— Лъжеш, Парис. Знаеш, че ще стане, както казвам. Нещо повече, и ти го желаеш толкова, колкото и аз.

— Аз...

— Дийн?

Когато чуха името му, двамата се отдръгнаха един от друг. В този миг една жена излезе от асансьора и се запъти към тях. Тя можеше да бъде описана с една-единствена дума: изумителна.

Строгият костюм не прикриваше извивките на тялото ѝ, а ги подчертаваше още повече. Модната къса пола излагаше на показ красивите ѝ крака, обути в елегантни обувки с висок ток. Гримът ѝ се състоеше само от червило и сенки за очи, повече не ѝ беше нужно. Не носеше накити, с изключение на дискретни диамантени клипсове на ушите, тъпка златна верижка на шията и часовник на китката си. Русата ѝ коса с път по средата стигаше до раменете, стилът и бе освободен и класически, без нищо излишно. Истинско калифорнийско момиче.

Дийн скочи на крака.

— Лиз.

Блестяща усмивка озари лицето ѝ.

— В Чикаго всичко вървеше по мед и масло, така че свърших ден по-рано. Уредих връзката си със самолета така, че да те изненадам и да те поканя на късен обяд. Мис Лестър ми каза, че ще те намеря тук и изглежда наистина те изненадах.

Тя го прегърна, целуна го по устата и отправи откритата и дружелюбна усмивка към Парис.

— Здравейте!

Дийн ги представи една на друга без излишни приказки:

— Лиз Дъглас, Парис Гибсън.

Парис не си спомняше кога бе станала от скамейката, но внезапно се озова лице в лице с Лиз Дъглас, чието ръкостискане бе твърдо, като на жена, свикнала да общува с мъже.

— Приятно ми е.

— Полицайка ли сте?

Лиз се опитваше да проникне зад тъмните стъкла на очилата ѝ и си помисли, че вероятно работи под прикритие.

— Не, работя в радиостанция.

— Наистина ли? Излъчват ли ви в ефир?

— Късно през нощта.

— Съжалявам, не...

— Не е нужно да се извинявате — отвърна ѝ Парис. — Програмата ми звучи, когато повечето хора вече спят.

— Запознахме се с Парис в Хюстън. Преди години — каза Дийн след кратко и неловко мълчание.

— А! — каза Лиз Дъглас, сякаш възклицанието ѝ поставяше всичко на мястото му.

— Извинете ме. Бързам за среща — Парис се обърна към Дийн:

— Всичко ще бъде наред. Сигурна съм. Поздрави Гавин от мен. Мис Дъглас, радвам се, че се запознахме.

Тя бързо се отдалечи в посока на асансьорите.

Дийн я повика по име, но тя се престори, че не го чува и продължи по пътя си. Когато изчезна зад ъгъла, чу Лиз Дъглас да казва:

— Имам усещането, че прекъснах нещо. Проблеми ли има?

— Всъщност, аз имам проблеми — отвърна той. — Гавин и аз.

— Господи! Какво се е случило?

Асансьорът пристигна. Парис влезе и благодари на бога, че беше единственият пътник. Когато вратите се затвориха, тя се облегна на задната стена. Не чу края на разговора между Дийн и Лиз. Но това ѝ бе достатъчно. Близостта на целувката им ѝ говореше много.

Той повече нямаше да има нужда от нейната ръка. Лиз щеше да го утешава.

* * *

Гавин знаеше, че и сто години да живее, това щеше да е най-лошият ден в живота му.

За посещението си в полицията той облече най-хубавите си дрехи, без баща му да настоява на това. Вероятно бяха станали на нищо, защото през последните час и половина потта се лееше от всяка негова пора. Петната нямаше да могат да се изчистят.

По телевизията и на филмите разпитваните заподозрени се издаваха с езика на тялото си. Затова той се опита да не се върти на стола си, а да седи с изправен гръб. Не допусна погледът му да шари във всички посоки, а гледаше сержант Къртис право в очите. Не се разпростираше върху подробностите, а излагаше фактите пълно и ясно, макар въпросите да го смущаваха.

Послуша съвета на баща си — сега не му беше времето да спестява истината. Не че се опитваше да прикрие нещо. Вече знаеха за имейлите, за сексклуба, за всичко. Не му беше известно къде се намираше Джейни в момента, нито какво ѝ се бе случило. Знаеше толкова, колкото и те.

Да, правил бе секс с нея. Но тя беше правила секс с всички, с които той се запознал, откакто се преместиха в Остин, с изключение на баща му и на мъжете в тази стая.

С изключение на един. Онзи, чиито въпроси го караха да се изпотява повече, отколкото настоящите питання на Къртис. Представиха му го с името Джон Рондо.

В мига, в който Рондо влезе в стаята, Гавин го разпозна. Ами да, беше го видял предишната нощ да излиза от задната част на автомобила си с две гърдести момичета. Със сигурност не се бяха събрали на молитва.

Нямаше съмнение, че и младото ченге го бе разпознало. Когато зърна Гавин, очите му се разшириха за миг. После му хвърли такъв предупредителен поглед, че кръвта му замръзна в жилите, а репликата му в смисъл, че е виждал полицаия и преди, увисна във въздуха.

Останалите, баща му включително, вероятно взеха погледа на Рондо за дълбоко отвращение от съдържанието на имейлите, които си бяха разменяли с Джейни. Но Гавин знаеше по-добре от тях. Той знаеше, че с погледа си Рондо го заплашваше със сурови последствия, ако проговори пред началниците му за действията му извън работно време.

Когато Къртис помоли баща му да излезе от стаята, Гавин се стресна още повече. Напоследък Дъртия се бе заинатил като същинско магаре и непрекъснато го юркаше за това или онова. Стигна се дотам, че Гавин се стряскаше още щом го зърнеше, защото очакваше тутакси да започне да му чете конско или нещо от този род. Но днес се радваше да е до него. Независимо от неблагоприятното положение, в което бе попаднал, Гавин бе сигурен, че баща му няма да го изостави.

Спомни си как преди време отидоха на брега да прекарат уикенда. Баща му го предупреди да не се отдалечава много от брега.

— Вълните са по-мощни и по-високи, отколкото изглеждат отгук. Има и силни подводни течения. Внимавай.

Но Гавин искаше да му направи впечатление и заплува навътре. Помнеше само, че по едно време не успя да достигне дъното с крака, а вълните му пречеха да изскочи на повърхността. Паникьоса се и потъна. Беше сигурен, че е обречен на смърт чрез удавяне.

В същия миг усети как една силна ръка обгърна тялото му и го изхвърли на повърхността.

— Всичко е наред, синко, държа те здраво.

В опитите си да стъпи на дъното Гавин продължаваше да маха с ръце и крака.

— Отпусни се, Гавин. Няма да те изпусна. Обещавам.

Баща му го буташе пред себе си през целия път до брега. Когато излязоха на пясъка, не му мърмореше. Не кресна: „Нали ти казах, глупако? Кога ще се научиш да ме слушаш?“

Беше истински разтревожен, когато го постави по гръб и го накара да изхвърли солената вода, която бе погълнал. После го загърна в плажната хавлия, притисна го до себе си и двамата останаха дълго така, един до друг.

Когато се върнаха от уикенда и майка му ги попита дали всичко е било наред, баща му му намигна и отговори, че са прекарали добре.

— Уикендът беше чудесен.

И досега не ѝ беше казал, че ако не му бе оказал помощ, Гавин нямаше да е вече между живите.

Гавин му вярваше и искаше днес баща му да бъде пак до него, за да може да го хване със силните си ръце, когато започне да се дави. Такъв си беше баща му. Добър човек, на когото можеш да разчитаеш в трудни моменти.

Затова, когато детективът помоли баща му да почака навън, докато го разпитват, Гавин се стресна.

— Ще изляза, само ако адвокатът остане — постави условие баща му.

Къртис се съгласи. На излизане Дийн погледна момчето и каза:

— Ще бъда пред вратата, синко.

Гавин бе сигурен, че баща му нямаше да мръдне от мястото си.

Като останаха сами, Къртис го изгледа толкова строго, че той започна да се върти на стола въпреки решимостта си да не го прави. Беше вече започнал да се пита да не би детективът да е онемял, когато онзи проговори:

— Знаех, че ще ти е трудно да отговаряш на някои въпроси пред баща си. Защото ще те питам за момичета и секс. Такива неща.

— Да, сър.

— Сега, когато баща ти го няма, ще ти задам някои по-лични въпроси.

По-лични от досегашните? Сигурно се майтапиш. Това си помисли, но каза на глас:

— Добре.

В основата си въпросите не се различаваха от онези, които баща му му бе задал, преди да тръгнат за полицейското управление. И сега им отговори съвсем честно. Информира го колко пъти двамата с Джейни са правили секс.

— През онази вечер, когато я видя, не я ли склони към сексуални действия?

— Не, сър.

— Видя ли я да прави секс с някого?

Как могат да си помислят, че съм гледал? Да не би да съм болен, или какво?

— Нямах да отида да говоря с нея, ако беше с друг.

— Докосна ли я?

— Не, сър. Опитах се да я хвана за ръката, но тя се отдръпна. Заяви ми, че ѝ досаждам с желанията си.

— Тогава ли я нарече кучка и останалите неща?

— Да, сър.

— Как беше облечена?

Как беше облечена ли? Не можеше да си спомни. В паметта си виждаше само фрагменти от лицето ѝ, страстния ѝ поглед, усмивката, с която хем го подканваше, хем му се подиграваше.

— Не помня.

Къртис хвърли поглед към Рондо.

— А да имаш нещо друго да ни кажеш?

— От къде се снабди със снимката ѝ?

Гавин се боеше да го погледне в очите, но въпреки това го направи.

— Тя ми я даде.

— Кога?

— Същата вечер. Каза ми: „Забрави ме, Гавин.“ После ми даде снимката. Като сувенир, така каза. Когато ми липсвала, да съм я гледал, нали знаете, за да се утешавам.

— Каза ли ти кой я е снимал?

— Някакъв тип, с когото се срещала.

— Спомена ли име?

— Не.

— А ти попита ли я?

— Не.

Къртис почака да разбере дали Рондо има въпроси, но когато онзи се облегна доволен, Къртис стана от мястото си.

— Това е засега, момче. Освен ако нямаш да кажеш още нещо.

— Не, сър.

— Ако ти дойде нещо наум, обади ми се, или веднага кажи на баща си.

— Добре, сър. Надявам се скоро да я откриете.

— И ние се надяваме. Благодаря ти за съдействието.

Баща му го чакаше пред врата, както му бе обещал, но Гавин се изненада, като видя, че и Лиз е тук. Тя тутакси се втурна към него. Попита го, дали е добре и го взе в прегръдките си.

— Трябва да отида до тоалетната — смънка той и ги остави, преди да успеят да го спрат.

В мъжката тоалетна нямаше никой. Вмъкна се в една от кабинките и погледна отдолу, за да види дали съседните са заети. Когато се увери, че е сам, надвеси се над чинията и повърна. Не беше ял кой знае какво, само овесени ядки за закуска. Изхвърли жлъчен сок, а последваха сухи конвулсии, които накараха жилите на врата му да се изопнат така, сякаш щяха да се пръснат. Спазмите бяха тъй мощни, че тялото го заболя.

И преди бе повръщал от страх. Когато бе на четиринайсет, изкара автомобила на майка си от гаража. Тя бе отишла на среща с мъжа, за когото после се омъжи. И понеже го бе изоставила, за да вечеря с онзи нещастник, Гавин си помисли, че напълно заслужава да изкара колата ѝ и да я покара.

Стигна до най-близката закусвалня и си взе биг мак. На връщане, само на една пресечка от дома, съседското кученце, ловджийска порода, се стрелна точно пред колата. Всички в квартала говореха само

за кученцето. Беше схватливо и дружелюбно и когато преди няколко дни Гавин излезе да го види, животинчето радостно го бе близнало по лицето.

Натисна спирачките навреме и предотврати трагедията, но замалко да го убие, и когато се прибра, изхвърли злощастната храна в тоалетната чиния. Майка му и до днес не знаеше, че бе изкарал колата ѝ от гаража, а малкото кученце бе станало огромен пес и още беше живо и здраво. Нямаше лоши последици за Гавин, като изключим чувството му за вина.

Днес нямаше този късмет.

Преди да излезе от тоалетната кабинка, пусна водата два пъти. Отиде до умивалника и си плисна две шепи студена вода на лицето, няколко пъти изплакна уста, после отново изми лицето си, завъртя крана и се изправи.

Чак тогава забеляза, че Рондо е вътре; полицаят го подпря с едната си ръка отзад на тила, с другата го стисна за китката като в менгеме и изви ръката му назад между лопатките на гърба му.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рондо завря лицето му в огледалото. Ударът бе тъй силен, че Гавин очакваше стъклото да се счупи. Не можеше да се закълне, че скулите му останаха невредими. От болка очите му се насълзиха, което никак не беше мъжествено от негова страна. Имаше чувството, че ръката му изскочи от раменната става.

— Пусни ме, задник такъв — задъхано изрече Гавин.

— Двамата си имаме тайна, нали? — изсъска в ухото му ченгето.

— Знам тайната ти, полицай Рондо.

Устните му се бяха сплескали върху огледалото, но Рондо чуваше всяка негова дума.

— Когато не си на работа в управлението, чукаш колежанките.

Рондо засили натиска върху ръката му и въпреки, че бе решил да не показва страха си пред полицаия, Гавин извика от болка.

— А сега нека ти кажа, каква е твоята тайна, Гавин — прошепна Рондо.

— Нямам тайни.

— Разбира се, че имаш. И ти си участвал в игричките на малката кучка. Решил си да ѝ дадеш да разбере. Уредил си да се срещнете. Тя те е обидила и те е вбесила.

— Ти си луд.

— Така си побеснял, почувствал си се толкова унижен, че си изгубил контрол над себе си. Мога да си представя какво си ѝ сторил.

— Нищо не съм ѝ сторил.

— Разбира се, че си ѝ сторил, Гавин — спокойно каза Рондо. — Имал си отличен мотив. Тя те зарязва и те прави за посмешище. Присмива ти се в сайта за съобщения пред очите на всички. „Недоебаняк“. Нали така те нарича? Не си могъл да го понесеш. Трябвало е да ѝ затъкнеш устата. Завинаги.

Умението на Рондо да убеждава придаваше достоверност на твърденията му. Гавин изпадна в паника при мисълта, че другите полицаи, включително сержант Къртис, щяха да му повярват.

— Е, добре, правеше ме на нищо и аз й бях бесен — каза той. — Но останалото е пълна глупост. Онази нощ прекарах с приятели. Те ще го потвърдят.

— Група недъгави шибаняци, пияни като тараби и затъпели от текила и трева? — присмя се Рондо. — Нали не мислиш, че показанията им ще имат тежест пред съда?

— Пред съда ли?

— Надявам се, че си измислил още едно алиби, Гавин. Нещо поубедително от показанията на нещастниците, с които се шляеш.

— Нямам нужда от алиби, защото не съм направил нищо на Джейни. Само разговаряхме.

— Цапнал си я с нещо твърдо по главата и си изтъркалял тялото й в езерото, нали?

— Господи! Не!

— Газ пикаеш от ужас, че всеки миг могат да открият трупа й, нали? Бас ловя, че ще намеря някого, който да потвърди, че те е видял да се бориш с Джейни.

— Това е лъжа! Нищо не съм й сторил.

Рондо се приближи още повече към Гавин и притисна слабините му в умивалника.

— Не ми пука, дали си го направил, или не, Гавин. Не ме интересува, дали ще те освободят, или ще те затворят до края на дните ти. Но ако ме издадеш, ще се погрижа да те очерня като дявол, бъди сигурен. Ще ги накарам да повярват...

— Какво, по дяволите, става тук?

Веднага щом чу гласа на баща си откъм входа, Гавин усети прилив на въздух в гърдите си. Дийн силно дръпна Рондо и го блъсна в покритата с плочки стена, после сви ръката си като скоба и го притисна плътно към нея.

— Какво си мислите, че правите, дявол да го вземе?

Гласът му проехтя силно и разтърси помещението.

— Гавин, добре ли си?

Лицето го болеше, а рамото силно го пронизваше, но той нямаше намерение да се оплаква пред Рондо.

— Нищо ми няма.

Баща му внимателно го огледа, сякаш да се увери, че не е сериозно наранен, после се обърна към Рондо:

— Най-добре ще е да обясниш.

— Съжалявам, доктор Малой. Прочетох онези неща, писани от сина ви. Те са... Просто са толкова отвратителни, особено някои от тях. Помислих си за мама, за сестра ми. Не бива да се говори така за жените. Когато влязох и го видях, вероятно ми е причерняло пред очите.

Гавин не искаше да бъде на мястото на Рондо. Баща му гневно дишаше в лицето му и продължаваше да го притиска с ръката си за гърлото. Лицето на Рондо се наливаше с кръв, но той стоеше неподвижно, сякаш се боеше, че ако помръдне, гневът на бащата ще изригне върху него и нищо нямаше да може да го удържи.

Най-после Дийн го пусна, ала очите му продължаваха да хвърлят искри към Рондо и полицаят се чувстваше все тъй прикован към стената. Дийн проговори със спокоен и тих глас, но тонът му бе заплашителен:

— Ако още веднаж докоснеш сина ми, ще ти извия врата като на пале. Ясен ли съм?

— Сър, аз...

— Ясен ли съм?

— Да, сър — преглътна Рондо.

Въпреки всичко Дийн продължи да го гледа в очите, после извърна глава и бавно отстъпи назад. Протегна ръка на Гавин:

— Да вървим, синко.

Когато мина покрай Рондо, Гавин го погледна. Кой знае, може да е успял да убеди баща му, че го бе наранил в пристъп на неконтролируем и справедлив гняв, за което съжалява.

Ала Гавин не искаше да действа като глупак. Вместо да си създава още неприятности, той щеше да запази тайната на Рондо. Какво му пукаше, че някакво ченге води двоен живот и се натиска с малолетни? И на момичетата не им пукаше.

Когато излязоха в коридора, Гавин хвърли поглед към баща си. Той стискаше зъби и имаше вид на човек, който всеки миг ще изпълни заканата си и ще извие врата на Рондо. Зарадва се, че неудържимият бащин гняв не бе насочен срещу него.

Помисли си, че скоро скулата му ще посинее и вероятно бе вече започнала да променя цвета си, защото още щом ги видя, Лиз разбра, че нещо се е случило.

— Какво има?

— Нищо, Лиз — отговори Дийн. — Всичко е наред, но ще пропусна обяда. Сержант Къртис ми позвъни по пейджъра.

Очевидно, докато е бил над тоалетната чиния и е драл котките, баща му я бе осветлил по въпроса.

— Иска да разговарям с някого. Съжалявам, че прекъсна пътуването си и попадна в тази бъркотия.

— Щом бъркотията е твоя, значи е и моя — отвърна тя.

— Благодаря. Довечера ще ти позвъня.

— С удоволствие ще те почакам да се освободиш.

— Нямам представа, колко ще продължи — поклати глава Дийн.

— Може да отнеме целия следобед.

— О, така ли? Разбирам...

Тя изглеждаше толкова разочарован, че Гавин я съжали.

— Изглежда си им много необходим тук. Искаш ли да откарам Гавин вкъщи?

Моля те, недей — изпъшка наум Гавин. Лиз бе жена на място. Изглеждаше великолепно. Но твърде много се стараше да му се хареса. Често усилията ѝ бяха така прозрачни, че му призляваше. Не беше малко момченце, което би могла да спечели с приповдигнато и весело бръщолевене или с проява на засилен интерес към личността му.

— Оценявам жеста ти, Лиз, но Гавин ще си отиде у дома с моята кола.

Гавин въпросително погледна баща си, защото помисли, че не го е разбрал правилно. Но не, той му подаде ключовете от автомобила. Преди две нощи го бе принудил да върне ключовете от таратайката си. А сега му доверяваше собствената си кола.

Тази демонстрация на доверие означаваше за Гавин много повече, отколкото заплахата към Рондо. Да защитаваш сина си е задължение, но да му се доверяваш, е въпрос на избор и баща му беше избрал да му се довери тъкмо сега, когато нямаше никаква причина за това. Всъщност Гавин се бе постарал да направи всичко възможно, щото баща му да изгуби вяра в него.

Трябваше да помисли върху това, да го анализира. Но по-късно, когато остане сам.

— Ще ти се обадя, преди да тръгна, Гавин. Можеш да дойдеш и да ме прибереш. Как ти се струва този план?

Гърлото му се сви, ала Гавин все пак успя да изрече:

— Разбира се, татко. Ще чакам.

* * *

Макар да се чувстваше объркана, Парис не използва положението си като извинение, за да отложи така необходимото пътуване до Медоувю.

Вероятно и снощните целувки с Дийн я караха да чувства вина, която допълнително я мотивира да се обади на директора на Звеното за непрекъснати медицински грижи и да му каже, че ще бъде там в три часа.

Пристигна точно навреме и директорът я посрещна в предверието. Когато се ръкуваха, той изпита неудобство и я помоли за извинение за тона на писмото, което ѝ бе изпратил предишния ден:

— Вътре в себе си се надявам да не съм се изразил толкова...

— Не са нужни извинения — прекъсна го тя. — Писмото ви ме окуражи да направя онова, което трябваше да сторя преди месеци.

— Не искам да си мислите, че съм коравосърдечен и не съчувствам на мъката ви — говореше той, докато я водеше по смълчания коридор.

— Изобщо не си го мисля.

Личните вещи на Джак се пазеха в складовото помещение. Директорът отключи вратата и посочи трите облепени кутии, подредени върху металните рафтове. Не бяха големи и бяха почти празни. Парис лесно щеше сама да ги отнесе до колата си, но той настоя да ѝ помогне.

— Извинявам се за неудобствата, които може да съм причинила на вас и на персонала със закъснението си — каза тя, когато поставиха кутиите в багажника.

— Разбирам, защо не искахте да дойдете. Болницата ви навява лоши спомени.

— Така е, но не мога да се оплача от грижите, които Джак получи при вас. Благодаря ви.

— Щедрото дарение бе достатъчна благодарност от ваша страна.

След като уреди сметките по лечението на Джак, Парис бе оставила остатъка от парите на болницата, включително застраховката, която той си бе направил, когато се сгодиха. Макар застраховката да бе сключена в нейна полза, тя не искаше да задържи парите.

Двамата с директора се разделиха на болничния паркинг под палещото слънце със съзнанието, че едва ли ще се видят повече.

Сега трите кутии лежаха върху кухненската маса. Парис знаеше, че времето никога няма да е подходящо да ги отвори и по-добре беше да свърши тази работа веднага, вместо да продължи да отлага. Разряза опаковъчните им ленти с ножа за белене.

В първата кутия бяха подредени пижамите. Четири чифта, прилежно сгънати. Беше му ги купила, когато го приеха за първи път в Медоувю. Бяха се протрили от непрекъснатото пране, но все още излъчваха миризмата на дезинфекционни средства, която тя неизменно свързваше с болничните коридори. Затвори кутията.

Във втората имаше книга, нотариални актове, документи в три екземпляра от застрахователни компании, районни съдилища, болници, медицински и юридически кантори, превръщащи личността на Джак Донър в застрахователен номер, в статистическа единица, в клиент, в данни, които счетоводителите обикновено вкарват в таблици и диаграми.

Като изпълнител на завещанието му, трябваше да се погрижи за юридическите подробности, произтичащи от смъртта на Джак. Всичко това бе останало в миналото, а документите бяха стари и ненужни. Не изпитваше нито нужда, нито желание да ги препрочете.

Оставаше ѝ третата кутия. Беше най-малката. Още преди да я отвори, знаеше, че съдържанието ѝ ще я разстрои, защото тя съдържаше личните вещи на Джак. Часовникът му. Портфейлът му. Някои от неговите любими книги, които му бе чела на глас по време на всекидневните си посещения в Медоувю. Снимка в рамка на родителите му, вече покойници по времето, когато Парис се бе запознала с него. Тогава си бе помислила, че са благословени от Господ, който не ги бе оставил живи, за да видят деградацията на сина си.

Скоро след като го премести в Медоувю, тя опразни къщата му. Раздаде дрехите за благотворителни нужди. С болка на сърцето

разпродаде мебелите, ските, колата, рибарската лодка, ракетите за тенис, китарата му и дори къщата, за да заплати астрономическите болнични сметки, които застраховката му не можеше да покрие.

Така че, когато почина, Джак Донър притежаваше само това тук. Не му бе останало нищо, дори достойнство.

Портфейлът му се бе изтъркал от носене. В него бяха подредени кредитните му карти, чийто срок бе отдавна изтекъл. От снимка, поставена зад една от прозрачните преградки ѝ се усмихваше собственият ѝ образ. Зад нея зърна някакво листче и го извади. Беше изрезка от вестник, сгъната няколко пъти, за да се побере зад снимката ѝ.

Разгъна изрезката и видя друга своя снимка. Но тази тук не бе правена в студио и тя не се усмихваше. Беше дело на фоторепортер. Журналистът я бе уловил с уморено изражение на лицето, с разбъркана коса и безнадеждна, втречена в пространството, захвърлила микрофона си встрани. Статията носеше заглавие:

„В ПРЕСЛЕДВАНЕ НА ГОЛЯМАТА КАРИЕРА.“

Със сълзи на очи тя прекара пръсти по ръбовете на вестникарската изрезка. Джак се радваше на успехите ѝ, бил е достатъчно горд с работата ѝ, за да запази статията в портфейла си. Дали по-късно бе осъзнал жестоката ирония на своята гордост?

Странно как един съвършено непознат човек, когото никога не бяха виждали преди, можеше да има такова пречистващо въздействие върху техния живот. Името му бе Албърт Дори. Той промени съдбата им, нейната и на Джак, в деня, в който реши да задържи семейството си като заложници.

* * *

Вторникът се очертаваше да бъде най-обикновен делничен ден, когато по обяд историята се разчу. Като научиха, че жена и трите ѝ

деца са заложници в собствения си дом, всички в нюзрума се задействаха.

Изпратиха фотограф на местопроизшествието. Докато той бързешком прибираще апаратурата си, дежурният редактор провери кои репортери са на разположение и попита с лаещ глас:

— Кой е свободен?

Парис си спомни как вдигна ръка като ученичка, която знае отговора на задачата и каза:

— Аз.

— Трябваше да запишеш глас за репортажа относно профилактиката на рака на дебелото черво.

— Записала съм го. Вече е при редактора.

Опитният новинар прехвърляше с език незапалената си цигара от единия край на потъмнялата си от никотин уста до другия и обмисляше предложението ѝ.

— Добре, Гибсън, ти се заемаш с това. Ще изпратя Маршал да заснеме материала ти, когато привърши в съда. Междувременно се постарай да не сгафиш нещо. Тръгвай!

Двамата с оператора се метнаха в новинарския фургон. Тя беше в приповдигнато настроение, развълнувана и тръпнеща от нетърпение да направи първия си сензационен материал. Фотографът с лекота преодоляваше градския трафик и си тананикаше.

— Как можеш да си толкова спокоен?

— Ами утре ще изскочи още нещо влудяващо. Така става — все едно и също. Само имената се сменят.

До известна степен беше прав, но тя си помисли, че все пак спокойствието му се дължеше на цигарата с марихуана, която пушеше.

В края на една улица в най-обикновен квартал се издигаха барикади. Парис скочи от колата и се затича към репортерите, скупчени около полицая от силите за бързо реагиране, който в онзи миг бе поел функциите на говорител на хюстънското полицейско управление.

— Децата са на възраст между четири и седем години — чу го Парис да казва, докато се провираще през тълпата. — Мистър и мисис Дори са разведени от няколко месеца. Наскоро тя спечели делото за попечителство. Засега ни е известно само толкова.

— Мистър Дори беше ли разочарован от изхода на делото? — извика някакъв репортер.

— Би могло да се очаква, но никой не знае със сигурност.

— Разговаряхте ли с мистър Дори?

— Опитавме, но той не се отзова.

Най-после фотографът ѝ я настигна. Протегна се през тълпата и ѝ подаде микрофон, свързан с камерата му.

— Тогава откъде знаете, че е в къщата и държи семейството си като заложници? — попита друг репортер.

— Преди телефонната връзка да бъде прекъсната — предполагахме, че това е сторил мистър Дори — мисис Дори е позвънила на деветстотин и единайсет и е подала съобщение.

— Спомена ли с какво оръжие ги заплашва съпругът ѝ?

— Не.

— Известна ли ви е целта на мистър Дори? — попита Парис.

Полицаят отвърна:

— Онова, което засега знам със сигурност е, че положението е много сериозно. Благодаря ви.

С това изречение той сложи край на брифинга. Парис се обърна към своя оператор:

— Записа ли въпроса ми?

— Да. И неговия отговор.

— Дума по дума?

— Обадиха се от нюзрума. След три минути си в ефир. Намисли ли какво ще говориш?

— Ти нагласи камерата, а аз ще си помисля какво да кажа.

Избра си място, откъдето щеше да се включи на живо. Застана на фона на къщата на семейство Дори, разположена в края на тясна улица с дървета от двете страни, която при други обстоятелства вероятно би изглеждала тиха и спокойна.

В онзи следобед тя бе задръстена от линейки, полицейски части, новинарски екипи и зяпачи. Парис попита една съседка дали ще се съгласи да сподели пред камера нещо за семейството.

— Винаги съм смятала, че е добър човек — каза жената. — Не съм очаквала да вдигне такъв панаир. Никога не знаеш откъде ще ти дойде. Мисля, че повечето от хората са полудели.

Един час по-късно Парис зърна Дийн Малой да излиза от автомобил без регистрация. Изглеждаше непроницаем за тълпата и, ескортиран от униформени полицаи, с решителна крачка премина покрай групата репортери и се отправи към специалния полицейски фургон, паркиран по средата между барикадите и къщата на Дори. Когато го видя да влиза във фургона, Парис се обади на дежурния редактор и му съобщи за станалото.

— Ще си затворите ли устите, дявол да ви вземе! — извика той на репортерите в нюзрума. — Не мога да чуя дори мислите си от вас.

После заговори на Парис:

— Кажете ми пак, кой е той?

Тя повтори името на Дийн:

— Доктор е по психология и криминология, работи в хюстънското полицейско управление.

— И ти го познаваш?

— Лично. Специализиран е да преговаря с хора, които държат заложници. Ако нямаха нужда от него, нямаше да го повикат.

После продължи да излъчва на живо от местопроизшествието, като изпревари останалите телевизионни станции.

Три часа по-късно на всички им бе вече толкова до скучало, че искаха все пак нещо да стане.

Парис бе прекъснала за малко и тогава видя дребната женица в края на тълпата, подкрепяна от някакъв мъж. Тя тихо ронеше сълзи.

Парис зарязва микрофона и камерата, приближи се до двамата и се представи. Мъжът прояви враждебност и ѝ извика да изчезва, но жената ѝ каза, че е сестра на мисис Дори. Не пожела да говори, но Парис все пак успя да научи бурната история на семейство Дори.

— Информацията, с която разполагате, може да е извънредно полезна за полицията — тихо ѝ каза тя. — Бихте ли я споделили с някой от тях?

Жената беше уплашена и стоеше нащрек. Съпругът ѝ продължаваше да се отнася враждебно към Парис.

— Нямам предвид обикновен полицай, а психолог — обясни им тя. — Единствената причина, поради която присъства тук, е да се погрижи сестра ви и децата да излязат невредими от положението. Можете напълно да му се доверите. Имате думата ми.

Няколко минути по-късно Парис се опитваше да убеди полицая за бързо реагиране да занесе бележката ѝ във фургона и да я предаде лично на Дийн.

— Той ме познава. Приятели сме.

— Не ме интересува, дори да сте му сестра. Малой е зает и не иска да говори с журналисти.

Тя направи знак на оператора си да се приближи.

— Пренави ли касетата?

— В момента го правя — отвърна той, метна камерата на рамо и погледна през окуляра.

— Погрижи се да заснемеш офицера в едър план — даде му наставления тя, после се прокашля и заговори в микрофона: — Днес полицай Антонио Гарса от хюстънското полицейско управление попречи на усилията да се спаси семейството, станало заложник на въоръжен престъпник. Полицай Гарса отказва да предаде важно съобщение на...

— Ама какво правите, госпожо?

— Показвам ви по телевизията като ченгето, провалило спасяването на заложниците.

— Дайте ми проклетата бележка — грабна я от ръката ѝ той.

Измина четвърт час, който ѝ се стори дълъг и мъчителен, преди Дийн да излезе от фургона и да се запъти към барикадите. Докато се вглеждаше в лицата наоколо, той отмахваше с ръка микрофоните, които колегите ѝ веднага му заподаваха. Зърна Парис да му маха пред новинарския си фургон и отиде направо при нея.

— Здравей, Дийн.

— Здравсти, Парис.

— Никога не бих си позволила да се възползвам от познанството си с теб. Надявам се, че го знаеш.

— Знам, Парис.

— Нямахте да ти отвличам вниманието, ако не бях убедена, че е крайно наложително.

— Така пише и в бележката ти. Какво си научила?

— Да влезем.

Те се свиха в задната част на фургона, където тя бе убедила сестрата на мисис Дори и съпруга ѝ да я почакаат. Запозна ги. Макар, че

операторът бе останал навън, мястото беше недостатъчно. Парис не искаше да ги смуцава с камери и светлини.

Дийн клекна пред смутената жена и заговори тихо и спокойно:

— Най-напред искам да ви заявя, че ще направя всичко, което мога, за да не пострадат сестра ви и децата.

— Така ни каза и Парис. Даде ни думата си, че можем да ви се доверим.

Дийн хвърли поглед към Парис.

— Но се опасявам, че полицаите ще щурмуват къщата — продължи жената, а гласът ѝ излизаше на пресекулки от вълнение. — Ако го направят, Албърт ще убие и нея, и децата. Сигурна съм.

— Застрашавал ли е живота им и преди? — попита Дийн.

— Многократно. Сестра ми неведнаж ми се е оплаквала, че си е наумил да я убие.

Дийн търпеливо слушаше онова, което тя искаше да сподели и я прекъсваше, само когато трябваше да му разясни нещо, а като се запънеш, той кротко я окуражаваше да продължи. Във фургона стана задушно, замириса на марихуана. Дийн не даваше да се разбере, че се чувства неудобно в тясното пространство, но по челото му бе избила пот. Не откъсваше очи от ридаещата жена.

Не спираше да задава въпроси и сигурно запомняше всички отговори, защото не си водеше записки. Когато тя разказа всичко, свързано със случая, той ѝ благодари, отново я увери, че ще измъкне сестра ѝ и децата невредими от къщата и я попита дали може да остане на разположение, в случай че имат нужда от нея. И тя, и съпругът ѝ се съгласиха.

Когато излязоха от душния фургон, Парис подаде на Дийн бутилка с вода. Докато вървяха към барикадите, той разсеяно отпиваше от нея. Беше смръщил чело и гледаше загрижено.

Накрая тя се престраши да го попита, дали интервюто е било полезно.

— Извънредно полезно. Но преди да го използвам, трябва да убедя Дори да разговаря с мен.

— Имаш номера на клетъчния му телефон.

— Благодарение на теб.

— Радвам се, че можах да помогна.

Гарса и останалите униформени полицаи се опитваха да удържат групата журналисти, които го заляха с въпроси, още щом го зърнаха да минава през барикадата. Тръгвайки си, той се обърна и каза:

— Свърши добра работа, Парис.

— И ти.

Тя остана на мястото си и продължи да гледа след него, докато накрая той изчезна в полицейския фургон, обади се на дежурния редактор и го уведоми за станалото.

— Браво. Познанствата с важни хора помагат, нали? Ако си близък с главатаря на племето, използвай го докрай.

— Ами Маршал?

— Виж какво съм ти поднесъл на тепсия, Парис. Не ме разочаровай.

Час по-късно тя и останалите медии научиха, че най-после Малой е започнал преговори с Дори. Бе успял да го убеди, че трябва да разговаря и с мисис Дори, която през сълзи му бе казала, че тя и децата са още живи, здрави и читави, но ужасно изплашени.

Парис се включи на живо в централните новини в пет часа. Повтори предаването в шест, тъй като ситуацията нямаше ново развитие и в края на емисията направи общ преглед на събитията, станали през дългия делничен следобед.

Джак дойде в седем със сандвичи и пържени картофки за нея и оператора.

— Кой е пушил трева тук? — попита той.

— Тя — отговори операторът и мушна едно картофче в устата си. — Не мога да я откажа от пафкането.

Но когато се нахрани и излезе от фургона, той започна:

— Джак, за одеде...

— Не знам за какво говориш — усмихна се безхитростно Джак.

Очевидно успокоен, операторът каза:

— Благодаря, човече.

Когато останаха само двамата, Парис го подразни:

— Добър шеф, няма що.

— Добрият шеф внушава лоялност.

Когато протегна ръка да я погали по бузата, усмивката му изчезна и лицето му придоби загрижен вид:

— Изглеждаш уморена.

— Ружът ми се изтри преди часове.

Спомни си как Дийн не обръщаше внимание на собствените си неудобства и добави:

— Не е толкова важно как изглеждам пред камерата, а какво казвам.

— Свърши великолепна работа.

— Благодаря.

— Наистина е така. Всички в телевизията говорят за това.

Когато сутринта се хвърли във фургона, тя гледаше на случката като на възможност да подплати материала си с повече кадри, да привлече вниманието и да накара колегите ѝ в телевизията да заговорят за нея, както и стана.

Но всичко се беше променило. Разговорът на Дийн със сестрата на мисис Дори послужи като повратна точка в събитията на деня. Очите ѝ се отвориха за тъжното в тази история, участниците в нея придобиха плът и кръв, случилото се, се превърна в човешка трагедия, престана да бъде средство, което да я издигне в кариерата ѝ. Да се възползва от нещастieto на другите бе проява на лош вкус.

— Видя ли Дийн след това? — попита Джак и прекъсна мислите ѝ.

— Само веднаж. Късно следобед дойде да попита сестрата на мисис Дори, кои са любимите храни, играчки и домашни питомци на децата. Искаше да превърне разговорите си с мистър Дори в задушежни беседи.

Джак замислено каза:

— Ако усилията му не успеят, това дълбоко ще го заболи.

— Той дава всичко от себе си.

— Знам го. Ти го знаеш. Всички го знаят, с изключение на самия Дийн. Помни ми думата, Парис. Ако и петимата не излязат здрави и невредими от къщата, ще се обвинява до смърт.

Джак се помота наоколо още един час и си тръгна едва след като тя му обеща да му се обади, ако ситуацията се промени. Нищо не се променяше. Часове наред. Тя седеше на пасажерското място във фургона, преглеждаше записките си и се опитваше да погледне случилото се от по-различен ъгъл, когато Дийн почука на стъклото.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Не, нищо. Извинявай, че те безпокоя — отвърна той и застана до смъкнатия прозорец. — Просто трябваше да изляза от фургона за малко, да подишам чист въздух, да се поразтъпча.

— Джак ме помоли да ти кажа да наминеш при него.

— Идвал е, така ли?

— Донесе ни бургери. Ти яде ли?

— Хапнах един сандвич. Но няма да откажа глътка вода.

Тя му подаде бутилката.

— Пих от нея.

— Няма значение.

Жадно загълта, затвори я и ѝ я върна.

— Ще ми направиш ли една услуга? Обади се на Гавин, ако обичаш. Страхува се, когато съм зает с подобни случаи — обясни ѝ той и я дари с мимолетна усмивка. — Гледа много полицейски филми по телевизията. Кажу му, че си говорила с мен и го увери, че съм добре.

Прочел въпроса в очите ѝ, той добави:

— Вече му се обадох. Пат също разговаря с него. Но нали знаеш какви са децата? На теб ще повярва повече, отколкото на нас.

— С удоволствие ще му се обадя. Нещо друго?

— Това е.

— Не ми представлява никаква трудност.

Бе разхлабил възела на вратовръзката си и бе навил ръкавите на ризата си до лактите. Облегна голите си ръце на смъкнатото стъкло, но обърна главата си към къщата. За секунди се загледа в нея, после промълви:

— Може да ги убие...

Тя замълча, защото знаеше, че не очаква от нея да каже нещо. Довери ѝ най-големия си страх и тя се радваше, че я чувстваше достатъчно близка, за да го направи. Щеше ѝ се окуражителните думи, които му каже, да не звучат твърде банално.

— Не мога да си представя как някой би могъл да застреля собствените си деца, но той ме увери, че ще го направи.

Дийн подпря глава на ръцете си и разтърка с палци смръщеното си чело.

— Докато разговарях с него последния път, дочух плача на едно от момиченцата: „Моля те, татко! Моля те, не ни убивай!“ Ако тогава

бе дръпнал проклетия спусък, нямаше да мога да направя нищо, за да го спра.

— Ако не беше ти, сигурно вече щеше да го е дръпнал. Правиш всичко, което е по силите ти — каза тя и без всякаква умисъл го докосна по косата.

Той тутакси вдигна глава и я погледна, вероятно се питаше откъде знае, че прави всичко по силите си и че иска да чуе тъкмо тези думи. А може би настояваше да я увери, че го бе докоснала дълбоко в душата.

— Виждаш ли, думите, които изричаме, отново се връщат към нас — почти прошепна тя. — Чувала съм полицаите да говорят за теб. Всички мислят, че си невероятен.

— А какво мислиш ти? — почти прошепна той.

— И аз мисля, че си невероятен.

Трябваше да се усмихне, както приятел се усмихва на приятел, ала в случая усмивката бе неподходяща поради множество причини. Едната бе положението, в което бяха попаднали. Топката в гърдите ѝ, която я оставяше без дъх, бе другата причина. Но най-важната от тях беше натежалият от чувства поглед, с който Дийн я наблюдаваше.

Както през нощта, когато се запознаха, погледът му издаваше нещо повече от приятелски чувства. Този път обаче той беше по-продължителен, а привличането, което усещаха помежду си, бе много по-силно.

Трябваше да свали ръката си, която бе останала вдигната като виновница, прегрешила по свое собствено желание. Но ако я свалеше, грехът би станал очевиден, а жестът щеше да придобие значението, което Парис не се осмеляваше да признае и пред себе си. По-късно щеше да се пита дали ако в този миг пейджърът му не бе звъннал, двамата щяха да целунат.

Но пейджърът се обади и магията се развали. Погледна екранчето, за да разбере кой го вика.

— Дори иска да разговаря с мен.

Без да каже дума повече, той се втурна към фургона.

В полунощ Дийн най-после уговори децата да бъдат освободени. Дори се боеше, че частите за бързо реагиране ще щурмуват къщата. Дийн го убеди, че няма да го позволи, ако той пусне децата на свобода. Дори се съгласи при условие Дийн да се приближи до вратата и сам да

ги отведе от къщата. Докато траеше кризата, Парис, разбира се, не знаеше условията, поставени при преговорите.

Тя разговаряше със сестрата на мисис Дори, когато операторът дотича при тях с думите:

— Ей, Парис, Малой отива към къщата!

Сърцето ѝ тревожно заби в гърлото, когато го видя да стои до входната врата с високо вдигнати ръце. Никои не можеше да чуе какво си казаха двамата с Дори през вратата, но на нея ѝ се стори, че той остана в тази безпомощна поза цяла вечност.

Накрая вратата се откряна навътре и от пролуката се измъкна малко момченце, следвано от по-голямо момиченце, което носеше малко дете. Те плачеха и закриваха очи с ръцете си, предпазвайки се от светлините, насочени към къщата.

Дийн подхвана телцата им, притисна ги към себе си и така ги отнесе при представителите на Службата за защита на детето, които ги очакваха наблизко.

По-късно Парис щеше да научи, че едно от условията при разговора с Дари е било Дийн да не предава децата на снаха му, която го мразела и настройвала съпругата му срещу него.

Когато Парис стана, за да предаде новината за освобождаването на децата, гласът ѝ бе дрезгав от умора и видът ѝ бе опърпан, ала оптимистичният дух, породен от последните събития, внасяше оживление наоколо.

Завърши репортажа си в този дух:

— Часове наред бяхме погълнати от мрачното очакване за лош завършек на днешната криза. Но полицаите се надяват, че щом децата излязоха невредими от къщата, можем да се надяваме на сериозен пробив в нелеката ситуация.

Докато произнасяше последните думи, изтрещяха два силни изстрела. Парис и колегите ѝ, които също отразяваха новината, млъкнаха. Никога преди не бе чувала тъй внезапна и дълбока тишина.

Настъпилата тишина бе разкъсана от трети, последен изстрел.

* * *

Парис хвърли още един поглед на изрезката, прегъна я точно така, както я бе прегънал Джек и я сложи на предишното ѝ място зад снимката си в портфейла му. Върна портфейла обратно в кутията с болезненото чувство, че ако Джек бе свързал нощта на онези събития с онова, което се случи след това, можеше да не запази изрезката, а да я накъса на парченца.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше дребна жена. Ръцете ѝ, стискащи влажната материя биха могли да принадлежат на дете. Бе кръстосала краката си в глезените и ги бе пъхнала под стола си. Трепереше като ученичка по пиано, която чака реда си, за да излезе на сцената.

Къртис ги представи един на друг:

— Мисис Армстронг, запознайте се с доктор Дийн Малой.

— Приятно ми е, мисис Армстронг.

Къртис се отнасяше галантно с нея, както се бе държал и с Парис.

— Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Колко, мислите, ще продължи? В четири трябва да прибера децата.

— Ще свършим много по-рано.

Преди срещата Дийн бе накратко информиран за какво става дума; обясненията отнеха не повече от трийсет секунди, времето, което му бе нужно, за да се придвижи до бюрото на Къртис, след като изпрати Гавин и Лиз. Нямаше представа, защо го повикаха да присъства на интервюто. Както си беше прав, се облегна на стената и остана мълчалив свидетел на разговора.

Мисис Армстронг не беше свенливото цвете, за което я бяха взели първоначално поради крехката ѝ външност. Вероятно мислеше, че се намира на разпит, защото мина направо на въпроса:

— Мистър Хатауей ми каза, че сте искали да ме видите, сержант Къртис, и ето ме тук. Никой не ми обясни за какво ще разговаряме. Да повикам ли адвоката си? Може би съпругът ми има проблем, за който не знам?

— Дори да има, на нас също не ни е известно, мисис Армстронг — равнодушно отвърна Къртис. — Обаче е нарушил правилата на условната присъда, прав ли съм?

— Така е.

— Хатауей казва, че само вие можете да му въздействате.

Тя наведе глава и започна да изучава материята, която продължаваше да стиска в потните си длани.

— Най-трудното нещо, което съм правила през живота си.

— Да, сигурно е така — съжали я той. — Хатауей се обадил на офицера от СРСП и колегата го прехвърли на мен.

Дийн бе започнал да разбира. СНСП — Службата за наблюдение на сексуалните престъпници — бе под шапката на ЦСС. Детективите в областта на сексуалните престъпления трябваше да са в течение на разследването, водено от Къртис. Твърде често сексуалните престъпления водеха до убийства.

— Би ли ме осведомил по-подробно? — помоли Дийн.

— Преди година и половина Бродли Армстронг бил обвинен, че закачал малолетна и го осъдили на петгодишен изпитателен срок, групова терапия и тъй нататък. Напоследък не се явявал на сеансите на групата. Днес полицаят, който го наблюдава, му определил две срещи в различно време. Не се появил. Мисис Армстронг се обадила на адвоката си, който отишъл в кабинета му — той е зъболекар, — за да го убеди да се подчини и да спазва правилата. Но не го заварил, въпреки че имал записани пациенти за следобед. Никой не знаел къде е отишъл. Не отговарял и на клетъчния телефон.

— Отбих се при вас, защото предпочитам да го арестувате за нарушение на изпитателния срок, отколкото... отколкото за нещо друго — изрече припряно Тони Армстронг.

— За какво друго? — попита Дийн.

— Боя се, че е на прага да извърши друго провинение. Прави неща, които не трябва да прави.

Като видя, че разговорът потръгна, Къртис предложи на Дийн да се настани на стола му зад бюрото. Дийн седна и каза:

— Знаем, че ви е трудно да говорите за това, мисис Армстронг. Ние не се стремим да усложним положението. Напротив, искаме да ви помогнем.

Тя подсмръкна и кимна с глава.

— Брод отново колекционира порнография. Намерих снимките в кабинета му. Не мога да вляза в компютъра, защото непрекъснато сменя паролите, за да ме държи настрана от него, но аз знам, какво бих намерила там. По време на процеса срещу него стана ясно, че си е отбелязал десетки уебстраници. Не става дума за художествена или

лека еротика. Брад си пада по грубата порнография, особено ако момичетата са под двайсет години. Но това не е най-лошото. Не съм го споделила дори с полицаия, който го наблюдава.

Тя тъжно се усмихна на Дийн.

— Не знам защо ви го казвам. Може би защото искам Брад да бъде спрял, преди да е направил истинска беля.

— Какво не сте споделили с мистър Хатауей?

Тя на пресекулки започна да разказва за зачестилите напоследък закъснения и отсъствия на съпруга си от работното му място и от къщи, за лъжите и оправданията му.

— Това са сигнали, че губи контрол над себе си и своите действия.

Дийн се съгласи с нея. Това бяха класическите сигнали.

— Заема ли отбранителна позиция, когато се опитате да му говорите за това? Става ли свръхчувствителен и сърдит? Обвинява ли ви, че сте подозрителна и не му вярвате?

— Отхвърля всяко обвинение от себе си и се опитва да стовари вината върху мен с твърдението, че не го подкрепям.

— Проявява ли насилие?

Тя с наведен поглед отговори на въпроса му, а после разказа, какво се бе случило в кухнята миналата нощ. Говореше тихо, като гледаше в пода, ала не им спести и най-интимните подробности.

Когато свърши, Дийн тихо я попита:

— И не сте го виждали, откакто е излязъл сърдит от къщи?

— Не, но сутринта разговаряхме по телефона. Той се извини и каза, че не знаел какво му било станало.

— И друг път ли се е отнасял грубо с вас?

— Не, не е бил груб дори на шега. Никога не го бях виждала в такава състояние.

Още един лош знак, помисли си Дийн. Тя забеляза загрижеността, изписана на лицето му. Очите ѝ неспокойно се спираха ту на него, ту на Къртис.

— Все още не сте ми казали защо съм тук.

— Мисис Армстронг — започна Къртис, — съпругът ви слуша ли късните радиопрограми?

— Понякога — отговори несигурно тя.

— Изчезвал ли е от къщи и преди?

— Само веднъж. Когато родителите на пациентката му го обвиниха, че задява дъщеря им. Нямаше го цели три дни, преди да го намерят и арестуват.

— Къде го откриха?

— В един мотел от онези, в които хората отсядат, нали знаете? Каза, че се скрил, защото се страхувал, че никой няма да повярва на версията му.

— А вие? — попита Дийн.

— Да му вярвам? — попита тя и презрително поклати глава. — Не за първи път негова пациентка или колежка се оплаква от неприличното му поведение. Смени клиниката, смени пациентите си, но оплакванията си останаха. Преди онзи злощастен случай Брад се държеше по подобен начин. Но сега поведението му е по-ясно изразено. Не се опитва да го прикрие, както преди. Стана по-предизвикателен, което го прави непредпазлив. Затова не беше трудно да го проследя.

— Проследили сте го?

Когато Дийн ѝ зададе въпроса, Къртис я попита кога е станало това.

— Една вечер миналата седмица.

Тя разтърка чело, сякаш се срамуваше от признанието си.

— Не мога точно да си спомня. Брад се обади от кабинета си и ме предупреди, че ще закъснее. Измисли някакво извинение, но аз не му повярвах. Помолих съседката да наглежда децата и излязох. Когато тръгна от клиниката, аз го последвах. Отиде в магазин за книги и видеокасети за възрастни и остана там около два часа. После се качи в колата си и отпътува за езерото Травис.

— Къде по-точно.

— Не знам. Никога нямаше да открия мястото, ако не карах след него. Районът не е населен. Наоколо нямаше нито къщи, нито индустриални постройки. Затова се изненадах да видя толкова много хора. Повечето бяха момичета и момчета. Под двайсет години.

— Той какво правеше?

— Дълго време не правеше нищо. Седеше в колата си и наблюдаваше. Младежите пиеха, събираха се на групи, разделяха се по двойки. Накрая Брад излезе от колата и се приближи до едно момиче.

Тя наведе глава.

— Поговориха и тя влезе в колата с него. Тогава си тръгнах.

— Не му ли дадохте да разбере, че и вие сте там?

— Не — мрачно се усмихна тя. — Чувствах се омърсена. Искях да се махна, да се прибера у дома и дълго да стоя под горещия душ. Това и направих.

След кратко мълчание Къртис попита:

— Ще разпознаете ли младата жена, която сте видели с него?

Тя се замисли за миг и поклати глава.

— Мисля, че няма да мога. Помня само, че си помислих — може да е още ученичка. Беше тъмно и не я разгледах добре.

— Руса ли беше или тъмнокоса? Висока, дребна?

— Мисля, че беше руса. По-висока от мен, но по-ниска от Брад. Около метър и седемдесет.

— Това тя ли е?

Къртис се протегна да вземе снимката на Джейни, която бе поместена във вестника и ѝ я подаде.

Жената я погледна, после спря очи на двамата поотделно.

— Сега разбирам, защо сте искали да ме видите — каза тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Четох за момичето. Изчезналата съдийска дъщеря. Така е, нали? Затова съм тук.

Вместо да отговори. Къртис я попита:

— Казахте ли на съпруга си какво сте видели?

— Не. Когато онази нощ се върна, аз се престорих на заспала. На сутринта беше весел и мил. Играеше си с децата и правеше планове за почивните дни. Беше идеалният съпруг и баща.

За миг притихна и се замисли. Дийн усети, че Къртис се кани да прекъсне мислите ѝ с още въпроси и му направи знак да мълчи.

Най-после Тони Армстронг вдигна глава и се обърна директно към Дийн:

— Понякога ми се струва, че Брад сам си вярва. Сякаш живее в измислен свят, където човешките действия нямат последици. Може да прави каквото си иска, без да се страхува, че ще го хванат или ще го накажат.

Това беше най-обезпокоителното нещо, което им бе казала досега. Дийн се съмняваше, че тя го осъзнава, ала Къртис го разбра добре. Когато Дийн погледна детектива, онзи замислено бе свъсил вежди.

И двамата с Дийн знаеха, че профилът на серийните убийци и сексуалните престъпници обикновено се характеризира със сложен въображаем живот, тъй неустоим и толкова реален за тях, че го живееха като свой истински. Често вярваха, че стоят над законите на обществото, което сурово ги съдеше и отговаряха само пред своя бог, който разбираше и дори наказваше тяхната извратена природа.

— Благодаря за времето, което ни отделихте, мисис Армстронг — прокашля се Къртис. — Особено ценя помощта ви, защото съзнавам, колко ви боли.

Ала тя нямаше намерение да се остави лесно да я изгонят от тук.

— Макар да научихте някои ужасни истини за моя съпруг, бъдете сигурни, че той не би могъл да е замесен в изчезването на младата жена.

— Нямаме причини да смятаме, че е замесен. Никакви. Както ви казах, работим по различни версии.

Къртис замълча, после продължи:

— С ваша помощ ще можем да го елиминираме като заподозрян.

— Как мога да ви помогна?

— Като разрешите на нашите специалисти да влязат в компютъра му. Да разгледат файловете му и да видят, дали ще могат да открият нещо. Момичето е присъствало много силно в уебстраницата, където си е разменяло сексуални съобщения с мъже. Така е направила множество контакти. Ако двамата със съпруга ви не са си кореспондирали, шансът да я познава, е много малък.

Тя си помисли и каза:

— Не мога да се съглася, без да съм се посъветвала с адвоката на Брад.

Макар да не остана доволен, Къртис прие условието ѝ. Мнението на Дийн за мисис Армстронг нарасна с още един пункт. Тя не беше лесен противник. Вероятно преди да се сблъска със странностите на съпруга си, не е била тъй издържлива. С течение на времето е придобила твърдост на характера, за да се запази и оцелее.

Къртис ѝ помогна да стане от стола и я изпрати до вратата.

— Благодаря ви, че наминахте, мисис Армстронг. Надявам се, че скоро ще открият съпруга ви и че той ще получи нужната помощ.

— Може и да не е човекът, когото търсите.

— Вероятно не е. Освен това, не сме сигурни, че Джейни Кемп е станала жертва на престъпление. Но, както сама разбирате, когато налице е сексуално провинение, всички предишни нарушители са под подозрение. Просто съпругът ви е избрал неподходящото време да пропусне срещата си с наблюдаващия го полицаи, това е всичко.

Не, това не беше всичко и тя бе достатъчно умна, за да го разбере. Но беше твърде добре възпитана, за да заяви на Къртис в очите, че е лъжец. Сбогуваха се.

— Приятна дама — забеляза Къртис, щом мисис Армстронг се отдалечи.

— И умна.

Къртис го погледна в очакване да продължи.

— Съпругът ѝ пропада и тя го знае. Прозря и мрачното ти предположение. Независимо от онова, което говориш, ти очевидно мислиш, че между изчезването на Армстронг и това на Джейни съществува връзка.

— Не мога да я отхвърля.

Къртис се настани на стола зад бюрото и посочи на Дийн да седне на другия. Взе си бонбон от стъклената кутия върху писалището и предложи и на Дийн.

— Не, благодаря.

Докато го развиваше, каза:

— Собствената му жена го е видяла да скланя малолетна към секс. С тази цел е бил път чак до езерото. И откъде е знаел как се стига дотам? Само от едно място.

— От сексклуба — продължи мисълта му Дийн.

— Точно така. Вероятно използва сайта на съобщенията като меню. Пощата възбужда апетита му и той тръгва да търси момичето, изпратило съобщението. А Тони Армстронг го е видяла с момиче, чиято външност напомня тази на Джейни Кемп.

— Съвсем слабо — отвърна Дийн. — Описанието, което мисис Армстронг направи, приляга поне на половината от колежанките в Остин.

— Все пак съвпаденията са твърде много. Не си ли съгласен?

Дийн приглади косата си назад.

— Да бе, да, съгласих се.

Чувстваше симпатия към Тони Армстронг. Тя въплъщаваше надеждата на жената, че вярата в невинността на любимия е оправдана, колкото и малко да вярваше в самия него.

— Ако в скоро време не ни допусне до компютъра му, ще изискам заповед от прокурора — заяви Къртис. — Рондо би могъл да проследи пътеките на Армстронг с помощта на електронните адреси, които Джейни е записала, но това ще отнеме повече време. Междувременно, предупредих всички, че държа да говоря с доктор Армстронг, още щом излезе на повърхността. Вече поставихме устройство за проследяване в колата му.

— Като говорим за това, готови ли са резултатите от лабораторните изследвания?

Къртис направи гримаса.

— Снеха отпечатъци от всяка частичка, била тя от естествен или промишлен произход, от всичко известно ни досега. Килим, дрехи, хартия и най-незначителната дреболия беше изследвана. Ще има да ги сортират седмици наред.

— Откриха ли други пръстови отпечатъци, освен тези на Джейни?

— Десетки. Сега търсят притежателите им. Ако сме късметлии, ще открият, че между тях има и отпечатъци на Брад Армстронг. Събраха проби и от почвата, храната, растенията и контролните субстанции. Ще изследваме, каквото кажеш. Практически момичето е живяло в колата си. Приятелите ѝ, дори родителите ѝ твърдят, че там се е забавлявала най-много. Правела всичко в нея — хранила се, спяла, сваляла мъже. Единственото, което идентифицирахме със сигурност, е един човешки косъм. Той съвпада с космите, които взехме от четката ѝ за коса в банята у дома ѝ. О, и парченце от изсъхнали фекалии. Кучешки, което е логично, тъй като открихме и няколко кучешки косми, съвпадащи с козината на домашния им любимец.

— Не си спомням да съм забелязал следи от присъствието на куче в къщата.

— Държат го в пералното помещение. Съдията е алергичен.

Къртис изяде и последния бонбон, смачка опаковката и я хвърли в кошчето за боклук.

— Доста е далеч.

— Не разполагаме с нищо, което да ни подсказва какво е станало с нея — забеляза Дийн.

— Няма разкъсани дрехи, нито пък следи, че в купето на колата е имало борба. Косъмът, който взехме от там, е само един. Няма и счупени нокти, следователно не се е съпротивлявала. Не открихме и кръв. Резервоарът е пълен до половината, значи не е спряла, защото горивото е свършило. Двигателят е наред. В гумите има достатъчно въздух. Изглежда, е излязла от колата по собствено желание, защото е заключила вратите.

— Надявала се е да се върне — замислено добави Дийн. — Има ли следи от други автомобилни гуми в района?

— Известно ли ти е колко хора влизат в сайта на секс клуба всеки ден? Стотици. Предполагам, че всички те, до последния, са се събрали там онази нощ. Да речем, че в един автомобил са се возили по двама-трима, пак остават стотина коли. Взехме няколко отпечатъци и определяме марките и моделите, но това ще отнеме дни, ако не и седмици, а не разполагаме с толкова време. Нуждаем се от време и за анализирането на евентуални проби от ДНК. Със сигурност няма да стане в идните... — той погледна часовника на стената. — Остават по-малко от трийсет и шест часа.

— А снимката, която е дала на Гавин? Някакви следи в тази посока?

— Твърде интересни. Не е проявена във фотоателие.

— Значи, нашият човек има на разположение собствена тъмна стаичка?

— Или използва нечия друга. Няколко души работят по тази линия и разпитват в магазините за фотоматериали, но пак...

— Времето.

— Така е. А и нашият любител-фотограф вероятно не си ги купува от магазин. Може да си прави поръчки, или да пазарува онлайн.

Оредяващата му коса не се нуждаеше от приглаждане, но той я причеса с ръка, сякаш се бе разрошила.

— И да хвърля още мерудия в чорбата, помниш ли чистача Марвин?

— Какво за него?

— Той е и Морис Грийп и Марти Бентън, и Марк Райт. Като добавим и Марвин Патърсън, известни са ни и четирите имена, под

които се подвизава.

— Разкажи ми за него.

— Истинско име — Ланси Рей Фишър. Бил зад решетките няколко пъти по дребни обвинения. На осемнайсет излежал присъда в Хънтсвил за кражба на автомобил. Намалили му я, защото издал съкилийника си, който се похвалил на Ланси Рей, че е извършил убийство. Но като излязъл от затвора, извършил серия углавни престъпления, за които излежал минимална присъда, защото уважили тъжбата му. Известен е най-вече с подправяне на чекове и кражба на кредитни карти.

— Къде се намира?

— Не знам. Още го търсим, търси го и колегата, който го наблюдава. Когато му се обадохме, той изчезна в дън земя. Григс и Карсън опраха пешкира. Както и да е, фактът, че Марвин избяга, ме кара да мисля, че нарушението на условията за пускането му от затвора не е единственото му провинение и че почистването на тоалетните в радиостанцията е само един от начините да се препитава.

— Или пък крие нещо по-лошо — добави Дийн.

— Получихме прокурорска заповед и обискирахме жилището му. Няма компютър.

— Може да го е взел със себе си.

— Възможно е, но пък е оставил други следи.

— Какви?

Къртис изброи цял списък от скъпа електроника, която трудно би могла да бъде закупена със заплата на чистач.

— Главно звукозаписна техника. Последна дума на модата. Иззехме и няколко кутии с вещи, които все още сортираме. Но ето кое е наистина интересно. Нали ти споменах за някои негови простъпки? Една от тях е сексуално престъпление. Неговото ДНК е в полицейските компютри.

— Ако го сравниш със следите, оставени в колата на Джейни...

— Искаш да кажеш, ако имам време да ги сравня.

Дийн споделяше тревогата на детектива. Случаят беше объркан. Разполагаха с доста неща, но не бяха доказани, че е извършено престъпление, нямаше и жертва. Издирваха похитител, без да бъдат сигурни, че Джейни Кемп е била отвлечена. Само предполагаха, че

момичето е било задържано против волята си и че животът ѝ е в опасност, но няма...

Внезапно на Дийн му хрумна нещо:

— Ами ако...

— Казвай. Приемам всякакви предложения — Къртис ставаше нетърпелив.

— Не е ли възможно самата Джейни да стои зад всичко това?

— За да привлече внимание?

— Или да се позабавлява. Не би ли могла да убеди някой приятел да се обади на Парис и да я избудалка, за да види какво ще стане?

— Предположението ти не е толкова невероятно. Но не е оригинално. Сутринта отидох в съда, за да разговарям със съдията и...

— Работи си, сякаш нищо не се е случило, така ли?

— Дори си е облякъл тогата — отвърна неодобрително Къртис. — Придържа се към твърдението, че Джейни не се е прибрала, за да отмъсти на него и на майка си. До изборите през ноември съдията не желае никакви неприятности. Семейният му живот трябва да бъде неопетнен и всякакви такива. Мисли, че Джейни се опитва да провали шансовете му отново да седне на съдийския стол.

— Лоша работа.

— Какво имаш предвид?

— Сега и аз мисля като съдия Кемп.

— Може да излезе, че и двамата сте били прави — изкиска се Къртис.

Няколко секунди останаха замислени, после Дийн каза:

— Не съм на това мнение, Къртис. Валентино е убедителен. Или предполагаемият приятел на Джейни разбира доста от психология, или Валентино казва истината.

— Мисля, че казва истината.

— Джейни си е уговорила среща с този тип. Срецнали са се на определеното място. Тя е заключила колата си и е тръгнала с него.

— Има логика — съгласи се Къртис.

— А това съвпада и с твърденията на Гавин — детективът се съсредоточи във върховете на излъсканите си ботуши. — Гавин може да я е взел с колата си и да са отишли някъде само двамата, за да изяснят отношенията си.

— Вместо това Гавин я е ударил, така ли мислиш?

Къртис вдигна поглед и сви рамене, сякаш искаше да каже: възможно е.

— След като поговорил с Джейни, Гавин отишъл при приятелите си. Даде ти списък с имена и телефони. Провери ли ги?

— Работя върху това.

Неангажиращият отговор на детектива раздразни Дийн още повече.

— Мислиш ли, че би могъл да промени гласа си така, че да зазвучи като Валентино? Не смяташ ли, че бих могъл да разпозная гласа на собствения си син?

— А би ли искал да го направиш?

Дийн приемаше критики. Случвало се е негов анализ на заподозрян, на потенциален свидетел или на полицай, попаднал в беда да не се приеме добре и колегите му да му се обидят. Това бяха рисковете на професията.

Но за първи път се поставяше под съмнение неговата почтеност. Никой досега не го бе засягал по такъв начин. Излезе извън кожата си.

— Обвиняваш ме, че възпрепятствам правосъдието, така ли? Мислиш, че укривам доказателства? Да ти дам ли кичур от косата на Гавин?

— Може би по-късно.

— Когато поискаш. Само ми кажи.

— Не исках да те обидя, Дийн. Работата е там, че криеш доста неща.

— Какви например?

— За теб и Парис Гибсън. Не казваш всичко за вас двамата.

— Защото не е твоя работа, по дяволите!

— Много си прав — отвърна Къртис и също повиши глас. — Тази неразбория започна от нея. — Наведе се напред и снижи гласа си, за да не го чуят наоколо. — Двамата сте били страхотен екип по време на кризата със семейството заложници в Хюстън. Появили сте се във всички вестници, по телевизията.

— Загинаха хора.

— Чух. Това доста ви е разстроило. Взели сте си отпуск, за да се съвземете.

Дийн се пръскаше от гняв.

— Скоро след това годеникът на Парис и твой най-добър приятел — нещо, което също пропусна да споменеш, е пострадал. Тя напуска телевизията, за да се грижи за него, а ти...

— Тази история ми е известна. Откъде черпиш информацията си?

— Имам приятели в хюстънското полицейско управление. Изпратих запитване — отвърна той без нотка на извинение в гласа.

— Защо го направи?

— Защото ми се струва, че бъркотията с Валентино се корени в онези дни.

— Не е така.

— Сигурен ли си? По всичко личи, че проблемът на Валентино произтича от коварните жени. Нали не мислиш, че привлекателна и жизнена жена като Парис е останала вярна на Джак Донър през седемте години, през които се е грижила за него?

— Не мога да знам. Прекъснах контактите си с тях, още щом се преместиха от Хюстън.

— Напълно ли?

— Тя го пожела.

— Нещо не разбирам. Трябвало е да бъдеш кум на сватбата им.

— Хюстънският ти източник е добре запознат с историята.

— Не ми каза нищо по-различно от онова, което е било публикувано. Защо Парис те е помолила да стоиш настрана?

— Не ме помоли. Тя настоя. Подчиняваше се на предполагаемото желание на Джак. С него играехме в един отбор в колежа. Бяхме приятели и всичко онова, което произтича от този факт. Той нямаше да иска да стана свидетел на мизерното му съществуване.

Къртис кимна, сякаш да потвърди правдоподобността на обяснението, но остана с мисълта, че вероятно Дийн не му казва всичко.

— Има още нещо, което възбужда любопитството ми — продължи той. — Слънчевите очила.

— Страда от свръхчувствителност към светлината.

— Носи ги и на тъмно. Снощи, когато двамата дойдохте при уличния телефон, тя пак ги носеше. Беше полунощ и дори нямаше пълнолуние.

Къртис го изгледа с пронизващ поглед.

— Сякаш се срамува от нещо, не мислиш ли?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стен предпочиташе да се срещне с проктолог, отколкото с Чичо Уилкинс. И в двата случая щяха да му бъркат в задника, но проктологът поне щеше да си сложи ръкавици и да се постарее да извърши операцията по-безболезнено.

Мястото, където си определиха среща, бара във фоайето на хотел „Дрискил“, бе удобно за Стен. Тъй като бе планирал да излети за Атланта още същата вечер, Уилкинс не си бе запазил апартамент в хотела. Слава богу, помисли си Стен, когато влезе в градската забележителност. Чичо му нямаше как да го накълца на парчета на публично място. Уилкинс не обичаше да прави сцени.

Във фоайето бе тихо като в харем по време на обедна дрямка. От остъкления таван падаше мека светлина. Хората се стараеха да стъпват безшумно по мраморния под. Опитваха се да не докоснат и клонче от засадените в огромни делви палмови дървета. Диваните и фотьойлите ги примамваха да потънат в меките възглавници и да се насладят на музиката на флейтата, която се лееше от невидимите високоговорители.

Но в центъра на този оазис на хладно спокойствие се бе разположило отвратително същество.

Уилкинс Креншоу беше много под метър и осемдесет и Стен предполагаше, че носи подложки в обувките си. Посинялата му коса имаше жълтеникав оттенък и беше толкова рядка, че не можеше да скрие старческите петна върху восъчния му череп. Носът му бе възширок и пасваше на дебелиите му устни, като особено подчертаваше долната, която висеше над брадата му. Той силно напомняше на амфибия от най-грозния биологичен вид.

Стен си помисли, че чичо му бе останал неженен именно поради външността си. Единственото, което би могло да привлече противния пол, бяха парите му, което пък бе втората причина, щото чичо му да си остане ерген. Беше твърде стиснат, за да поделити и най-малкото парченце от финансовата баница с евентуална съпруга.

Стен си мислеше, че чичо му е бил онеправдан дори във военната академия, където двамата с баща му били изпратени от дядо му. Братята нямали друг избор, освен да влязат в Цитаделата. След завършването ѝ всеки от тях изкарал службата си във военновъздушните сили. Като получили съответния чин и изпълнили патриотичния си дълг, разрешили им да се включат в семейния бизнес.

По някое време от живота си, докато са се готвили за зрелостта си, Уилкинс е станал подлец. Научил се е да отвърща на ударите, но със силата на ума, а не на мускулите. Той не използваше юмруците си, ала притежаваше забележителен талант да внушава страх. Прибягваше до долни способности за борба и не вземаше пленници.

Когато Стен се приближи до малката кръгла масичка, чичо му не стана. Дори не го поздрави. А когато хубавичката млада сервитьорка дойде при тях, той ѝ каза:

— Донесете му диетична сода.

Стен ненавиждаше диетичната сода, но не промени поръчката. Трябваше да се опита да направи срещата колкото е възможно по-безболезнена за себе си. Усмихна се приятно и се залови да ласкае чичо си:

— Изглеждаш прекрасно, чичо. Копринена ли е ризата ти?

— Хм, да.

Чичо му се обличаше добре като всички в семейството. Сякаш да компенсира физическите си недостатъци, Уилкинс бе винаги безукорно нагласен и пременен. Ризите и костюмите му се шиеха специално за него, безмилостно се колосваха и гладеха. По дрехите му нямаше и гънка.

— Защо си толкова странно облечен? Да не би и теб да те е прихванала модата да изглеждаш естествен?

Стен не отговори, а кимна с глава на сервитьорката в знак на благодарност за содата, която му бе донесла.

— Трябва да си наследил нехайното отношение към облеклото от майка си. Тя обичаше да се разкрасява с разни финтифлюшки. Колкото повече, толкова по-добре.

Стен не започна да спори с него, въпреки че ризата му не бе никак странна, нито по кройка, нито по цвят. При това не се съмняваше, че майка му никога в живота си не бе носила финтифлюшки. Винаги е била самото съвършенство. Имаше

великолепен вкус и, по негово мнение, до края си остана най-красивата жена, която бе виждал.

Да спори с чичо си, обаче, бе напълно безсмислено.

— Как мина срещата ти с главния?

— Радиото все още е печелившо.

Защо тогава, помисли си Стен, се мусиш?

— Последният рейтинг бе доста висок — забеляза той. — Превишаваше рейтинга за предишния период с няколко пункта.

Беше наизустил цифрите, за да направи впечатление на чичо си. Само се надяваше Уилкинс да не го попита какви са данните от предишния период и да не го накара да обясни какво е пункт.

— Ето защо случката с Парис Гибсън е толкова обезпокоителна — изсумтя чичо му.

— Да, сър.

— Не можем да им позволим да въвлекат нашата радиостанция в това.

— Не е пряко въвлечена, чичо. Само косвено.

— Не желая и най-слабия намек, че радиото ни е свързано с нещо толкова неприятно като изчезването на момиче.

— Разбира се, сър.

— Затова ще ти откъсна тъпата глава и ще се изпикая върху нея, ако разбере, че имаш нещо общо с телефонните обаждания.

Освен на подлост, във войската Чичо Уилкинс се бе наумил и на още нещо. Свикнал беше да се изразява по начин, който в никакъв случай не можеше да се интерпретира погрешно. Грубите му думи имаха огромно въздействие върху околните.

Сърцето на Стен се сви от страх.

— Откъде ти хрумна, че аз...

— Защото си шибаняк. Такъв си, още откакто майка ти те излюпи. Щом пое първата глътка въздух, тя разбра, че си едно скимтящо лайно. Сигурен съм, че затова се поболя и легна да мре.

— Имаше рак на панкреаса.

— Което ѝ послужи като извинение най-после да се отърве от теб. Баща ти също знаеше, че не струваш и пет пари. Не искаше да му легнеш на гърба. Затова захапа дулото на пистолета и пръсна мозъка си.

Гърлото му се сви. Не можеше и дума да каже. Уилкинс безмилостно продължи:

— Баща ти по начало беше слаб човек, а майка ти го направи още по-слаб. Чувстваше се задължен да остане женен за нея, въпреки че тя смяташе за свое лично задължение да изуча всеки мъж, препречил се на пътя ѝ.

Жестокостта бе в кръвта на чичо му. Беше я изпитвал на гърба си цели трийсет и две години и вече мислеше, че е свикнал с нея. Но не беше. Вторачи се в Уилкинс с открита омраза.

— Татко също имаше други жени. Непрекъснато.

— Сигурен съм, че са били повече, отколкото ни е известно. Забиваше всяка жена, за да се увери, че още може. Майка ти не го допускаше в леглото си. Той бе единственият мъж, когото отблъскваше.

— Освен теб.

Уилкинс с такава сила стисна кристалната чаша с уиски, че Стен си помисли, че ще я счупи. Думите му попаднаха право в целта и Стен се почувства превъзходно. Знаеше добре какви са корените на неговото презрение към майка му. Безброй пъти я бе чувал тихо да се смее и да възкликва: „Каква отвратителна гадина си, Уилкинс!“

Тъй като думите идваха от майка му, която обожаваше мъжете, Уилкинс се чувстваше страшно унижен. Нещо повече, тя никога не проявяваше страх от него, а това бе невероятна обида. Той се наслаждаваше на страха на хората. Но с нея се провали по всички линии. Стен с удоволствие му го напомни.

Чичо му жадно глътна от уискито си и се съвзе.

— Като имам предвид, колко изкукали бяха родителите ти, никак не се учудвам, че имаш проблеми със секса.

— Нямам.

— Фактите говорят друго.

Лицето на Стен пламна.

— Ако говориш за онази фръцла във Флорида...

— Която ти се опита да изучааш върху факса в стаята ѝ.

— Така твърди тя — отвърна Стен. — А не беше така. Нахвърли ми се и изстина, когато чу, че някой влиза.

— Не за първи път те отървавам, защото не можеш да държиш ципа на панталоните си затворен. Бащичко. Ако беше склонен към

бизнес поне наполовина, колкото към разврат, в касата ни щеше да има повече пари за всички ни.

Ето къде се криеше разковничето на чичовата му неприязън към него, помисли си Стен. Тъй като бяха поставили под попечителство огромното състояние, оставено му от неговите родители и включващо не само унаследеното след смъртта им, а и голяма част от печалбите на корпорацията за неограничен период от време, Уилкинс не можеше и с пръст да го пипне. Условиата бяха неоспорими и неотменими. Дори Уилкинс с всичката си власт и влияние не можеше да обяви завещанието за невалидно и да открадне състоянието му.

— Когато онзи път на басейна в кънтри клуба си го показва на момичетата, какво искаше да докажеш? Че ти става ли?

— Бяхме единайсетгодишни. Момичетата бяха любопитни. Помолиха ме да им го покажа.

— Затова ли избягаха с викове при майките си? Трябваше да извадя няколко хилядарки от портфейла си, за да те покрия и да не позволя да те изхвърлят от клуба завинаги. Изгониха те от подготвителното училище, задето се изпразни под душа.

— Всички го правеха.

— Но заловиха само теб, което доказва, че ти липсва самоконтрол.

— Нима имаш намерение да изобличиш всичките ми младежки провинения? Защото, ако възнамеряваш да го направиш, ще си поръчам нещо за пиене.

— Нямам време да изобличавам младежките ти провинения. Не и на тази среща.

Той погледна часовника на ръката си.

— След малко тръгвам. Предупредих пилота, че в шест трябва да излетим.

Дано самолетът ти се разбие и изгори, пожела си Стен.

— От теб искам само едно нещо — продължи Уилкинс. — Да отречеш тук и сега, че си говорил мръсотии на онази радиоводеща.

— Но защо?

— Защото си мръсен и болен откачалник. Платих цяло състояние на лекаря ти, за да ми каже онова, което вече знаех. Родителите ти създадоха едно миризливо лайно и това си ти. Оставиха ме да чистя след тях. Доволен съм, че поне всичките ти „провинения“ са с жени.

— Достатъчно — изсъска Стен.

Искаше му се да имаше куража да скочи през масата, да хване чичо си за късия и тлъст врат и да го стиска, докато изпъкналите му жабешки очи изскочат от орбитите си и езикът му виене навън измежду дебелиите му устни. Щеше да се радва да го види мъртъв. Болезнено гротескна картинка.

— Не съм се обаждал аз — каза той. — Как бих могъл? И двата пъти бях в сградата с Парис, когато ѝ се обадиха от уличен телефон на километри от радиото.

— Проверил съм всичко. Телефонната линия може да се пренасочи и да се върне обратно. Възможно е да се обадиш от един телефонен номер и да направиш така, че да изглежда сякаш си звънял от друг. Обикновено се използва клетъчен телефон като онзи, дето ми го откраднаха. Така не може да се проследи, откъде е направено обаждането.

Стен се слиса.

— Проверил си механизма още преди да си разговарял с мен за обажданията, така ли?

— Нямах да стигна дотам, където съм сега, ако бях глупав и безотговорен като теб. Не исках някое от твоите така наречени провинения да ми счупят главата. Не желая да изглеждам като идиот заради това, че ти имам доверие, като ми казваш, че няма да го вадиш от гащите си. Да оставим това засега. Но трябваше да обяснявам пред борда на директорите защо ти давам заплата, когато не можеш да смениш и една електрическа крушка.

Уилкинс го фиксираше с немигащи очи и задържа погледа си върху него известно време. Накрая Стен каза:

— Не съм се обаждал аз.

— Добър си само в едно — да човъркаш разни джунджурии.

— Не съм се обаждал аз — повтори той.

Уилкинс изучаващо го изгледа и отново отпи от чашата си.

— Ами тази Парис? Харесваш ли я?

Стен не промени изражението на лицето си.

— Бива я.

Погледът на чичо му стана по-твърд, по-подъл и, както винаги, Стен се предаде.

Накрая винаги му се подчиняваше. В такива случаи се ненавиждаше. Наистина беше скимтящо лайно.

Той си играеше с мократа салфетка под чашата с недокоснатата сода.

— Ако ме питаш дали съм имал сексуални помисли към нея, да. От време на време. Много е привлекателна с дрезгавия си глас и всяка нощ прекарваме заедно с часове.

— Опитвал ли си нещо с нея?

— Ясно ми даде да разбере, че не я интересувам — поклати глава той.

— Значи си опитал и тя те е отблъснала.

— Не, нищо не съм опитвал. Тя живее като монахиня.

— Защо?

— Била е сгодена — отвърна той с тон, който изразяваше безполезността на разговора им. — Годеникът ѝ лежал в частна болница на север от тук, близо до Джорджтаун. В болница за богаташи. Тъй или иначе, Парис го посещавала всеки божи ден. Колегите в радиото ми казаха, че това продължило с години. Наскоро починал. Понесла го тежко и още не се е съвзела. Освен това, тя не е типът жена, която би могла, нали знаеш...

— Не, не знам. Не е типът жена, която би могла какво?

— Която би могла да бъде прелъстена.

Уилкинс се вторачи в него и остана така сякаш безконечно, после отброи няколко банкноти от пачката в портфейла си, за да плати сметката. Докато ставаше, той ги остави под празната си чаша. Протегна се за куфарчето с документите и погледна надолу към Стен през широкия си противен нос.

— „Прелъстявам“ е глагол, който означава, че трябва да убедиш жената да прави секс с теб. Не използва точната дума, Стенли.

Когато чичо му се отдалечи, Стен измърмори под носа си:

— Е, поне не съм такова плашило като теб, че да си плащам за сексуални услуги.

От тази среща Стен научи едно: чичо му имаше превъзходен слух.

* * *

Къщата на колела вече не можеше да се движи. Всъщност бе стояла на едно и също място толкова дълго, че единият ѝ ъгъл се бе превърнал в подпорна колона. Оградата пред нея очертаваше малък двор, обрасъл с трева и тръни. За изгледа допринасяха единствено двете пукнати гърнета, в които растеше посърнал жилав невен.

Съседското хлапе ритна топката, тя прелетя над оградата и тупна в двора, но то не си направи труда да си я вземе обратно. Беше спукана. На стената на къщата бе подпряна двукрака скара с въглища, купена на втора ръка преди много години. Дъното ѝ беше проядено от ръжда. Телевизионната антена на покрива бе превита почти под прав ъгъл.

Къщата бе порутена, но все пак служеше за нечий дом. В нея се бяха подслонили три мръсни котки с лош характер и една повлекана със слабост към кафето и цигарите; пушеше непрекъснато, въпреки канулата, която я свързваше с подвижната кислородна бутилка.

Тя тежко дишаше, когато вратата на къщата-фургон се отвори и телевизионният екран отрази слънчевата светлина, нахлула отвън.

— Мамо?

— Затвори проклетата врата! Осветява картината на телевизора ми и не мога да си гледам сериала.

— Ти пък с твоите сериали!

Ланси Рей Фишър, или така нареченият Марвин Патърсън влезе и затръшна вратата след себе си. Стаята потъна в мъгляв полумрак. Черно-бялата картина стана малко по-ясна.

Той отиде право при хладилника и погледна вътре:

— Няма нищо за ядене.

— Тук не е кафене и никой не те е канил.

Той поразтършува и откри парче сирене. Върху хладилника имаше бял хляб. Отпъди котката с ръка, за да го вземе и постави сиренето върху коравия комат. Трябваше да се задоволи с това.

До рекламните майка му мълчаливо следеше сапунената опера, после попита:

— Какво си намислил пак, Ланси?

— Откъде знаеш, че съм намислил нещо?

Тя изсумтя и си запали цигара.

— С тези твои цигари, дето ги пафкаш до кислородната бутилка, някой ден ще хвъркнеш във въздуха. Дано не съм край теб, когато това

стане.

— Направи и на мен от твоите сандвичи.

Той ѝ направи един и когато ѝ го подаде, тя каза:

— Идваш само като си загазил. Какво направи този път?

— Нищо. Хазяинът боядисва апартамента ми. Трябва ми място за спане за няколко дни.

— Мислех, че си имаш ново гадже. Как така не си с нея?

— Скъсахме.

— Разбра ли, че си пандизчия?

— Вече не съм пандизчия. Уважаван гражданин съм.

— Колкото аз съм английската кралица — изхърка тя.

— Чист съм, мамо. Не виждаш ли?

Той простря ръцете си встрани. Тя демонстративно го изгледа от глава до пети.

— Онова, което виждам, е, че имаш нови дрехи, но човекът под тях си е все същият.

— Промених се.

— Още ли участваш в мръсни филми?

— Видеозаписи, бе, мамо. Участвах в два и то преди години. Услужих на един приятел.

Приятел, който му бе платил с кокаин. Колкото и да се мусеше, трябваше да се съблече и да го чука. Но после Ланси започна да чука и една от „актрисите“ както пред камера, така и извън нея и ревнивният продуцент се заоплакваше от размерите на „пакета му“. В среда, в която размерите имат значение, Ланси не можеше да се класира.

— Нищо лично, нали разбираш?

Но Ланси, разбира се, го възприе лично. Поеха по различни пътеки, но преди това Ланси накара продуцента да плувне в кръв и да му се моли да остави пакета му читав.

Това се бе случило преди много време. Вече не използваше твърда дрога. Не играеше в мръсни филми. Беше се поправил по всички линии.

Но очевидно майка му не мислеше така.

— Същински бащичко си — каза тя, докато шумно предъвкваше сандвича си. — Той си беше коцкар и ти си същият. Дори не говориш като хората. Къде пък се научи изведнаж да приказваш тъй префърцунено?

— Работя в едно радио. Слушам как говорят другите. Възприех техния модел на общуване. Упражнявах се.

— Модел на общуване, глупости на търкалета. Да не мислиш, че ти вярвам?

Тя отново се съсредоточи в телевизионния сериал. Ланси тръгна по тесния коридор, като прескачаше котешките изпражнения и едва се промъкна в стаичката, където спеше в промеждутъците между влизанията си в затвора и в периодите, когато беше без работа, или когато трябваше да изчезне за известно време. Пазеше това място за краен случай.

Знаеше, че майка му претърсва стаята всеки път, когато той си тръгне и затова със страх отмести виниловата плоча под двойното легло, тъй като не знаеше какво ще намери. Или, по-точно, какво няма да намери.

Но парите, повечето в стодоларови банкноти, си стояха непокътнати в металната кутия. Половината принадлежаха на бившия му партньор, който излежаваше присъда за друго престъпление. Когато излезе, ще потърси Марти Бентън и пая си от плячката. Ала Ланси щеше да му мисли, когато и ако изобщо се стигнеше до там.

Сумата чувствително се бе стопила. Бе използвал голяма част от нея, за да си купи кола и нови парцали. Бе наел апартамент... е, всъщност два. Беше дал пари и за компютъра, който сега бе в багажника на колата му.

Майка му щеше да го разкъса на парчета, задето хвърля пари на вятъра за компютри и други такива, докато тя гледа любимите си сериали на черно-бял екран. Тя не разбираше, че за да успееш в нещо, било то законно или незаконно, трябва да си компютърно грамотен. Ланси се бе научил да ползва компютър. За да избегне опяването на старата, щеше да донесе лаптопа тук и едва когато тя заспи, щеше да се включи в Интернет по клетъчния си телефон.

Преброи банкнотите, мушна няколко в джоба си и върна останалите обратно в скривалището под пода. Това бяха парите му за черни дни и никак не му се щеше да бърка в тях. Не че и настоящият период не беше достатъчно черен за него.

Скоро след като излезе последния път от затвора, си намери хубава работа, но от глупост не я оцени по достойнство. Едно от най-тъпите неща, които бе направил през живота си, бе да открадне от

компанията. Не че гледаше на постъпката си като на кражба, но шефът със сигурност бе на друго мнение.

Ако бе помолил да закупи старата техника на номиналната ѝ стойност, шефът сигурно щеше да му каже да си вземе, каквото иска. Но Ланси не го попита. Върна се към старите методи. Кой на каквото е способен. Гепи, докато можеш. Една вечер преди края на работното време бе прибрал старата техника с мисълта, че никой няма да я потърси.

Но я потърсиха. И тъй като той бе единственият бивш затворник в списъка, заподозряха първо него. Като го обвиниха, той си призна и помоли да му дадат втора възможност.

Но не стана. Уволниха го и не го предадоха на прокурора, само защото върна всичко обратно.

Животът го бе научил на много неща, но първото от тях беше никога да не казва истината, когато постъпва на работа. Така че, когато кандидатства за мястото в радиостанцията, Марвин Патърсън написа „Не“ в квадратчето срещу графата „Арести и присъди“.

Колкото и гадно да беше да чисти след хората, работата му беше благодатна. Когато получи мястото, си помисли, че или съдбата, или добрата му фея, или някаква друга небесна сила го бе подлъгала да открадне. Ако не го бяха уволнили от предишното място, нямаше да може да постъпи на работа в радиостанцията, излъчваща на вълни 101.3 мегахерца.

Назначението му като чистач бе истински удар, защото наблюдаващият го полицаи беше доволен от него, а скритите пари останаха почти непокътнати. Най-важното, обаче, беше, че това му позволяваше да бъде с Парис Гибсън всяка нощ.

За жалост, той не можеше да се върне повече там. Не можеше да влезе и в апартаментата си, нито да попълни чек на името на Марвин Патърсън или да закрие банковата си сметка, защото ако го направеше, щяха да го открият, а той не желаше да го открият тъкмо сега.

В мига, в който ченгетата му позвъниха и му казаха да не мърда от къщи, защото идвали да поговорят с него по повод телефонния тормоз над Парис Гибсън, той разбра, че се е насадил на пачи яйца. Отново се беше превърнал в бивш пандизчия и се задейства по съответния начин. Грабна клетъчния телефон, лаптопа, малко дрехи и си плю на петите.

Най-напред спря в другото си жилище, една дупка, която бе наел под измислено име. Преди смяташе тази квартира за излишен лукс, но сега му дойде д्यшеш.

Когато, обаче, се приближи до паркинга, забеляза полицейска кола да чака до отсрещния тротоар. Подмина полицаите и не спря. Каза си, че вероятно е съвпадение и че ако ченгетата се спотайват, за да го заловят, нямаше да използват кола с обозначения на остинската полиция. Ала не искаше да рискува.

Бе унищожил личните документи на името на Марвин Патерсън и се бе превърнал във Франк Шоу.

Размени и документите на колата си с откраднатата преди месеци шофьорска книжка.

Независимо от твърденията на властите, че реформите и рехабилитацията са от голяма полза, нямаше на света ченге, съдия или нормален, спазващ законите гражданин, който да не храни съмнения към бившия пандизчия. Дори да се закълнеш в библията, че си станал по-добър, дори да се молиш да ти дадат възможност да го докажеш или да обещаеш, че ще работиш за благо на обществото, нямаше никакво значение. Бившият затворник не получава втори шанс в живота. Никой не му го дава — нито законът, нито обществото, нито жените.

Особено жените. Не се свенят да те любят по най-различни начини, докато не стане дума за криминалното ти минало. Когато разберат за него, изведнъж стават твърде придирчиви. Започват да капризничат. Слагат ти кръста. Как може така?

Ланси се чудеше. Но независимо дали можеше или не, такива бяха правилата. Тъй като не искаше да ги спазва, опита се да се промени. Започна да се облича по-добре, да говори по-изискано, да се държи с жените като джентълмен.

Но до този миг неговата трансформация не бе пожънала кой знае какъв успех. Появиха се няколко обещаващи перспективи, но и те накрая се провалиха като предишните му връзки. Сякаш беше белязан и само жените бяха в състояние да го забележат.

Просто не можеше да ги накара да го харесват и уважават. Като се започнеше със собствената му майка.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Знаем, че се обаждаме в последната минута, но се надяваме да дойдеш на вечеря с нас.

Парис местеше погледа си от Дийн към Гавин. За последните седем години той бе станал висок, строен и хубав.

Косата му бе леко потъмняла и скулите на лицето му силно се бяха очертали, но дори да бе сам, без баща си, тя непременно щеше да го познае.

— Ще употребя изтъркана фраза и може да ти стане неприятно — каза тя, — но наистина не мога да повярвам, че си пораснал толкова много.

Взе ръката му в своите ръце.

— Така се радвам отново да те видя, Гавин!

— И аз се радвам да ви видя, мис Гибсън — смути се той.

— Да ме наричаш мис Гибсън, когато си на девет — да. Ала сега звучи твърде старомодно. Отсега нататък ще ми казваш Парис, нали?

— Добре.

— Ами вечерята? — попита Дийн.

— Вече съм започнала да приготвям нещо.

Той очаквателно вдигна вежди и, хванал я в крачка, не й даде друга възможност, освен да каже:

— Количеството е достатъчно, ако двамата с Гавин искате да вечеряме при мен.

— Промяната ще ни се отрази добре — отвърна Дийн и побутна сина си да влиза. — Та какво ще ядем?

— Не стига, че си изпроси поканата, ами си и придирчив.

— Само да не е черен дроб.

— Спагети със свинско филе и зеленчуци. Не съм купила черен дроб.

— Лигите ми потекоха. С какво да ти помогнем?

— Ами-и-и...

Внезапно тя се почувства като в небрано лозе. Не можеше да си спомни, откога не се беше забавлявала.

— Бихме могли да пийнем по нещо.

— Добра идея.

— Имам бутилка вино... — и тя посочи към задната част на къщата.

— Води ни — усмихна се Дийн.

В кухнята Парис го накара да отвори бутилката шардоне, докато тя сипваше на Гавин кока-кола върху кубчета лед. Дийн се чувстваше като у дома си. В създалата се ситуация тя и Гавин се държаха сковано.

— Музикалната уредба е в дневната — каза му тя. — Като техника е супер. Но не съм сигурна дали ще се намери подходяща музика за теб.

— Ще ми хареса. Понякога слушам предаването ти.

На Парис ѝ стана приятно от думите му. Гавин излезе от кухнята. Когато се отдалечи дотолкова, че да не може да ги чуе, тя каза на Дийн:

— Трябва ли да забележа синината под окото му, или не?

— Недей.

Беше невъзможно да не видиш тъмносиньото петно и подутината под дясното око на Гавин. Струваше ѝ се съвсем естествено да се удиви от болезнения вид на лицето му. Ала Дийн очевидно бе ядосан и разстроен, затова тя смени темата на разговор и го попита как е минала срещата между Гавин и Къртис.

— Къртис каза, че Гавин се придържал към първоначалния вариант на показанията си и не му казал нищо по-различно от онова, което вече ми е известно. Двамата с Джейни се скарали, после той отишъл при приятелите си. Повече не я видял.

— Къртис вярва ли му?

— Не се ангажира с мнение. Но не го арестува и аз го приемам като положителен знак. Освен това, Валентино има глас на възрастен мъж. Мисля, че дори да опита, Гавин не би могъл да го имитира. А къде би могъл да скрие момичето? Няма достъп до такива места. Би трябвало да я убие и... Господи, чуй, какво говоря!

Той хвана главата си с ръце и се вторачи в бутилката с вино.

— Гавин няма нищо общо с изчезването на Джейни. Сигурна съм, Дийн.

— И аз съм сигурен. Но, от друга страна, никога не съм подозирал, че ще извърши останалите неща, нали? Аз съм, меко казано, смутен да разбере, че синът ми е водил двойствен живот.

— Нима не го правят всички на неговата възраст?

— Предполагам, но аз го улеснявах с поведението си. Искях да му е приятно да живее с мен и не затяхах дисциплината. Не че го бях оставил сам на себе си, но мисля, че не бях строг и последователен, какъвто трябваше да бъда. И Гавин се възползва.

Обърна глава към нея и добави:

— При всички ми опит като психолог, как не можах да разбера, че ме лъже?

В този миг момчето извика от съседната стая:

— Род Стюарт добре ли е?

— Страхотно — отвърна му Парис. После се обърна към Дийн:
— Не се стягай толкова. Няма нищо необичайно в това децата да се опитват да послъгват родителите си. Колкото до дисциплината, дефинициите в учебниците невинаги са подходящи в живота.

— Нима е чак толкова трудно да възпитаваш сина си?

Тя тихо се засмя:

— Ако беше лесно, ако едни и същи правила ставаха за всяко дете поотделно, мнозина от тъй наречените специалисти щяха да останат без работа. За какво щяха да говорят в следобедните предавания? Помисли си само какъв хаос, да не говорим за икономическите кризи, които добре възпитаните и послушни деца щяха да създадат.

Спечелила си усмивка от него, тя спря да се шегува:

— Не омаловажавам загрижеността ти, Дийн. Помисли си само, Гавин излезе за малко от релсите, но отново влиза в правия път и това е чудесно.

Той наля вино в двете стъклени чаши, които бе извадил, и ѝ подаде едната.

— Да се надяваме — каза той и чашите им звъннаха.

Когато отпиваше, тя го погледна над ръба на чашата си.

— Нали знаеш, че му идва отвътре?

— Как така?

— Гавин не е единственият манипулатор в семейството.

— О!

— Много хитро от твоя страна да се появиш с него у дома, след като вече отклоних поканата ти за вечеря.

— Получи се, нали?

— Като психолог, как би определил мъжа, който използва детето си, за да получи покана за вечеря от жена?

— Като твърде въодушевен.

— А как синхронизираш свободното си време с другите?

— Имаш предвид Лиз — заекна Дийн.

— Сподели ли с нея плановете си за тази вечер?

— Казах ѝ, че имам нужда да прекарам известно време с Гавин.

— Но не спомена за мен.

— Не.

— По всичко личи, че тя има пълното право на свободните ти вечери.

— Да, имаше.

— Имала е изключителното право, така ли?

— Да.

— Колко време?

— Две години.

Парис бе неприятно изненадана.

— О! Когато живеехме в Хюстън, връзките ти не продължаваха и две седмици.

— Защото жената, която желяех, ми бе отнета.

— Не говорим за това, Дийн.

— Не, по дяволите!

— Говорим за теб и Лиз. Двегодишна връзка предполага...

— Не онова, което си мислиш.

— А какво си мисли Лиз?

— Татко?

Гавин с неудобство ги прекъсна от вратата. Подаваше клетъчния телефон на Дийн.

— Звъни.

— Благодаря.

Той го взе и погледна от кой номер го търсят.

— Гавин, помогни на Парис.

Дийн излезе от кухнята, за да отговори на повикването, като остави Парис да се чуди, дали не е Лиз.

— Кажки какво да направя — предложи Гавин.

— Ще подредиш ли масата?

— Да, разбира се. Мама непрекъснато ме караше да подреждам масата.

Тя му се усмихна.

— Спомням си, че винаги, когато двамата с Джак идвахме на вечеря при Дийн и ти си бил там, подреждането на трапезата бе твое задължение.

— Като стана дума, аз, ъ-ъ-ъ, няхах възможност да ти го кажа. Съжалявам много за него... че умря.

— Благодаря ти, Гавин.

— Харесвах го. Беше готин.

— Да, така е. А сега — продължи делово тя, — къде да ядем? В трапезарията, или да седнем в кухнята?

— Предпочитам кухнята.

— Добре.

Тя му посочи къде стоят салфетките, чиниите и приборите за хранене и той започна да ги подрежда, докато тя задушаваше зеленчуците и филетата.

— Сигурно с нетърпение очакваш началото на учебната година?

— Да. Е, искам да кажа, не чак толкова. Ще ми бъде трудно, като не познавам никого.

— Представям си. Баща ми беше офицер от армията.

Тя напълни тенджерата с вода за спагетите.

— Семейството ни се местеше из цялата страна. Смених три начални училища и две средни. За щастие той се пенсионира, така че не смених гимназията, но още си спомням, колко трудно ми беше винаги да съм новата ученичка в класа.

— Гадничко е.

— Ще се приспособиш за нула време. Помня, когато трябваше да смениш отбора си в средата на сезона.

— Наистина ли си спомняш?

— Много добре. Треньорът ти трябваше да напусне.

— Прехвърлиха го на работа в Охайо, или някъде там.

— Разпръснаха момчетата му в другите отбори. Беше ти криво, но после се оказа, че това е най-доброто нещо, което можеше да ти се

случи. В новия отбор попадна на мястото си и той си остана първенец в района.

— В града — скромно уточни Гавин.

— Трябваше да чуеш баща си. Седмици наред двамата с Джак слушахме едно и също: „Гавин направи това, Гавин направи онова. Да бяхте видели Гавин снощи.“ Проглуши ни ушите. Беше много горд с теб.

— На една от срещите направих грешка и заради мен отборът ни падна.

— Беше тъкмо на тази среща.

— Затова ме заболя толкова много. Татко ви бе поканил да дойдете и да ме гледате. Сигурен съм, че е потънал от срам и е искал да ме убие.

Тя се обърна и го погледна.

— Именно тогава Дийн най-много се гордееше с теб, Гавин.

— Защото се изложих ли?

— Хм. Затова пък при следващия ининг беше невероятен.

— Мисля, че успях да се реванширам.

— Е, да, и публиката, и съотборниците ти се зарадваха. Но когато Джак тупна баща ти по гърба и му каза, че си изкупил вината си, Дийн му отвърна, че си изкупил вината си, като си се върнал в играта. Повече се гордееше от начина, по който реагира на грешката си, отколкото от отличното ти представяне след това.

Тя се обърна отново към печката и изсипа спагетите във врящата вода. Гавин продължаваше недоверчиво да се мръщи. Тя кимна с глава:

— Говоря ти самата истина.

Като каза това, в един миг осъзна всичко. Ето, помисли си тя, Гавин сгреши, но веднага се върна в играта. Не остана на пейката да се вайка и самосъжالياва. Не започна да се яде отвътре заради грешката си.

Предишната нощ Дийн ѝ бе заявил, че няма да позволи вината и съжалението да го изядат жив. Каза, че ще се бори.

Може би трябваше да се поучи от двамата Малой.

Дийн се върна в кухнята и прекъсна неспокойните ѝ мисли.

— Беше Къртис.

Хвърли поглед към Гавин, сякаш не желаше да разисква случая в негово присъствие, но не го помоли да излезе и продължи:

— Случаят се усложнява.

— Какво е станало?

— Пуснал е полицаите по следите на Ланси Фишър.

— Кой?

— Познаваш го под името Марвин Патърсън.

Информира ги накратко за цветистата биография на Марвин.

— Издирва се, за да бъде разпитан. Търсят и Брадли Армстронг, доказан сексуален престъпник, нарушил условията на изпитателния срок и изчезнал от дома си. Наредил на специалисти да се поровят и да разберат, дали Валентино би могъл да пренасочи телефонния разговор. А Рондо...

Той замълча и погледна към Гавин, който бе навел глава.

— Още различва нишката с компютрите. В апартамента на Марвин нямало компютър, но открили множество дискети и CD дискове; изглежда е взел компютъра със себе си. Къртис пази неутралитет по въпроса. Тъй като няма нищо ново, предложих му да провокираме Валентино.

— Какво очакваш да направи?

— Да си покаже рогата.

— Как?

— Чрез теб.

— Чрез мен ли? В ефир?

— Такава е идеята. Ако говориш колко добро момиче е Джейни и я превърнеш в жертва, той може да ти се обади, за да оправдае действията си. Възможно е този път да не бъде толкова внимателен и да говори по-дълго. Тогава ще бъдем в състояние да открием местонахождението или самоличността му. Само трябва централната тема да бъде Джейни — продължи той. — Наблегни на личността ѝ. Повтаряй името ѝ. Накарай го да я възприеме като човек, а да не мисли за нея само като за заложница.

Когато го погледна, в очите ѝ се четеше съмнение.

— Мислиш ли, че тактиката ти ще успее?

— Не съвсем, разбира се. Но ако посветиш предаването си на нея, а не на него, егото му ще се подразни. Валентино иска да стане звезда и всички да говорят за него. Така че ако фокусираш вниманието на слушателите си върху нея, възможно е той да се възпротиви, да излезе от дупката си и да извика: „Хей, погледнете ме, аз съм тук!“

Парис погледна часовника. Дийн изказа мислите ѝ на глас:

— Правилно. Останаха ни малко повече от двацет и четири часа, за да го спрем. Довечера може да е последният ни шанс да го накараме да промени решението си. Ще внимаваш да не го тласнеш към екстремални действия, които могат да свършат трагично. Възможно е да го убедиш да я освободи.

— Задачата никак не е лесна, Дийн. Границата между предизвикателството и убеждението е съвсем тънка.

Той мрачно кимна с глава:

— Вече съжалявам, че го предложих.

— Какво мисли Къртис?

— Одобри идеята. Улови се здраво за нея. Но аз поохладих ентузиазма му, като заявих, че ако чувстваш и най-малка несигурност, няма да те насилвам.

Той застана по-близо до нея.

— Преди да вземеш каквото и да е решение, трябва да си помислиш и за още нещо, което не е по-маловажно. Дори мисля, че е най-важното. Валентино започна всичко това, защото ти е сърдит. Искане да накаже теб и жената, която го е наранила. Ако започнеш да го притискаш по какъвто и да е начин, възможно е да се ядоса още повече и тогава ти ще се превърнеш в негова мишена. Вече те заплаши, макар и косвено.

— Ти какво, опитваш се да ме разубедиш ли?

— Наистина прозвуча така, нали? — попита той с кисела усмивка. — Не се страхувай, че ще ни разочароваш. Рискът е част от нашата професия, но ти не си длъжна да рискуваш. Сама решаваш. Ако кажеш не, няма да го правим. Помисли си. Можеш да ми отговориш, след като се нахраним.

— Няма какво да мисля. Ще направя и ще кажа всичко, което трябва, за да спасим момичето. Но ще имам нужда от съветите ти.

Той взе ръката ѝ в своята и бързо и силно я стисна.

— Ще бъда до теб и ще ти помагам. И без това щях да дойда.

Като видя, че Гавин ги наблюдава с интерес, тя се извърна от Дийн и обяви:

— Спагетите са готови.

* * *

— Ало? Брад, ти ли си? Ако си ти, моля те, кажи нещо.

Той не бе намислил какво да каже, ако тя отговори на домашния телефон, но бе решил да позвъни, макар и само да чуе, че семейството му е все още там. Мислеше, че когато чуе сладкия глас на някого от тях, думите сами ще дойдат на устата му.

Но като усети треперенето в гласа на жена си, Брад Армстронг не можа нищо да измисли. Явната ѝ тревога го сепна. Гърлото му се сви и той не бе в състояние да говори. Стисна слушалката в потната си длан и си помисли да затвори телефона.

— Брад, кажи нещо. Моля те. Знам, че ме чуваш.

Въздишката му премина в хлипане.

— Тони — промълви той.

— Къде си?

Къде беше ли? Пържеше се в ада. Бедната стая нямаше ни най-малка прилика с уютния дом, който тя поддържаше за него и децата. В тази стая не влизаше и слънчев лъч, а вонята бе непоносима. Щорите бяха плътно спуснати и вътре светеше само една слаба крушка. Обстановката бе в пълна хармония с неговото отчаяние.

Но имаше нещо по-лошо. Мислите му, които го хвърляха в самия ад.

— Трябва да се прибереш у дома, Брад, полицията те търси.

— О, господи!

Той се боеше от полицията, но сега стомахът му се сви на топка от страх.

— Сутринта отидох в полицейското управление.

— Какво си направила? — попита той с тон, който я разкъсваше.

— Тони, защо си ходила там?

— Мистър Хатауей трябваше да докладва.

Тя му разказа как бе попаднала при детектива, но той бе обезумял и не чу и половината от онова, което тя му говореше.

— Ходила си в полицията, за да докладваш за собствения си съпруг?

— Искан да ти помогна.

— Да ми помогнеш? Като ме изпратиш в затвора ли? Това ли искаш да сториш на мен и на децата?

— А какво искаш ти? — възрази тя. — Ти разрушаваш семейството ни, Брад, не аз.

— Връщаш си го за снощи, нали? Така е. Още ми се сърдиш.

— Не ти се сърдя.

— А как ще го наречеш тогава?

— Страх.

— Страх ли? — изсумтя той. — Защото исках да те любя. Нима трябва да ти се обаждам предварително, когато искам да правя секс?

— Не е било секс и със сигурност не е било любов, Брад. Било е агресия.

Той потърка челото си с ръка и пръстите му се изпотиха.

— Дори не се опитваш да ме разбереш, Тони. Никога не си ме разбирала.

— Не става дума за мен и моите недостатъци като съпруга и човешко същество. Става въпрос за теб и твоето пристрастяване.

— Добре, добре, все своето си знаеш. Ще се върна в терапевтичната група. Позвъни на полицията и им кажи, че си сгрешила. Обясни им, че сме се скарали и си искала да ми отмъстиш. Ще поговоря с Хатауей. Ако му се извиня, той ще се отнесе снизходително към мен.

— Късно е за извинения и обещания, Брад. Обречеността и убеждението, с които говореше, го разтревожиха още повече.

— Дадох ти повече възможности, отколкото заслужаваш — продължи тя. — Освен това, нещата повече не зависят нито от мен, нито от Хатауей. Всичко е в ръцете на полицията и аз нямам друг избор, освен да им сътруднича.

— По какъв начин?

— Като им предоставя компютъра ти.

— О, господи! О, боже мой! Имаш избор, Тони. Нима не виждаш, че можеш да ме унищожиш? Моля те, любима, моля те, не го прави!

— Ако не им разреша, те ще поискат заповед от прокурора или разрешение за обиск. Наистина не зависи от мен.

— Би могла... Слушай, ще ти обясня как да го изтриеш, така че да не намерят нищо. Моля те, Тони. Не е трудно. Ще кликнеш с

мишката и готово. Не те моля да ограбиш банка или нещо такова. Ще го направиш ли заради мен, любима? Моля те. На колене те умолявам.

Тя замълча за миг и той с надежда затаи дъх. Но тази вечер изненадите нямаха край.

— Миналата седмица те проследих до езерото Травис. Брад.

Кръвта нахлу в главата му и разкаянието му се превърна в гняв.

— Шпионирала си ме. Знаех си го. Пък и ти си признаваш.

— Видях те с едно момиче. Влязохте в твоята кола. Мога само да предполагам, че сте правили секс.

— Дяволски си права, така беше! — изкрещя той. — Защото жена ми се дърпа, щом я докосна. Кой ще ме обвини, че се възползвам, където и когато мога?

— Някога бил ли си с момичето, което изчезна? Дъщерята на съдията. Джейни Кемп?

Стори му се, че пулсът му се ускори и се попита дали и Тони го е усетила — или онзи, който ги подслушваше. Тази мисъл го хвърли в неописуем ужас. Защо го попита за Джейни Кемп?

— Телефонът ни подслушва ли се?

— Какво? Не. Разбира се, че не.

— Докато интимничеше с ченгетата, не уреди ли да ме заловят? Не подслушват ли разговора ни? Няма ли да проследят откъде се обаждам?

— Брад, говориш така, сякаш си луд.

— Грещиш. Изобщо не говоря.

Той прекъсна връзката и изпусна телефонната слушалка, сякаш го беше опарила. Закрачи из тясната задушна стая. Знаеха за него и Джейни. Бяха разбрали за тях и той се страхуваше от това.

Този... този Къртис. Сержант Къртис. С него ли бе разговаряла Тони днес следобед? Нали той отговаряше за разследването по изчезването на Джейни?

От това се бе опасявал. Още щом тази сутрин видя снимката ѝ във вестника, разбра, че бе въпрос на време полицията да стигне до него. Сигурно някой ги е видял и е уведомил полицията.

Сега трябваше много да внимава къде ходи. Ако го видят, веднага ще го арестуват. Но не. Това не можеше да стане. В затвора постъпват ужасно с такива като него. Бе чувал най-различни истории.

Собственият му адвокат му бе разказвал за ужасите, на които подлагат сексуалния престъпник в затвора.

Господи, беше в капан. Трябваше да благодари за това на Джейни Кемп, тази капризна малка кучка. Всички са против него. Джейни. Тази сърдита заядлива жена му. И Хатауей, дете не знае какво да прави с момичетата, ако изобщо някоя му обърне внимание, което бе твърде съмнително. Полицаят сигурно му завиждаше за успеха му с жените. Само от злоба ще му сложи белезниците и ще го закара право в затвора.

Но яростта на Брад не продължи дълго. Страховете му се върнаха и го обзеха целия. Облян в пот, той безцелно крачеше из стаята и хапеше устни. Тази история с Джейни можеше да го вкара в истинска беля.

Трябвало е да я отбягва. Чак сега го разбра. Беше слушал за нея още преди за първи път тя да се приближи към него. Беше прочел съобщенията по неин адрес в уебстраницата, знаеше, че и тя търси сексуални приключения като него. Знаеше също, че е разглезена, богата пикла, която захвърля бившите си любовници като носни кърпички и им се присмива на страниците в Интернет.

Но в същото време се ласкаеше, че едно от най-желаните момичета в сексклуба му бе налетяло. Какво очакваха от него, да я отблъсне ли? Кой мъж би постъпил така? Макар да знаеше, че ще го захвърли, не можа да устои на съблазънта. Струваше си да рискува, но да бъде с нея.

За да задоволява фантазиите си, трябваше да поема рискове. Осъзнаваше, че всеки път, когато вземе в колата си колежанка, или се задява с пациентка, или пък се изпразни в магазин за видеокасети, той си търсеше белята, но опасността да бъде заловен даваше неповторим привкус на преживяването.

Живееше в непрекъснат риск и предизвикваше съдбата си. Може да звучи парадоксално, но желанието му се подхранваше от удовлетворението. Колкото по-надалеч го отвеждаше приключението, толкова по-надълбоко искаше да дълбае. Новото траеше твърде кратко. Винаги имаше още върхове за покоряване, още нещо неизпитано.

Ала докато се гърчеше в агонията на собствения си ад, той осъзна, че трябва да продължи тази своя фантазия с още една последна крачка.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Бум!

Парис, която тъкмо излизаше в тъмния коридор от малката кухничка за служителите, разплиска горещия чай по ръката си.

— По дяволите, Стен! Не е никак смешно.

— Извинявай. Божичко! Не исках да те плаша.

Той се втурна към кухненския бокс и откъсна няколко хартиени кърпи от рулото.

— Да го намажа ли с масло? Или с мехлем? Да те заведе ли в здравния пункт?

Тя изтръска ръката си.

— Благодаря, няма нужда.

— Не виждам очите ти, но имам усещането, че гледат кръвнишки.

— Постъпката ти беше глупава.

— Защо си толкова нервна?

— А ти защо си толкова инфантилен?

— Извиних ти се. Просто тази вечер кипя от енергия.

— Каква е причината?

— Чичо Уилкинс лети обратно за Атланта. Когато ни разделят няколко щата, винаги имам повод за веселба.

— Поздравления. Но да знаеш, че не обичам да ме плашат. Не ми е забавно.

Тя се отправи към студиото и Стен я последва. Когато излязоха на светлото, Парис забеляза синината на лицето му.

— О, Стен! Какво се е случило?

Той внимателно докосна насиненото място до устата си.

— Чичо ме цапардоса.

— Шегуваш се, нали?

— Не.

— Ударил те е? — възкликна тя и слисано се заслуша в разказа му за срещата им във фойето на хотел „Дрискил“.

Той свърши и с безразличие вдигна рамене.

— Онова, което му казах, здравата го кисна. Не ми е за първи път. Голяма работа!

Парис не се съгласи с него, но отношенията на Стен с чичо му не ѝ влизаха в работата.

— Днес всички мъже около мен ходят със синини — измърмори тя, като си спомни за Гавин.

Седна на стола си и погледна монитора, за да се убеди, че все още ѝ оставаха повече от пет минути музика, преди да се включи в ефир.

Стен се настани на другия стол без покана.

— Разстроена ли си от историята с този Валентино?

— Ти нямаше ли да се разстроиш?

— Чичо Уилкинс ме попита дали не съм тайнственият Валентино.

Докато разбъркваше подсладителя в чашата си, тя хвърли поглед към него.

— Не си ти, нали?

— Не съм — отвърна той. — Макар че съм сексуално онеправдан. Поне според Чичо Уилкинс.

— Че защо ще си го мисли?

— Генетична обремененост. Мама бе мръсница. Татко беше развратник. Чичо ми плаща на курви и мисли, че никой не знае. Предполагам мисли, че крушата не пада по-далеч от корена си. Но освен за сексуален маниак, той ме смята и за невероятен шибаняк.

— Той ли ти го каза?

— Така излезе от думите му.

— Ти си възрастен човек, Стен. Не бива да разрешаваш да ти говори по този начин и в никакъв случай не бива да се оставяш да те удря.

Стен я погледна, сякаш се бе побъркала.

— Как предлагаш да го спра?

Знаеше как да я накара да поиска да го удуши и в следващия миг да започне да го утешава. Когато баща му се самоуби, разнесоха се доста пикантни клюки по негов адрес. Ако е имало основание за приказките, на семейство Креншоу наистина им хлопаше дъската по много линии. Нищо чудно, че Стен имаше психологически проблеми.

Когато последната песен свърши, тя му направи знак да мълчи и включи микрофона си.

— Слушахте Нийл Даймънд. Преди него Джус Нютън изпълни „Най-сладкото нещо“. Трой, надявам се, че слушаш. Песента беше поздрав за теб от Синди. Ще изпълнявам желанията ви до два часа. Ако пък нещо ви хрумне, можете да го споделите с мен и слушателите. Очаквам вашите обаждания.

Веднага включи двеминутните реклами.

— Мислиш ли, че ще ти се обади тази вечер? — попита Стен, когато тя изключи микрофона.

— Предполагам, че се интересувах за Валентино. Не знам. Няма да се изненадам, ако позвъни.

— Имаш ли представа кой може да е?

— Полицията работи върху няколко версии, но няма голям напредък. Сержант Къртис се надява Валентино да се обади тази вечер и да каже нещо, което да даде нов тласък на разследването.

Тя погледна мигащите лампички върху контролното табло.

— Знам, че едно ново обаждане би било ценно за хода му, но цялата настръхвам, като си помисля, че мога да разговарям с него.

— Сега наистина съжалявам, че те стреснах в коридора. Искях да те подразня.

— Ще го преживея.

— Повикай ме, ако ти потрябвам.

Той се отправи към вратата.

— О, Стен, скоро ще пристигне доктор Малой. Моля ти се, хвърлай по едно око на входната врата и му отвори да влезе.

Стен направи физиономия и се върна на стола.

— Какво има между теб и расовия доктор?

Парис му шътна да мълчи и се залови да отговаря на едно от обажданията.

— Парис е на телефона.

Мъжки глас пожела песен на Гарт Брукс от саундтрака на „Плаващи надежди“. Поздрав за Джейни.

— Джейни е щастливка.

— Ти ни събра.

— Аз ли?

— Предложиха на Джейни работа в Одеса. Не бяхме споделили чувствата си. Ти я посъветва да не тръгва за Одеса, преди да ми разкрие чувствата си. Тя те послуша и ми каза, аз ѝ отговорих, че чувствам същото към нея. Тя остана да работи тук и догодина ще се женим.

— Радвам се, че нещата са се наредили толкова добре.

— Да, и аз. Благодаря, Парис.

Тя нагласи в компютъра „Ще те накарам да почувстваш любовта ми“ и включи следващия слушател. Той пожела честит рожден ден на Алма.

— На деветдесет ли? Господи! Коя е любимата ѝ песен?

Беше мелодия на Коул Портър, но само след няколко секунди Парис я обозначи в компютъризираната фонотека и я програмира след баладата на Брукс.

— Още ли си тук? — изненада се тя, че Стен не си е тръгнал.

— Да. Не отговори на въпроса ми. Само не ми казвай, че двамата с Малой сте стари приятели от Хюстън.

— Точно такива сме.

— Как се запознахте?

— Чрез Джак. Бяха приятели от колежа.

— Но вие двамата сте станали повече от приятели.

Тя рязко извърна глава към него.

— Само предположих, но виждам, че съм бил прав.

— Изчезвай, Стен.

— Приемам, че това е болната ти тема.

Тя се вбеси, но знаеше, че няма да я остави на мира, докато не го осведоми и попита:

— Какво те интересува?

— Дали Малой наистина ви е бил толкова голям приятел на теб и Джак и защо до миналата вечер не бях чувал за него.

— Пътищата ни се разделиха, когато преместих Джак тук.

— А защо го премести?

— Защото Медоувю бе най-доброто място за него. Тук можеха да положат специални грижи и да облекчат положението му. Джак не бе в състояние да поддържа приятелства. Аз бях твърде заета да контролирам обслужването му и да се утвърдя на тази работа. Дийн живееше своя живот в Хюстън и освен с всичко друго, беше зает да

възпитава сина си. Понякога се случват и такива неща, Стен. Обстоятелствата оказват влияние на приятелствата. Ти не си ли изгубил връзка с някои от твоите приятели в Атланта?

Той не се отклони от темата, а продължи:

— Джак ли беше причината да зарежеш телевизионните новини в Хюстън и да дойдеш в тази дупка?

— Правех планове за друга кариера още преди катастрофата. Доволен ли си? Това е цялата история.

— Не съм сигурен — отвърна той и я изгледа с присвити очи. — Звучи логично, дори достоверно, но е твърде добре нагласено. Според мен премълчаваш нюансите.

— Нюансите ли?

— Онези дреболии, които са нужни, за да стане историята наистина добра.

— Заета съм, Стен.

— Освен това, казаното от теб не обяснява искрите, които снощи прелитаха между двама ви. За малко да опърлят миглите ми. Хайде, Парис, давай — притисна я той. — Няма да се шокирам. Ти надникна в най-грозните тайни на моето семейство, а нищо не може да бъде по-скандално от това. Та какво стана между вас тримата?

— Вече ти казах. Ако не ми вярваш, проблемът си е твой. Щом искаш нюанси, измисли си ги. Не ме интересува. А междувременно, не можеш ли да се занимаваш с нещо по-полезно?

Тя съсредоточи вниманието си върху контролното табло, телефонните линии, монитора с музиката и този със студийната информация, на който се появи последната прогноза за времето, подадена от местния метеоролог.

Стен примирено въздъхна и отново тръгна към вратата. Парис му извика през рамо:

— Внимавай да не счупиш нещо.

Но още щом той излезе, настроението ѝ се промени. Изхвърли чая си, който бе изстинал и нагарчаше, в кошчето за боклук. Искаше и се да удуши Стен, задето извика тревожните спомени в душата ѝ.

Нямаше време да им се отдаде. Трябваше да работи. Включи микрофона си и каза:

— Още веднъж, честит рожден ден на Алма. Желаната от нея музика ни върна с няколко поколения назад, но всяка песен за любовта

остава в класиката при нас, на къси вълни 101.3 мегахерца. Слушате Парис Гибсън, която ще бъде с вас до два часа сутринта. Надявам се, че ще бъдем заедно. Радвам се на вашата компания. Щастлива съм, че мога да изпълня музикалните ви желания. Обадете ми се.

Двамата с Дийн се бяха договорили да не се обръща към Валентино и да не споменава името на Джейни, докато той не пристигне.

Вечерята бе минала добре. По мълчалива уговорка никой не споменаваше случая, в който и тримата бяха въввлечени. Разговаряха за кино, музика и спорт. Смяха се на общите си спомени.

Когато си тръгнаха, Гавин вежливо ѝ благодари за вечерята:

— Татко готви ужасно.

— И аз не съм цвете.

— Все пак си по-добра от него.

Разбра, че Дийн е доволен по хубавото му отношение към Гавин и по приятната атмосфера, която царуваше около трапезата. Самата тя беше в добро разположение на духа, макар да бе изпила не повече от една чаша шардоне — преди работа си позволяваше само толкова. Единствено мисълта, че тази вечер ги бе откъснала от Лиз Дъглас, помрачаваше хубавото ѝ настроение.

По време на рекламните отговори на телефонните позвънявания. Със страх освобождаваше мигащите бутони и това я караше да изпитва гняв към Валентино. Той я бе накарал да се страхува от работата си, която бе нейното спасение. Тя я държеше стъпила здраво на земята през седемте години, през които се грижеше за Джак. Имаше сили да издържи безконечните дни в болницата, защото знаеше, че през нощта радиото ще я приюти.

Обади се млада жена на име Джоан, която звучеше тъй празнично, че Парис реши да я включи в ефир.

— Казваш, че харесваш Сийл?

— Веднаж го видях в един ресторант в Ел Ей. Беше супер. Ще пуснеш ли „Целувка от една роза“?

Парис механично нагласи желаната песен след трите, които вече чакаха реда си.

Защо Дийн закъснява? — питаше се тя. Той много се притесняваше за връзката на Гавин с Джейни Кемп, макар външно да не му личеше. Всеки обичащ сина си баща щеше да се притеснява, ала

Дийн се обвиняваше за поведението на Гавин и гледаше на него като на собствен провал.

Същото беше и когато преговорите между Албърт Дори и хюстънската полиция се превърнаха в трагедия — тогава пак обвини себе си.

Ето. Отново тези спомени. Колкото и да се опитваше да ги избегне, тя все се връщаше към тях. Към онази нощ.

* * *

Дийн се появи осемнайсет часа, след като мистър Дори превърна трите си деца в сирачета, като най-напред уби жена си, а после и себе си.

Пристигна неочаквано и започна да се извинява:

— Съжалявам, Парис. Вероятно не биваше аз първи да му се обадя — изрече той, още щом тя отвори вратата.

Изглеждаше така, сякаш през последните осемнайсет часа бе стоял на крак, без да поспи поне малко. Очите му бяха потънали в черните кръгове на орбитите си. Лицето му бе потъмняло от наболата брада.

И Парис почти не бе почивала. Беше прекарала по-голямата част от деня в нюзрума на телевизията, където подготвяше обобщен материал за инцидента за вечерната новинарска емисия.

Случката бе необичайна, имаше трагичен край. Не че подобни инциденти бяха рядкост. Дори в Хюстън бе станало нещо такова преди. Но никога пред нейните очи. През живота си не бе присъствала на подобен инцидент. Тя бе на сцената и участваше в него, а това бе твърде различно от историите, които четеше във вестниците или разсеяно гледаше по телевизията, докато се занимаваше със своите си неща.

Дори преситеният на подобни гледки оператор бе съсипан. Когато новинарският фургон последва линейката с двете мъртви тела към районната морга, той вече не бе шеговитият веселяк, когото познаваше, а един потиснат човек с оклюмала глава.

Ала никой от присъстващите не го прие тъй присърце, както Дийн. На лицето му бе застинало отчаяние, когато Парис го покани да

влезе.

— С какво да те почерпя? Едно питие?

— Благодаря.

Той се строполи на дивана, а тя наля по чаша бърбън за всеки. Подаде му уискито и седна до него.

— Задържам ли те? — унило попита той.

— Не.

Тя посочи бялата хавлия, с която бе облечена. Лицето ѝ бе мокро и чисто; след като дълго се бе киснала във ваната, беше разпуснала косата си да се суши. Той не я бе виждал в такъв вид, но тя нехаеше. Нещата, които преди двайсет и четири часа изглеждаха важни за нея, бяха вече минало.

— Не знам защо дойдох — каза той. — Не исках да бъда навън сред хората, не ми се щеше и да остана сам.

— И с мен е така.

Беше помолила Джак тази вечер да я остави да си почине. Той гореше от желание да я поразсее и да я откъсне от трагичната случка. Но тя не бе готова за това. Имаше нужда от време, за да размисли. Още повече, че беше останала без сили. Да отиде на кино или на вечеря бе за нея като да излети за луната. Дори най-обикновен разговор с Джак изискваше сили, които ѝ липсваха.

Изглежда Дийн не бе дошъл, за да поговорят. След първите реплики той мълчаливо се загледа пред себе си, като от време на време отпиваше от уискито с лед. Не нарушаваше тишината с безсмислени фрази. Всеки от тях осъзнаваше колко зле се чувства другият от трагичния изход на преговорите. Тя си помисли, че и той изпитва нужда просто да поседи до някого, който е съпричастен към трагедията от последните осемнайсет часа.

Отне му половин час, за да изпие бърбъна си. Остави празната чаша върху масичката, загледа се в нея няколко секунди и каза:

— Трябва да вървя.

Но тя не можеше да го остави да си тръгне, преди да го успокои.

— Направи всичко, което бе по силите ти, Дийн.

— Всички ми го казват.

— Защото е истина. Постъпи по най-добрия начин.

— Но нещата не свършиха добре, нали? Умряха двама души.

— Но трима останаха невредими. Ако не беше ти, той сигурно щеше да убие и децата.

Той кимна, но си личеше, че не е убеден в думите ѝ. Тя стана едновременно с него и го последва до вратата, където той се обърна с лице към нея.

— Благодаря за напитката.

— Няма защо.

Изминаха секунди, преди той да каже:

— В шест гледах репортажа ти по новините.

— Наистина ли?

— Беше добър.

— Ами! Най-обикновен.

— Не, наистина беше добър.

— Благодаря.

— Няма защо.

Той я спря с поглед, а очите му излъчваха същото очакване, което, тя знаеше, издаваха и нейните. Чувствата, които не можеше да потъпче, макар да ги беше крила месеци наред, се отприщиха. Когато Дийн я прегърна, тя бе полуотворила устни, готова за целувката му.

После, когато премисли случилото си и бе до болка искрена със себе си, тя осъзна, че искаше той да я целуне и че ако не го бе направил, тя щеше да го стори.

Ако не го докоснеше, щеше да умре. Толкова голяма беше нуждата ѝ от него.

Дийн сигурно чувстваше същото. Устните му се притиснаха до нейните уверено и жадно. Преструвките и вежливите маниери отидоха по дяволите. Задръжките паднаха. Напрежението, трупано с месеци, се освободи.

Той прокара пръсти през косата ѝ. Развърза колана на хавлията ѝ и когато мушна ръцете си под нея, тя не се отдръпна, а се повдигна на пръсти, за да почувства тялото му. Паснаха си идеално. Удоволствието от този факт ги накара временно да спрат да се целуват и да останат плътно притиснати един към друг.

Съзнанието ѝ бе претоварено от усещания. Металната катарاما на колана му се опираше в корема ѝ, платът на панталоните му приятно дразнеше голите ѝ бедра. Фината материя на ризата му докосваше гърдите ѝ. Тялото му топлеше кожата ѝ.

После устните му отново потърсиха нейните. Докато се целуваха, той премести ръката си върху гърдата ѝ. Подразни с палец набъбналото зърно и наведе глава, за да го поеме в устата си, после енергично го засмука. Тя притисна главата му към себе си, като шептеше името му.

Когато я положи на пода, тя разкопча ризата и я смъкна от раменете му, но в този миг той започна отново да я целува. Тя усети как той разкопчава колана си между бедрата ѝ.

Пенисът му спря в окосмената част на венериния ѝ хълм и след кратко проучване влезе в нея. Изпълни я цялата. Той я притисна с тежестта си и тя с радост го прие, стискайки бедрата му със своите изящни крака. Невероятна слабост ги изпълваше. От устните ѝ се отронваха звуци — нещо средно между смях и хлипане.

Той изтри с целувка сълзите в крайчеца на очите ѝ, взе главата ѝ в силните си ръце и подпря чело в нейното, като леко се движеше нагоре и надолу, докато си разменяха милувки.

— Господ да ми е на помощ, Парис — каза с дрезгав глас той, — толкова обичам да съм в теб!

Тя плъзна ръце под дрехите му и притисна бедрата му с длани, като го накара да влезе още по-дълбоко. Въздухът изсвистя между зъбите му и той започна да се движи. Удоволствието им се засилваше с всеки тласък. Засилваха се и чувствата им. Нежно подпрял брадичката ѝ с ръка, той повдигна лицето ѝ и пак я целуна.

Когато тя свършваше, той продължи да я целува, така че тихите ѝ стонове се сливаха с дъха му. Само след секунди и той я последва. Но и след това двамата останаха с тела, впити едно в друго.

Разделиха се бавно и с нежелание. Екстазът им спадна и дойде ред на моралната преценка на стореното. Тя се опита да отхвърли мислите си. Искаше да възроптае срещу тях. Но те нахлуваха неумолимо в съзнанието ѝ.

— О, господи! — простена тя и се обърна настрана с гръб към него.

— Знам.

Той постави ръка на кръста ѝ и я придърпа към гърдите си. Нежно я целуваше по врата и отмахваше кичурите коси от мокрото ѝ лице.

Но когато телефонът иззвъня, ръката му замръзна по средата на милувката.

Бе включила телефонния секретар, за да следи обажданията. От микрофончето се разнесе гласът на Джак и в стаята станаха трима.

— Здравсти, бeбчo. Звъня ти само да те чуя и да разбера как си. Ако спиш, не ми се обаждай. Но ако станеш и искаш да си поговориш с някого, знаеш, че винаги съм готов да те слушам. Безпокоя се за теб. И за Дийн. Цяла вечер му звъних, но не отговаря на нито един от телефоните си. Знаеш, какъв е. Сигурно си мисли, че той е виновен за изхода от преговорите. Убеден съм, че сега е при приятел, така че ще се опитам да се свържа с него. Обичам те. Почини си добре. Дочуване.

Дълго време не се помръднаха. После Парис се отдръпна от Дийн и изпълзя до масичката, притисна челото си в дървото толкова силно, че можеше да се нарани.

— Парис...

— Върви си, Дийн.

— И аз се чувствам зле, колкото и ти.

Тя го погледна през рамото си. То беше голо; бе повлякла хавлията зад себе си като булчински шарф. Трескаво дръпна единия ръкав и покри гърдата си.

— Не е възможно да се чувстваш толкова зле. Моля те, върви си.

— Чувствам се зле заради Джак, така е. Но проклет да съм, ако съжалявам за това, че се любихме. Трябваше да се случи, Парис, Знаех го в мига, в който се срещнахме, знаеше го и ти.

— Не, не го знаех.

— Лъжеш — тихо каза той.

Тя горчиво се изсмя.

— Незначително провинение в сравнение с това да чукам кума на годеника си.

— Знаеш, че не беше така. Ще ни бъде много по-лесно, ако приемем истината открито.

Беше прав. Въпреки срама, който чувстваше, сърцето ѝ се късаше при мисълта, че това никога повече няма да се случи. Вероятно щеше да си прости едно просто прегрешение, един хормонален повик, или неприличен акт. Но станалото бе твърде значимо, за да се забрави и прости.

— Върви си, Дийн — изхълца тя. — Моля те. Върви си.

Облегна глава на масичката и затвори очи, докато се вслушваше в шума от дрехите му, в тракането на катарамата на колана му и заглушените му от килима стъпки, когато Дийн се отправи към вратата, сълзи на яд се търкаляха по страните ѝ. Стоически понесе виновната тишина, докато не чу вратата да се отваря и после тихо да се затваря след него.

* * *

— Парис?

Тя се сепна и погледна назад към вратата на студиото. Там стоеше Дийн, сякаш материализирал се от спомените ѝ.

Толкова се беше унесла в мислите си, че трябваше за минат няколко секунди, за да осъзнае, че нещата стават тук и сега, а и не са продължение на съня ѝ. С мъка преглътна и му махна с ръка:

— Всичко е наред. Микрофонът не е включен.

— Креншоу каза, че мога да вляза, ако не вдигам шум.

Той се настани на стола до нея и в миг на безумие тя почувства, че иска да му се нахвърли и да продължи от там, където свършиха спомените ѝ. Онази нощ металната му катарама бе оставила следи върху кожата ѝ. Избледняха след няколко дни. Ала следите в душата ѝ никога не изчезнаха. Целувката им предишната нощ показва, че те още я парят.

— Нещо от Валентино?

Тя му отговори с отрицателно поклащане на глава — така разпъди и упоритите чувствени спомени.

— Закара ли Гавин?

— С наставления да не напуска къщата. И мисля, че тази вечер ще ме послуша. Днешният разпит в полицията го разтърси. Тази вечер той наистина беше най-доброто дете на света. Разбира се, искаше да ти направи впечатление.

— Е, значи е успял, защото наистина съм впечатлена. Страхотен е, Дийн.

— Да — кимна замислено той.

Тя го загледа за миг и забеляза мрачната бръчка между веждите му.

— Но?

Той фокусира погледа си върху нея.

— Но ме лъже.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сержант Робърт Къртис работеше извънредно. Беше се уединил в своя кът, ограден със стъклени стени от останалото помещение, в което още един детектив се потеше над случай за обир в среднощния час.

Радиото върху бюрото му бе настроено на къси вълни 101.3 мегагерца. Слушаше предаването на Парис Гибсън, докато четеше информацията, отнасяща се до телевизионната ѝ кариера и преместването ѝ от Хюстън. Неговите приятели от хюстънското управление му бяха изпратили подробни сведения за всичко, публикувано за Парис, Джак Донър и Дийн Малой. Материалите бяха много интересни.

Резултатите от обиска в апартамента на Ланси Рей Фишър, наричан още Марвин Патърсън бяха също изненадващи; полицаите откриха кутия със записи на всички радиопредавания на Парис Гибсън.

Защо, питаше се детективът, бившият затворник, сега чистач, ще проявява такъв горещ интерес към Парис, та чак да събира записи на предавания, които всяка вечер можеше да слуша на живо?

Майката на Ланси също не даде отговор на въпроса му.

След като прослуша огромно количество касети и купища записи, един от разследващите полицаи бе открил местонахождението ѝ. В момента тя обитаваше къща-фургон в Сан Маркос, градче южно от Остин.

След половинчасово шофиране, Къртис пристигна в дома ѝ. Можеше да изпрати друг детектив да разговаря с нея, но държеше да чуе от източника, защо синът на мисис Фишър, Ланси, подвизаваш, се под името Марвин Патърсън, е завладян от личността на Парис Гибсън.

Вътре жилището ѝ бе още по-неприятно, а тя беше мръсна и негостоприемна като дома си. Когато Къртис ѝ показа полицейската си

карта, тя стана подозрителна, после войнствена и накрая започна да го ругае.

— Я си измитай полицейския задник от тук! Нямам какво да кажа на проклетите ченгета.

— Ланси идвал ли е наскоро да ви види?

— Не.

Къртис беше сигурен, че тя лъже, ала имаше усещането, че между майка и син не съществува особена привързаност и че тя би се възползвала от възможността да изрази недоволството си от него. Вместо да оспори верността на твърдението ѝ, той замълча и започна да обира котешките косми от панталоните си, докато тя дърпаше от цигарата; най-после реши да се освободи от товара си.

— Откакто се е родил, Ланси винаги е бил трън в очите ми — започна тя. — Колкото по-рядко се навърта насам, толкова по-добре се чувствам. Той си гледа своя живот, аз си гледам моя. Още повече, че е станал много надут.

— Надут ли?

— Дрехите му и другите неща. Кара нова кола. Мисли си, че е повече от майка си.

Коего не ми говори кой знае колко, каза си Къртис.

— Какъв модел е колата му?

— Не ги различавам — изсумтя тя.

— Знаете ли, че работи в едно радио?

— Каза ми, че метял. Заел мястото, след като бил уволнен от предишната си работа за кражба. Работата му беше добра, ама той я изгуби. Глупак е и непрокопсаник.

— Знаехте ли, че използва чуждо име?

— Това момче няма с нищо да ме учуди. Не и след като смъркаше разни боклуци.

Тя се облегна назад и тихо прошепна:

— Нали заради наркотиците се снимаше в мръсни филми? Да има пари да си ги купува.

— В мръсни филми ли?

— Ами тъй каза съседката ми. Живее във фургона до моя. Преди време идва задъхана и ми казва, че моят Ланси си развявал мръсотииите в някакъв гаден филм, дето тя взела да гледа на видео. Заявих ѝ, че е мръсна лъжкиня, ама тя ми каза: „Ела и го виж сама!“

Тя изправи гръб и зае позата на праведница пред умиращ, който не се е изповядал и не е получил прошка за греховете си.

— Така си беше. Развяваше се гол-голеничък и ги вършеше такива, дето през живота си не съм виждала. Щях да умра.

Къртис се престори, че съчувства на майката, задето синът ѝ се е отклонил от правия път.

— Още ли работи във... филмовата индустрия?

— Ами! И наркотици не взема вече. Поне тъй казва. Е, минаха години. Тогава беше още момче.

Тя запали друга цигара. Къртис си помисли, че като излезе от тук, ще вони така, сякаш е изпушил три пакета.

— Какво име използваше, когато се снимаше във филми?

— Не помня.

— Как се казваха филмите, в които участваше?

— Нито си спомням, нито искам да знам. Питай съседката. Ама може ли стара жена като нея да гледа такива мръсотии? Срамота!

— Ланси много ли приятелки има?

— Не ме слушаш хубаво, нали? Не ми казва нищичко. Откъде да знам приятелките му?

— Да е споменавал за Парис Гибсън?

— Кой? Момче ли е, или момиче?

Реакцията ѝ бе твърде спонтанна, за да се преструва.

— Няма значение.

Той стана.

— Вижте, мисис Фишър, престъпление е да помагате или укривате сина си.

— Нито съм помагала, нито съм укривала някого. Само казах, че Ланси не е идвал.

— В такъв случай се надявам, че няма да възразите да поогледам наоколо.

— Имаш ли заповед?

— Не.

Тя издуха дима от цигарата си в лицето му.

— По дяволите! Давай, оглеждай!

Фургонът беше тесен, така че като не смятаме времето, през което Къртис разпъждаше котките и прескачаше изпражненията им, огледът продължи съвсем кратко. Той веднага разбра, че някой бе спал

в страничната стаичка. Тясното легло не беше оправено, а на пода бяха захвърлени чифт мъжки чорапи. Когато коленичи, за да ги вдигне, забеляза цепнатината под леглото. Само с едно докосване на джобното си ножче, той отвори тайника.

Къртис остави всичко така, както го бе намерил и се върна при мисис Фишър в така наречената дневна. Попита я, чии са чорапите.

— Ланси трябва да ги е оставил последния път. Беше отдавна. Винаги оставя разхвърляно.

Още една лъжа, но нямаше да си губи времето да я разнищва. Тя щеше да продължи да лъже.

— Ланси има ли компютър?

— Той мисли, че не знам, ама аз знам.

— А касетофон?

— Това не знам, ама, ако питаш мен, всичките модерни измишльотини са хвърлени на вятъра пари.

— Ще ви оставя телефона си, мисис Фишър. Ако Ланси се появи, ще ми се обадите ли?

— Какво е направил пак?

— Избяга от разпит.

— За кво? Не ще е нещо добро.

— Само искам да поговоря с него. Ако имате вест от него, ще му направите услуга, ако ме уведомите.

Тя взе визитката му и я остави върху разхвърляната масичка за телевизора до подвижния ѝ стол. Не разбра добре, какво измърмори иззад цигарата между зъбите си, но не му прозвуча като обещание да изпълни, каквото я бе помолил.

Нямаше търпение да излезе на чист въздух, далеч от вероятността да хвъркне и да отиде по дяволите, ако кислородната ѝ бутилка избухне, но на вратата се спря и ѝ зададе още един въпрос:

— Споменахте, че Ланси е бил уволнен от предишната си работа за кражба?

— Тъй казах.

— Къде работеше тогава?

— В телефонната компания.

Щом влезе в колата си, Къртис се свърза с полицейското управление в Сан Марко, обясни им ситуацията и ги помоли да наблюдават фургона на мисис Фишър. После нареди на друг детектив

да проучи служебното досие на Ланси Рей Фишър в телефонната компания.

Автомобилите по Шосе номер 35, отвеждащо на север от Сан Марко, пълзяха едва-едва поради ремонт на пътя и когато пристигна в управлението, информацията, която очакваше, бе дошла. Служебното досие на Фишър в компанията „Бел“ се водеше на истинското му име. Бил отличен служител до момента, в който го заловили да краде техниката.

— Висока технология по онова време — докладва детективът. — Сега е малко остаряла, защото технологиите се развиват много бързо.

— Но може да се ползва, нали?

— Според специалистите, да.

Въоръжен с информацията, Къртис добави името на Ланси Рей Фишър в списъка на заподозрените и се съсредоточи върху материалите, които бе получил по факса от Хюстън.

Те включваха копия на вестникарски статии, препечатки на телевизионни новини и извадки от Интернет. Всички разказваха за трагедията и попълваха празните места в разказа на Малой.

Сега вече Къртис разбра защо Парис носи слънчеви очила. Очите ѝ пострадали в същата катастрофа, която осъдила Джак на неподвижно съществуване; единствено сърцето му биело, а мозъкът му изпълнявал минимални функции.

Парис пътувала на мястото до шофьора със закопчан колан. Когато колата с голяма скорост се блъснала в парапета на моста, въздушните възглавници се задействали. Но нямало как да я защитят от раздробеното предно стъкло, което би трябвало да е устойчиво на удар, но не било, особено след като деветдесеткилограмовият водач на автомобила излетял през него. Джак Донър карал без предпазен колан. Въздушната възглавница изскочила със закъснение, но напразно. Получил сериозни наранявания на главата. Травмата била тежка и непоправима. Останал физически безпомощен до края на живота си.

Мозъчната му дейност била сведена дотам, че можел само да вижда, да усеща и да чува. Реакциите му били като на новородено бебе, но все пак съществували, затова не можели да регистрират „мозъчна смърт“. Никой не искал да поеме такава отговорност.

Съобщаваше се, че приятелят му, доктор Дийн Малой от полицейското управление в Хюстън, бил пръв на

местопроизшествието. Пътувал в собствената си кола след мистър Донър; видял катастрофата и се обадил на 911 от клетъчния си телефон. Всички твърдяха, че бил грижлив и самопожертвувателен приятел, прекарал дни наред в болничния коридор пред стаята на мис Гибсън и пред вратата на интензивното отделение, където лежал мистър Донър.

В последния материал, посветен на трагичната съдба на Джек Донър се казваше, че Парис Гибсън се възстановила след леките си наранявания, напуснала телевизията и се канела да премести Донър в частна клиника.

Бяха цитирани благодарностите ѝ към всички приятели, сътрудници и привърженици, изпратили цветя и картички с пожелания за бързо оздравяване на нея и годеника ѝ. Работата и прекрасните хюстънци щели да ѝ липсват, но животът ѝ се бил неочаквано променил и тя трябвало да поеме по друг път.

В последния материал не се споменава за Дийн Малой и този пропуск привлече вниманието на Къртис. Когато човек изчезне от сцената на едно голямо и дълго приятелство, трябва да има добре обоснована причина за това.

В случая вече нямаше тайни за Къртис. Бе разбрал как Малой гледа на Парис Гибсън и тя на него. Между двамата съществуваше страст. Ала старанието им да не се гледат в очите разкриваше желание, което далеч надхвърляше границите на чисто физическото привличане. Тъкмо стремежът им да се отбягват ги издаваше. Ако този факт бе очевиден за Къртис, който ги познаваше едва от два дни, то за Джек Донър ситуацията е била ясна като бял ден.

Заклучение: в любовта трима са твърде много.

* * *

Докато слушаше предаването на Парис, гневът му растеше.

Тя не споменаваше за него, за Валентино.

Не спираше да говори за Джейни Кемп. Разказваше колко силно родителите ѝ желаели тя да се върне при тях здрава и невредима. Говореше за приятелите ѝ, които се тревожели за живота ѝ. Изтъкваше добродетелите ѝ.

Какъв фарс! Та нали Джейни му бе казала, колко ненавижда родителите си; тя твърдеше, че чувствата били взаимни. Приятели ли? Тя правеше завоевания, не приятелства. Що се отнася до добродетелите ѝ, те просто липсваха.

Чуйте я само как говори тази Парис Гибсън — сякаш Джейни Кемп е светица! Красива, очарователна, дружелюбна, вежлива, идеалното американско момиче.

— Да я видиш на какво прилича сега, Парис — тихо се изкиска той.

Джейни го отвращаваше толкова много, че през деня бе останал съвсем за кратко при нея. Вече не бе нито красива, нито привлекателна. Пухкавата ѝ лъскава коса напомняше на парцаливо въже, навито около главата ѝ. Цветът на лицето ѝ бе жълт. Очите ѝ, които преди гледаха лъстиво или с презрение, както си пожелаеше, сега бяха безжизнени и празни. Не осъзнаваше присъствието му в стаята, беше се вторачила в празното пространство пред себе си и дори не мигна, когато той щракна с пръсти пред лицето ѝ.

Сякаш беше полумъртва, дори още по-зле. Един душ би подобрил нещата, но той не искаше да си направи труда да я заведе в банята и да я измие.

Нямаше да си даде труд за нищо друго, освен да се измъкне от кашата, която бе забъркал. Времето изтичаше и той трябваше да стигне до някакво решение. Беше дал седемдесет и два часа на Парис и ако имаше характер и чувство за гордост, трябваше да се придържа към определения срок.

Джейни се оказа по-голяма грижа, отколкото бе очаквал. Оставаше и въпросът с Парис.

Не бе мислил какво ще прави, след като затвори Джейни тук и ѝ направи онова, което тя искаше. Джейни беше курва, която оповестяваше желанието си да опита всичко. Беше ѝ казал, че е безцеремонна, това е. Хвалбите ѝ не бяха напразни. Бе доказала, че е сексуална стръвница.

Намерението му да я довърши не беше сериозно, както и не бе планирал да убие Мади Робинсън. Просто така се бяха развили отношенията му с Мади. Беше заявила: „Не искам да те виждам повече“ и той направи така, че наистина да не го вижда. Никога. Ако

нещата се разглеждаха от този ъгъл, не той, а самата тя бе решила съдбата си.

Що се отнася до Парис, не беше мислил за друго, освен да ѝ се обади и да я осведоми, че е предприел решителни действия срещу жената, която го бе наранила. Искаше да я сплаши, да я стресне, като се надяваше да я накара да осъзнае отворотелното си самодоволство. Коя беше тя, че да раздава съвети за любовта и живота, за секса и човешките отношения?

Но не мислеше, че телефонните му обаждания ще предизвикат полицията и че ще се превърнат в медийна новина. Кой да очаква, че всички така ще се впрегнат заради Джейни, щом като тя си получаваше търсеното?

Не, това наистина се бе превърнало в нещо много по-голямо, отколкото бе предполагал. Усещаше, че губи контрол над положението. Трябваше да го възстанови, ако искаше да оцелее. Но откъде да започне?

Единият начин беше да освободи Джейни.

Да, можеше да го направи. Щеше да я захвърли близо до дома на родителите ѝ. Тя не знаеше името му. Щеше да изчезне от тук, така че ако доведеше ченгетата на „местопрестъплението“, него отдавна нямаше да го има. Щеше да престане да посещава сбирките на сексклуба, за да избегне риска тя да го разпознае. Най-после, сексклубът бе само един от източниците на приятни преживявания.

Планът му не беше идеален, но очевидно бе най-добрият, който му оставаше. Тази вечер ще се обади на Парис в определеното време и ще ѝ каже, че е искал само да се пошегува с нея, да я накара да осъзнае, че не може да си играе с чувствата на хората и да им дава готови съвети. Не съм и мечтал, че ще ме приемеш на сериозно, Парис. Не разбираш ли от шега? Да си останем приятели, какво ще кажеш?

Да, това определено беше добър план.

— Тук, на къси вълни 101.3 мегагерца... — чу той гласа на Парис, който прекъсна мислите му. — Останете с предаването ми до два сутринта. Току-що ми позвъни Мелиса, най-добрата приятелка на Джейни.

Мелиса.

— Мелиса, ще кажеш ли нещо на нашите слушатели? — попита Парис.

— Да, аз просто искам Джейни да се прибере невредима — отвърна тя. — Джейни, ако сега ме чуваш и си добре, върни се у дома. Никой няма да ти се кара. А ако някой там държи приятелката ми против желанието ѝ, трябва да му кажа, че постъпката му е много скапана. Пусни я. Моля те. Искаме си Джейни. Мисля, че това е всичко.

— Благодаря ти, Мелиса.

Почакай, той ли беше злодеят в тази история? Не бе сторил на Джейни Кемп нищо против желанието ѝ. А и Парис не е Снежната кралица, че всички да ѝ вярват. Не е по-добра от останалите.

Той набра номера, който знаеше наизуст, сигурен, че телефонът му не може да бъде проследен. Беше се погрижил за това.

— Парис е на телефона.

— Темата тази вечер е Дийн Малой.

— Валентино? Нека поговоря с Джейни.

— Джейни няма настроение за разговори — отвърна той, — нито пък аз.

— Родителите на Джейни искат да те помоля...

— Млъкни и ме слушай. Ако ти и приятелят ти не раздвижите веднага, на съвестта ви ще тежат двама мъртъвци. Джейни и Джак Донър.

* * *

— Ще се чувствам по-добре, ако отседнеш у дома, докато всичко свърши. Имам още една спалня. Не е кой знае какво, но има всички удобства. Ще бъдеш в безопасност.

Дийн бе настоял да кара след нея до дома ѝ и да чака, докато тя влезе вътре. Както и преди, проследяването на обаждането на Валентино ги отведе до един уличен телефон и спря до там. Полицията вече бе убедена, че той дори не се е приближавал до обществен телефон.

Последният разговор бе още по-обезпокоителен, защото гласът на Валентино звучеше по-гневно и заплашително, отколкото преди. Той отново намекваше за смърт. А свързването на имената на Дийн и Джак бе още един тревожен елемент. Или Валентино имаше отлична

интуиция, или беше убеден, че смъртта на Джек бе по някакъв начин свързана с нея и Дийн.

— Благодаря за предложението, но и тук ще съм в безопасност.

Тя отвори вратата. Когато влезе, запали лампата на масичката. После тутакси я изгаси.

— Като включа лампите, започвам да се чувствам като златна рибка в аквариум. Сякаш ме осветяват отвътре.

Дийн погледна към полицейската кола, паркирана до бордюра пред къщата.

— Виждам, че са сменили Григс.

— Тази нощ е в почивка. Къртис ме предупреди за промяната, но каза, че новият екип бил също тъй добър като предишния.

Когато Дийн затвори вратата, тя го попита:

— Ами Гавин?

Валентино бе говорил за Дийн с такова презрение, че те се тревожеха не само за себе си, а и за Гавин.

— Погрижил съм се за него. Къртис изпрати полицейска кола в дома ни. Обадох се на Гавин и го предупредих да я очаква.

— А Лиз?

— Не сметнах за нужно да изпращаме полицаи при нея, но ѝ се обадох да бъде нащрек. Посъветвах я да провери алармата си и да ми се обади, ако нещо необичайно се случи.

— Може би тя трябва да отседне у вас.

Той предпочете да не поема хвърлената ръкавица и отвърна:

— Това е друг разговор, Парис.

Тя се обърна и тръгна към кухнята. Той я последва. Беше два и половина след полунощ, но и двамата бяха твърде напрегнати, за да мислят за сън.

— Ще си направя чаша горещ шоколад — каза тя. — Искаш ли?

— Термометърът навън показва трийсет градуса.

Тя му хвърли поглед, с който му казваше: „Както желаеш“.

— Имаш ли сок?

Сложи водата в микровълновата печка да се стопли, наля му чаша портокалов сок и извади от долапа пакет бисквити.

— За какво, мислиш, че лъже?

— Валентино ли?

— Не. Гавин. Тази вечер спомена, че Гавин те лъже. Увлякохме се в работа в студиото и не ни остана време да довършим разговора.

За миг той се загледа в чашата си и каза:

— Там е работата. Не знам за какво ме лъже, но съм сигурен, че го прави.

Когато разбърка пакетчето какао в чашата си с гореща вода, тя му направи знак да вземе бисквитите и да я последва в дневната. Седна в единия край на дивана, той — в другия. Поставиха бисквитите върху възглавницата помежду си. Лампите бяха загасени, но през предните прозорци нахлуваше светлина от лампите на входа и тя им бе достатъчна. Парис свали очилата си.

— Мислиш ли, че те лъже за онази нощ? — попита тя.

— Да, може да е пропуснал да ми каже нещо. Опасявам се, че при срещата му с Джейни е станало нещо повече, което не иска да сподели.

— Смяташ, че са правили секс?

— Много е вероятно, но той го пази в тайна.

— Защото няма да повярват на твърдението му, че после я е оставил, за да отиде при приятелите си.

— Точно така.

Дийн си взе бисквита.

— Но ако погледнем реално на нещата, нима Гавин би могъл да бъде Валентино? Не звучи по този начин. И не знае за нас.

Погледна я.

— Поне за онази част от историята ни, за която е споменал Валентино. Нито има техническите познания, необходими за пренасочването на телефонните обаждания.

— Попитах Стен как може да се обезпечи технически.

— Че той откъде ще знае?

— Обича да разглобява всякакви джунджурии и скъпи играчки. Не ме гледай така — каза тя, когато той въпросително вдигна вежди.
— Не той е Валентино. Няма този кураж.

— Откъде го познаваш толкова?

— Моля те — изпъшка тя. — Интересува ли те това, или не?

Дийн неангажиращо вдигна рамене и си взе още една бисквита.

— Стен ми каза, че никак не е трудно — продължи тя. — Всеки, който има достъп до определена апаратура, може да се научи да го

прави по Интернет.

— А ако този някой е работил в телефонна компания?

— Това е вече нещо. Защо питаш?

— Преди да стане чистач при вас, Марвин Патърсън е бил техник в „Бел“.

Дийн бе карал след нея в собствената си кола. От там беше провел продължителен разговор с Къртис. Разказа й всичко, което детективът бе узнал за Ланси Рей Фишър.

— Пазел, е колекция от звукозаписи? На програмата ми? Какво може да означава това?

— Не знаем — отвърна Дийн. — Затова Къртис е наредил на хората си да открият свенливия мистър Фишър чрез информаторите си. Трябва да му зададем сума въпроси и първият е, защо се интересува толкова много от теб.

— Коего ме изненадва. Никога не е проявявал и най-малък интерес към мен. Ходеше с наведена глава и рядко говореше.

— Странно поведение за бивш актьор.

— Актьор ли? Марвин?

— Появявал се в няколко порнофилми.

— Какво! — възкликна тя. — Сигурен ли си, че говорим за един и същи човек?

Той й каза какво бе научил Къртис от майката на Ланси Фишър.

— Но това не обяснява защо всяка нощ е записвал предаванията ти. Поне така изглежда. Запазил общо двайсет и две касети. Къртис каза, че не били с много добро качество. Вероятно ги е записвал направо от радиото. Часове с песни за любовта и секси гласа на Парис Гибсън. Изглежда Марвин се е възбуждал, докато те е слушал. Не станаха ли твърде много лесновъзбудимите мъже?

— Спести ми подобни приказки, моля те.

— Той не е ли...

— Нищо такова, Дийн. Не ми е измърморвал повече от две думи наведнъж. Дори не си спомням някога да ме е поглеждал.

— Значи що се отнася до нашия случай, той може да е чист като първия сняг. Възможно е да е изчезнал, защото е бивш затворник и като такъв изпитва естествен страх от полицейски разпити, дори да няма какво да крие.

Той млъкна и я загледа съсредоточено, а тя се възползва от възможността да го попита:

— За какво говориш?

— Къртис се е ровил в миналото ни като същински Шерлок Холмс.

Тя духна, за да охлади горещата си напитка, но вече не ѝ се пиеше.

— Някаква добра новина?

— Няма такава. Заяви ми в очите, че причините, поради които си напуснала Хюстън, са му известни. Знае за катастрофата. За травмата в главата, която получи Джак. Защо си напуснала телевизията и тъй нататък.

— Това ли е всичко?

— Спря до там, но последвалото мълчание бе натоварено с неизказани въпроси и заключения.

— Да заключава, каквото си ще.

— Аз също си правя заключения.

Тя остави чашата си на масичката и с тежка въздишка облегна глава назад върху възглавниците на дивана.

— Не се изненадвам на любопитството му. Нали е детектив? Дори не се налага да се рови надълбоко. Животът ми е на показ и всеки може да го види.

— Извинявай.

Тя се усмихна едва-едва.

— Няма нищо. Има други, по-важни неща. Например Гавин. Облегнала глава назад, тя се обърна към Дийн:

— Какво му имаше на лицето?

— Не съм го удрял, ако това намекваш!

Обидена от тона и отговора му, тя скочи от мястото си.

— Нищо не ти намеквам.

Грабна чашата си от масичката и излезе от стаята с думите:

— Когато си тръгнеш, заключи външната врата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

С резки движения, които издаваха гнева ѝ, Парис изми чашата си и изключи лампата над кухненската мивка. Когато се обърна назад, Дийн стоеше в отвора на вратата и силуетът му рязко се очертаваше на слабата светлина, която идваше от дневната.

— Извинявай, че ти креснах.

— Не това ме вбеси — отвърна тя. — Ядосах се, защото си въобразяваш, че си мисля, че си ударил Гавин.

— Но аз го ударих, Парис.

Признанието му я накара да замълчи.

— Не днес — продължи той. — Преди няколко дни. Поведението му ме провокира, аз се ядосах и го цапнах по устата с опакото на ръката си.

Гневът ѝ тутакси изчезна.

— О! Значи съм те засегнала по болното място.

После тихо добави:

— Знам какво е станало.

— Джак ли ти каза? — рязко я попита той.

— Каза ми достатъчно. Но това стана едва когато му заявих, че притежаваш силен самоконтрол.

Дийн опря гръб в касата на вратата и затвори очи.

— Е, самоконтролът ми изневери онази вечер с Гавин, а после с Рондо.

— Рондо ли?

Той ѝ описа сцената, която бе прекъснал с влизането си в мъжката тоалетна.

— Беше притиснал главата на Гавин в огледалото на стената. От това са му синините по лицето. Щеше ми се да убия онзи тип.

— И аз щях да го искам. Защо го е направил?

— Обясни, че имал майка и сестра и че мръсните съобщения, които Гавин бил оставил в Интернет го обидили толкова много, че като видял сина ми, направо полудял. Глупаво оправдание.

— Къртис знае ли за случилото се?

— Не му казах, а не ми е известно Рондо да си е признал.

— Така ли ще оставиш нещата?

— Не, по дяволите! В никакъв случай. Смятам да разговарям с Рондо, както аз си знам, без да намесвам Къртис — засмя се горчиво той. — Като стана въпрос за нашия приятел, детектива, имай предвид, че души като куче. Няма да се предаде, докато не узнае всичко за „нашата приятна тройка“, както сам се изразява.

— Имаш предвид ти, аз и Джак.

— Той никак не е глупав, Парис. Усеща, че в тази история има нещо повече от написаното във вестниците и много, много повече от онова, което ние му казваме.

— Не е негова работа.

— Той не мисли така. Убеден е, че Валентино е част от нашето минало.

— От миналото ни ли? В Хюстън? Но онова няма никаква връзка със случващото се в момента.

— С Валентино — не. Но има общо с онова, което става между нас.

Тя опита да се извърне от него, но той я хвана и я обърна отново с лице към себе си.

— Трябва да поговорим, Парис. Не го направихме, а трябваше да го сторим още преди седем години. Ако тогава си бяхме изяснили отношенията, може би Джак нямаше да се напие онази нощ. Трябваше да отидем при него и да му кажем...

— Че сме го предали.

— Че сме се влюбили, че никой от нас не го е планирал предварително, но се е случило, както си беше в действителност.

— Толкова съжаляваме, Джак. Лош късмет. Чао!

— Нямаше да е така, Парис.

— Не, щеше да е още по-лошо.

— По-лошо от кое, за бога? По-лошо от онова, което стана ли?

Той си пое дълбоко дъх и продължи по-тихо и с по-разумен тон:

— Джак беше по-умен, отколкото мислиш. И много почувствителен. Виждаше, че се отбягваме. Нима не очакваше, че ще иска да узнае причината?

Разбира се, той беше прав. Подценяваше Джак, като си мислеше, че ако тя се преструва, че нищо не се е променило, той нямаше никога да разбере. Годеницата му и най-добрият му приятел се бяха любили. Отношенията им — между нея и Джак, между Джак и Дийн и между нея и Дийн, — се бяха изцяло променили. Нямаше връщане назад. Тя наивно си бе мислила, че не е така.

— Мислех си... мислех...

Тя наведе глава и разтри слепоочията си с пръсти.

— Не помня какво си мислех, Дийн. Просто не можех да отида и да му кажа: „Спомняш ли си нощта след преговорите, когато те помолих да остана сама? Е, дойде Дийн и правихме секс на килима в хола.“

Вместо това тя бе приела друго поведение — отказваше на Джак всеки път, когато той искаше да се съберат тримата заедно. Извиненията ѝ ставаха все по-неубедителни.

— Джак поиска да узнае защо съм престанала да те харесвам.

— И с мен проведе подобен разговор — отвърна Дийн. — Попита ме, дали не сме кръстосали шпаги по време на преговорите. Интересуваше се дали кризисната ситуация не бе събудила ченгето в мен и новинаря в теб, а ченге и новинар никога не са мелили брашно заедно. Отговорих му, че греша и че двамата с теб се харесваме и взаимно се уважаваме. Ето защо той пожела да изпита чувствата ни един към друг и изненадващо покани и двамата на онази вечеря.

Да, съдбоносната вечеря, спомни си тя. Джак бе уредил да отидат в един от любимите им ресторанти. Двамата с Дийн пристигнаха поотделно и не очакваха да се срещнат.

Останали лице в лице след онази нощ, те се чувстваха неудобно и тя се боеше тъкмо от това. С мъка срещаха погледите си, но Парис не можеше да не го гледа и всеки път, когато го правеше, го улавяше, че и той я поглежда крадешком. Двамата разговаряха изкуствено и официално.

— Вечерята беше истинско изпитание — обади се Дийн. — Ти отблъскваше всички мои опити да разговарям с теб.

— Така си беше, Дийн. Не можех да говоря с теб дори по телефона.

— Господи, Парис! Сърцето ми се късаше. Трябваше да знам какво си мислиш. Дали си добре. Дали не си забременяла.

— Да съм забременяла ли?

— Не се пазехме.

— Пиех си хапчетата.

— Но аз не го знаех — усмихна се тъжно той. — Съвсем егоистично се надявах да си заченала.

Дори сега не можеше да му признае, че и тя се бе уловила за тази напразна надежда и когато настъпи цикълът ѝ, истински се бе разочаровала. Едно бебе щеше да я накара да каже на Джак истината. То щеше да бъде достатъчно оправдание за това, че са го наранили. Но не стана така.

— Адски се измъчвах заради състоянието, в което те бях оставил — говореше той. — А ти седеше на сантиметри от мен и аз не можех нищо да те попитам. Но това не беше всичко — продължаваше той. — Мамех Джак и това ме убиваше. Всеки път, когато той разказваше виц, или слагаше ръката си на рамото ми и ме наричаше свой приятел, се чувствах като Юда Искариотски. Правеше всичко възможно да ни забавлява. Както винаги, бе сърцето на компанията.

Джак бе решил да не обръща внимание на напрежението между двамата. Беше пил твърде много, говореше на висок глас, шумно се смееше. Но по време на десерта внезапно се предаде и поиска да узнае какво става.

— Вижте, достатъчно ви изтраях — бе казал той. — Искам да знам и то веднага, какво толкова се е случило между вас, че се гледате с такова неудобство. Мога да предположа две неща: първо — сдърпали сте се по време на преговорите. Или второ — срещате се зад гърба ми. Така че ми кажете за какво сте се карали, или какво е станало между вас.

Като си мислеше, че добре се е пошегувал с тях, той се облакът на масата и им се ухили — на всекиго поотделно.

Ала Дийн не отвърна на усмивката му, а тя чувстваше, че ако се засмее, бузите ѝ ще се пръснат. Мълчанието им бе красноречиво. Джак го усети само след секунди и реакцията му беше болезнена. Усмивката му се стопи. Погледна недоверчиво първо нея. После обърна поглед към Дийн, сякаш очакваше приятелят му да се ухили и да каже нещо от рода на „Не ставай смешен“.

Но когато и двамата замълчаха, той разбра, че предположенията му не са шега, а самата истина. „Копеле — каза той, скочи на крака и

се озъби на Дийн. — Ти ще платиш вечерята, приятелю.“

Очевидно и Дийн си припомняше случилото се онази вечер, защото забеляза:

— Никога няма да забравя израза на лицето му, когато свърза нещата.

— Нито пък аз.

— В бързината да го последвам навън и да го предпазя да не попадне под колелата на собствената си кола, съборих стола. Докато го намествах на мястото му, двамата вече бяхте изчезнали от ресторанта.

— Не си спомням, как съм изтичала след него — обади се тя. — Но добре помня, че бързах да го стигна на паркинга. Той ми крещеше, викаше ми да го оставя на мира.

— Но ти не го послуша.

— Не. Умолявах го да ме изслуша. Но той ме погледна и попита: „Чукахте ли се?“

Дийн прекара ръка през лицето си, ала не можа да изтрие дълбокото съжаление, изписано върху него.

— Чух го, докато пресичах паркинга. Чух и теб да го убеждаваш да не сяда зад волана, защото е пиан и ядосан.

Глух за молбите ѝ, Джак бе влязъл в колата си. Тя тичешком заобиколи, за да заеме мястото до него и, слава богу, вратата не бе заключена.

— Влязох, а Джак ми извика да слизам. Но аз отказах и закопчах предпазния си колан. Той запали мотора и настъпи педала.

Двамата замълчаха, потънали в спомените си за онази ужасна нощ. Дийн пръв се обади:

— Беше напълно прав да ни се ядоса, задето се бяхме любили. Ако аз бях на негово място... Господи! Не знам какво щях да направя! Вероятно щях да го накъсам парче по парче. Беше наранен и бесен и ако тогава бе поискал да се убие, нищо нямаше да може да го спре. Ние го докарахме до това състояние, Парис. Ще трябва да живеем с това до края на живота си. Но той не биваше да те качва в колата си.

Обгърна шията ѝ с ръце и я погали с връхчетата на пръстите си.

— Затова го обвинявам. Можеше да те убие.

— Не мисля, че е искал да убива, когото и да е.

— Сигурна ли си? — тихо я попита той. — Какво си казахте през двете минути между паркинга на ресторанта и моста?

— Казах му колко съжалявам, че сме го наранили. Уверих го, че и двамата го обичаме, че е станало случайно, че е било като физическо отрицване на енергията след невероятното напрежение и че ако ни прости, това никога няма да се повтори.

— Повярва ли ти?

— Не — отвърна с дрезгав глас тя и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— А ти повярва ли си?

Тя затвори очи, за да не заплаче. После бавно поклати глава в знак на отрицание.

Дийн дълбоко си пое дъх, притисна я към гърдите си и я помилва по косата.

— Може би трябваше да му кажа и още нещо... — промълви тя.

— И да го излъжеш?

— Това можеше да го спаси. Беше бесен. Разумът му бе парализиран. Опитах се да го накарам да спре и да ми позволи да седна на неговото място, но в отговор той натисна газта. Изгуби контрол над волана. Не се блъсна в парапета нарочно.

— Нарочно беше, Парис.

— Не — отвърна отчаяно тя, защото не искаше да повярва на думите му.

— Ако водачът изгуби контрол, той инстинктивно натиска спирачния педал. Карах плътно зад вас. Стоповете не светнаха.

Той наклони главата ѝ назад и я накара да го погледне в очите.

— Джак те обичаше, не се съмнявам в това. Обичаше те толкова много, че искаше да те направи своя съпруга. Обичаше те достатъчно, за да изпадне в дива ревност, когато разбра, че си била с мен. Но — и той натърти на думата, — ако те обичаше, както трябва, безрезервно и саможертвено, никога нямаше да те качи в колата си. Колкото и мъчителни да бяха последните години от живота му, не мога да му простя, че се опита да те убие.

Думите му я преизпълниха с любов. А тя наистина го обичаше. Още в мига, в който се срещнаха, бе осъзнала, че ще го обича и че това е неизбежно. Но тогава не бе възможно да се отдаде на чувствата си, също както и сега. Между двамата винаги бяха стояли други хора. Преди години това беше Джак, а сега — Лиз.

Тя се откъсна от прегръдката му и каза:

— Трябва да си вървиш.

— Тази нощ ще остана при теб.

— Дийн...

— Ще спя на дивана в дневната.

Той вдигна ръце, сякаш се предаваше.

— Ако не ми вярваш, можеш да заключиш вратата на спалнята си. Но не очаквай да те оставя сама, когато наоколо броди някакъв луд, който ти има зъб.

— Не разбирам, как е узнал, че смъртта на Джак тежи на съвестта ми.

— И на моята.

— Станалото между нас двамата не е известно на хората, а аз с никого не съм го споделяла.

— Вероятно те е проучил и е предположил каква е била причината за смъртта на Джак. Както направи Къртис.

— Катастрофата с Джак би могла да е причинена от хиляди други неща — възрази тя.

— Но има само една причина, която би могла да разруши приятелството ни. Не е чак толкова сложно, Парис. Валентино чувства, че е призван да отмъщава на неверните жени. Ако е стигнал до извода, че си мамила Джак с мен, отмъщението към теб ще олицетворява самото възмездие. Дори да греши, Валентино вече си е повярвал и се е задействал.

Той поклати глава и твърдоглаво заяви:

— Оставам.

* * *

Подремна на дивана до изгрев-слънце и като се събуди, тръгна, без да вдига шум. Махна с ръка на двамата полицаи в патрулната кола до бордюра, за да ги осведоми, че е излязъл.

Почти не беше спал. Изглеждаше и се чувстваше така, сякаш не беше мигнал цяла нощ. Но задачата не можеше да чака. Не искаше да я отлага, дори за краткото време, което му бе нужно, за да си отиде вкъщи, да вземе душ и да се обръсне.

Позвъни два пъти и най-после чу шума на резето от вътрешната страна на вратата. Лиз погледна сънено през тесния процеп, ограничен от металната верига, после затвори вратата, само колкото да я освободи.

— Непростимо е от моя страна да се появявам в такава ранна утрин — каза той и влезе.

— Прощавам ти.

Тя го прегърна през кръста и се притисна към него.

— Всъщност, приятно ме изненада.

Той я прегърна. Под копринения си халат не носеше нищо и тялото ѝ излъчваше топлина, нежност и женственост. Но не го възбуждаше.

Тя се поотдръпна, за да го погледне в лицето, но долната част на тялото ѝ остана плътно притисната до него.

— Изглеждаш доста по-зле от вчера. Дълга нощ ли си имал?

— Би могло да се каже.

— Нещо ново за Гавин? — попита тя с неприкрита загриженост.

— Не. Още не се е измъкнал от кашата и докато това стане, трябва да внимавам. Но не заради него съм тук.

Способността ѝ да разбира другите я бе извела на големи висоти в кариерата ѝ и досега не я бе подвеждала. Изучаващо го изгледа и каза:

— Щях да ти предложа да дойдеш с мен в леглото. Но мисля, че едно кафе ще ти се отрази много по-добре.

— Не си прави труда. Не мога да остана дълго.

Сякаш за да запази гордостта си, тя отпусна ръце, изправи снага и отметна косите си назад.

— Толкова бързаш, че дори няма да влезеш?

— Ще вляза.

Поведе го към дивана в дневната и седна с подгънати крака в единия му край. Дийн се настани на ръба на възглавницата и подпря лакти на коленете си. На път за тук бе репетирал няколко начина да започне разговора, но накрая реши, че нито един от тях не е подходящ. Твърде много я уважаваше, за да я лъже. Бе решил да кара направо.

— Вече дълго време, всъщност няколко месеца, те карам да се надяваш, че ще се оженим. Това няма да стане, Лиз. Съжалявам.

— Разбирам.

Тя си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Мога ли поне да знам причината?

— Отначало мислех, че е класическият синдром на студентите крака. След като съм живял петнайсет години сам, предполагам, че самата идея да се ожения ме хвърля в паника. Затова не казах нищо; надявах се, че лошите предчувствия ще изчезнат. Не исках да се караме и да те тревожа напразно.

— Е, наистина ценя високо загрижеността ти към моите чувства.

— Сарказъм ли усещам в гласа ти?

— Определено.

— Предполагам, че съм го заслужил — каза той. — Защото дойдох да ти кажа, че отношенията между нас не могат да продължат. Не си прави труда да бъдеш добра с мен.

— Радвам се, че мислиш така, защото съм на път да изпадна в истерия.

— Имаш това право.

Тя го изгледа ядосано, ала в миг възвърна самообладанието си.

— Но като си помислих, реших, че няма да се карам с теб. Ако ти направя сцена ще те улесня и ти ще излетиш от тук, без да се обръщаш назад. Смятам да те накарам да ми обясниш. Защото наистина мисля, че заслужавам обяснение.

Всъщност той се бе надявал да се скарат и да си наговорят неприятни неща, които да изтрият всяка следа от обич между тях. Една кавга би била по-лекият, по-безобидният и по-безболезненият изход за нея и по-лесният за него. Ала Лиз бе затръшна вратата на надеждата пред него.

— Не съм сигурен, че мога да ти обясня — разпери ръце той, за да ѝ покаже колко безплоден би бил подобен опит. — Вината не е у теб. Ти си все тъй елегантна, хубава и желана, както в деня, когато те видях за първи път. Дори повече.

— Моля те да ми спестиш реплики от вида „Аз не те заслужавам“.

— Не искам да кажа това — сухо отвърна той. — Говоря искрено. Не е заради теб. Става дума за нас. Просто не съм тук, Лиз.

— Няма нужда да ми го казваш. Напоследък всеки път, когато сме се любили, съм усещала, че мислиш за друго.

— Странно, не си се оплаквала досега.

— Пак се опитваш да предизвикаш скандал — сурово каза тя. — Недей. И не се засягай от критиката. Не говорим за пениса ти. Става въпрос за емоционалната ти ангажираност.

— Признавам го.

— Да не би причината да е в това, че Гавин дойде да живее при теб? И че връзката ти с мен отнема от времето ти?

— Присъствието на Гавин беше удобно извинение — призна той.
— Не се чувствам горд, че го използвах.

— И не бива. Но и това не е, нали?

— Права си.

— Тогава някоя друга?

Той се обърна към нея и я погледна право в очите.

— Да.

— Виждаш се с друга жена?

— Не. Нищо подобно.

— Тогава защо, Дийн? Каква е причината?

— Обичам друга жена.

Обяснението му бе толкова просто, че тя замълча. Загледа се в него и се опита да вникне в думите му.

— О! Обичаш друга жена. А мен обичал ли си ме някога?

— Разбира се. И в известен смисъл още те обичам. Ти ще си останеш жизненоважна част от живота ми.

— Но не и голямата ти страст.

— Когато започнахме да се срещаме, искрено си мислех... надявах се, че... Опитах се...

— Опитал си се — горчиво се засмя тя. — Любимата реплика за всяка жена.

Тя отново говореше със сарказъм, но вече насила. Бе взела възглавницата и я притискаше към гърдите си, сякаш искаше да се улови за нещо сигурно. Дийн почувства, че трябва да тръгне, преди грубата му искреност да нарани непоправимо гордостта ѝ.

Но когато той стана от мястото си, тя тихо каза:

— Жената със слънчевите очила. Онази, с която разговаряше в полицейския участък. Парис ли се казваше?

Тя вдигна глава и го погледна.

— Хайде, Дийн, не се шокирай толкова. И сляпа да бях, щях да разбера, че двамата сте били любовници.

— Преди години. Само веднъж, но...

— Но не си се съвзел.

Той ѝ отвърна със същата тъжна усмивка:

— Не, не можах.

— Питам само от любопитство — кога започнахте отново да се срещате?

— Онзи ден.

Тя отвори уста от безмълвно удивление.

— Правилно. Отчуждаването — мисля, че това е най-подходящата дума за случая, — започна много преди тя да се появи на сцената. Срещата ми с нея само потвърди онова, което вече знаех.

— Че няма да се ожениш за мен?

Той кимна с глава.

— Е, слава богу, че не го направи.

Тя захвърли възглавницата настрана и стана от дивана.

— Не бих искала да съм нечия резерва.

— И не би трябвало.

Той взе ръката ѝ в своята и я стисна.

— Извини ме, че похабих две години от биологичния ти часовник.

— О! Вероятно е за добро — насмешливо възкликна тя. — Какво щях да правя с бебето, когато съм в командировка? Да го нося в куфарчето си ли?

Тя се шегуваше, но той знаеше, че е дълбоко разочарована. Може би сърцето ѝ бе разбито. Беше твърде горда, за да му разиграва театър и да се тръшка от плач. Дийн предполагаше, че тя го обича твърде много, за да го кара да се чувства виновен.

— Ти притежаваш изящество, класа и стил, Лиз.

— О, да! Compliments за успокоение.

— Какво ще правиш?

— Днес ли? Ще се наградя с един масаж.

Той се усмихна.

— А утре?

— Когато се преместих тук, не продадох къщата си в Хюстън.

— Така ли?

— Ти мислеше, че съм я продала и аз не те разубеждавах. Може би интуицията ми е подсказала, че трябва да си имам едно гнезденце

само за себе си. Впрочем, в най-скоро време ще се преместя обратно.

— Ти си изключителна жена, Лиз.

— И ти си изключителен — отвърна тя с пресипнал глас.

Той се наведе и я целуна по бузата, после се запъти към вратата.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Ало?

— Гавин, ти ли си?

— Да.

— Сержант Къртис е на телефона. Събудих ли те?

— Нещо такова.

— Извинявай за безпокойството. Не мога да се свържа с клетъчния на баща ти. Затова се обаждам на домашния телефон. Може ли да говоря с него, моля?

— Не е у дома... Снощи остана у Парис.

Гавин осъзна гафа си в мига, в който изрече думите. Какъвто си беше мнителен, Къртис щеше да си извади погрешно заключение.

— Вечеряхме при нея — заобяснява Гавин. — След предаването ѝ, нали знаете, заради последното обаждане на Валентино, татко се опасяваше да я остави сама.

— Пред къщата ѝ пази патрулна кола.

— Вероятно татко е сметнал, че това не е достатъчно.

— Очевидно.

Гавин реши да прекъсне разговора, защото се боеше, че може да каже още нещо, което не трябва. Всъщност, защо му беше на Къртис да знае къде е прекарал нощта баща му?

— Добре тогава, ще се опитам да го открия там — каза детективът. — Телефонният ѝ номер не е в указателя, но аз съм го записал.

— Мога да му оставя съобщение — предложи Гавин.

— Благодаря ти, но искам да говоря лично с него.

На Гавин това не му прозвуча добре. Дали Къртис не искаше да разговаря с баща му за него?

— Някакви новини за Джейни?

— Опасявам се, че няма нищо ново. Ще говорим по-късно, момче.

Детективът прекъсна връзката, преди Гавин да успее да му каже дочуване. Стана. На път към банята погледна през един от предните прозорци и видя, че полицейската кола още стоеше до бордюра.

Нима само той усещаше иронията на тяхното присъствие тук? Пазеха го от Валентино, като в същото време подозираха, че той е Валентино.

Беше рано за ставане и той се върна в леглото, но не можеше да заспи. Трябваше да си остане у дома, докато не открият Джейни. Беше се подчинил на искането на баща си. Можеше да бъде и по-лошо, помисли си той. Ако не беше баща му, сигурно щяха да го арестуват.

Като се имаше предвид, че баща му го бе хванал в лъжа няколко пъти и бе разкрил, че е член на сексклуба, той не страдаше кой знае колко. Миналата вечер, когато бяха тримата с Парис, не прекараха лошо.

Боеше се да я види след толкова години. Ами ако се бе променила и се държи като възрастна? Очакваше, че ще носи натруфена прическа и много бижута, че ще се лигави и непрекъснато ще повтаря колко е пораснал, ще се суети около него, както правеха роднините на майка му на всички семейни сбирки.

Но Парис беше страхотна, изобщо не се беше променила. Държеше се дружелюбно, но не прекаляваше като Лиз. Не му говореше като на малко момче. Откакто я познаваше, тя се бе отнасяла с него като с равен, не като с дете.

Джак винаги се обръщаше към него с Капитане, Разузнавачо или Партньоре, което бе твърде мило, говореше му с прекалена веселост, сякаш беше бебе, което бе длъжен да забавлява. И Джак беше приятен, но Парис му харесваше повече.

От всички момичета, с които баща му се срещаше навремето, той предпочиташе Парис. Спомни си, че си бе мислил колко страхотно би било, ако Джак не съществуваше и баща му хареса Парис за приятелка.

Майка му смяташе, че баща му вероятно я харесва.

Тя, разбира се, никога не му бе говорила за това, но Гавин бе подочул, когато майка му споделяше със своя приятелка, че Дийн сигурно чувства „нещо“ към Парис Гибсън и че среща с други момичета, защото Парис е вече сгодена.

Тогавя беше малък и не разбираше от намеци. Нито се интересуваше от отношенията между възрастните. Но като видя колко

силно бе желанието на баща му да отидат при нея миналата вечер, колко суетно се бе огледал в страничното огледало, преди да излезе от колата, помисли си, че майка му е била права. Досега не го бе забелязал да се оглежда преди среща с Лиз.

В спомените му неговите родители винаги са били разведени. Като малък постепенно бе започнал да разбира, че семейството му не прилича на семействата от телевизионните реклами, където мама и татко закусват заедно, разхождат се, хванати ръка за ръка, возят се в една кола и дори спят в едно легло. Виждаше, че в останалите къщи в квартала таткото си е винаги у дома.

Бе задавал въпроси и на майка си, и на баща си и след като му обясниха, какво означава да си разведен, той започна страстно да се надява, че родителите му отново ще се съберат и ще заживеят в една и съща къща. Колкото по-голям ставаше, толкова повече осъзнаваше, че примирението не е най-добрият изход от положението. Макар да беше млад и глупав, той не преставаше да се надява.

Баща му се срещаше с доста жени. Гавин бе забравил имената на мнозина от тях, тъй като никоя не се задържаше за дълго. Беше чул майка си да говори на баба му за „лош дъх“ и знаеше, че има предвид татковите приятелки.

Майка му не ходеше на срещи, затова бе чудно, че именно тя се омъжи повторно. Когато това стана, всичките му надежди, че някой ден ще стане чудо и родителите му ще се съберат, се изпариха като дим. Той побесня от яд и реши да превърне живота ѝ с новия съпруг в ад.

Сега това негово решение му се струваше глупаво и детинско. Той бе пълен въздух. Майка му сигурно обича онзи тип, иначе нямаше да се омъжи за него. Вече не обичаше баща му. Гавин я бе чувал да казва на баба му: „Винаги ще го обичам, задето ме дари с Гавин, но решението ни да се разделим, докато е време, беше правилно.“

Разбираше, че и баща му не обича вече майка му, а може би и никога не я бе обичал. Опита се да си ги представи като двойка и картинката не му хареса. Не си пасваха — бяха като две парчета от различни мозайки. Още в началото нещата не са били потръгнали и бяха продължили да куцат. Трябва да живееш с това, Гавин, каза си той.

Майка му бе открила щастието си във втория брак. Баща му също заслужаваше да бъде щастлив. Но Гавин не смяташе, че Лиз е жената за него.

Докато си мислеше, той се унесе, но преди да заспи, на вратата се позвъни.

Господи! Тази сутрин всички са пощурели! Отиде и отключи входната врата. За жалост не провери предварително кой звъни толкова рано. На прага стоеше Рондо.

Гавин хвърли светкавичен поглед към полицейската кола. За щастие тя си беше на мястото до бордюра. Ченгетата седяха вътре и кльопаха понички. Несъмнено почерпка от Рондо.

— Не се притеснявай, Гавин, пазачите ти са тук.

Приятният тон, с който Рондо говореше, не го заблуди. Нито за миг. Скулата му бе престанала да пулсира, но още го болеше и синината щеше да остане дни наред. Рондо бе с петнайсетина килограма по-тежък от него. Още в началото бе разбрал, че копелето е склонно към насилие. Но проклет да е, ако се изплаши.

— За нищо не се притеснявам — отвърна той. — Особено пък от теб. Какво искаш?

— Искам да добавя още нещо към онова, което ти казах вчера.

— Ако баща ми те завари, дупе да ти е яко.

— Затова съм дошъл по това време, защото знам, че не си е вкъщи.

Той се усмихваше, така че случайният наблюдател, както и ченгетата, които облизваха захарната глазура от пръстите си да си мислят, че двамата разговарят като приятели.

— Ако решиш да кажеш на някого за моите...

— Престъпления.

Рондо се усмихна още по-широко.

— Щях да кажа „извънработните ми дейности“. Та ако някой научи за тях от теб, ще те преследвам до дупка.

— Не ме е страх от теб.

Рондо пропусна думите му покрай ушите си и продължи:

— Няма да се занимавам с теб, а ще се заловя с твоя старец.

— Това някаква шега ли е? Защото звучи адски смешно — отвърна Гавин и се изхили. — Ти работиш в компютрите.

— Ще се измъкна оттам и ще отида в централното полицейско управление.

— Не ми пука, дори да те направят шеф. На теб не ти стиска да се изправиш срещу баща ми.

— Нямах предвид, че лично ще се изправя срещу него. Би било глупаво, защото той е доста предпазлив. Но какво ще кажеш за някой луд пандизчия, с когото баща ти трябва да разговаря? Малой непрекъснато ходи в затвора, нали знаеш? — безизразно продължи той. — Разговаря с наркомани, изнасилвачи и маниакални убийци, опитва се да получи повече информация и ги манипулира да признаят вината си. Ами ако някой от тях получи сведение, че доктор Малой налита на жена му с неприлични предложения, докато мъжът ѝ е в затвора?

— Ставаш още по-смешен.

— Както е налетял на годеницата на най-добрия си приятел Джек Донър?

Остроумната забележка, която Гавин си бе намислил, замръзна на устата му.

— Кой го твърди?

— На първо място Къртис. Казва, че всеки разумен човек, който може да събере две и две, го знае. Баща ти е правил секс с годеницата на най-добрия си приятел, което е подтикнало Джек Донър към самоубийство.

— Измисляш си ги.

— Ако не ми вярваш, можеш да го попиташ.

Рондо цъкна с език.

— Грозна история, не мислиш ли? Но аз бих могъл да разнеса клюката сред затворниците, които и без това не вярват на доктор Малой въпреки хитрата тактика, която прилага, особено когато жените им са самотни, слаби и беззащитни. Следваш ли мисълта ми, Гавин? Едни ченгета изпращат други ченгета на смърт. Човешки същества сме, най-последно. Сами си създаваме врагове. Случва се — сви рамене той. — Няма да разбере, откъде му е дошло, но пак ще си бъде мъртъв, а ти ще останеш сирак.

Сърцето на Гавин се сви.

— Омитай се от тук — изрече с пресипнал глас той.

Без да бърза, Рондо се отдръпна от вратата.

— Добре, ще те оставя засега. Но твърдо настоявам да си помислиш върху думите ми. Ти си едно нищо. Като кучешко лайно на обувката ми си и няма да пиляя време и сили да се занимавам с теб. Но ако ме издадеш — каза той и чукна с кокалчето на показалеца си по голите гърди на Гавин, — Малой отива по дяволите.

* * *

Парис бавно отвори очи, но като видя Дийн да седи на ръба на леглото ѝ, тутакси скочи.

— Какво се е случило?

— Нищо ново. Не исках да те плаша.

Тя с облекчение разбра, че няма лоши новини, но сърцето ѝ продължаваше лудо да бие, отначало от страх, а после от факта, че Дийн седи на леглото ѝ. Не дочака да се успокои, а веднага го попита:

— Как беше диванът?

— Къс.

— Можа ли изобщо да поспиш?

— Малко. През по-голямата част от нощта мислих. Работих върху профила на Валентино.

Въпреки, че беше много уморена, дълго време не можа да заспи при мисълта, че той е в съседната стая. Тази мисъл се бе напъхала в подсъзнанието ѝ и ѝ пречеше да се отпусне.

— Пие ми се кафе.

Дийн кимна с глава, но нито той, нито тя се помръднаха. Тишината се проточи, докато двамата продължаваха да се гледат безмълвно през тясната ивица матрак, която ги делеше.

— Наистина ли трябваше да заключа вратата на спалнята си? — почти шепнешком попита тя.

— Определено. Защото се оказа, че не мога да държа ръцете си далеч от теб.

Той се протегна към нея, но тъкмо преди устните им да се слоят в едно, тя прошепна:

— Лиз...

— Не е вече фактор. Вярвай ми, Парис.

Тя се усмихна и се отдаде на целувките му — на неговите спокойни, завладяващи, сладки целувки. Сложи ръце върху небръснатите му страни и наклони глава, за да промени положението на устните си и да го подкани към по-голяма близост. Той отметна одеялото и чаршафа и я притисна към възглавницата, после я последва и легна до нея.

Отдръпна се, за да я погледне и се засмя при вида на памучната ѝ пижама с боксерките.

— Страшни гащи.

— Направо убийствени.

— Стават — изръмжа той и я погали с пръст по бедрото. Тя прекара ръка по лицето му, приглади веждите му, очерта с пръст правилната форма на носа му, после устните, докато стигна до трапчинката на брадата му.

— Косата ти е посивяла още — забеляза тя.

— А ти си се подстригала.

— И двамата сме се променили.

— Някои неща — да.

Погледът му се премести върху гърдите ѝ и когато ги погали през горницето на пижамата ѝ, зърната ѝ щръкнаха.

— Не и те. Помня ги много добре.

Целуна я отново, но малко по-настойчиво от преди. Подпря я с длан отдолу и я насочи към коравия си пенис, който издуваше панталоните му.

Топлината нахлу в долната част на тялото ѝ и слабините ѝ пламнаха. От години не бе чувствала болезненото желание да я любят. Когато отново го усети, радостно въздъхна и простена от нетърпение.

— Достатъчно чакахме — изрече той и се отдръпна, за да разкопчее панталоните си. — Много, много дълго.

Но щяха да почакаят още. Телефонът ѝ звънна.

Замръзнаха. Погледнаха се, защото и двамата знаеха, че тя трябва да вдигне слушалката. От това зависеха твърде много неща. Дийн легна по гръб и отправи ругатните си към тавана.

Парис отметна разрошената коса от очите си и се протегна към безжичния апарат върху нощната масичка.

— Ало?

Устните ѝ безшумно се раздвижиха, за да го осведоми, че е Къртис.

— Не... не, бях будна. Някакви новини?

— Намират се — отвърна детективът. — Не са свързани пряко с Валентино или Джейни. Брад Армстронг и Марвин Патърсън продължават да ни държат нащрек. Всъщност търся Малой. Разбрах, че е при теб.

— Момент. Ще го повикам — каза тя по-спокойно, отколкото беше в действителност.

Закри с ръка слушалката и я подаде на Дийн. Той я погледна въпросително, но тя вдигна рамене.

— Нищо не ми каза.

Той взе слушалката от ръката ѝ и гласът му прозвуча неочаквано рязко. Парис стана и влезе в банята, като затвори вратата след себе си. Набързо си взе душ, облече хавлиения си халат и чак тогава се върна в спалнята. Дийн го нямаше, а слушалката стоеше на мястото си върху телефонния апарат.

Тръгна по посока на шума и влезе в кухнята. Дийн изсипваше кафето в цедката. Като я усети зад себе си, се обърна:

— Ухаеш приятно.

— Какво иска сержант Къртис?

— Кафето ще бъде готово след няколко минути.

— Дийн?

— Гавин му казал, че съм тук. Обадил се у дома, защото не е могъл да се свърже с клетъчния ми телефон. Когато тази сутрин отидох да видя Лиз...

— Сутринта си ходил при Лиз?

— Много рано. Бях изключил клетъчния и после забравих да го включа. Не исках да ме прекъсват, докато разговарям с нея.

Парис замълча и остави неизказани въпросите, които нахлуха в главата ѝ. Той спокойно извади две чаши от шкафа и едва тогава се обърна към нея:

— Казах ѝ, че няма да се срещаме повече.

Тя с труд преглътна.

— Разстрои ли се?

— Поносимо. Но не беше изненадана. Очаквала го е.

— О!

Прочел мислите ѝ, той тихо каза:

— Не се обвинявай, Парис. И без това щеше да се случи.

— А ти... как се чувстваш?

— Облекчен. Постъпих нечестно с нея, като оставих нещата да продължат толкова дълго.

Кафе машината загъркори и им даде знак, че кафето е почти готово, което бе добър претекст за нея да смени темата на разговор.

Отвори хладилника и попита:

— Какво искаше Къртис?

— Да ме информира.

— По случая ли?

— Не, по ангажиментите ми към остинското полицейско управление. Прекъснати са за неопределено време.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Здравсти, мамо. Ланси е.

— Исусе! Кое време е?

— Наближава девет.

— Къде си?

Предишната вечер той се бе върнал на паркинга до къщите-фургони през задната врата и бе спрял колата си недалеч от алеята, където бе фургонът на майка му. За да избегне лая на кучетата и любопитните погледи на съседите, които биха се радвали на възможността най-напред да стрелят, а после да питат, той се бе промъкнал незабелязано покрай тесните дворове.

Тайнствеността му изглеждаше малко мелодраматична, но добре, че бе взел предпазни мерки. Тутакси забеляза полицейската кола без регистрационен номер. Беше паркирана на трийсетина метра от двора на майка му. От седана можеше безпрепятствено да се види кой влиза и кой излиза от входната врата. Добре, че бе бръкнал в тайното скривалище.

После се бе вмъкнал в колата си и се бе върнал отново в Остин, защото нямаше къде другаде да отиде. Обади се на съседа, на когото наистина можеше да се довери, както и на малчината си нови познати. Той потвърди подозренията на Ланси — полицията бе претърсила квартирата му.

— Видях ги да изнасят пълни кутии — осведоми го съседът.

В тях пазеше записите на предаванията на Парис Гибсън. По дяволите!

Той не отговори на въпроса на майка си, а попита:

— Да са идвали ченгетата?

— Един тип на име Къртис. От Остин.

— Какво му каза?

— Нищо — изсумтя тя, — 'щото нищо не знам.

— Обискира ли фургона?

— Поразрови се наоколо. Намери ти чорапите.

— Взе ли ги със себе си?

— Ама за какво му са мръсните ти чорапи.

— Иди до прозореца и погледни към южния край на улицата.

— В леглото съм — завайка се тя.

— Моля ти се, майко. Направи ми тази услуга. Виж дали в края на улицата е паркирана тъмна на цвят кола.

Тя измърмори и започна да ругае, но пусна слушалката, която издрънча на масичката до нея. Забави се неимоверно дълго. Когато най-после се върна, хриптеше като гайда.

— Видях я.

— Благодаря ти, майко. Ще ти се обадя по-късно.

— Не желая да ме замесваш в работите си, Ланси Рей. Разбра ли ме, момче?

— Не ме учудваш.

Той окачи мръсната слушалка на вилката в телефонната кабина. Пъхна ръце в джобовете си и с прегърбени рамене се отправи надолу към мотела. Очите му шареха изпод козирката на бейзболната шапка и гледаха за полицейски коли; всеки миг очакваше да чуе изскърцването на спирачките и виковете на полицаите да спре на място.

Като разбра, че не може да се скрие при майка си, той се върна да прекара нощта в тайното си жилище. Първия път го бе подминал с колата си. Сега по улицата не се виждаха полицейски коли.

Никой не го видя, като влизаше, но едва ли щеше да издържи дълго в квартирата си. Вътре вонеше. Беше мръсно. И той се почувства мръсен.

Нощта му се видя безконечно дълга, защото я прекара на крак.

— Този път няма измъкване, Ланси Рей — измърмори под носа си, отключи вратата и отново се промъкна в усойната и тъмна бърлога, за да се скрие от властите.

* * *

Къртис бе кръстосал крака, обути в излъскани до блясък каубойски ботуши, върху бюрото си. Беше забил поглед върху нарочно заострения връх на единия от тях, когато на сантиметри от крака му върху бюрото кацна жълт формуляр с напечатан текст върху него.

Обърна глава и видя, че зад него е Парис Гибсън. Макар да носеше слънчевите си очила, Къртис разбра по позата ѝ, че е бясна до немайкъде.

— Добро утро — поздрави я той.

— Смяташ да раболепничиш пред този егоманиакален глупак, така ли?

Той свали краката си от бюрото и с жест я покани да седне на другия стол. Тя отклони предложението му и остана права.

— Глупакът е влиятелен окръжен съдия — натърти той.

— Който върти полицейското управление на пръста си.

— Не аз реших да отстраня Малой. Не бих могъл, дори да исках.

Той има по-висок чин от мен. Аз само го уведомих.

— Тогава нека кажем така: съдия Кемп върти безгръбначното полицейско управление на пръста си — повтори Парис.

Той се опита слабо да възрази:

— Съдията се оплака направо „горе“. Когато снощи двамата с мисис Кемп те чули да говориш по радиото за дъщеря им, той се задействал. Поне така ми казаха. Обадил се на шефа в дома му, изкарал го от леглото, настоял Малой да бъде уволнен за публично злословие по адрес на дъщеря му, за окалване на името му и за несправяне с деликатен случай, който би трябвало да се реши в рамките на семейството. Споменал и за конфликт на интереси поради факта, че Гавин Малой е бил разпитан в полицията.

— Откъде е разбрал?

— Има си къртици из цялото управление. Заплашил със съд всичко и всеки, ако Малой не бъде отстранен не само от случая, а от О.П.У. Не вярвам шефът да отиде толкова далеч, но той се съгласи, че е наложително временно да го отстрани. Докато нещата се уталожат.

— Само и само да укроти съдията.

Той вдигна рамене в знак на съгласие.

— Още преди да се съмне, получих заповед от шефа. Той ме помоли — всъщност ми нареди — да уведомя Малой, тъй като аз съм го бил привлякъл да работи по случая. Предполагам, че по този начин е искал да ме накаже.

— Снощи говорихме само хубави неща за Джейни — възропта Парис. — Всъщност, избягвах каквито и да е намеци за лошата ѝ репутация, за клуба в Интернет и други подобни неща. Опитвахме се

да убедим Валентино, че тя е човешко създание, да я опишем като невинна жертва, за която се тревожат както приятелите ѝ, така и нейните родители.

— Забрави ли, че семейство Кемп искаха да избегнат медийния шум? Не желяеха никой да разбере, че Джейни е изчезнала. Тъй че използването на радиопредаването да говорите за нея и то под ръководството на психолога на полицейското управление звучи като предизвикателство към съдията и съпругата му.

— Дийн ми каза, че си одобрил идеята.

— Признах пред шефа, че е било така.

— Тогава защо съдията не настоява и ти да бъдеш уволнен?

— Защото не иска да настройва цялото управление срещу себе си. Знае, че имам много приятели. Малой е нов тук и още не е спечелил хората на своя страна. Освен това, съдията искаше и твоето наказание. Когато отидохме у дома му, двамата с Малой очевидно бяхте един отбор. Просто не му стиска да те критикува публично, защото си известна личност. Може да си направи лоша реклама пред избирателите, ако говори против Парис Гибсън.

— И превръща Дийн в жертвен агнец — заключи тя. — Медиите научиха ли за временното прекратяване на договора му с полицейското управление?

— Нямам представа... Ако това излезе наяве, бъди сигурна, че Кемп и него ще използва по предназначение.

Парис седна, но не защото се укроти. Той го разбра по решимостта ѝ, когато се наведе към него и заговори право в лицето му:

— Ще отидеш при шефа си и ще му кажеш, че настоявам да оттегли заповедта си. Веднага. И друго: ако тази история се появи във вестниците днес, още тази вечер ще запозная слушателите със самозахранващата се политическа машина, която ръководи полицейското управление. Ще им кажа за подкупите, които полицаите получават, за да не арестуват провинилите се и за откритото фаворизиране, което управлението демонстрира към хората с богатство и власт. Само за четири часа мога да ви нанеса толкова вреди, колкото дори съдия Кемп не би могъл. Колкото и да се пъчи, съмнявам се, че хората са чували името му. Но аз имам много верни слушатели, с които разговарям всяка нощ. Сега какво мислите, сержант Къртис, кой има по-голямо влияние?

— Предаването ти не е политическо. Никога не си го използвала с тази цел.

— Е, довечера ще го направя.

— А утре Уилкинс Креншоу ще те уволни.

— С което ще спечеля още повече обществена подкрепа и симпатии. Предаването ми ще се превърне в медийна бомба, която ще ехти седмици наред. Полицейското управление в Остин ще трябва доста да се потруди, за да си възвърне общественото доверие.

Къртис едва забелязваше очите ѝ през оцветените стъкла, но онова, което виждаше, му беше напълно достатъчно. Те не трепваха. Тя говореше съвсем сериозно.

— Ако зависеше от мен... — повдигна безпомощно ръце той. — Но шефът може да не се огъне.

— Ако откаже, ще свикам пресконференция. По обяд ще се появя по телевизията. „Парис Гибсън излиза на светло“. „За първи път на екран след седемгодишно изгнание“. „Непознатото лице зад известния глас“. Вече чувам отзивите.

И Къртис ги чуваше.

— Проблемът с Малой може вече да е разрешен.

— В такъв случай шефът ти ще пусне опровержение в пресата и ще заяви, че се е получило огромно недоразумение, вероятно дошло от не добре информиран източник и т.н. и т.н.

— Малой ли те изпрати да защитаваш каузата му?

Тя дори не си направи труда да му отговори и той не я обвини за това. Малой никога не би го направил.

— Добре — отстъпи Къртис, защото нямаше как да излезе против аргументите ѝ, — ще видя, какво мога да направя.

— Не забравяй това — напомни му Парис и бутна жълтия лист хартия към него.

— Какво е?

— Плодът от снощния труд на Дийн. Цяла нощ не спа, за да изработи психологическия профил на престъпника и насилника, отвлякъл Джейни, докато съдията е правил интриги срещу него и е искал уволнението му. Сигурно представлява интересно четиво. Шефът ти ще разбере, че доктор Малой е истинско съкровище и че е допуснал нечувана глупост, като го с отстранил от разследването.

Дийн, разбира се ще каже, всички вие да вървите по дяволите и аз не ще го обвинявам. Но ти можеш да го убедиш да се върне.

— Доста си сигурна, че ще отстъпим.

— Сигурна съм само в едно: човек става по-мъдър от всякога, когато трябва да спасява собствения си задник.

* * *

— Ще си помисля и ще дойда.

Дийн натисна копчето и прекъсна разговора.

— А междувременно — добави той под нос, — начукай си го. Като забеляза, че Гавин се слиса от израза, който използва, той се засмя под мустак.

— Да не мислиш, че вие сте изобретили тази фраза?

Двамата бяха седнали на късна закуска в едно кафене, когато самият шеф на полицията се обади да му каже, че е отменил заповедта за отстраняването му.

— Рано сутринта беше готов да ме уволни — каза на Гавин той и отново се задълбочи в омлета си. — А сега станах много ценен за управлението. Превъзходен психолог и високо ерудиран пазител на закона. Нещо средно между Зигмунд Фройд и Дик Трейси.

— Така ли ти каза?

— Думите му прозвучаха почти толкова абсурдно.

— Ако се върнеш в разследването, бащата на Джейни сигурно ще остане с пръст в устата.

— Не знам как ще се отнесе полицейското управление към съдията, пък и не ми пука.

— Искан ли ти се да продължиш да работиш там?

— А на теб?

— На мен ли?

— Харесва ли ти в Остин, Гавин?

— Има ли значение?

— Има.

Гавин бавно разбърка млякото в чашата си с пластмасовата лъжичка.

— Мисля, че е добре. Искан да кажа, не е толкова лошо.

Дийн разбра, че с тези си думи синът му казваше „да“.

— Не ми се ще да напусна полицейското управление, преди здраво да съм се потрудил — призна той. — Мисля, че мога да направя доста неща. Остин изобилства с интересни случки. Харесвам града и енергията, която блика от него. Страшна музика. Вкусна храна. Приятен климат. Но искам ти да останеш да живееш при мен. Да продължим да сме заедно. Бихме ли могли да сключим споразумение?

— Какво споразумение? — подозрително попита Гавин.

— Ако аз се опитам да се върна в полицейското управление, ти ще опиташ ли да влезеш в колежа? Но не само да присъстваш в часовете, Гавин. Имам предвид да се отнесеш сериозно, да се сприятелиш със съучениците си, да участваш в училищните дейности. Ще трябва да употребиш толкова усилия в учението, колкото аз — в моята работа. Ще сключим ли споразумението?

— Мога ли да си получа компютъра обратно?

— При положение, че ще имам непрекъснат достъп до него. От сега нататък ще наблюдавам колко време прекарваш пред компютъра си и за какво го използваш. Няма да спорим по това. Другото условие е да участваш в някоя училищна дейност или да спортуваш. Ако искаш, можеш и крикет да играеш, само да не се шляеш в свободното си време и да не седиш заключен в стаята си.

Гавин хвърли бърз поглед на баща си през масата и отново се съсредоточи в чинията си.

— Мислех си да се заловя с баскетбол.

Дийн се зарадва да го чуе, ала не искаше да го покаже, за да не се развали работата.

— В задния двор има отлични условия за това. Ако искаш, ще окачим един кош, за да тренираш.

— Съгласен съм. Ще бъде добре.

— Хубаво тогава. Виждам, че се разбираме. Искам да те осведомя, че скъсах с Лиз.

— Наистина ли? — вдигна глава Гавин.

— Рано тази сутрин.

— Не е ли малко внезапно?

— Всъщност, обмислях го от известно време.

Гавин започна да си играе със сламката в чашата си.

— Заради мен ли не вървеше? Защото живея при теб?

— Причината е, че не я обичам толкова, колкото би трябвало.

— Не си искал да повториш грешката си.

Макар че беше прав, заболя го, като чу, че синът му гледа на брака му с Пат като на грешка.

— Предполагам, че и така може да се каже.

Гавин се замисли и попита:

— Парис играе ли някаква роля?

— Огромна.

— Да, и аз си го мислех.

— Харесва ли ти?

— Да, страхотна е.

Гавин извади сламката от чашата си и я заогъва в ръцете си.

— Спа ли с нея, докато беше сгодена за Джак?

— Какво?

— Да го повтора ли?

— Въпросът е твърде личен.

— Това означава ли „да“?

— Това означава, че няма да го обсъждам с теб.

Гавин изправи глава и го погледна с презрение.

— Но можеш да си пъхаш носа в моя сексуален живот, нали?

Трябваше да ти разказвам какво и с кого съм го правил.

— Аз съм ти баща и ти си малолетен.

— Все пак не е честно.

— Честно или не, ти... По дяволите! — изруга Дийн, когато клетъчният му телефон отново звънна.

Погледна екранчето и като видя изписан телефона на Къртис, реши да не отговаря. Но Гавин се бе свил в ъгъла на сепарето и намусено гледаше през прозореца. И без това отгук насетне разговорът им щеше да протече в монологична форма.

На четвъртото позвъняване Дийн се обади:

— Малой.

— Разговаря ли с шефа? — попита Къртис.

— Да.

— Оставаш ли?

Макар че вече беше взел решение, не виждаше защо да бърза да им го каже.

— Обмислям го.

— Независимо от това искам да дойдеш в управлението.
— В момента закусваме с Гавин.
— Вземи го със себе си.
Сърцето му подскочи.
— Защо? Какво се е случило?
— Колкото по-скоро пристигнеш, толкова по-добре. Току-що научих нещо лошо.

* * *

Къртис заговори без заобикалки:

— Вашият приятел Валентино пресече границата. Преди половин час откриха трупа на Джейни Кемп в езерото Травис.

Дийн инстинктивно се протегна към Парис и силно я стисна за ръката. Когато двамата с Гавин пристигнаха в управлението, той с изненада я видя да чака в кабината на Къртис. Каза му, че повикали и нея, без да ѝ обяснят защо, както бе станало и с Дийн.

Няколко минути по-късно дойде и Къртис. Помоли Гавин да ги почака при един друг детектив в стаята за разпити. Когато отвеждаха сина му, Дийн имаше лошо предчувствие. И, както се оказа по-късно, с пълно право.

Джейни Кемп беше мъртва.

— Двама рибари открили голото ѝ тяло, отчасти скрито под корените на група кипарисови дървета. Веднага ме повикаха и сега се връщам от там. Трупът все още не е официално идентифициран, но несъмнено е тя. Полицията претърсва района. Медицинският експерт оглежда трупа на място. Надява се да открие някаква следа. Тя е в доста окаяно състояние — уточни Къртис и тежко въздъхна. — Синини по лицето, врата, трупа и крайниците. Приличат на следи от ухапвания — погледна към Парис той. — На няколко места.

— Каква е причината за смъртта ѝ? — попита Дийн.

— Ще трябва да изчакаме резултатите от аутопсията. Лекарят твърди, че трупът е бил във водата не повече от шест или седем часа. Вероятно е поставен там снощи.

— Предполагането ти е...

— Че е била удушена като Мади Робинсън. Следите по врата на Джейни са като на Мади. От друга страна, може и да няма връзка между двата случая.

— Насилена ли е?

— Съдебният лекар ще установи и това. И все пак, ако имам право на предположение, много е възможно да е изнасилена.

Замълчаха за миг, после Парис тихо попита:

— Уведомихте ли семейство Кемп?

— Затова закъснях за срещата ни. Отидох при тях. Съдията още се ядосваше, че шефът е променил решението си и си помисли, че съм там по същия въпрос. Когато им казах за трупа, мисис Кемп припадна, но не му разреши да я утешава. Започнаха да се обвиняват взаимно. Крещяха си един на друг. Грозна картина. Оставих ги да се карат и си тръгнах. След час ще се видим в моргата, за да идентифицират трупа и, трябва да ти кажа, че не очаквам срещата с нетърпение.

Вторащи се в празното пространство пред себе си и добави:

— Не гледам с добро око на тях, но трябва да призная, че ги съжалих. Единствената им дъщеря е била насилена и жестоко убита. Един господ знае, какво е преживяла, преди да умре. В такива моменти мисля за собствената си дъщеря и как бих се почувствал, ако някой ѝ стори нещо такова и после я захвърли във водата за храна на рибите.

С крайчеца на окото си Дийн видя, че Парис бе притиснала устните си с пръсти, сякаш да удържи чувствата, които напиреха в гърдите ѝ.

— А защо искаш да говориш с Гавин? — попита той.

— Дали ще се подложи на детектора на лъжата?

— Времето не е подходящо за шегички, сержанте.

— Не се шегувам. Вече не можем да си позволим да стреляме в мрака. Разполагаме с трупа на младо момиче. Трябва здраво да затегна примката.

— Около моя син?

— Той е един от последните, които са я видели жива.

— С изключение на онзи, който я е отвлякъл и после я е убил. Проверихте ли алибито на Гавин?

— Имаш предвид приятелите му? Да, разпитахме неколцина.

— И?

— Бяха единодушни, че Гавин е бил с тях. Но те са били пияни и със замотани глави, тъй че спомените им са мъгляви. Никой не можеше да уточни часа, в който е дошъл при тях, нито времето, когато си е тръгнал.

— Подлагаш Гавин на детектора, защото имаш само него под ръка — ядоса се Дийн.

— За съжаление си прав — тъжно призна детективът. — До сега няма и следа от Ланси Рей Фишър, въпреки че изтърбушихме неговия апартамент и жилището на майка му. Но в банковите му отчети открихме нещо интересно. Анулирал е няколко чека на името на Дорийн Джилиам, преподавателка по драма и артикулация в колежа.

Погледна ги многозначително и добави:

— Мис Джилиам е известна с това, че дава частни уроци извън дома си. Ланси, или така нареченият Марвин, е взимал уроци по артикулация и дикция.

— Уроци по артикулация ли? — възкликна Парис. — Та той рядко ще артикулира някоя фраза.

Къртис вдигна рамене.

— Може би, за да преправя гласа си? — попита Дийн.

— И аз си помислих същото — отвърна Къртис.

— Работел, е в телефонната компания и би могъл да знае, как да пренасочва разговорите — размишляваше на глас Дийн. — Очевидно е съсредоточил вниманието си върху Парис, иначе защо са му касетите?

— Това е едно от първите неща, които ще го попитам, когато го докарат — каза Къртис. — Намирането на трупа вдига летвата високо и ни отвежда до педофилите. Налага се да проверим всички. Тони Армстронг не ми се обади, затова поиска разрешение за обиск. Натоварих Рондо лично да отвори сайтовете в компютъра на Брад Армстронг. Сложил съм го на първо място в списъка на заподозрените. Собствената му съпруга свидетелства, че го е видял да качва малолетна в колата си. Отидох при шерифа, при тексаските щурмоваци и в пътната полиция. Всички полицаи в града и околностите следят за Армстронг и Ланси Рей Фишър. Във всеки случай не сме съсредоточили вниманието си единствено върху Гавин.

— Трябва ли да се почувствам по-добре от думите ти? — попита Дийн. — Защото поставяш сина ми на равна нога с един сексуален

престъпник и с порнозвезда. И тъй като не можеш да ги откриеш, нареждаш Гавин да се подложи на детектора на лъжата.

— Не нареждам, а моля.

Парис го докосна по ръката.

— Може би е по-добре да се съ согласиш, Дийн — посъветва го тя.
— За да отпаднат подозренията от него.

Искаше му се да го вярва. Но Гавин криеше нещо. Инстинктивно го усещаше, но чувството му бе достатъчно силно, за да се страхува от тайната, която синът му пазеше.

Къртис намръщено се бе вторачил в папката върху бюрото си; Дийн подозираше, че в нея се намират полицейските снимки на трупа на Джейни Кемп.

— Доказателствата, с които разполагаме за вината на Гавин, са косвени. Нищо сигурно. Така че имаш пълното право да се откажеш от теста.

Къртис вдигна поглед към Дийн и Дийн видя, че детективът го предизвиква.

— Майната ти! Гавин ще се подложи на проклетия тест.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Парис, Стен е на телефона.

— Стен?

— Звучиш изненадана. Не помниш ли, че преди няколко месеца ми даде номера си?

— Но ти никога не си се обаждал.

— Каза ми да си го запиша за всеки случай. Току-що научих от новините за Джейни Кемп. Обаждам се да разбера как си.

— Не мога да ти опиша колко ужасно се чувствам.

— Къде се намираш?

— В полицейското управление в центъра на града.

— Сигурен съм, че си много разстроена. Има ли по тялото следи, които да отвеждат към убиеца?

— Не искам да те разочаровам, Стен, но единственото, което знам, е, че е мъртва.

— Ще имаш ли предаване довечера?

— Че защо да нямам?

— Главният уведоми чичо Уилкинс, че са открили тялото. Обсъдиха го и решиха, че след случилото се можеш да поискаш почивка и да пуснеш някое старо предаване на запис.

— Ще се обадя на главния малко по-късно и сама ще му съобща решението си. Но ако някой друг те попита, кажи му, че ще бъда пред микрофона, както всяка вечер. Валентино няма да ме стресне.

— Той направи всичко така, както ти беше обещал, Парис. Мислиш ли, че пак ще се обади?

— Надявам се да го стори. Колкото повече разговаря с мен, толкова повече се увеличават шансовете ни да го идентифицираме.

— Лошо, че не можахте да го заловите, преди да я убие — Стен замълча, после добави: — Не биваше да ти го напомням, нали? Сигурно вече се чувстваш ужасно, задето му даде повод да действа?

— Трябва да тръгвам, Стен.

— Полудя ли? Гласът ти е като на луд човек.

— Просто не искам да говоря повече за това, ясно? Ще се видим довечера.

Тя прекъсна връзката. Той искаше да я задържи по-дълго на телефона. Ако линията е заета дълго време, чичо му можеше и да се откаже да му звъни час по час.

Откакто научи, че са открили тялото на Джейни Кемп, Чичо Уилкинс не спираше да му звъни. Уж се притеснявал за името на радиостанцията, но Стен знаеше истинската причина — Чичо Уилкинс го проверяваше.

Не си позволяваше да мисли за Парис. Беше го заявил на чичо си по време на срещата им. И оттогава непрекъснато си го повтаряше.

Последния път, когато се обади, Уилкинс го бе заплашил:

— Само да имаш късмета да си направил нещо извратено или неприлично...

— Държа се като послушник с нея. Кълна се в господ.

Че как другояче би могъл да се отнася към Парис? Не беше груба, но като го видеше, не подскачаше от радост.

Дори когато разговаряха, тя бе разсеяна, сякаш мислеше за много по-важни и интересни неща.

Беше убеден, че ако някога ѝ предложи нещо по-така, тя щеше мигновено да го отреже. Не допускаше и най-безобиден флирт. Всъщност често гледаше през него, сякаш той изобщо не съществува. Подобно на родителите му, Парис го третираше с пренебрежение; от това той се чувстваше не по-малко зле, отколкото ако направо му кажеше да не ѝ се мярка пред очите. За нея той си оставаше втора ръка човек.

Възможността за романтична връзка с Парис винаги е била твърде отдалечена. Но той бе истински сломен, когато на сцената се появи Дийн Малой. Малой беше арогантен кучи син, сигурен в себе си и в това, че привлича противоположния пол. Нямахше нужда да убеждава секретарката си да ѝ бръкне под полата, или да я придумва да се срещнат, а тя да му върже тенекия.

Житейски факт номер едно: за хора като Малой всичко бе лесно.

Факт номер две: жени като Парис винаги са харесвали мъже като Малой.

Хора като Парис и Малой никога не са били отблъсквани. И през ум не им минаваше, че на другите не им е тъй лесно да обичат и да се любят, както на тях. Двамата светеха като малки ярки планети и не им пукаше за онези, които нямаха друг избор, освен да се въртят в орбита около тях. Нямаха представа колко дълго трябваше човек да се старае, за да предизвика към себе си онова обожание, което те приемаха за дадено.

Никаква представа.

* * *

Гавин бе навел глава толкова ниско, че брадичката почти докосваше гърдите му.

— В езерото ли?

— Тялото й ще бъде транспортирано в моргата и аутопсията ще докаже причината на смъртта.

Гавин вдигна глава. Новината за смъртта на Джейни го накара да пребледнее. С мъка преглъщаше.

— Татко, аз... Трябва да ми вярваш. Не съм го направил.

— Вярвам, че не си я убил. Но съм убеден, че криеш нещо.

Гавин поклати отрицателно глава.

— Каквото и да е то, не е ли по-добре да го кажеш на мен, отколкото да те изправят пред детектора на лъжата? Какво искаш да знам?

— Нищо.

— Лъжеш, Гавин. Знаеш, че е така.

Момчето скочи на крака със свити юмруци.

— Нямах право да ме обвиняваш в лъжа. Защото ти си най-големият лъжец, когото познавам.

— За какво говориш? Кога съм те лъгал?

— През целия ми живот!

Дийн се смути, като видя сълзи в очите на сина си. Гавин сърдито ги избърса с юмруци.

— Ти. Мама. Непрекъснато повтаряхте, че ме обичате. Но аз си знам, че не е така.

— Какво те кара да го мислиш, Гавин? Защо си убеден, че не те обичаме?

— Не сте искали да се родя! — изкрещя той. — Случайно е забременяла, нали? Затова сте се оженили. Защо просто не сте се отървали от мен, за да си спестите грижите?

Двамата с Пат никога не бяха говорили какво точно да кажат на Гавин, когато дойде време да отговарят на въпросите му. А е трябвало. Сега не можеше да се посъветва с нея и трябваше сам да се справи с въпросите, които измъчваха сина им.

Независимо от неудобното положение, в което можеше да постави и нея, и себе си, Дийн реши, че Гавин заслужава да чуе цялата истина.

— Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш, но най-напред седни и престани да ме гледаш така, сякаш искаш да ме стиснеш за гърлото.

Гавин се поколеба, но седна отново на мястото си. Продължаваше да гледа войнствено.

— Имаш право. Когато с майка ти се оженихме, тя беше бременна. Заченахме те на едно събиране в Ню Орлийнс.

Гавин горчиво се засмя.

— Господи! Било е по-лошо, отколкото си мислех. Не сте ли били гаджета поне в колежа?

— Бяхме се срещали няколко пъти.

— Но тя не е била... не е била нещо специално за теб.

— Не — тихо призна Дийн.

— Значи моето раждане е било грешка.

— Гавин...

— Защо не взехте предпазни мерки? Пияни ли сте били или много глупави?

— Предполагам, че по малко и от двете. Майка ти не пиеше противозачатъчни таблетки. Трябваше да проявява по-голяма отговорност.

— Побеснял си, като ти е казала.

— Признавам, че беше изненада. И за майка ти, и за мен. Тя тъкмо завършваше и мислеше за кариера. Аз трябваше да защитя дисертация. Не бяхме планирали бременността й точно тогава. Но — и искам да ми повярваш, Гавин, — не сме си и помисляли за аборт.

По погледа на сина си разбра, че той отчаяно иска да му повярва, но все още му бе трудно да приеме истината. Дийн не можеше да го съди. Вероятно двамата с Пат са сгрешили, като не са го обсъдили с Гавин, още когато му обясниха как забременяват жените. Ако тогава го бяха направили, щяха да му спестят чувството за несигурност в собствената му стойност и сега той нямаше да ги презира толкова много.

— Не сме и помисляли да те дадем за осиновяване. От самото начало Пат бе решена да те задържи. Слава богу, че благоволи да ме осведоми, че ще ставам баща. А когато ми го каза, настоях да носиш моето име. Искях да участвам в живота ти. Макар че и двамата не желаехме да се женим, исках да бъдеш мой син по закон. Накрая и тя се съгласи да минем под венчило. Ние не се обичахме, Гавин. Бих искал да можех да ти кажа противното, но няма да е истина, а ти ме помоли да ти кажа истината и аз мисля, че заслужаваш да я узнаеш. С майка ти се харесвахме. Общувахме добре и се уважавахме. Но не бяхме влюбени един в друг. Ала и двамата те обичахме. Когато те взех за първи път в ръцете си, изпитах нещо като страхопочитание, а душата ми се преизпълни с радост. Майка ти чувстваше същото. Двамата заживяхме заедно, докато ти се роди. През това време се опитвахме да се убедим, че любовта ни ще разцъфти по-късно и че ще искаме да останем заедно до края на живота си. Но това не стана и двамата го осъзнавахме. В деня, когато решихме, че ако продължим заедно, трима души ще бъдат нещастни и само ще отложим неизбежното, и аз, и майка ти плакахме. За теб беше по-добре да се разделим, докато е време. И когато навърши три месеца, тя направи постъпки за развод.

Дийн разпери ръце.

— Това е цялата истина, Гавин. Мисля, че би било добре да разговаряш и с майка си. Разбираемо е, че не ти го е казала — не е искала да си мислиш лоши неща за нея. И аз не го искам. Не беше от момичетата, които биха легнали с всеки от компанията. Онзи уикенд посещавахме за последен път сбирка на колежа, защото и двамата завършвахме. Подивях, направо луднах и... се случи. Майка ти пожертва много, за да те отгледа. Знам, че си разстроен, задето тя се омъжи повторно, но не бива. Пат не ти е само майка, тя е и жена. А ако таиш детински страх, че съпругът ѝ може да заеме мястото ти в

нейното сърце, грешиш. Няма, повярвай ми. Никой не може да заеме твоето място в душата ѝ.

— Не го мисля — отвърна той с наведен поглед. — Не съм глупак. Знам, че се нуждае от любов и всичко останало.

— Тогава спри да се цупиш и ѝ кажи, че я разбираш.

Гавин уклончиво вдигна рамене.

— Просто исках да го науча от теб. И без това разбрах.

— Е, щом и без това си разбрал и това не е било от такова значение за съществуването ти, защо сега го използваш като извинение?

Той тутакси вдигна глава.

— Извинение ли?

— Семейният живот невинаги носи щастие в дома, Гавин. Доста деца, живели и с двамата си родители са имали много по-лошо детство от твоето, а аз познавам такива семейства, вярвай ми. Използваш случайното разкритие, за да се държиш непочтително. Това е израз на страх. Двамата с майка ти сме човешки същества. Бяхме млади и безразсъдни и направихме грешка. Но не е ли време да престанеш да се ровиш в нашите грешки и да поемеш отговорност за твоите собствени?

Яростта нахлу в главата на Гавин и лицето му почервения. Той се задъха от гняв. Но в очите му отново се появиха сълзи.

— Обичам те, Гавин. С цялото си сърце. Благодарен съм на грешката, която двамата с майка ти допуснахме онази нощ. С радост бих дал живота си за теб. Но няма да ти позволя да използваш обстоятелствата около раждането си, за да отвличаш вниманието ми от по-важни и, както е в случая, дори критични неща.

Той дръпна стола си по-близо до Гавин и сложи ръка на рамото му.

— Разговарях с теб искрено, като мъж с мъж. Сега искам и ти да постъпиш като мъж и да споделиш какво криеш.

— Нищо.

— Глупости. Има нещо, което не ми казваш.

— Няма такова нещо.

— Лъжеш.

— Махни си ръката от мен, татко!

— Само ако ми кажеш.

Лицето му изразяваше бурята в душата му, докато той се бореше със страха и съвестта си. Накрая избухна:

— Добре, нали искаш всичко да знаеш? Онази вечер бях в колата на Джейни.

* * *

Парис погледна часовника на ръката си. Чакаше вече повече от час пред ЦСС. Адвокатът на Дийн, с когото се бе запознала предишния ден, пристигна. Влезе във въртящата се врата и изчезна в сградата. Тя не знаеше какво става. Не знаеше дали Гавин е преминал теста с детектора на лъжата, или не.

Недоспиването бе започнало да ѝ се отразява. Облегна главата си на стената зад пейката и затвори очи, но не можеше да си почива. Мислите бушуваха в главата ѝ. Джейни Кемп беше мъртва. Някакъв болен, извратен тип я беше убил, но Парис се чувстваше отчасти отговорна за смъртта ѝ.

Стен ѝ бе напомнил доста нетактично, че Валентино е бил мотивиран от съвета, който тя бе дала на Джейни. Ако не бе пустила в ефир разговора си с Джейни онази нощ, Валентино нямаше да го чуе.

Но, за жалост, той го бе чул. След като се обади, за да я уведоми, че ще накаже Джейни, какво друго трябваше тя, Парис, да стори? Какво можеше да му каже, за да го разубеди да направи последната крачка?

— Мис Гибсън?

Тя отвори очи. Пред нея стоеше дребна жена, очевидно твърде разстроена. Чертите на лицето ѝ, макар и много красиви, бяха изопнати. Бе стиснала чантичката си в смъртна схватка. Кокалчетата на пръстите прозираха през тънката ѝ кожа. Страданието бе превърнало изящната жена в тъничка тръстика. Макар да си даваше юначен вид, силата ѝ не беше по-голяма от тази на пухчето, което лети след прецъфтяването на глухарчето.

Парис тутакси се усмихна, като се опита да освободи непознатата от страховете ѝ.

— Да, името ми е Парис.

— Така си и мислех. Може ли да седна при вас?

— Разбира се.

Парис се дръпна встрани, за да ѝ направи място на пейката и жената се настани до нея.

— Извинете, аз... Срещали ли сме се?

— Казвам се Тони Армстронг. Съпруга съм на Брадли Армстронг.

Беше чувала това име и веднага разбра, защо жената бе в такова състояние. — Досещам се защо сте тук, мисис Армстронг — каза тя. — Сигурно ви е много трудно. Бих искала да се бяхме запознали при по-добри обстоятелства.

— Благодаря ви.

Спокойствието ѝ се крепеше на тънка паяжина, но жената наистина се държеше и това ѝ спечели уважението на Парис.

— Когато полицията обискира дома ни, пропуснаха нещо — каза тя и извади от чантата си компактдиск. — Тъй като конфискувах компютъра на Брад, помислих си, че трябва да предам и това. Може да е важно.

В главата на Парис се биеха объркващи мисли и тя смръщи вежди.

— Мисис Армстронг, как ме познахте?

Вестниците бяха пълни с информации за Джейни, но снимката на Парис не бе публикувана никъде. Лично Уилкинс Креншоу се беше намесил и бе притиснал местните медии да не използват нейни фотографии. Парис не се заблуждаваше, че се бе погрижил за нея. Знаеше, че той иска да защити името на радиостанцията си. Във всеки случай, местните медии се бяха съгласили да му направят тази колегиална услуга. Не беше сигурна, колко време щеше да продължи тяхното благоволение.

Тони Армстронг нервно облиза устни и поклати глава.

— Компактдискът от компютъра на Брад е само повод да дойда при сержант Къртис. Истинската причина е, че вчера не му казах всичко.

Парис не отвърна нищо и мълчанието ѝ окуражи Тони Армстронг да продължи:

— Сержант Къртис ме попита дали Брад слуша нощните радиопредавания. Да, понякога, отговорих му аз. После разговорът взе

друга посока и повече не се върнахме на тази тема. Името ви не беше споменато и аз не му казах, че двамата с Брад ви знаем от Хюстън.

Очите ѝ умоляваха, сякаш искаха Парис сама да си спомни причините, поради които я знаеха, за да не става нужда тя да ѝ ги припомня.

— Извинете, мисис Армстронг, но не си спомням да сме се срещали.

— Всъщност ние двете не сме. Вие бяхте пациентка на доктор Луис Бейкър.

Внезапно всичко ѝ стана кристално ясно. Как можеше да го забрави? Наистина, Армстронг беше често срещано име. Нито Къртис, нито Дийн бяха споменали, че заподозреният Брад Армстронг е зъболекар.

— Съпругът ви е зъболекар, нали? Онзи зъболекар.

Тони Армстронг кимна с глава.

Парис тихо въздъхна:

— Много съжалявам.

— Не ми дължите извинения, мис Гибсън. Случилото се не беше по ваша вина. Никога не съм ви упрекувала. Постъпихте, както трябва. С Брад, разбира се, е друго. Заяви, че вие сте... че сте флиртували с него, че сте го предизвикали — тъжно се засмя тя. — Винаги твърди едно и също. Но аз не съм си помисляла и за миг, че сте го окуражили да направи онова нещо.

Парис беше отишла при доктор Луис Бейкър със зъбен проблем, но когато влезе в клиниката, ѝ съобщиха, че нейният зъболекар е излязъл по спешност. Или трябваше да си запише друг час, или да се възползва от услугите на партньора му и тя реши да направи второто.

Спомни си, че Брад Армстронг бе хубав мъж с приятни маниери. Тъй като трябваше да изтърпи процедури, някои от които доста болезнени, той ѝ бе предложил да използва азотен окис, за да се отпусне.

Тя се съгласи със съзнанието, че този газ спира да действа в мига, в който престанеш да го вдишваш и че е напълно безопасен в клинична обстановка. Освен това, ако трябваше да ѝ бият упойваща инжекция, нямаше да усети нищо.

Скоро се отпусна; усещаше се така, сякаш се носи във въздуха. Отначало си помисли, че ѝ се е сторило. Сякаш перо я галеше по

гърдите. Сигурно бе нереално физическо усещане в резултат на райския газ.

Но когато го почувства отново, то бе по-настоятелно и беше насочено директно към зърното ѝ. Не можеше да греши. Отърси се от летаргията, отвори очи и свали малката маска от устата си. Брад Армстронг я гледаше и лъстивата му усмивка я убеди, че не си е въобразявала.

— Какво, по дяволите, мислите, че правите?

— Не се преструвай, че не ти харесва — прошепна той. — Зърната ти се втвърдиха.

Наклонът на зъболекарския стол изобщо не ѝ попречи да се изстреля от мястото си и да събори металната поставка с инструментите, които с трясък се пръснаха на пода. Медицинската сестра, която той бе изпратил да изпълни някаква поръчка, дотърча в кабинета.

— Мис Гибсън, какво става?

— Погрижете се доктор Бейкър да ме запише за възможно най-ранния свободен час — отвърна тя и затръшна вратата след себе си.

Зъболекарят я повика още същия ден и изрази тревогата си. Тя му заразказва, а когато спря, той тъжно ѝ каза:

— Срамувам се, че не повярвах на другата пациентка.

— И преди ли го е правил?

— Уверявам ви, мис Гибсън, че това ще му е за последен път. Приемете извиненията на клиниката и моите. Веднага ще взема мерки.

Доктор Армстронг бе уволнен. През следващите няколко дни Парис потръпваше от погнуса, щом се сетеше за инцидента, но с времето споменът избледня. До този миг не се беше появявал.

— Предполагам, че съпругът ви обвинява мен за уволнението си.

— Да. Въпреки че от тогава е бил уволняван и от други клиники за същите провинения, още ви има зъб. Докато живеехте в Хюстън, изключваше телевизора в мига, в който се появявахте на екрана. Наричаше ви с разни имена. А когато годеникът ви пострада, той заяви, че си го заслужавате.

— Знае за Джак и за катастрофата?

— И за доктор Малой. Имаше си теория за любовния ви триъгълник.

— О! — тихо възкликна Парис.

— Когато се преместихме в Остин и Брад разбра, че работите в радиото, омразата му се разгоря с нова сила.

Мисис Армстронг наведе глава и заизвива дръжките на чантата си.

— Вчера трябваше да го разкажа на сержант Къртис, но се страхувах, че ще свържат Брад с изчезналото момиче.

— Откриха я.

Когато Парис ѝ каза, че са намерили трупа на Джейни Кемп, Тони Армстронг най-последно изгуби ожесточената битка със сълзите си.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Всеки път, когато пътеките на Джон Рондо и Дийн Малой се пресичаха, Рондо се държеше любезно. Ала Малой се отнасяше към него с тиха неприязън. Къртис го бе забелязал. Рондо го бе чул да пита Малой, дали има някакъв проблем. Малой рязко му бе отвърнал: „Никакъв“ и Къртис не бе настоял повече.

Що се отнасяше до Рондо, Малой не го интересувахе и можеше да му се мръщи, колкото си иска. Целта му беше да се докара пред Къртис. Наистина, психологът имаше по-висок чин, ала не той, а Къртис бе човекът, които можеше да го препоръча в ЦСС.

Колкото до хлапето на Малой, Рондо го бе поставил на мястото му, като го накара да трепери от страх. Резултатите от теста с детектора на лъжата бяха отрицателни и той отпадна от списъка на заподозрените. Да се чуди човек, защо не седне най-после на задника си!

Гавин седеше пред бюрото на Къртис със свити рамене, сякаш се защитавахе от нещо. Не можеше да стои на едно място, беше кълбо от нерви. Очите му изплашено шареха. Ако чуеше „бум!“, щеше да се разпадне на съставните си части.

Само Рондо знаеше защо момчето е все още изплашено, но го пазеше в тайна. Гавин също мълчеше. Рондо бе уверен, че няма да го издаде. Достатъчно го бе сплашил. Идеята да му заяви, че не той, а баща му ще пострада, беше блестяща. В това беше номерът.

В стъклената кабина на Къртис бе многолюдно — провеждаха кратко съвещание. Разбира се, присъстваше Къртис, Както и Малой. Гавин също. И Парис Гибсън беше там.

Рондо се радваше на възможността да е близо до нея, макар че на Парис й беше неприятно да гледа как двамата с Малой повтарят до втръсване едно и също — че следващата жертва на Валентино ще бъде именно тя.

Рондо случайно попадна на срещата, когато дойде да докладва на Къртис какво бе намерил в компактдиска, който мисис Армстронг бе

дала на Парис. Не бе нещо разтърсващо, но той използваше всяка възможност да впечатли шефа си и да повиши шансовете си за работа в ЦСС.

Преди той да дойде, Парис — не нарочно, разбира се, — вече бе обрала всички лаври с новината за компактдиска. Тони Армстронг бе споделила с Парис онова, което бе скрила от него, когато той претърсваше къщата — съпругът ѝ бе опипвал Парис, когато му била пациентка.

Ако мисис Армстронг го бе споделила с него и ако той го бе докладвал на вниманието на Къртис, това щеше да бъде истинска перла в короната му. Но при това положение, той трябваше да спечели перлата с други средства.

— Имам лошо предчувствие за него — говореше Къртис за зъболекаря. — Днес свързал ли се е с жена си? — попита Парис той.

— Казва, че не го е чула. Нееднократно се опитвала да се свърже с него, но напразно.

— Ако ѝ се обади по клетъчния телефон, можем да го проследим чрез сателита — забеляза Малой.

— Сигурен съм, че затова не го е направил — обади се Рондо с надеждата, че ще накара Малой да се почувства като глупак. Вратът още го болеше от вчерашния сблъсък с психолога. Двамата с Малой никога нямаше да станат приятели, но Рондо не считаше това за кой знае каква загуба.

— Провери ли номерата, които е набирал? — попита Малой.

— Работи се върху това — отвърна Къртис. — Истински ще загази, ако се окаже, че се е обаждал в радиото.

Обърна се към Парис и попита:

— Мисис Армстронг не разпозна ли гласа му на записите?

— В момента отново ги прослушва, но не съм сигурна дали можем да разчитаме на нея. Много е разстроена. Когато ѝ съобщих за Джейни, тя се срина емоционално; мисля, че дни наред е трупала напрежението в себе си.

— А ти ще познаеш ли Брад Армстронг, ако го видиш?

Парис свъси вежди.

— Мисля, че не. Инцидентът стана доста отдавна. Видях го само веднаж и то когато бях с упойка.

— А по снимка? — попита Рондо, избута Малой настрана и застана в центъра на малкото помещение.

— Вероятно — отвърна Парис.

Той извади компактдиска, който Тони Армстронг бе донесла от къщи и бе дала на Парис.

— Очевидно Брад Армстронг е сканирал фотографии и ги е прехвърлял на компактдискове. Върху онези, които иззехме при обиска, има порнографски снимки, копирани от разни списания, но последният е със семейни фотографии. Донесох го, за да го върнем на мисис Армстронг, но в случая може да ни е от полза. Би могъл да раздвижи паметта ти, Парис.

— Няма да ни навреди, ако ги погледнем — обади се Къртис.

Той включи компютъра върху бюрото си и отстъпи мястото си на Рондо. Рондо усети, че Парис се премести зад него, за да вижда по-добре монитора. Лъхна го на чисто и свежо — с удоволствие пое аромата на шампоана ѝ.

Натисна последователно няколко клавиша и след секунди на екрана се появи фотография. Четиричленното семейство позираше пред някаква атракция в увеселителен парк. И родителите, и децата носеха типично американски дрехи и се усмихваха по американски — представляваха осъществената американска мечта.

Рондо се обърна към Парис:

— Познаваш ли ги?

Тя се загледа в мъжа на снимката.

— Честно казано — не. Ако го бях видяла сред тълпата, нямаше да мога веднага да го разпозная. Беше отдавна.

— Сигурна ли си, че не си го виждала напоследък? — попита Малой. — Ако те мрази толкова, колкото твърди мисис Армстронг, може да те е дебнел.

— Дори да съм го срещала, не съм го запомнила.

Къртис, който изучаваше снимката на семейство Армстронг, се запита на глас:

— Питам се кой ли ги е снимал.

— Вероятно самият той.

— Може би — съгласи се Рондо. — Човек, който сканира и прави албум на компактдиск...

— Би трябвало да разбира от фотография — довърши мисълта му Къртис. После се обърна към Гавин: — Джейни ти бе казала, че приятелят ѝ я фотографирал, прав ли съм?

Момчето се смути, когато се оказа център на вниманието. Лявото му коляно заподскача, сякаш го удряха с неврологично чукче.

— Да, сър. Когато ми даде снимката, ми каза, че приятелят ѝ направил и други пози. Каза ми, че я фотографирал със същото удоволствие, с каквото правел секс.

— При обиска у Армстронг не открихме фотографска апаратура — намеси се Рондо. — Би трябвало да притежава цял комплект, щом е направил семейните снимки. Някои от тях са панорамни и изискват специални лещи.

— Някакви следи върху снимката, която Джейни е дала на Гавин? — попита Малой.

— Само отпечатъците на Гавин и Джейни — недоволно поклати глава Къртис.

— Сержант Къртис? — прекъсна ги току-що пристигналият Григс.

— Идвам — отзова се детективът.

— А местните магазини за фотоматериали? — попита Малой.

— Още се проучват — отвърна Къртис. — Трябва ни време, за да проследим клиентите по списък.

— Нали не мислиш, че притежаващите собствени тъмни стаички са много на брой? — каза Малой.

— Някои клиенти поръчват материали по пощата. Други — по факса. Пазаруват и онлайн, чрез компютрите си. Истинска бъркотия.

Григс ги прекъсна за втори път:

— Сержант Къртис, важно е.

Но вниманието на Къртис бе насочено в друга посока. Обърна се към детективите, скупчени пред работната му кабина. Някои от тях не работеха по случаи на убийства, но той бе помолил всички за тяхното съдействие и време, ако могат да си го позволят.

— Проверете дали в дома на Брад Армстронг има тъмна стая. Погледнете в гаража, на тавана, в бараката в двора, в резервната баня. Може да е съвсем примитивна, няма значение.

Един от детективите бързо се отдели от останалите и тръгна нанякъде.

— Трябват ни номерата, на които се е обаждал Брад Армстронг. Проверете защо се бавят толкова.

Още един детектив се втурна да изпълнява задачата.

— Отпечатайте негова снимка, без членовете на семейството му — само той. Изпратете я в телевизионните станции навреме за първите вечерни новини. Издирва се за разпит, ясно ли е? Разпит — наблегна той на детектива, протегнал се да вземе компактдиска, който Рондо услужливо бе освободил от флопито на компютъра.

— Разпространете снимката му сред колегите, които проверяват магазините за фотоматериали — извика Къртис през работните кабинни в огромното помещение. — Изпратете я по факса на всички агенции, които ни помагат в издирването.

Когато Къртис разпредели задачите, Рондо се обади:

— Сър, извинете, че не го направих по-рано.

— Няма значение. Ако не беше ти, още нямаше да знаем, че Армстронг е любител-фотограф.

Къртис отново се обърна към Парис:

— Съпругата му ще ни бъде основният източник на информация. Сигурна ли си, че ще ни съдейства?

— Напълно. Независимо дали Армстронг е Валентино, или не, тя е заинтересувана от залавянето му и обеща да съдейства по всякакъв начин.

Къртис обърна глава към една униформена полицайка и нареди:

— Попитайте мисис Армстронг, кой прави семейните им снимки. Нека да бъде в най-обикновен разговор.

Тъй като всички наблюдаваха Къртис, Рондо хвърли поглед към Гавин и се сепна. Момчето движеше устни в безмълвна реплика: Майната ти! Рондо се усмихна.

— Сержанте? — Григс продължаваше да досажда. — Извинете.

Най-после Къртис му обърна внимание и изръмжа:

— Какво има, за бога?

— Н... някой иска да ви види, сър — заекна тон. — И... и мис Гибсън.

— Някой ли? Кой?

Григс посочи над стените на работните кабинни. Къртис и Парис го последваха през лабиринта от малки офиси към двойната врата на

входа, където двамата униформени патрули пазеха помежду си мъж в белезници.

— Марвин! — възкликна Парис.

* * *

Ланси Рей Фишър седеше до масата в една от стаите за разпит. Парис седна срещу него, а Къртис и Дейн заеха места един срещу друг в двата тесни края на дългата маса. Макар че бяха съсредоточили вниманието си върху доктор Брад Армстронг, мъжът, когото познаваха под името Марвин Патърсън, продължаваше да бъде в списъка на заподозрените.

Беше се появил в полицейското управление и се бе представил на пропуската. Полицаята тутакси го бяха разпознали и му бяха поставили белезници, за да го откарат с асансьора на третия стаж. Той не се възпротиви. Всеки път, когато Парис го погледнеше, той бързо отвърщаше виновно очи.

Парис се изненада от приятната му външност без развлечените работни дрехи и бейзболната шапка, с които работеше. Никога не бе виждала лицето му на светло. Хрумна й, че и той не бе виждал нейното. Може би затова очите, с които я гледаше излъчваха не само вина, а и любопитство.

— Да си наема ли адвокат? — попита Къртис той.

— Не знам, трябва ли? — отвърна хладно детективът. — Ти си този, който поиска да се срещнем и настоя Парис също да присъства. Ти ще ми кажеш дали имаш нужда от адвокат.

— Нямам. Защото веднага ще ви кажа и бог ми е свидетел, че говоря истината, аз нямам нищо общо с отвлечането и убийството на момичето.

— Не сме те обвинили.

— Тогава защо вашите хора долу ми се нахвърлиха и ми поставиха тези неща? — попита той и протегна ръцете си с белезниците към Къртис.

Къртис отговори с безразличие:

— Мисля, че си свикнал с тях, Ланси. Доста често си бил с белезници.

Младият мъж се тръшна на стола си, признавайки верността на думите му.

— Марвин — обади се Парис и привлече вниманието му към себе си, — в дома ти откриха записи на предаванията ми, огромен брой касети. Искам да знам, защо си ги пазил.

— Истинското ми име е Ланси.

— Съжалявам, Ланси. Защо си събирал всички тези записи?

— Мислим, че личността ѝ владее мислите ти — каза Дийн.

— Кълна се, че не е това, което си мислите.

— А какво си мисля? — попита Дийн.

— Че съм ексцентричен. Не съм. Аз... аз я изучавах.

Погледна обърканите им лица и добави:

— Исках... искам да съм като нея. Да работя такава работа. Искам да говоря по радиото.

Ако бе казал, че иска да управлява атомна подводница пред ротондата на Капитолия, нямаше да се изненадат толкова. Първа се съвзе Парис.

— Мечтаеш за кариера в радиото ли?

— Знам, че го смятате за лудост, като се има предвид криминалното ми минало и всичко останало, но...

— Не мисля, че е лудост. Просто се изненадах. Кога реши да се занимаваш с радио?

— Преди две години. Когато излязох от затвора и започнах да те слушам всяка вечер.

— А защо тъкмо Парис? Защо не си слушал предаванията на други водещи?

— Защото ми хареса начина, по който разговаря с хората — отговори на Дийн той. После пак се обърна към нея: — Сякаш наистина си загрижена за слушателите, които ти се обаждат и за проблемите им.

Смутено добави:

— В затвора бях задебелял. Като излязох на свобода, имах чувството, че си най-добрата ми приятелка.

Къртис бе вторачил недоверчив поглед в него. Дийн бе смръщил вежди. Но Парис му се усмихна и го окуражи да продължи:

— Една нощ някакъв мъж ти се обади и ти каза, че са го уволнили и че не може да си намери друга работа. Ти му отвърна, че

вероятно е загубил вяра в себе си и че когато човек се стреми да се изкачи най-високо, тогава стига най-далече. Послушах съвета, който му даде. Престанах да работя за дребни монети и кандидатствах в телефонната компания. Наеха ме. Печелех добре, достатъчно, за да плащам уроците си по дикция. Обличах се по-хубаво. Карах по-добра кола. Но алчността ми ме подведе да открадна скъпа техника, която можех да заложа за доста пари. Не ме изправиха пред съда, но ме уволниха.

Той млъкна, сякаш се укоряваше, задето не бе преценил постъпката си както трябва. Парис хвърли поглед към Дийн. Той вдигна рамене, което означаваше, че Ланси може да говори истината, но може и да разказва бабини деветини.

— Няколко седмици стоях без работа — продължи той. — Когато зърнах съобщението във вестника, че търсят да назначат човек в тази радиостанция, не можах да повярвам на очите си. Не ми пукаше, че става въпрос за чистене на лай... на тоалетните. Исках да бъда в обкръжението ти по какъвто и да е начин. Така щях да мога да те наблюдавам, да видя как работиш, да разбера технологията на предаването. Домъкнах касетофон до радиото си вкъщи и нагласих таймера му да записва всичките ти програми. През деня пусках записите и се опитвах да имитирам говора ти. Упражнявах се и се стараех да докарам дикцията и ритъма му. Продължих да вземам уроци, за да се отърва от акцента си.

Той й се усмихна плахо.

— Както виждаш, това изисква още много труд. Знам, че колкото и да се старая, никога няма да стана като теб. Но съм решил да направя най-доброто от себе си. Исках да... как му казваха?

— Да се преустроиш? — досети се тя.

— Да, така беше — светнаха очите му. — Затова използвах чужди имена. Моето сякаш напомняше за произхода ми.

Къртис захвърли една папка на масата и когато Ланси видя, че в нея е криминалното му досие, трепна.

— Знам, че досието ми е лошо, но ви се кълна, че съм загърбил всичко това.

— Списъкът на провиненията ти е доста дълъг, Ланси. Да не би в Хънтсвил да си открил бога, или какво?

— Не, сър. Просто не исках да си остана същият боклук до края на живота си.

Къртис недоверчиво изсумтя.

Ланси ги огледа всичките и разбра, че се отнасят скептично към признанията му. Облиза устните си и отчаяно изрече:

— Не бих могъл да нараня Парис. Тя е моят идол. Не съм я заплашвал по телефона. Що се отнася до мъртвото момиче, не знам нищо.

Къртис вдигна крака върху масата и попита младия мъж с измамно приятелски тон:

— Харесваш ли ученички, Ланси Рей?

— Моля, сър?

— Напуснал си училище на шестнайсет години.

— Взех си дипломата, докато бях в затвора.

— Но си пропуснал забавната част на училищните дни. Може би сега наваксваш, а?

— Имате предвид момичетата ли?

— Да, тях имам предвид.

Той категорично тръсна глава:

— Не качвам ученички в колата си, за да правя секс с тях. Не съм ангел, но не се занимавам с такива неща.

— Харесват ли ти жените?

— Искате да кажете повече от мъжете? Да, за бога.

— Лицето ти е красиво. Строен си. Не се ли чувстваше самотен в затвора?

Той неловко погледна към Парис, наведе глава и измърмори:

— Оставиха ме на мира. Промуших едного в... тестисите с вилица. Лежах една година повече, но след случката никой не ми досаждаше.

Парис чувстваше неудобство заради него. Искаше ѝ се Къртис да спре с въпросите си, но се боеше, че ако се намеси, детективът ще я помоли да излезе, а тя искаше да чуе всичко.

— Вчера видях майка ти — каза Къртис.

Ланси вдигна глава и погледна детектива право в очите.

— Тя е крава.

— Чухте ли го, доктор Малой? Не ви ли прозвуча като прикрита враждебност към жените? Презрение...

— Не харесвам майка си — разгорещено заобяснява Ланси, — но това няма общо със сексуалния ми живот. Ако беше ваша майка, щяхте ли да я харесвате?

— Имаш ли си приятелка? — настоя Къртис.

— Не.

— Искаш ли да си имаш?

— Понякога.

— Понякога — повтори Къртис. — Когато почувстваш нужда от приятелка, какво правиш?

— Какво искате да кажете?

— Хайде, Ланси Рей — подкани го Къртис и почука с показалеца си по папката на масата. — Затворили са те за сексуално насилие.

— Обвинението беше скалъпено.

— Всички така говорят.

— Онзи тип, кинопродуцентът...

— На порнография.

— Така е. Той снимаше мен и нея в гаража си. Ядоса се, когато мацката му ми се заумилква. Хич не му хареса. Беше добре да... пали знаете, трябваше да го правим пред камерата. Но не и насаме. Така че, когато останахме само двамата с него, аз...

— Добре си го подредил.

— Беше самозащита.

— Съдебните заседатели не са уважили това обстоятелство, аз също — каза Къртис. — Когато си свършил с него си се прехвърлил на момичето.

— Не, сър!

Той отрече тъй категорично и с такова възмущение, че Парис бе убедена, че говори истината.

— Той го направи! Той я подреди!

Ланси посочи към папката.

— Всички тези неща, дето ги пише тук, са негово дело.

— Открили са твоето ДНК.

— Защото същия ден бях с нея. Той ни хвана. Тогава се скарахме.

— Показанията му са били потвърдени под клетва от двамата оператори и от самото момиче.

— Всички са извратеняци. Даде им дрога. А аз нямаше какво да им дам, за да кажат истината.

— Защо трябва да вярваме на думите ти, Ланси?

— Защото е видно от другите ми простъпки. Вършил съм противни неща, но никога не съм удрял жена.

Парис се наведе през масата към него.

— Защо избяга, когато полицаите ти се обадиха, че искат да те разпитат? Защо не им каза това, което ни говориш сега?

Той дълбоко въздъхна, вдигна ръцете си и се почеса по челото с белезниците.

— Изплаших се. Бивш затворник съм. Това автоматично ме превръща в заподозрян. После, ако бяха научили, че записвам предаванията ти, непременно щяха да ме закопчечат.

— Но защо не взе касетите със себе си?

— Защото съм глупак — свенливо се усмихна той. — Паникьосах се и си плюх на петите. Забравих ги. Вероятно съм загубил престъпните си инстинкти. Надявам се да е така.

Допадаше й начина, по който той се самообвиняваше. Но Къртис не беше във възторг.

— Ако ни беше признал всичко онзи ден, може би щяхме да ти повярваме.

Ланси погледна Парис и каза сериозно:

— Говоря самата истина. Не знам нищо за този Валентино, нито за телефонните обаждания. Не познавам Джейни Кемп, знам само онова, което чух по новините. Виновен съм единствено в това, че исках да се науча на всичко, което вършиш ти.

— Месеци наред работиш в радиото — отвърна тихо Парис, — но никога не си ме заговарял. Защо не дойде да ми кажеш за амбициите си? Да попиташ, да ме помолиш за съвет? За напътствия?

— Шегуваш ли се?! — възкликна той. — Ти си звезда. А аз ходя из коридорите с кофа и парцал в ръце. Не ми стискаше да те заговоря. А ако го бях направил, сигурно щеше да ми се присмееш.

— Нямаше.

Той потърси очите й иззад лещите на очилата.

— Не, може би нямаше да го направиш.

— Къде беше през всичкото това време? — попита Къртис. — Не се върна пито в апартамента, нито при майка си.

— Държа скривалище.

— Скривалище? — повдигна вежди Къртис.

Ланси се сконфузи.

— Да, сър. Ще ви дам адреса. Можете да го претърсите.

— Със сигурност ще го направим — отвърна Къртис, подхвана го за ръката и го накара да стане от стола. — А докато се занимаваме с това, ти ще останеш при нас.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Страхотно място за премръзнали въдичари.

Барът се намираше на брега на езерото, беше заобиколен от кедрови дървета и добре известен на местните жители. Рибарите често го посещаваха, но заведението не привличаше нито туристи, нито членовете на кънтри клуба, които обичаха да играят голф. Клиентелата се състоеше главно от строителни работници, каубои и любители-колхозчисти. Не беше за чиновници с бели якички, затова всеки, който познаваше Брад Армстронг, щеше да се удиви да го види тъкмо тук.

Когато се запъти към полутъмния бар, под краката му захрущяха черупки от фъстъци. Помещението се осветяваше от неоновите реклами, изобразяващи флага на „Самотна звезда“ и халба бира до него. Лампите с абажури над билиардните маси твърде слабо допринасяха за общото осветление, защото самите те едва блещукаха през облаците цигарен дим.

Къркорещият мюзикбокс в ъгъла с въртеливи движения излъчваше дъга от приглушени цветове, но в музиката, която се носеше от него, нямаше и помен от приглушеност. Кънтри парчетата бяха стари, а певците носово редяха кахърни слова.

Клиентите пиеха бирата си направо от бутилката или се наливаха с чисто уиски и текила. Същото пиеше и момичето, до което се настани Брад.

Той тутакси я позна. Фактът, че тя беше тук тъкмо в този момент, бе божие провидение, доказателство, че Брад не върши нищо лошо.

Погледна двете празни чаши пред нея и махна на бармана да налее още две от същото.

— Едно за мен и едно за дамата с халката на зърното.

Тя се обърна към него.

— Как смееш... О! Здравсти. Онази нощ... нали?

— Радвам се, че си спомняш — ухили се той.

— Ти си онзи с порно снимките.

Носът му увисна.

— Мислех, че си ме спомняш заради други мои качества.

— Да, и заради тях — усмихна се тя и облиза горната си устна.

— Не очаквах да те срещна на такова място — каза той. — Класата ти не е толкова ниска.

— Едно време се навъртах и тук — отвърна тя, счупи черупката на фъстъка със зъби и деликатно сдъвка ядката. — Преди да започнем да се събираме от сексclubа.

Тя пусна черупката на пода и изтърси дланите си.

— И ти не ставаш за това място.

— Предполагам, че е било предопределено да се видим отново.

— Страхотно — отвърна тя.

Беше се наплескала с грим, за да изглежда по-възрастна и да има право да си поръча алкохол. Или наистина бе заблудила бармана, или на него изобщо не му пукаше, че сервира на непълнолетна. Той им наля поръчаната текила.

— За какво ще пием?

Тя завъртя големите си тъмни очи към тавана, сякаш очакваше да прочете отговора върху наслоения цигарен дим и мръсотията по него.

— Какво ще кажеш да пием за халките по тялото?

Той се наведе към нея и прошепна:

— Възбуждам се само като си помисля за това.

Той чукна чашата си в нейната и двамата почти едновременно изляха парещата течност в гърлата си.

Дяволски лесно е, помисли си той. Майките престанаха ли да предупреждават дъщерите си да не разговарят с непознати? Не ги ли съветват никога, ама никога да не излизат с мъж, когото не познават? Накъде върви светът? Той се изплаши за собствените си дъщери.

Но мисълта за семейството разваляше настроението му, затова я отпъди като досадна муха и поръча по още една текила.

Довършиха питиетата си и решиха да тръгват. Когато минаваха покрай масите за билиард, той самодоволно се усмихна. Беше обект на завист от страна на мускулестите момчета с татуировки по ръцете, затъкнали ножове в широките си кожени колани. Очевидно беше успял там, където те се бяха провалили. Вероятно причината бе в чистата му коса.

— Името ти е Мелиса, нали? — попита той, когато отвори вратата на колата си пред нея.

Бляскавите ѝ червени устни се разтегнаха в усмивка, когато той си спомни името ѝ.

— Къде отиваме?

— Имам си стая.

— Супер.

Лесно, та чак смешно.

Не беше умно от негова страна да излезе тази вечер, но ако бе останал затворен и минута повече, щеше да полудее. Не можеше да се върне вкъщи. През деня Тони му бе звъняла на всеки четвърт час с молба да се прибере. Каза му, че полицията искала само да поговори с него. Да бе, помисли си той. Така си е, искат да разговарят с мен, но през железните решетки.

Престана да отговаря на позвъняванията и не ѝ се обади, защото знаеше, че полицията може да проследи телефона му с помощта на сателита. Фактът, че откриха тялото на Джейни влошаваше положението му. По новините съобщиха, че очакват резултатите от аутопсията. Това го докара до ръба на нервна криза.

Той се гневеше на жена си, защото не го разбираше, а на Джейни — защото бе прелъстителка, на която не можеше да устои, ядосваше се дори на майка си, защото сурово го наказваше, задето мастурбираше като малък.

Не си спомняше нищо подобно, но по време на терапевтичните сеанси психолозите го бяха попитали дали не е наказван заради мастурбиране и той отговори положително, защото очакваха от него приемливо обяснение за сексуалните му странности.

Докато новините ставаха от лоши по-лоши и името му все често се споменаваха в тях, напрежението му нарастваше. Беше се опитал да се разсее, като разглежда порнографските си списания и чете писмата и „истинските“ преживявания на читателите. Но скоро фамилиарният им тон му досади. Освен това, желанията му нямаше да се задоволят от опита на другите.

Той бе възбуден и трябваше да се облекчи. При напрежението, на което бе подложен напоследък, кой би го укорил? Реши, че облекчението няма само да дойде при него — той трябваше до го потърси.

Вече го беше открил.

— Онази ноц не беше със същата кола — забеляза Мелиса, докато въртеше копчето на радиото; спря се на отсечена песен в стил рап. За да не може полицията да проследи колата му, той се бе обадил по телефона и бе наел друг автомобил. Не се свърза с фирма, която щеше да иска от него да попълни всякакви документи, а се обади на един номер, публикуван на жълтите страници на вестника; фирмата държеше клиентите да платят в брой. Това подсказа на Брад, че тя не спазва законите и правилата толкова стриктно. Единственото удобство, което обещаваха, бе климатик във всяка кола.

Докато чакаше да му я докарат, взе душ и се облече, наплиска лицето си с афтършейв и зареди джоба на панталоните си с презервативи.

Човекът, който докара колата, приличаше на истински бандит. Брад набързо му показва шофьорската си книжка и попълни формуляр с лъжлива информация. Преброи няколкото банкноти, които му искаха като депозит и добави десет долара бакшиш. Речниковият запас от думи на служителя бе доста беден и изобщо не му пукаше кога точно Брад ще върне десетгодишния автомобил на паркинга.

— Среждали ли сме се преди? — питаше го Мелиса сега. — Имам предвид преди онази ноц. Лицето ти ми изглежда доста познато.

— Аз съм известен киноактьор.

— Това трябва да е — отвърна тя и се изкиска.

За да промени посоката на мислите ѝ, той каза:

— Винаги ли изглеждаш толкова страхотно?

— Тъй ли мислиш?

Всъщност приличаше на курва. Бе стегнала боядисаната си коса по-здраво и по-високо от предишната ноц. Извън задимения бар гримът ѝ изглеждаше още по-крещящ. Фланелката ѝ бе направена от тънка материя, през която прозираше сребърната халка на зърното ѝ. Повечето салфетки бяха по-големи от полата ѝ.

С една дума — просеше си го. Трябваше да му бъде благодарна, задето я спаси от дебелите вратове в бара.

Той привлече вниманието ѝ към слабините си:

— Виж, какво ми причиняваш.

Тя оцени с поглед подутината под панталоните му.

— Само толкова ли можеш? — попита тя и се облегна на страничната врата. Бавно прекара пръсти по зърното със сребърната

халка.

Момичето добре си знаеше занаята. Пенисът му щръкна в ерекция.

— Не мога да те гледам и да карам.

Тя подръпна зърното си, за да го подразни. Той изпъшка.

— Убиваш ме, знаеш ли?

— Но ще умреш щастлив.

Той протегна ръка и я мушна под полата ѝ, усети дантелата под пръстите си и ги пъхна под нея.

— Хм. Точно тук — изскимтя Мелиса и затвори очи. — Само да не те спрат за превишена скорост. Поне докато свърша.

* * *

Гавин чакаше пред ЦСС, когато Дийн, Парис и сержант Къртис излязоха от сградата. Надеждата му беше в Ланси Рей Фишър. Скочи на крака и попита:

— Той ли е?

— Все още не знаем — отвърна баща му. — Сержант Къртис го остави в полицията, за да му зададе още въпроси.

Парис погледна часовника на ръката си.

— Ако не ви затруднявам, бих искала да ме оставите у дома, преди да отида на работа. Толкова бързах тази сутрин!

— Ще те откарам и после ще хвърля Гавин вкъщи — отвърна Дийн. — Ще включим клетъчните си телефони, Къртис. Ако стане нещо...

— Веднага ще ви се обадя — увери ги той. — Имам намерение да се заема с Ланси Рей.

— С цялото си уважение към теб, но не мисля, че той е Валентино — каза Парис.

Детективът кимна с глава. Гавин си помисли, че има доста уморен вид. Русата му брада бе започнала да набожда по розовите му страни.

— Продължавам да подозирам доктор Армстронг, но не искам да отхвърля и Ланси Фишър, още не. Ще държа връзка с вас.

Те се бяха насочили към асансьорите, когато Къртис го повика по име.

Отначало Гавин си каза: Какво има пак? Но попита:

— Да, сър?

— Съжалявам, че те накарах да преминеш през всичко това днес. Знам, че никак не беше забавно.

— Всичко е наред — отвърна той, но не го мислеше. Не беше наред. Не обичаше да го карат да се чувства виновен, когато не е. — Надявам се да откриете човека, който е постъпил така с Джейни. Още в самото начало трябваше да ви кажа, че двамата с нея бяхме в колата ѝ. Но се страхувах да не си помислите... е, онова, което си помислихте. Мисля, че е срещнала убиеца си, след като се е отървала от мен.

— Така изглежда. Напълно ли си сигурен, че не ти е казала с кого има среща? Някакво име? Професия?

— Убеден съм.

— Е, благодаря — каза Къртис. — Оценявам помощта ти.

Баща му го побутна към асансьорите и те си тръгнаха. На път за вкъщи Гавин седеше отзад. Никой не каза нищо съществено, тримата бяха потънали в собствените си мисли. Когато пристигнаха, видяха, че патрулната кола вече беше паркирана пред къщата и в нея седяха двама полицаи. В себе си Гавин тежко изпъшка. Беше му писнало от полицаи. В близките дни не искаше повече да му се мяркат пред очите, с изключение на баща му.

— Не ми трябват бавачки, татко. Нали вече не съм сред заподозрените?

— Не си, но полицаите са тук, за да те пазят. Ще останат, докато заловим Валентино.

— Той няма да...

— Не мога да разчитам на случайността, синко. Освен това, охраната е под ръководството на Къртис, не я контролирам аз.

— Ако поискаш, можеш да ги освободиш.

— Но не искам. Ясно?

Когато баща му имаше такова изражение на лицето, всички аргументи отиваха по дяволите. Той недоволено кимна с глава. Тогава баща му се протегна назад и сложи ръка на рамото му.

— Гордея се с днешното ти поведение.

— С риск да ти звуча назидателно, и аз съм горда, Гавин — обади се Парис.

— Благодаря.

— Ако нещо се случи, веднага ми се обади. Обещай ми, че ще го направиш.

— Обещавам, татко.

Той скочи от колата.

— Довиждане, Парис.

— Довиждане. Ще се видим скоро, нали?

— Да, страхотно.

Гавин се отправи по пътеката към входа на къщата. Те не тръгнаха, докато той не влезе. За разлика от майка му и баща му, двамата с Парис си пасваха като двойка. Улови се, че се надява нещата между двамата да потръгнат.

Преди да затвори и залости вратата и да стане заключеник на самия себе си, той им помахаше с ръка.

* * *

— Какво толкова мислиш?

Парис погледна към Дийн.

— Какво си мисля ли? За Тони Армстронг. Съчувствам ѝ. Тя ми харесва.

— И на мен. Куражлия жена.

— Според мен обича мъжа си. Много. При настъпилите обстоятелства сигурно е доста обърквана.

После с любопитство попита:

— От медицинска гледна точка, кога човек се счита за сексуален маниак?

— Труден въпрос.

— Убедена съм, че можете да отговорите, доктор Малой.

— Добре. Ако някой получи ерекция дванайсет пъти на ден, ще го поздравя и ще го окуража да я получи за тринайсети път. Но ако действа всеки път, когато е в ерекция, бих казал, че е много и че вероятно имаме проблем.

— Шегуваш се.

— Донякъде, но в шегата ми има зрънце истина.

Усмивката му изчезна и той заговори сериозно:

— И сексът се превръща в мания, както всичко останало. Тогава, когато желанието надделее над разума. Когато половата активност има отрицателно въздействие върху професията, семейството и отношенията на човека, когато се превърне във водеща сила и изключителен приоритет за личността.

Той я погледна и тя му кимна да продължи.

— Същото става и с битовия пияница, който се превръща в алкохолик. Индивидът загубва контрол над желанието. Казано другояче, желанието контролира индивида.

— Може да жертва жена и семейство, за да задоволи желанията си, така ли?

— Което не означава, че Брад Армстронг не обича съпругата си — отвърна Дийн. — Вероятно я обича.

Парис се замисли и се загледа в прозореца пред себе си. Макар, че носеше слънчевите си очила, тя присви очи от лъчите на залязващото слънце, които сякаш ги прерязаха. Попита се какво ли правят съдията и Мариан Кемп в момента. Едва ли се наслаждаваха на величествения залез.

— Трябва да организират погребението.

— Моля? — попита Дийн.

— Мислех на глас. За семейство Кемп и как се чувстват в момента.

— Да — въздъхна той. — Не мога да си представя какво е да загубиш детето си. Разговарял съм с полицаи, загубили децата си, но всяка дума, която им казвах, ми звучеше неискрено. Ако нещо стане с Гавин... — той млъкна, неспособен да изговори ужасната мисъл. После тихо продължи: — Бих желал да се сприятеля с него.

— Знам.

— Заради моя собствен баща.

— И това ми е известно.

— Колко ти е казал Джак?

— Достатъчно.

Джак ѝ бе обяснил, че отношенията между Дийн и баща му били твърде непостоянни. Мистър Малой имал строг характер и Дийн доста

често се опарвал от него. Понякога изблиците му били направо страшни.

— Баща ти биеше ли те, Дийн? — попита го тя.

— Можеше да почерни живота ми понякога, да.

— Да приема ли, че се изказваш доста сдържано за него?

Той вдигна рамене с безразличие, което тя знаеше, че е престорено.

— Аз можех и да не му обръщам внимание, но когато започна да се държи така и с майка ми, не можах да го понеса.

Според Джак решаваща роля изиграло посещението на родителите на Дийн в Тексаския технически университет една събота, когато били във втори курс. По време на забавата в общежитието баща му влязъл в спор с Дийн. Дийн се опитал да не обръща внимание, ала баща му се разгорещил извънредно много и на Дийн му било невъзможно да продължи разговора си с него.

Майка му се разтревожила за сина си и се опитала да се намеси. И тогава баща му започнал да я унижава. Думите му били жестоки. Без да се съобразява с приятелите си и останалите родители, които слушали всичко, Дийн се втурнал да я защитава, съборил мистър Малой на земята, седнал на гърдите му и, както Джак се бе изразил, „го забъхтил до пълно изтощение“.

След тази случка отношенията помежду им се изострили още повече и двамата не ги изгладили до самата смърт на бащата.

— Тогава наистина полудях — каза Дийн. — Преди не ми се бе случвало и оттогава насам не съм избухвал чак толкова. Ако Джак и другите момчета не ме бяха дръпнали, можех да го убия. В онзи момент исках да го унищожа. Много ме е яд, че стана така, защото мама се почувства ужасно. Но после старецът се замисляше, преди да й се нахвърли, особено ако съм наоколо.

Той я погледна. Никога преди не го бе виждала тъй уязвим.

— В душата ми се бе разrazil истински ураган, Парис. Не мога да ти го опиша. Черна ярост ли беше? Обзе ме целия, пелена ми се спусна пред очите. Баща ми непрекъснато изпадаше в такива състояния. Онази вечер разбрах, че каквато и да е причината за поведението му, тя е и у мен. Прояви се веднъж. Страхувам се да не ме обземе отново.

Тя се протегна и го докосна по ръката.

— Провокирал те е по най-подъл начин. Ти си реагирал, но това не означава, че в себе си криеш тиха ярост, която всеки миг би могла да се възпламени. Ти не си като баща си, Дийн — увери го тя. — Никога не си приличал на него, няма и да заприличаш. Що се отнася до Гавин, нима нямаш право да му се ядосваш понякога? Обикновено децата ядосват родителите си, разочароват ги и ги влудяват. Това им е работата. Присъщо им е. И е нещо обичайно да им се сърдиш, когато го заслужават. Всъщност е тъкмо обратното — Гавин щеше да се усъмни в обичта ти към него, ако не му се ядосваше. Често ще те предизвиква, за да се увери, че го обичаш.

Тя се засмя.

— Само ме чуй! Бащата и психологът си ти, а аз не съм нито едното, нито другото.

— Но всичко, което казваш, е точно така и аз имам нужда да го чуя.

Тя нежно му се усмихна.

— Ако хвалбите са повече от наказанията, всичко ще е наред.

Той се замисли над думите ѝ и ѝ намигна:

— Колкото красива, толкова и умна. Опасна жена си, Парис.

— Е, да, такава съм си аз. Най-обикновена фатална жена.

— Вероятно това е привлякло Ланси Рей Фишър към теб. Твоята тайнственост е възбудила престъпните му инстинкти.

— Харесва му работата ми — завъртя очи тя.

— Така твърди той.

— Мислиш, че лъже ли?

— Ако лъже, звучи твърде убедително. Или е искрен, или е дяволски добър актьор.

— И аз съм на същото мнение.

— Как е да си нечий идол?

— На никого не препоръчвам да моделира живота си по моя — тъжно се усмихна тя.

В същия миг телефонът му звънна. Той отговори, без да сваля едната си ръка от волана:

— Малой... Аха, за вълка говорим... Не, двамата с Парис тъкмо разговаряхме за него.

Направи ѝ знак, че е Къртис.

— Ами резервната му квартира? — слуша известно време, после каза:

— Идеята не е лоша.

Къртис имаше още нещо да му каже и когато той свърши, Дийн каза:

— Добре, аз съм на линия.

Той прекъсна връзката и отново се обърна към Парис:

— Къртис „раздрусал Ланси Рей“, както сам твърди, но Ланси се придържал към казаното пред нас. Полицайте, изпратени в квартирата, където се е крил, докладвали, че той наистина е живял там, но нямало следи, че и друг е бил с него.

— Нищо, което да доказва, че е държал Джейни като заложница? — попита Парис.

— Нищо. Нямало и лаборатория за промиване на снимки. Само един брой на Плейбой. Така че сега Къртис е наострил зъби за Армстронг. Има намерение да проведе задушевен разговор с Тони Армстронг.

— Хм, очаква я ужасна дилема. От една страна иска да открият съпруга ѝ, за да му помогнат, от друга го инкриминира.

— Той сам се инкриминира.

— Знам. Опитвам се да вляза в кожата ѝ. Тя го обича и иска той да се излекува, но ако това е невъзможно, колко ли дълго ще бъде в състояние да остане до съпруга си?

— Добър въпрос, Парис.

Когато осъзна, че репликите ѝ за Тони Армстронг биха могли да се отнесат и към нея самата, вече беше късно.

Дийн спря колата до бордюра пред дома ѝ. Загаси двигателя и се обърна с лице към нея, готов да ѝ отговори, но тя го прекъсна, преди още да е започнал:

— Джак имаше нужда от мен.

— Аз имам нужда от теб.

— Но не по същия начин.

— Така е. Остана при него по задължение. Докато аз искам да избереш да бъдеш с мен.

Задържа погледа си върху нея, после отвори и излезе от колата.

По пътя към къщата тя се спря да вземе пощата, която стоеше в кутията от два дни. Внесе я и захвърли купчината върху масичката до

вратата.

— Един господ знае кога ще се заема с тях. Бюрото ми в радиото е още по...

Успя да каже само това, преди Дийн да я притегли към себе си и да я целуне. Докато я целуваше, той свали очилата ѝ и ги остави на масата. Притисна я силно към тялото си. Тя веднага отговори на ласките му, плъзна ръце под неговите и го прегърна. Пръстите ѝ се забиха в мускулите на гърба му.

Когато устните им се сляха, той придърпа нагоре полата ѝ и започна да я милва по голото бедро. Тя започна да се топи отвътре, но откъсна устните си от неговите и задъхано прошепна:

— Дийн, остава ми само час до работа.

— Значи ще счупим рекорда. Сексуалните ни опити досега са продължавали не повече от три минути.

Той зарови лицето си в косите ѝ.

— Този път искам да те видя гола.

Тя издаде гърлен смях и допря глава в неговата.

— Ами ако не ме харесаш?

— Никакъв шанс.

Мушна ръце в пликчетата ѝ. Тя тихо извика от удоволствие, ала гласът на разума бе по-силен.

— Ами ако се обади Къртис?

— Свикнал съм с разочарованията. Но това е още една причина да се заемем с нашите си работи.

Улови я за ръката и тръгна към спалнята, като я дърпаше след себе си. От гърдите на Парис се понесе весел момичешки смях. Сърцето ѝ запрепуска. Почувства се ужасно лоша и тържествуващо жизнена.

Дийн също се смееше, докато съсредоточено работеше върху своенравните копчета на блузата ѝ.

— Ама че проклетии!

Парис прояви по-голяма сръчност от него. Ризата му скоро бе разкопчана и тя страстно го целуна по зърното, като с устните си почувства тупането на сърцето му.

След като най-после успя да се пребори с копчетата, той свали блузата и откопча сутиена ѝ. Хвана я за гърдите и започна да ги масажира със силните си пръсти.

Той се наведе над нея и тя го погледна. Лицето му изразяваше страст и нежност едновременно, когато зърната ѝ отговориха на милувките на неговите пръсти. За миг очите му срещнаха погледа ѝ, преди да наведе глава и да захапе едното.

Тя разкопча колана и свали ципа на панталоните му, после пъхна ръката си под бельото му. Кожата бе гладка като кадифе, пенисът му беше твърд и пулсираше от желание. Помилва го с пръст по връхчето и той потръпна.

— Парис, спри — каза той и отстъпи по-далеч от нея. — Ако... Не бива да го правиш. Ще свърша, а искам това да продължи дълго.

Тя отхвърли с рамене суетиена си, изви ръка назад, за да разкопчее полата си и я пусна да се свлече на пода. Той трескаво я изучаваше с поглед. С едно леко движение се отърва от останалите си дрехи. Тя го гледаше с искрено одобрение, но когато отново протегна ръце към него, той я отблъсна. Коленичи на пода и я целуна през копринените бикини. Придържаше задничето ѝ с две ръце и го притискаше към лицето си. Топлият му влажен дъх премина през плата и коленете ѝ омекнаха. Целуна я отново. После пак, и пак. Тя се улови за раменете му и затвори очи.

Копринената материя сякаш се разтопи и изчезна. Почувства горещите му бързи устни, после езика му, който си проправяше път, търсеше и се промушваше. Тя се отдаде на удоволствието, което беше безмерно.

Когато положението стана критично, тя възвърна контрола върху себе си и го помоли да спре.

Той се изправи и я взе в ръцете си. Двамата плътно се притиснаха един към друг, гърдите ѝ — към неговите гърди, а слабините му срещнаха гладкия ѝ корем.

Накрая легнаха в девственото ѝ до този миг легло лице в лице. Ръката ѝ почиваше под пъпа му, потънала в окосмената му мъжественост. Прекара пръст по дължината на пениса му. Той покри ръката ѝ със своята длан и започна да я насочва нагоре-надолу.

— Господи! — изстена той.

— Не мога да повярвам, че това се случва.

— Нито пък аз.

Той я целуна по зърното, като го погали с език.

— Продължавам да мисля, че всеки миг ще се събудя.

— Ако се събудиш, моля те, не буди и мен.

Разтвори краката ѝ и се настани между тях, после бавно започна да навлиза в нея, като ѝ даваше време да го поеме и се спираше, за да изпита всяко усещане докрай, преди да се притисне силно и да влезе плътно и изцяло в нея.

Потопени в удоволствието, известно време те останаха неподвижни, но когато той излезе от нея, удовлетворението им беше пълно.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Преди да вдигне телефонната слушалка, Дийн тръсна глава, за да изхвърли водата от ухото си.

— Малой.

— Къртис.

— Какво има?

— Какъв е този шум?

— От душа — отвърна Дийн и се обърна да намигне на Парис, която отмиваше шампоана от косата си. Бе отметнала глава назад, докато сапунената вода се стичаше по гърдите и се насочваше между краката ѝ. Господи, беше великолепна!

— Под душа ли си?

— За да съм свеж като теб. Какво има? — повтори въпроса си той.

— Един от детективите си бърбел с Ланси Рей. Нали помниш, че Парис го попита защо е криел, а не е отишъл да поговори с нея.

— Стеснявал се.

— Да... Но има и друго — не искал да навлиза в територията на другия мъж.

— Какъв мъж?

Когато излезе изпод душа, Парис го погледна объркано. Той ѝ подаде хавлията.

— Стен Креншоу — произнесе Къртис в слушалката. Може би това бе единственото изречение, което би могло да отвлече вниманието му от голото тяло на Парис.

— Моля?

— Чу ме добре. Ланси Рей е останал с погрешното впечатление, че Стен и Парис са любовници.

— Откъде му е хрумнало?

— Креншоу му казал.

Дийн се вторачи пред себе, после прикри с ръка микрофончето на телефона и побутна Парис да побърза и да се облече. Явно видът му

й подействия, защото тя се втурна обратно към спалнята.

— Разкажи ми — каза Дийн на Къртис.

— Креншоу предупредил чистача да не я закача. Наговорил му разни глупости в смисъл, че политиката на компанията е единствено той да има достъп до нея, заявил му, че тя не обича хората да я оглеждат заради слънчевите ѝ очила, че предпочитала тъмнината по причини, които не влизали в работата на останалите. Ланси Рей искал да задържи работата си, затова пазел дистанция и рядко ѝ говорел от страх, че Креншоу ще изревнува и ще го прогони. Казал, че момчето я ревнувало от всеки, който се доближи до нея.

— Защо Ланси не ни го съобщи при първия разговор? — попита Дийн, докато се опитваше да се облече с една ръка.

— Мислел, че всички знаят за връзката им.

— Майната му. Нещо не е наред с този Креншоу. Разбрах го, още щом го видях. И с мен се опита да се държи като собственик, но аз си помислих, че е просто едно леке.

— Може да е леке.

— А може и да не е. Искам да го изтърбушиш, Къртис. Искам да знам и най-дребната подробност за него и не ми пука кой е чичо му, или колко пари има.

— Разбрах те. Този път ще прескоча Чичо Уилкинс. Ще се обърнем направо към полицейското управление в Атланта, към окръжния прокурор и, ако е необходимо, дори към шибания губернатор на щата. Добрата новина е, че той е на работа, както обикновено. В радиото е. Григс и Карсън току-що ми се обадиха от там.

— Тръгваме веднага. Кажи на младоците да не го пускат, ако иска да излезе. Проверихте ли на кои номера е звънял?

— Правим го в момента.

— Кой проучва миналото му?

— Рондо прояви желание.

— Рондо — Дийн дори не се постара да прикрие недоволството си.

— Ще провери всички подробности в компютъра.

— Трябваше вече да го е направил.

— Накарах го този път да се порови по-надълбоко.

— Щеше да бъде добре, ако още първия път се бе поровил по-добре.

— Какво има между вас двамата? Усещам някакво напрежение.

— Много е надут.

— Това ли било? Не го харесваш като човек?

— Нещо такова. Виж, трябва да тръгваме.

— Вероятно Парис ще се откаже от предаването си днес? За да можем да проверим Креншоу.

— Сам ѝ го кажи. Решила е да има предаване. Освен това, няма да се отлепя от нея. Ще се видим.

Дийн прекъсна връзката, преди детективът да успее да каже още нещо, и пришпори Парис да излизат. По пътя тя го разпита за подробностите.

— От онова, което чух, ставаше въпрос за Стен, нали?

Той ѝ разказа, какво е разкрил Ланси Рей Фишър. Тя недоверчиво се засмя.

— Не го вярвам!

— Никак не е смешно.

— Напротив, смешно е до припадък.

— Не мисля така.

— Дийн — усмихна му се тя с обич, — в светлината на последните, тъй да се каже, събития мога да разбера мъжкарските ти реакции. Поласкана съм, бих искала да се изправиш пред триглавия змей заради мен. Но не похабявай мъжкарството си за Стен, за бога. Той не е Валентино.

— Не сме сигурни в това.

— Знам го. Той е едно леке, както ти правилно го определи. Неприятно ми е, че е заблудил Марвин — Ланси. Бог знае кого още. Но Стен няма нито мозъка, нито куража да бъде Валентино.

— Скоро ще разберем — отвърна той и вкара колата си в паркинга пред радиото.

* * *

Когато Парис отключи входната врата, Григс и Карсън им помахаха от предната седалка на полицейската кола. Както

обикновено, сградата беше тъмна, а стаите — безлюдни. Хари, вечерният водещ, вдигна палец за поздрав през стъклото на студиото, когато минаха покрай него. Дийн бе научил разположението в сградата и я поведе по мрачните коридори.

Влязоха в кабинета на Парис и завариха Стен да седи на мястото ѝ, вдигнал крака върху бюрото, и безразборно да се рови из пощата ѝ.

— Стен Креншоу, човека, когото исках да видя — каза с влизането си Дийн.

Стен свали краката си от бюрото, но още не успял да стъпи на пода и Дийн го улови отпред за ризата и го повдигна от стола.

— Хей! — запротестира Стен. — Какво, по дяволите, правиш?

— С теб имаме малко разговорче, Стен.

— Дийн.

Парис предупредително го докосна по ръката и той го пусна.

— Разпространявал си лъжи за Парис.

Стен обидено се дръпна и започна да пригладжа гънките на ризата си с ръка. Погледът му се премести към Парис.

— За какво говори приятелят ти?

— Ланси твърди, че си му казал...

— Кой, по дяволите, е Ланси?

— Марвин Патърсън.

— Ланси ли е името му?

— Казал си му, че спиш с Парис.

Стен отново обърна глава към Дийн.

— Не, не съм.

— Не си ли му правил намеци, че двамата с Парис сте повече от колеги? Не си ли искал от него да стои настрана, да не я закача и дори да не ѝ говори?

— Защото знам състоянието ѝ — заяви Стен.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Известно ми е, че предпочита да е насаме със себе си. Не желае да я безпокоят, особено когато се е съсредоточила в работата си.

— Значи си го посъветвал да стои настрана, за да не я безпокои?

— Може и така да се каже.

— Не е било нужно да отблъскваш хората около мен, Стен — каза тя. — Не съм те молила за това и не ми е приятно, че си го

направил.

— Добре де, съжалявам. Опитвах се да ти бъда приятел.

— Само приятел ли? Не мисля така — обади се Дийн. — Мисля, че си фантазирал по отношение на Парис. Някъде в бъдещия си живот си виждал Парис, въввлечена в романтична връзка с теб. Ревнуваш я от всеки, който се интересува от нея, дори платонично.

— Откъде знаете, че интересът на Марвин е платоничен?

— Така ни каза.

— О! На него вярвате повече, отколкото на мен, така ли? На един чистач, който се подвизава под чуждо име? — подигравателно изсумтя той. — Ти си този, когото заблуждават, докторе.

Той се отправи към вратата, но думите на Дийн го спряха:

— Чувството ти за собственост би могло да бъде силен мотив.

— За какво? — като стрела се обърна Стен.

— Ами да видим... да създадеш отвратителна ситуация, за която да обвинят и Парис. Да поставиш предаването ѝ на риск. Да застрашиш живота ѝ. Да продължавам ли?

— За случая с Валентино ли говориш? — попита ядосано Стен. — Парис си го изпроси.

— Разбирам. Значи тя е виновна, че Валентино е отвлякъл и убил седемнайсетгодишно момиче?

— Момиче, което си е търсило белята.

Дийн с привидно спокойствие седна върху бюрото.

— Тогава мнението ти за жените е много лошо.

— Не съм казал такова нещо.

— Не, не си го заявил направо, но усещам, че дълбоко в душата си таиш невероятна враждебност срещу нежния пол, Стен. Като семка между зъбите ти е. Ужасно те дразни, но по никакъв начин не можеш да се отървеш от нея.

— У-у-у! — размаха пръст Стен пред лицето на Дийн. — Не ми минавай с психологическите си фокуси и магии. Аз съм си напълно нормален.

Дийн стисна зъби и подскочи от гняв, но гласът му остана спокоен.

— Значи, трябва да ти повярвам, че отношенията ти с жените са били напълно нормални и безпроблемни?

— Нима отношенията на другите мъже с жените са винаги напълно нормални и безпроблемни? Какво ще кажеш за себе си, Малой? — попита той и извърна поглед към Парис. — Мисля, че не са.

— Ти не си Дийн — намеси Парис със спокоен глас. — Той не е направил онова, което си направил ти.

Насмешливото му самодоволство тутакси се изпари. Само след миг той кипна:

— Казала си му за обвинението в сексуален тормоз!

Дийн се обърна към нея:

— За кое?

— Една колежка от предишното му работно място обвинила Стен в сексуален тормоз.

Дийн я погледна, сякаш не можеше да повярва, че не е споделила тази информация с него. Тя осъзна грешката си. Вероятно би трябвало да разкаже и за родителите му, които толкова често са сменяли партньорите си и за онова, което Стен трябва да търпи от страна на жестокия си чичо.

— Очевидно имаш проблеми с жените, Стен — обърна се отново към него Дийн.

— Тя беше служебната курва! — възкликна той — Беше спала с всеки втори в телевизията. Правеше свирки под бюрото по време на новинарските емисии. Скочи ми и на мен и когато ѝ отвърнах, се направи на света вода ненапита.

— Защо?

— Защото алчността ѝ беше по-голяма от нейната сексуалност. Откри начин да постави ръка на фамиленото богатство. Разкрещя се и наговори куп мръсотии и чичо ѝ плати, за да млъкне и да изчезне.

Дийн помълча, за да асимилира казаното, после продължи:

— Да се върнем на момента, в който ти си ѝ „отвърнал“.

— Почакай, защо трябва да отговарям на въпросите ти?

— Защото съм ченге.

— Или защото и ти си свалял гащичките на Парис?

Дийн заплашително присви очи.

— Защото ако не отговаряш на въпросите ми, ще те закарам в управлението и ще те заключа, докато станеш по-разговорлив. Това е моят официален отговор на професионалист. Неофициално ще ти

кажа, че ако още веднъж те чуя да говориш такива неща за Парис, ще те изкарам навън и ще смажа красивото ти личице в стената.

— Заплашваш ли ме?

— Бъди сигурен, че ще ти съдере задника от бой. Престани да ме правиш на глупак и ми отговори на въпросите.

Независимо от казаното, Дийн изобщо не действаше в качеството си на официално лице. Не водеше разпит със спокойния и вдъхващ доверие тон, с който обикновено разговаряше със заподозрените. Ала Стен със сигурност нямаше да откликне на обичайния му подход. Твърдият тон очевидно даваше плодове.

Стен се вторачи в Дийн, стрелна Парис с убийствен поглед и скръсти ръце пред гърдите си, сякаш да се защити.

— Ще те обвиня в полицейска бруталност. Чичо ми ще...

— Чичо ти ще си има други грижи, ако се окаже, че си Валентино.

— Не съм! Не ме ли чу?

— Когато онази жена ти отказа, ти продължи ли? Извърши ли акта?

Стен местеше поглед от него на нея и обратно.

— Не, имам предвид, да. Може да се каже.

— Отговори ми: „да“, „не“, или „може да се каже“?

— Не съм я насилвал, ако това имаш предвид.

— Но завърши половия акт, така ли?

— Казах ти, че тя беше...

— Служебната курва. Значи си го е просела.

— Точно така.

— Просела си е да я изнасилиш.

— Не слагай в устата ми думи, които не съм казал! — извика Стен.

— Тогава тръгваш с мен към управлението. Още сега.

Стен се отдръпна от него.

— Не можеш...

С ужас погледна Парис.

— Направи нещо. Ако допуснеш това да се случи, чичо ми ще ти отнеме работата.

Тя нямаше никакво намерение да спре Дийн. Честно казано, вече се боеше от Стен. Вероятно не го бе преценила правилно. Винаги го бе

смятала за безполезен и неприспособим несретник, но напълно безопасен като мъж. А дали не беше способен да извърши престъплението срещу Джейни Кемп?

Ако се докажеше, че не е Валентино, тя неминуемо щеше да се сблъска с гнева на Уилкинс Креншоу. Несъмнено това щеше да ѝ коства мястото в радиото. Но по-добре да загуби работата, отколкото живота си.

Дийн хвана Стен за ръката и го обърна с лице към вратата. Стен започна да се дърпа и Дийн даде пълна власт на ръцете си, за да го удържи без белезници. Когато клетъчният телефон звънна, той го подхвърли към Парис, за да отговори вместо него.

— Ало?

— Парис?

Едва чуваше от ругатните и крясъците на Стен.

— Гавин?

— Трябва да говоря с татко, Парис. Спешно е.

* * *

Гавин убиваше времето си, като гледаше телевизия — единственото забавление, което баща му не му бе забранил. Пусна си любимия филм по видеото, но предизвикателствата пред Мел Гибсън изглеждаха детска игра в сравнение с трудностите, които Гавин трябваше да превъзмогне.

Тревожеше се за баща си и за Парис.

Когато баща му каза, че Валентино може да ги преследва, той далеч не бе толкова спокоен, за колкото искаше да мине. Този шибаняк наистина можеше да им навреди и окото му нямаше да мигне да го направи. Не биваше да бъде подценяван. Та кой е очаквал, че ще убие Джейни?

Когато телефонът иззвъня, той се зарадва.

— Ало?

Нетърпеливо вдигна слушалката, без дори да погледне от кой номер се обаждат.

— Защо не отговаряш на клетъчния?

— Кой е?

— Мелиса.

Мелиса Хачър? Страхотно.

— Не съм го включил. Днес беше истинска лудница и...

— Гавин, трябва да ми помогнеш.

Стори му се, че плаче.

— Какво се е случило?

— Трябва да те видя, но пред къщата ви има полицейска кола и аз я отминах. Трябва да излезеш да ме посрещнеш.

— Не бива да излизам.

— Гавин, не е някаква глупост — гласът ѝ премина във фалцет.

— Ела до вратата.

— Пред очите на ченгетата ли? Не става.

— Защо? Дрогирана ли си?

Тя подсмръкна и каза:

— Не мога ли да се промъкна през задната врата?

Не му се щеше да се замесва, в каквото и да е. След като се бе подложил на детектора на лъжата, мисълта му се бе прояснила и той бързо бе сменил приоритетите си. Обеща си, че ако излезе невредим от тази каша, ще завърже нови приятелства.

Още едно закононарушение и щеше да се намери в Хюстън. Не искаше да се върне при майка си. Сега, когато нещата между него и баща му се изясниха, желанието му беше да остане да живее при него, докато завърши училище.

Определено бе в негов интерес да каже на Мелиса, че е зает и да прекъсне разговора. Но тя звучеше напрегната до краен предел.

— Добре — съгласи се вяло той. — Паркирай между къщите в задната улица. Не е оградено. Ще ти отворя вратата на вътрешния двор. След колко време ще пристигнеш.

— Две минути.

Погледна, за да се увери, че и двамата полицаи са в колата отпред и че не са излезли на редовната си обиколка около къщата, после влезе в кухнята и зачака Мелиса. Когато се появи иззад живия плет от олеандрови храсти между двете къщи, той забеляза, се влечи като пребита.

Сълзите ѝ бяха оставили черни вади от грим по лицето ѝ. Дрехите ѝ висяха като дрипи и ѝ придаваха съвсем мизерен вид. За него беше тайна, как може да тича със сандалите с високи платформи

на крака, но Мелиса бягаше с всичка сила. Заобиколи басейна и затрополи по терасата, покрита с каменни плочи. Той дръпна плъзгащата се стъклена врата и тя се хвърли в ръцете му.

Дръпна я настрана и затвори вратата. Едва смогна да я отведе в кабинета; придържаше я отстриани и когато влязоха в стаята, тя се тръшна на един стол. Не се пускаше от него и продължаваше да издава нечленоразделни звуци.

— Мелиса, успокой се. Не разбирам какво говориш. Разкажи ми какво е станало.

Тя посочи към барчето отсреща.

— Първо трябва да пийна нещо.

Опита се да стане, но Гавин я бутна обратно на стола.

— Забрави. Ще ти наляя вода.

Извади бутилката от малкия хладилник в кабинета и докато тя пиеше, той забеляза:

— Видът ти е ужасен. Какво се е случило?

— Аз... аз бях... бях с него.

— С кого?

— С оня тип... зъболекаря. С онзи Армстронг.

— Какво? Къде?

— Къде ли? Ъ-ъ-ъ...

Тя се огледа, сякаш очакваше Брад Армстронг да се появи отнякъде. На Гавин му се искаше да ѝ зашлеви един шамар. Как можеше да е толкова тъпа!

— Къде, Мелиса?

— Не ми викай.

Разтърка чело, сякаш искаше да измъкне отговора от главата си.

— В един мотел. Не помня как се казваше, ама на надписа отпред имаше нещо като каубой, или седло, или нещо от този род.

Мотел в Остин с реклама като в уестърн. Наоколо ги имаше със стотици, язвително си помисли той.

— Ако сте се срещнали там...

— Не беше там. Той ме взе в колата си от един бар и ме откара в мотела. В бара вонеше на лайна. Исках да удавя мъката си по Джейни и се наливах с текила. Тогаваше се появи той, поръча ми питие.

— И отиде в мотела с него, така ли?

— Не ми беше напълно непознат. Преди няколко ноци пак бях с него и си паснахме.

— Къде стана това?

— Стана... знаеш къде. На нашето място. Където се събираме понякога.

Той развълнувано ѝ направи знак да продължи.

— Направихме го в колата.

— Какъв модел беше колата му?

— Днес или тогава? Днес беше с друга кола.

— Каква?

— Май беше червена. Може и синя да е била. И двата пъти не обърнах внимание. Държеше се приятно. Направо си падна по халката на зърното ми. Тъкмо си го бях пробила.

Тя му се ухили и гордо вдигна тениската си нагоре.

— Хубава е.

Всъщност си помисли, че изглежда нелепо. Никога не я бе харесвал, тя не го привличаше, но сега направо го отблъскваше. Започна да се пита дали наистина бе изпаднала в истерия, или играеше някаква игра, за да се добере до дома му, дори да направи нещо повече. Тя го ревнуваше от Джейни и вероятно се опитваше да замести убитата си приятелка в неговите мисли.

Дръпна фланелката ѝ надолу.

— Сигурна ли си, че мъжът, с когото си била, е Брад Армстронг, Мелиса?

— Не ми ли вярваш? Да не мислиш, че нарочно ще се докарам в този вид?

Имаше право.

— Кога разбра, че именно това е мъжът, когото полицията издирва?

— Спряхме пред мотела. Легнахме си. Когато случайно погледнах към телевизора, той ми се препречи. Беше включен, но нямаше звук. Снимката му на екрана. По-голяма от град Далас. Всички, дори кучето му, го търсят, а той се натиска с мен.

— Ти какво направи?

— Какво да направя? Изритах го. Казах му, че трябва да тръгвам и че съм забравила за една среща. Той започна да спори. Опита се да ме придума да остана. Колкото повече говореше, толкова по-луд

ставаше. Нарече ме прелъстителка, после каза, че съм жестока кучка, а след това напълно откачи. Сграбчи ме и ме разтърси, каза ми, че ще си отида, когато добре ме подреди и свърши с мен.

Протегна ръцете си към Гавин, за да му покаже синините, които бяха започнали да се появяват върху тях.

— Казвам ти, излезе от кожата си. Удряше ме, наричаше ме мръсна курва, заяви, че съм била същата стока като Джейни Кемп. Това преля чашата. Започнах да крещя, че е скапан убиец и той ме пусна. Тогаваше си грабнах дрехите и си плюх на петите.

— Кога стана това?

— Кога избягах ли? Може би има един час. Спрях някакъв с пикап да ме хвърли до колата ми и тръгнах право насам, но видях полицаите. През това време се опитвах да ти позвъня на клетъчния. Накрая си спомних домашния ти телефон. Останалото знаеш — завърши тя и го погледна умолително. — Много съм зле, Гавин. Само една глътка, а?

— Казах „не“.

Той клекна пред нея.

— Каза ли му нещо за Джейни?

— За толкова глупава ли ме мислиш? Не исках да изчезна като нея.

— Да си видяла нейни снимки наоколо?

— Държеше вестниците със съобщенията при себе си.

— А снимки, правени от фотограф?

— Нямаше. Но като влязох първия път, не се огледах, а после бързах да се махна.

— Спомена, че когато си го видяла преди няколко дни, лицето му ти било познато. Не си ли го виждала с Джейни?

— Не съм сигурна. Може да съм го мярнала в тълпата. Посещава уебстраницата на секс клуба и...

— Той ли ти го каза?

— Да. А онази нощ носете цял куп порноснимки. Искаше да се забавлява.

Когато Гавин се протегна за безжичния апарат и започна да набира цифрите, тя скочи от стола.

— На кого звъниш?

— На баща ми.

Тя грабна слушалката от ръката му.

— Той е ченге. Не искам да се забърквам с полицията. Не, благодаря.

— Защо тогава дойде при мен?

— Имах нужда от приятел. Имах нужда от помощ. Мислех, че ти ще ми помогнеш. Не знаех, че си се надул толкова много, откакто те видях последния път. Няма пиячка, няма...

— Издирват този тип навсякъде — отвърна Гавин и грабна обратно телефонната слушалка. — Ако той е убиецът на Джейни, трябва да бъде заловен.

Лицето ѝ се изкриви, тя зациври и закърши ръце.

— Не ми се сърди, Гавин. Знам, че ще го хванат, но господ ми е свидетел, че не...

— Мелиса — омекна той, — избра да дойдеш при мен, а не при някой друг от приятелите си, защото знаеш, че мога да се обадя на баща си. Дълбоко в себе си ти искаш да постъпиш правилно.

Тя прехапа устни.

— Добре. Може би си прав. Но дай ми време да се отърва от дрогата. Не искам, освен всичко друго да ме задържат и за притежание на наркотици. Къде е банята?

Докато набираше отново номера на баща си, той ѝ посочи пътя към тоалетната. Отговориха му на четвъртия сигнал.

Едва долови гласа от другата страна на фона на диви крясъци и, както му се стори, дори ругатни.

— Парис?

— Гавин?

— Трябва да говоря с татко. Спешно е.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Аз съм Парис Гибсън. Надявам се да прекарате следващите четири часа с мен на вълни сто и едно цяло и три десети мегахерца. Ще слушаме заедно неувяхващите песни за любовта, а аз ще изпълнявам вашите музикални желания. Телефонните линии са отворени. Обаждайте ми се. Започваме с един хит на група „Стилистикс“ — „Ето какво става, когато се влюбиш. Караш ме да се чувствам чисто нов“.

Тя изключи микрофона си. Телефоните вече примигваха. Първият слушател пожела да чуе изпълнението на Б. Дж. Томас — „Вкопчен в любовта“.

— Нали темата тази вечер е „Как се чувстваме, когато сме влюбени“?

— Благодаря, че се обади, Анджи. Подреждам я на второ място.

— Дочуване, Парис.

Тя вършеше работата си както обикновено, макар тази вечер да не бе обикновена. Беше изминал почти цял час, откакто Дийн се бе втурнал навън, за да се срещне с Гавин и Мелиса Хачър в полицейския участък в центъра на града.

Веднага щом затвори телефона на Гавин, той се обади на Къртис и накратко му разказа преживяното от Мелиса. Къртис получи информацията и тутакси се задейства.

— Скоро ще го задържим — каза ѝ Дийн, когато привърши разговора си с Къртис. — Можем да започнем от бара, откъдето е взел Мелиса. Тя помни колко време приблизително са пътували до мотела, така че ще претърсим района в определения радиус. Вярно е, че не е никак малък, но все пак е определен.

Парис го попита дали някой е съобщил на Тони Армстронг за последните събития.

— Къртис беше с нея, когато му се обадох. Семейният адвокат също се присъединил към тях.

Той силно я прегърна.

— Скоро ще го заловим и ти ще бъдеш в безопасност. Всичко ще свърши.

— Но винаги ще си спомняме онова, което стори на Джейни.

— Да — въздъхна със съжаление той, ала мисълта му движеше със скоростта на светлината, като на истинско ченге. — Къртис иска полицейската кола да продължи да охранява дома ти, докато арестуваме Армстронг. Освен това, Григс се счита почти за твои личен бодигард.

Той погледна към Стен, когото бяха забравили.

— Мисля, че засега се откачи, Креншоу.

— Ще съжаляваш за начина, по който се отнесе с мен.

— Вече съжалявам. Трябваше да те ритна в задника, когато причината беше налице.

Нежно целуна Парис по устата и бързо излезе.

Стен го последва и обиден излезе от кабинета ѝ. Тя не му каза и дума. Ще се цупи, ще се муси и ще му мине, а тя трябва да се подготвя за предаването. Въпросът със Стен можеше да почака по-удобен момент — когато тя ще има повече свободно време, а той ще е в по-добро настроение.

Сега Парис бе пред микрофона.

— Ще се чуем отново след рекламите, когато ще звучи вашата музика. Ако искате да слушате точно определена песен или просто желаете да споделите нещо, обадете ми се.

Прекъсна микрофона и усети нечие присъствие. Извъртя се на стола си и погледна назад. Стен се бе изправил точно зад гърба ѝ.

— Не те чух да влизаш.

— Промъкнах се незабелязано.

— Защо?

— Докато двамата с приятеля ти ме считате за влечуго, ще се държа като такова.

Колко типично бе за Стен да се докача като малко дете!

— Много съжалявам, че с твърденията си Дийн нарани чувствата ти, Стен. Но трябва да си признаеш, че напоследък се държиш като истинския заподозрян.

— В какво? В изнасилване и убийство ли?

— Казах ти, че съжалявам.

— Мислех, че ме познаваш по-добре.

— И аз мислех така! — възкликна тя, изгубила търпение с него.
— Ако се държеше безукорно, никой нямаше да те заподозре. Но освен делото за сексуален тормоз във Флорида, ти си лъгал наляво и надясно, че двамата с теб сме любовници.

— Само Марвин, или както там се нарича. И то само с две думи.

— Колкото и да си говорил, казал си онова, в което си искал да повярват. Защо ти е било нужно?

— Ти как мислиш?

Гласът му секна и той за малко да заплаче. Силните му емоции я накараха да почувства срам заради него.

— Нямах представа, че изпитваш това към мен, Стен.

— А би трябвало, нали?

— Никога не съм гледала на теб като... като на емоционален обект.

— Може би проклетите ти очила ти пречат да видиш очевидното.

— Стен...

— В твоите очи аз съм само изкупителна жертва на чичо ми и некомпетентен чирак в работата.

Думите му изразяваха неудобни истини, които тя не можеше да отрече, но въпреки това се извини:

— Съжалявам.

— За бога! Извиняваш ми се за трети път. Но не го мислиш. Ако искаше да ме гледаш по друг начин, щеше да го направиш. Но не искаш. Особено сега, когато приятелят ти се върна при теб. Олигавите, нали? А ти, която винаги си била сдържана с мъжете, внезапно пламна, нали? Дошла си на работа направо от леглото. Никога преди не си се появявала тук с влажна коса. Добре ли се забавлява, Парис? Не е ли чудесно, че този път неудобният годеник, който само ви пречеше, го няма?

— Говориш гнусни и недостойни неща.

Той се надвеси над нея и се ухили:

— Да не би да те уцелих в съвестта?

Тя сви пръстите си в юмрук, за да не го удари.

— Не знаеш нищо — нито за това, нито за мен. Разговорът приключи, Стен.

Тя се обърна към контролното табло, погледна секундомера и примигващите лампички на телефонните линии. Освободи едната.

— Парис е на телефона.

— Здравсти, Парис. Казвам се Джорджа.

— Здравей, Джорджа.

Тя дишаше бавно и тихо през устата си и се опитваше да успокои гнева си и да се съсредоточи върху работата.

— Изпитвам известни съмнения по отношение на моя приятел — започна слушателката.

Парис слушаше разказа на младата жена за приятеля и опасенията ѝ. По време на монолога хвърли поглед през рамото си. В студиото нямаше никой. Стен бе изчезнал. Беше се измъкнал навън по същия начин, по който бе влязъл.

* * *

— Заловиха го! — викаше Къртис от работната си кабина в централната следствена служба. — Ще го докарат след десет минути.

Дийн се среща с детектива на тясната пътека между стъклените кабинни.

— Оказал ли е съпротива?

— Полицайте заставили управителя на мотела да отключи вратата на стаята му. Армстронг седял на леглото, заровил глава в дланите си и плачел като дете. Непрекъснато повтарял едно и също нещо: „Какво направих? Какво направих?“

Дийн тръгна към изхода.

— Искам да го съобщя на Гавин.

— Благодарни му от мое име. Нишката, която ни даде, значително облекчи работата ни. Навъртай се наоколо, чу ли? Искам да присъстваш на разпита.

— Тук съм. Връщам се след малко.

Гавин и Мелиса Хачър бяха седнали на същата пейка, на която преди време седяха двамата с Парис... Кога беше това? Господи! Толкова неща се бяха случили оттогава и с разследването, и с тях.

Когато двойната врата се затвори зад гърба му, той тържествуващо вдигна палците и на двете си ръце.

— Току-що са го арестували. Водят го насам. Браво, синко!

Метна ръка през рамото на Гавин и го прегърна.

— Гордея се с теб.

— Радвам се, че го заловиха — изчерви се от скромност Гавин.

Дийн се обърна към момичето и каза:

— Благодаря и на теб, Мелиса. Прояви истински кураж, като ни се обади.

Когато Дийн пристигна в полицейския участък, Мелиса и Гавин вече бяха при Къртис. Той и още неколцина детективи внимателно слушаха подробния ѝ разказ за времето, прекарано в компанията на Брад Армстронг.

Макар, че очевидно ѝ харесваше да бъде център на вниманието, Мелиса беше изплашена. Сега вече лицето ѝ бе чисто — бе измила черните струйки от грима си и се бе сресала, така че косата ѝ не стърчеше във всички посоки. Някой, вероятно една от полицайките, ѝ бе дала да облече пуловер върху прозрачната блузка, която разсейваше дори свикналите на всичко детективи.

Тя пламна от удоволствие при думите на Дийн, но облиза устни и попита:

— Длъжна ли съм да го видя?

— Трябва официално да потвърдиш, че той е човекът, който те е нападнал.

— Не беше точно нападение. Направи ме на нищо, но когато излязох от бара с него, знаех какво върша.

— Ти си малолетна, а той е правил секс с теб. Това е престъпление. Ударил те е и е искал да те задържи против волята ти. Докато чакаме резултатите от аутопсията на Джейни, можем да го задържим по тези обвинения. Знаем, че няма да ти е лесно отново да го видиш, но помощта ти е много важна. Пристигнаха ли родителите ти?

— Още не. Когато им се обадих, ми се разкрещяха, но не се скапаха толкова, колкото очаквах. Сигурно защото можеше и да съм мъртва. Може ли Гавин да остане при мен?

Той вдигна рамене в знак на съгласие:

— Разбира се.

— Добре тогава — каза Мелиса. — Доведете онзи перверзник. Ще остана дотогава, докато имате нужда от мен.

* * *

— Парис е на телефона.

— Аз съм.

Звукът на гласа му накара сърцето ѝ да подскочи от радост и тя се усмихна глупаво.

— Изгуби ли телефонния номер, който ти бях дала? Защо използваш тази линия?

— Искях да опитам какво е да си обикновен слушател.

— Може и да си слушател, но със сигурност не си обикновен.

— Не съм ли? Радвам се да го чуя.

Гласът му криеше усмивка, но скоро стана сериозен.

— Арестуваха Армстронг. Всеки миг ще го докарат.

— Слава богу.

Тя почувства облекчение, но внезапно си помисли за жена му.

— Виждаш ли си Тони?

— Само преди минути. Беше обезумяла, но мисля, че се радва, защото го заловихме, преди да нарани още някого.

— Или себе си.

— И на мен ми хрумна, че може да опита да се самоубие. Ти ставаш все по-добра в професията ми.

— Но не мога да се сравнявам с теб. Хоп! Изчакай за миг. Трябва да обявя станцията.

Свърши работата си и се върна на линията:

— Ето ме! Имам още няколко минути.

— Няма да те задържам. Бях ти обещал да ти се обадя, щом науча нещо.

— Оценявам го. Сега, като знам, че е в ръцете на полицията, ще продължа много по-спокойно. Не можех да се съсредоточа и всеки път, когато се обаждах по телефона, дъхът ми секваше от страх, че може да е той.

— Вече не трябва да се тревожиш.

— Гавин още ли е при теб?

— Прави компания на Мелиса. Постъпи страхотно, нали?

— Така мисля.

— И аз. Постъпката му показва, че е зрял човек, с чувство за отговорност.

— Човек, който ти се доверява, Дийн. В случая това е най-важното.

— След като кривнахме от правия път за известно време, вече отново сме на магистралата.

— Сигурна съм, че е така.

— Като стана дума за грешките на младостта, Ланси Рей Фишър бе освободен.

— Мисля да го наема на работа.

— Моля?

Стана й смешно от тона му.

— Никога не съм работила с продуцент, макар че бордът на управителите ми предлагаше. Тъкмо работа за Ланси — да се учи и да трупва опит.

— Какво ще си помисли Стен?

— Не той взема решенията.

— Някакви последствия от случилото се следобед?

Тя се поколеба и отвърна:

— Оклюмал се е, но ще му мине.

Дийн и без това си имаше много работа, за да го занимава с препирнята си със Стен. Чувстваше се неловко. След всичко, което си казаха, дали щяха да залепят счупените парчета и да продължат да се държат като добри колеги? Едва ли.

Но перспективата за напрежение на работното място не я тревожеше толкова, колкото би я разстроила само преди седмица. Тогава животът ѝ се въртеше единствено около служебните ѝ ангажименти. Всичко, което ставаше на работното ѝ място, имаше огромен ефект върху нея, защото нямаше други интереси. Това се беше променило.

— Искам да прекараме нощта заедно — обади се Дийн, сякаш отгатнал мислите ѝ.

Думите му извикаха спомени от краткото време, което бяха прекарвали в леглото същия следобед и я накара да потръпне от главата до петите.

— Трябва да прекъсвам слушателите, които ми говорят такива неща.

Той се разсмя:

— Бих искал, но не знам колко ще се задържа в управлението.

— Направи, каквото е нужно. Знаеш, че ще разбера.

— Знам — отвърна той и въздъхна. — Но не мога да чакам до утре вечер. Ужасно дълго време е.

Тя чувстваше същото. Попита го с най-професионалния глас, на който бе способна в момента:

— Уважаеми слушателю, кое е музикалното ви желание?

— Да, всъщност искам да чуя една песен.

— Слушам.

— Обичай ме, Парис.

Тя затвори очи и задържа дъха си за миг, после тихо, но твърдо каза:

— Обичам те.

— И аз те обичам.

* * *

Рондо не дочака асансьора, а се изкачи пеша по стълбите. Запитванията, които бе изпратил по електронната поща до полицейското управление в Атланта, донесоха нова информация за Стен Креншоу и той гореше от нетърпение да я сподели с Къртис. Не искаше да използва имейла или телефона, а държеше да му я предаде лично.

Но когато пристигна до ЦСС, сградата жужеше като кошер. Въпреки, че наближаваше полунощ, служителите тичаха нагоре-надолу, сякаш денят бе в разгара си. Когато една полицайка се опита да го задмине, той я улови за лакътя и я накара да спре.

— Какво става?

— Къде изчезна? — попита намръщено тя, докато се измъкваше от хватката му. — Заловихме Армстронг. Всеки миг ще го докарат.

Рондо зърна Дийн Малой да разговаря с Тони Армстронг и с някакъв мъж в сив костюм, който сякаш носеше върху себе си печат с надпис „адвокат“. Откри Къртис в кабината му, приведен над телефона върху бюрото си.

— Не, съдия Кемп, не е признал, но разполагаме с множество косвени доказателства, които го инкриминират. Надяваме се, че при аутопсията ще открият следи от ДНК, макар че тялото е стояло във водата...

Къртис млъкна, очевидно прекъснат от събеседника си.

— Да, известно ми е колко дълго отнема тестването на ДНК, но се надявам, че когато Армстронг разбере, че вземаме проби от неговото ДНК за сравнение, ще рухне напълно. Разбира се, съдия Кемп. Непременно. Веднага щом науча нещо повече. Още веднъж, предайте съболезнованията ми на мисис Кемп. Лека нощ.

Той остави слушалката, съсредоточи поглед върху нея, после вдигна очи към Рондо.

— Какво?

Рондо размаха папката в ръката си.

— Стен Креншоу. Още в началното училище са го хванали в сексуални отклонения. Надничал под полите на момичетата. Показвал си пениса. Четивото е интересно.

— Сигурен съм, че е така. Но не той е Валентино.

— И сега какво да правя със сведенията? Да си ги пазя за себе си ли?

Къртис се изправи, закопча ръкавелите си с избродиран върху тях монограм и приглади вратовръзката си с ръка.

— Остави ги на бюрото ми.

— Все някой трябва да ги прегледа — настоя Рондо.

Внезапно във въздуха се усети някаква промяна, което показваше, че нещо става зад стъклените прегради на кабината. Къртис тръгна навън и Рондо го последва. Проправиха си път към центъра на сградата.

Рондо позна Брад Армстронг от семейните снимки в компактдиска. От двете му страни го пазеха полицаи в униформи. Стоеше с белезници на ръцете и с наведена глава с вид на победен. Поведоха го към стаята за разпити. Малой, адвокатът и Тони Армстронг влязоха с него. Къртис беше последен и затвори вратата след себе си.

Почувствал се отритнат, Рондо удари няколко пъти папката в дланта си и я погледна. Ако Къртис мислеше, че е заловил Валентино, тогава трябваше просто да я остави и да забрави за Стен Креншоу.

Ами ако след като разпита Армстронг, Къртис разбере, че не са заловили, когото трябва? Ако резултатите от аутопсията отрекат напълно или поне хвърлят сянка на съмнение върху косвените доказателства срещу него? Какво ще стане, ако неговото ДНК не

съвпадне с пробите, взети от трупа на Джейни, ако изобщо са успели да вземат проби от нея, тъй като тялото ѝ е било третирано с химикали?

Рондо взе решение и бързо напусна сградата на ЦСС. Когато излизаше през двойната врата, зърна Гавин Малой да седи с някакво момиче на пейката във вестибюла. Не ги бе видял на идване. От външната стълба направо бе свърнал в дясно, за да влезе в ЦСС. При шума на затварящата се врата момичето се обърна с лице към него.

По дяволите!

Не знаеше името ѝ, но я бе виждал много пъти. Ако го познаеше, с него бе свършено.

Джон Рондо хукна надолу по стълбите.

— Хей, Гавин, кой е онзи там?

— А?

Последните няколко дни бяха изтощителни за Гавин. Той бе облегал глава на стената зад пейката и дремеше. Мелиса го дръпна за лакътя.

— Погледни го! Бързо!

— Къде?

Вдигна глава, отвори сънените си очи и се вторачи в посоката, в която сочеше Мелиса. През металните решетки на стълбището той зърна главата на Джон Рондо, тъкмо когато онзи стъпи на долната площадка и изчезна.

— Името му е Джон Рондо.

— Ченге ли е?

— По компютърните престъпления — измърмори той. — Рондо откри файла на сексклуба.

— Сериозно? Защото съм го виждала някъде. Всъщност мисля, че съм се натискала с него.

Страхотно, помисли си Гавин. Ако тя разпознае Рондо като човека, който се навърта около колежанките и се забавлява с тях, а после ги издава на полицията, онзи щеше да помисли, че това е работа на Гавин.

— Няма начин. Лицето му е такова, дето те кара да си мислиш, че вече си го виждала.

Обяснението не бе задоволително, но той не можеше да измисли нищо друго.

Мелиса замислено смръщи вежди.

— Ако видя пениса му, ще разбера със сигурност. Но мога да се закълна...

В този миг чува звънчето на пристигналия асансьор. Обърнаха се тъкмо навреме, за да видят приятната и елегантна двойка, която се показва иззад ъгъла на коридора.

Мелиса стана от пейката.

— Твоите ли са? — попита Гавин, изненадан от представителния им и внушителен вид. — Очакваше да види подобие на семейство Озборн, а пред очите му се появиха Джун и Уорд Кливър.

Мелиса смутено се заклати към тях върху високите платформи на сандалите си, като свенливо подръпваше надолу късата си поличка.

— Здравсти мамо, здрасти, татко!

Пристигнаха тъкмо навреме. Гавин не искаше повече да се занимава с Рондо, дори да говори за него. Ядосваше се, че се е превърнал в пазител на малката му мръсна тайна, но като си помисли за заплахите на Рондо към баща му, осъзна, че по-скоро ще отнесе тайната му в гроба, отколкото да го издаде.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Съжалявам, Тони. Толкова съжалявам. Дали ще можеш да ми простиш някога?

Доктор Брад Армстронг изглеждаше по-загрижен за мнението на жена си, отколкото за сериозните обвинения срещу него, които биха могли да костват живота му. Той ѝ говореше жално и сърцераздирателно.

— Нека най-напред да изясним нещата, Брад. После ще имаме достатъчно време да разговаряме за прошката.

Тя говореше с твърд и спокоен глас, което бе удивително на фона на изпитанията, с които се сблъскваше. Вероятно се чувстваше така, сякаш всеки миг щеше да се разпадне на съставните си части, но засега се държеше. Когато тя излезе от стаята за разпити, с кимване на глава Дийн ѝ подсказа „да се навърта наоколо“ и при съпруга ѝ останаха само той, адвокатът и Къртис.

Къртис съобщи имената и служебното положение на присъстващите за протокола и информира Брадли Армстронг за всичко, което знаеха за него и за причините, поради които го считаха за заподозрян в отвличането и убийството на Джейни Кемп.

— Не съм отвличал момичето.

Къртис не се обърка от откровението му.

— Ще стигнем и до това. Най-напред да поговорим за времето, когато сте опипвали Парис Гибсън.

Армстронг направи гримаса.

— Виждам, че си го спомняте — забеляза Къртис. — Още ненавиждате мис Гибсън, нали?

— Заради нея ме уволниха от добре платената ми работа.

— Отричат ли, че сте я докосвали?

Той поклати наведената си глава.

— Моля, отговорете на глас, за да запишем отговора ви за протокола.

— Не, не отричам.

— Наскоро обаждали ли сте се в радиопрограмата й?

— Не.

— Обаждали ли сте се някога?

— Може и да съм се обаждал.

— Ако бях на ваше място, доктор Армстронг, нямаше да се държа толкова лекомислено — посъветва го Къртис. — Обаждахте ли й се в ефир? Да или не?

Зъболекарят вдигна глава и въздъхна:

— Да, обадох й се, нагрубих я и затворих.

— Кога беше това?

— Доста отдавна. Малко след като се преместихме в Остин. Тогава разбрах, че води радиопредаване.

— Един-единствен път? — попита Дийн.

— Кълна се.

— Знаехте ли, че между мис Гибсън, доктор Малой и Джек Донър има някаква връзка?

Дийн погледна към Къртис и тъкмо да попита откъде, по дяволите, му хрумна подобен въпрос, Армстронг отвърна:

— В Хюстън говореха за тях.

Дийн призна, че детективът е имал право да зададе въпроса. Валентино бе споменал, че смъртта на Джек ще тежи на съвестта им, което показваше, че е запознат с тяхната история.

— Когато се обадохте на мис Гибсън, къде бяхте?

— У дома. Използвах клетъчния си телефон. Доколкото си спомням, никога не съм й говорил за Джейни Кемп.

Къртис знаеше, че списъкът на номерата, които Армстронг бе набирал от клетъчния и домашния си телефон, не включват номера на радиостанцията, но това се отнасяше за телефонните обаждания само от последните няколко месеца. Възможно беше Армстронг да говори истината, но би могъл да използва и уличен телефон, за да се представи за Валентино; възможно бе да има клетъчен телефон, който да не може да бъде проследен.

Къртис се интересува дали е преправял гласа си, когато се е обадил.

— Не беше нужно. Никога нямаше да ме познае. Бяхме се срещали... само тогава.

— Представихте ли й се? — попита Къртис.

— Не. Казах: „Майната ти!“ или нещо подобно и затворих.

— Откъде ви хрумна да използвате името Валентино?

Той погледна адвоката си, после Дийн, сякаш чакаше обяснение.

— Какво?

— Валентино — повтори Къртис.

По новините съобщаваха, че главният елемент в разследването са телефонните предупреждения до Парис Гибсън, ала не споменаваха името на обадилия се слушател, за да не дадат възможност на някои особняци да започнат да твърдят, че те са търсеният от полицията престъпник и да подведат разследването.

— Взели сте името на известния актьор от нямото кино, нали? — питаше Къртис. — Но защо й дадохте седемдесети два часа? Откъде ви хрумна да определите такъв срок? Защо не четирийсет и осем часа, което се оказа по-близо до действителността, защо?

Армстронг се обърна към адвоката си:

— За какво говори той?

— Няма значение. По-късно отново ще се върнем на въпроса — отвърна Къртис. — Разкажете ни за Джейни Кемп. Къде се запознахте?

Адвокатът внимателно следеше всяка негова дума, докато Армстронг правеше признания за честите си посещения в уебстраницата на секс клуба и за присъствието си на специално определените за среща места.

— Измислях си причини да излизам от къщи.

— Лъгали сте жена си.

— Това не е престъпление — намеси се адвокатът.

— Но сексът с малолетни е престъпление — изстреля в отговор Къртис. — Кога за първи път се срещнахте с Джейни, доктор Армстронг?

— Не помня точната дата. Преди около два месеца.

— При какви обстоятелства?

— Вече знаех коя е. Бях я забелязал, поразпитах наоколо и научих, че в Интернет използва името „Котаракът в чизми“. Четях съобщенията, които оставяше и така разбрах, че е... — той засече на думата и оформи изречението си наново: — Знаех, че е сексуално активна и желае да опита всичко.

— С една дума, била е лесна плячка за хищник като вас.

Адвокатът му нареди да не отговаря.

С махане на ръка Къртис отхвърли последното твърдение.

— В нощта, когато срещнахте Джейни, правихте ли секс с нея?

— Да.

— Джейни Кемп бе на седемнайсет години — уточни адвокатът.

— Ненавършени — отвърна Къртис.

Армстронг тъжно каза:

— Трябва да разберете, че момичетата ходеха там заради секса. Търсеха секс. Нямахме нужда да ги скланям към това. Всъщност една от тях — не Джейни, а друга, — ми взе сто долара за пет минути и после отиде при друг клиент. Заяви ми, че заработва, за да си купи маркова чанта.

— Имате ли доказателства?

— Как пък не, даде ми разписка — отвърна саркастично Армстронг.

Къртис не видя нищо смешно в отговора и лицето му остана каменно. Дийн вярваше, че зъболекарят говори истината за проституирането на момичетата, защото твърденията му съвпадаха с казаното от Гавин. Къртис продължаваше с разпита:

— В нощта, когато срещнахте Джейни и правихте секс с нея, къде стана това?

— В един мотел.

— Където ви заловиха тази нощ?

Той кимна с глава.

— Имам запазен апартамент.

— Който сте наели за тази цел?

— Не отговаряй — посъветва го адвокатът.

— Правихте ли снимки на Джейни? — попита Къртис.

— Снимки ли?

— Фотографии. Но с много по-различен контекст от снимките, които сте правили по време на семейните ваканции — допълни сухо детективът.

— Може би. Не си спомням.

Къртис го изгледа с присвити очи.

— Докато разговаряме, полицията претърсва греховното ви гнезденце. Защо не ни кажете какво биха могли да открият и да ни спестите време?

— Имам няколко порнографски списания. Видеофилми. Правил съм снимки на... някои жени в действие, така че, да, възможно е да има снимки и на Джейни.

— Промивате филмите в собствената си тъмна стаичка, така ли?

Той изглеждаше истински удивен.

— Аз не мога да промивам филми.

— Тогава как сте промивали снимките на онези „жени“?

— Изпращах лентите във фотолаборатория извън града.

— В коя лаборатория?

— Няма име. Само номер на пощенска кутия. Мога да ви го дам.

— Нека отгатна. Това е ателие за промиване на филми на специални клиенти като вас, така ли?

Той засрамено кимна с глава.

— Не я използвам често, само понякога.

По този пункт отговорите му се разминаваха с онова, което Джейни бе споделила пред Гавин за страстта на приятеля си към фотографията. Или казваше истината, или ги лъжеше много убедително.

Сигурно и Къртис си бе помислил същото, защото изостави темата и го попита кога за последен път е видял Джейни.

— Преди три вечери. Предполагам, че е било в нощта, когато изчезна.

— Къде я видяхте?

— На брега на езерото Травис.

— Отидохте там с цел да се срещнете с нея, така ли?

Преди адвокатът да успее да го предупреди, Армстронг отвърна:

— Да.

Когато зърна вдигнатата ръка на адвоката си, беше твърде късно.

— Не е престъпление да си определиш среща с някого — намеси се той.

После се обърна към Къртис с думите:

— Съгласен съм клиентът ми да се спре на всички подробности по този пункт, тъй като твърдо отрече да е имал нещо общо с жертвата, освен да се е срещал с нея, а тя е била зряла жена, която е действала по собствена воля. Думите му няма да се считат като признание в извършване на отвличане или убийство.

Къртис кимна и направи знак на Армстронг да продължи.

— Джейни ме очакваше в колата си.

— Колко беше часът? — попита Дийн, като си спомни, че Гавин му бе казал, че и той бил в колата ѝ и че тя сякаш очаквала някого.

— Не си спомням точно — отвърна Армстронг. — Вероятно около десет.

— Какво правихте в колата ѝ? — попита Къртис.

— Правихме секс.

— Традиционен ли?

— Фелацио.

— Използвахте ли презерватив?

— Да.

— Какво стана после?

— Аз... исках да остана при нея още малко, но тя ми заяви, че трябва да свърши нещо. Мисля, че очакваше някого.

— Кого например?

— Друг мъж. Настояваше да си вървя, но обеща да се срещнем на другата вечер, на същото място и по същото време. Оставих я да седи в колата си и да слуша музика. Вечерта на другия ден дойдох отново, но тя не се появи. Не знаех, че е изчезнала, докато не видях снимката ѝ във вестника.

— Защо тогава не ни се обадохте? — попита Къртис.

— Страхувах се. Вие нямаше ли да се изплашите?

— Не знам. Кажете ми, щях ли да се изплаша?

— Бях нарушил условията на присъдата. Момичето, с което бях правил секс няколко пъти, бе изчезнало — той безпомощно вдигна рамене: — Сам си направете сметката.

Къртис се изхили.

— Направил съм си я, доктор Армстронг. И тя показва, че онази нощ сте настоявали да получите от Джейни повече, отколкото е искала да ви даде. Играта загрубяла. А вие се вбесявате, когато жените ви отблъскват, прав ли съм?

— Понякога се ядосвам, но скоро ми минава.

— Не толкова скоро. Докато сте се усетили, гневът ви е надделял и вие сте я удушили. Вероятно е умряла още тогава, а може само да е припаднала и по-късно да е починала. Във всеки случай, вие сте се паникьосали. Откарали сте я в чудесната си стая в онзи миризлив мотел и сте се чудели какво да правите с нея, докато накрая сте

изтърколили трупа ѝ в езерото, промъкнали сте се обратно в дупката си и сте молили всичко да ви се размине.

— Не! Кълна се, че не съм я карал да прави нищо насила. И съм сигурен като в смъртта, че не съм я убивал.

Адвокатът разтриваше очните си ябълки, сякаш се чудеше, как, по дяволите, да съчини защитната си реч, при положение, че клиентът му налудничаво отрича всички факти.

Къртис изглеждаше суров и непоклатим като индиански вожд.

— Мисля, че не е било предумишлено — тихо се обади Дийн.

Армстронг отчаяно се обърна към него като удавник, който търси за какво да се улови. Ролята на доброто ченге му пасваше идеално и той я изпълняваше добре. Нека Къртис да играе лошия. През идните няколко минути Дийн щеше да бъде най-добрият приятел на Брад Армстронг и негова единствена надежда. Той скръсти ръце на масата и се облегна на тях.

— Харесваше ли Джейни, Брад? Мисля, че ще е по-добре да те наричам Брад.

— Разбира се.

— Харесваше ли я? Имам предвид като човек.

— Да си призная, не много. Не ме разбирайте погрешно, но тя беше различна.

Внезапно се сепна и погледна адвоката си.

— Сексуална и изпълнена с желания? — подсказа му Дийн. — Като момичетата, на които определяхме срещи в училище?

— Точно такава беше. Но не ми харесваше като личност.

— Защо?

— Като всички момичета с красива външност и тя бе надута и егоцентрична. Отнасяше се с хората като с боклуци. Ако не ѝ играеш по гайдата, изобщо няма да те включи в играта.

— Отблъсквала ли те е?

— Само веднъж.

— Заради друг мъж ли?

— Заяви, че имала главоболие и не била в настроение — поклати глава той.

Дийн приятелски му се усмихна.

— На всички ни се е случвало.

Той изправи гръб и кръстоса ръце на гърдите си, престана да се усмихва и свъси вежди.

— Проблемът е, че повечето от нас не го вземат много навътре. Е, ще се поразстроим и ще ругаем, но накрая ще отидем да пийнем бира, ще гледаме някой мач, може дори да си намерим по-благоразположено към нас момиче. Но ти приемаш отказа твърде на сериозно. Не можеш да го понесеш. И в резултат ѝ се нахвърляш, прав ли съм?

Той преглътна тежко и измърмори:

— Понякога и така става.

— Както стана тази вечер с Мелиса Хачър ли?

— Нямах време да говоря с клиента си за Мелиса Хачър — обади се адвокатът. — Ето защо не мога да му разреша да дава показания за нея.

— Не е нужно да казва каквото и да е. Аз ще му говоря — отвърна Дийн и без да чака разрешение от адвоката, продължи: — Момичето се саморекламира като стока. Пред мен, пред сержант Къртис и пред останалите детективи в отдела. Всеки мъж би взел начина, по който се облича като „Ела, вълчо, изяж ме“.

— Кой тогава ще ме обвини в...

— Не казвай нищо — възпря го адвокатът му.

Без да му обръща внимание, Дийн продължи, без да изпуска от поглед Армстронг.

— За жалост, Брад, щатът Тексас те обвинява. Всяко проникване в половия орган, в устата или ануса на дете се нарича тежко сексуално престъпление. Така ли е? — попита той, като се обърна към адвоката. Адвокатът рязко кимна с глава.

— На колко години е Мелиса? — попита Брад.

— Шестнайсет. Ще ги навърши идния февруари — осведоми го Дийн. — Тя твърди, че си извършил полов контакт с проникване.

— Ами ако... ами ако... съм го направил с нейно съгласие? — попита Армстронг, сякаш не беше чул инструкциите на адвоката си да не казва нищо.

— Няма значение — отговори Къртис. — Вие сте сексуален престъпник с присъда. Според шейсет и втора глава няма как да се защитите.

Армстронг зарови глава в дланите си.

— Последната ти присъда за неприлично държание с малолетна е провинение от трета степен — каза Дийн. — А сега, Брад, провинението ти е от първа степен. Разбираш ли?

— Без да споменаваме убийството като углавно престъпление — добави Къртис.

Дийн продължи, без да коментира твърдението на Къртис:

— Платил си скъпо и прескъпо за неприличното си и незаконно поведение. Уволнявали са те от работа, загубил си уважението на колегите си. Можеш да загубиш и семейството си.

Раменете на мъжа се тресяха.

— Но въпреки неблагоприятните обстоятелства, съпътстващи неприличното ти поведение, ти си продължил.

— Опитвах се! — извика той. — Господ ми е свидетел, че се опитах. Попитайте Тони. Тя ще ви каже. Аз я обичам. Обичам и децата си. Но... не мога да престана.

Дийн отново се наведе над масата.

— Тъкмо това искам да кажа. Не можеш да спреш. Тази вечер Мелиса така те е ядосала, като е казала „не“, че си я ударил. Сграбчил си я, разтърсил си я и си пусал юмруците си в действие. Не си искал, но не си могъл да се контролираш, макар да си знаел колко много ще съжеляваш след това. Желанието ти да доминиращ сексуално момичето е пронизвало съзнанието ти, както и твоя разум. Чисто и просто е трябвало да я имаш. Нищо друго е нямало значение за теб — нито наказанието, което е трябвало да изтърпиш, когато те заловят. Дори любовта ти към Тони и децата не е била в състояние да те спре. Тласкал те е непреодолим импулс, който не си се научил да сдържаш. Той те е накарал да се държиш с Мелиса по този начин, той е бил причината да сториш онова на Джейни.

— Не отговаряй — обади се отново адвокатът му.

Дийн снижи гласа си още повече и заговори на Армстронг, сякаш в стаята бяха само те двамата:

— Ясно си представям какво се е случило онази нощ, Брад. Появява се едно привлекателно и хубаво момиче, за което си сигурен, че те желае толкова силно, колкото и ти. Редовно сте се срещали и ти си мислел, че си единственият за нея. Онази нощ двамата правите секс и тя го прави страхотно, но ти знаеш, че не е искрена с теб. Знаеш, че е лъжкия и безмилостна кокетка. Знаеш, че очаква мъжа, с когото те е

заменила. Когато я укоряваш за това, тя ти казва да си гледаш работата. Обхваща те луда ревност, но тя повече не може да понася хленченето ти. Наистина ли си мислиш, че ще оставя другите мъже заради теб? — пита те тя. Погледни се само какъв си мъряч! Ти се вбесяваш. Питаш се: „От къде на къде ще се отнася така с мен? На всичко отгоре се е обаждала на Парис Гибсън и е говорила за мен по радиото. За коя се мисли тая?“

Дийн хипнотизираше с поглед заподозрения.

— Когато онази нощ си влязъл в колата ѝ, мисля, че не си планирал предварително да я отвлечеш и да я убиеш. Искал си само да ѝ се скараш, да си изясниш нещата, да прочистиш атмосферата. И, може би, ако не ти се бе присмяла, щеше да стане тъкмо така. Но Джейни ти се е изхилила в очите. Вбесила те е с подигравките си и страшно те е обидила. Загубил си контрол. Искал си да я накажеш. И си го направил. Избрал си подходящия начин — сексуално насилие. Дни наред си я измъчвал, докато накрая си решил, че си отмъстил — по дяволите срока, който си дал на Парис, — и си я удушил.

Армстронг се бе вторачил в Дийн и го гледаше с тих ужас. Погледна към Къртис, който седеше с каменно лице и не помръдваше. После сложи ръце на масата и зарови лицето си в тях. Изпъшка и измъчено изстена:

— О, господи! О, господи!

Къртис и Дийн уважиха молбата на адвоката да остане няколко минути насаме с клиента си и излязоха от стаята. Къртис се усмихваше и доволно потриваше ръце, предвкусвайки смъртоносния удар върху Армстронг.

— Все още не е подписал признанията си — напомни му Дийн.

— Техническа подробност. Между другото, много си добър.

— Благодаря — разсеяно отвърна Дийн. Може би това бе един от най-дългите и изтощителни разпити, които Дийн беше водил, но имаше някои неща, които не му даваха мира.

— Не го попитах дали е чул Джейни да говори по радиото за ревнивия си любовник, когото е възнамерявала да разкара.

— Така е, но ти му го намекна и той не го отрече.

— Отрече, че се е обаждал на Парис във връзка с Джейни.

— Още преди да сме го попитали, което ми говори, че е виновен — отхвърли довода му детективът.

— Научил от новините за обажданията до Парис. Списъкът с телефонните номера, на които е звънял, противоречи на твърденията ни.

— Знам поне няколко начина, по които е могъл да позвъни, без номерата да бъдат записани.

— Подобни телефонни обаждания не фигурират в досието на Армстронг. Защо ще променя поведението си тъкмо сега?

— Вероятно е имал нужда от нови преживявания. Обажданията от името на Валентино са им придали нов привкус, като в същото време ги е използвал, за да си отмъсти на Парис. Искал е да има и едното, и другото. И го е постигнал с телефонните обаждания.

В думите му имаше смисъл, но само ако ги поставиш на правилните им места.

— Телефонните обаждания имат за Валентино особено значение, което не откривам у Армстронг. Той е болен, но не е зъл.

Къртис раздражено свъси чело.

— Забрави за миг мотивацията и се съсредоточи върху някои от фактите.

— Като например?

— Професията му. Той е зъболекар.

— Прочистването на трупа с химикали — изрече мисълта си на глас Дийн. Медицинският експерт бе установил, че, също като при Мади Робинсън, тялото на Джейни е било обработено с химикал, който спира кървенето.

— Правилно, това е нещо, което един специалист в областта на медицината би могъл да направи.

— Нещо, което един психопат-педант също би могъл да направи. Болезнен чистофайник, който импулсивно се втурва да изтрие вината си.

— Армстронг попада и в двете категории.

Дийн погледна над рамото му към затворената врата на стаята за разпити и каза:

— Джейни е била изолирана. Била е измъчвана. По тялото ѝ имаше следи от ухапвания, за бога.

— Ще вземем отпечатък от ухапката му и ще го сравним със следите.

— Мисълта ми е, че в предишните си провинения Армстронг не е прибягвал до насилие, не е предразположен към това. Тихо е дебнел жертвите си, но не ги е насилвал.

— Какво става, Малой? — разсърди се Къртис. — Собствената му съпруга твърди, че напоследък е забелязала рязко покачване на тенденцията към насилие у него. Ти ми каза, че насилието е естествен резултат от болестта му. Сега пък говориш друго!

— Помня какво казах и бях прав.

— Добре. Ето например тази вечер той е ударил Мелиса Хачър.

— Между това да удариш жена и да я измъчваш дни наред, докато накрая я умориш, лежи цяла пропаст.

— Не мисля така. Вероятно и пострадалата жена не го мисли.

— Не ставай глупав, Къртис — ядоса се Дийн. — Никого не оневинявам, само казвам...

— Майната ти, знам какво казваш — изръмжа Къртис и дълбоко въздъхна, сякаш искаше да изхвърли безсилието от себе си. Помълча, за да охлади гнева си, после попита: — Други засечки?

— Фотографията.

— Армстронг призна, че е възможно да е правил някакви снимки на Джейни.

— „Някакви“, „възможно“... Говореше с безразличие за фотографията. А Джейни е казала друго. Преди да продължим с Армстронг, имаш ли нещо против да повикам Гавин и да му задам още въпроси?

— Съгласен съм с всичко, което би могло да закове този тип — вдигна рамене Къртис.

Дийн тръгна по коридора и направи знак на Гавин да дойде. Забеляза, че Мелиса остана на пейката заедно с двама непознати нему мъж и жена и се досети, че това трябва да са родителите ѝ.

— Какво има, татко? — попита Гавин. — Той призна ли си?

— Още не. Междувременно, искам да разкажеш на мен и на сержант Къртис всичко, което Джейни ти е говорила за Валентино. До най-малката подробност, която помниш. Разбра ли ме?

— Разказвал съм ти го поне десет пъти.

— Разкажи го още веднъж. Моля те.

Откриха Къртис при кафе машината. Наливаше за себе си и предложи и на тях, но те отказаха. Сержантът сръбна глътка кафе от

пластмасовата чаша и каза:

— Вероятно преливаме от пусто в празно, Гавин, но и най-незначителната забележка от страна на Джейни онази вечер, може да е незаменима в разследването.

— Бих искал да можех да си спомня още нещо, сър. Каза ми, че мъжът е по-възрастен. Имам предвид по-възрастен от нас. Че е страхотен и че знае как да се отнася с жените.

— Интересуваме се от въпроса с фотографията — насочи го Дийн.

— Каза, че бил луд по фотографирането — отвърна Гавин. — Осветление, лещи, сложна апаратура. Сам я нагласявал в различни пози, преди да я снима. Въртял я насам-натам, нали се сещате, ръцете — така, краката — иначе. Намествал главата ѝ. Всичко.

— Възможно ли е да е преувеличила малко, за да ти направи впечатление? Да се прави на модел, като в Пентхаус?

— Възможно е — отвърна той. — Но ако е преувеличила, трябва добре да се е подготвила преди това, защото демонстрира доста познания по въпроса. Използваше специална терминология. Каза, че с часове си играел с апаратурата, за да постигне желанния ефект и се вбесявал, ако тя не откликне на исканията му.

— Изглежда не се е задоволявал с обикновено фотографиране — каза Дийн на Къртис. — Ако внимателно разгледаш снимката, която Джейни е дала да Гавин, ще видиш, че е правена от любител, който се е стремил да ѝ придаде художествена стойност.

— А според теб Армстронг няма такива претенции, така ли?

— Може и да има — отвърна Дийн. — Но ако лъжеш жена си, която те чака да се прибереш у дома, дали ще си хабиш времето с такъв тип фотография?

Докато размишляваше върху думите на Дийн, Къртис случайно погледна зад рамото му.

— Какво правиш тук?

Дийн се обърна да види, кой отвлича вниманието на Къртис и зърна полицаи Григс да се приближава към тях. Усмивката на младока се стопи под въздействието на неодобрителния тон на детектива.

— Дадоха ми команда „Свободно“, сър. Наредиха ми да си тръгна. Но нямах търпение да разбера дали Армстронг е признал, затова...

— Оставил си Парис сама? — попита Дийн.

— Ами, сър, не...

— Кой ти нареди да си тръгнеш?

— Джон Рондо.

С крайчеца на окото си Дийн забеляза реакцията на Гавин, когато Григс спомена името на Рондо. Тя не беше просто израз на неприязън, а на истинска тревога.

— Гавин? Какво има?

Момчето го гледаше с преbledняло лице.

— Гавин?

— Татко... — тежко преглътна момчето. — Трябва да ти кажа нещо.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Синкаво бялата флуоресцентна светлина във фойето на радиостанцията съвсем слабо разсейваше тъмнината наоколо. Хълмистият терен пречеше на градските светлини да проникнат до тук. Луната беше в първата си фаза и небето бе почти черно. По това време на нощта единствено някоя случайна кола ще профучи по тесния държавен път. Най-близката търговска сграда бе голям магазин за стоки от първа необходимост на около километър от радиото, но той затваряше в десет часа.

От мястото, където се помещаваше станцията на къси вълни 101.3 мегагерца, не се виждаше нищо, освен хълмовете, осеяни с кедрови дървета и бели камъни, сред които можеше да се забележи някое закъсняло стадо крави. Мястото бе идеално за предавателната кула, чиито светлини не преставаха да мигат и да предупреждават нисколетящите частни самолети за евентуалната опасност.

Рондо остана до колата си, докато габаритните светлини на полицейската кола, управлявана от Григс изчезнаха зад близкото възвишение. Намръщи се от презрение към двамата полицаи. Наистина, той бе пожелал да си тръгнат. Но не трябваше ли да поискат потвърждение на заповедта му, която, както ги бе излъгал, идваше направо от Къртис, вместо да вземат думите му за чиста монета? Подобна безотговорност бе недопустима. Утре ще докладва за случилото се. Щеше да загуби уважението им, но като правиш кариера, губиш приятели.

Отправи се към входа с папката в ръка. Материалите съдържаха доста тревожни доказателства, че под влиянието на обърканото си и безполезно семейство, както и на неговата личната несигурност, още в детските си години Стен Креншоу бе развил сексуални отклонения — предвестници на аномалното поведение, характерно за психологическия образ на Валентино.

Рондо се дразнеше най-много от несправедливостта. Креншоу се бе отървал от обществено порицание. Чичо му бе платил сериозни

суми, за да изчисти името му. По този начин Уилкинс Креншоу бе създал истинско чудовище, способно да отвлича млади и красиви жени, да ги насилва, да ги измъчва и дори да убива.

Сержант Къртис бе съсредоточил вниманието си в Брад Армстронг и бе пропуснал пикантните материали в папката. Отначало Рондо се бе обидил, но после разбра, че нещата се развиват в негова полза. Без да ще, Къртис му бе предоставил златна възможност да се превърне в герой в очите на останалите.

Вместо да натисне звънеца, Рондо почука на стъклената врата.

Не след дълго той зърна за първи път в живота си изключително безинтересния и белезникав на вид Стен Креншоу. Той се появи от тъмния коридор зад фойето и внимателно се приближи до вратата, като напрегнато се вглеждаше в стъклото, което, както Рондо предполагаше, при непрогледния мрак навън би трябвало да отразява собствения му образ като огледало. Креншоу сложи длан над очите си, за да може да види кой чука.

Прецени Рондо с високомерието на богатия по рождение, хвърли поглед към паркинга зад него и като не видя полицейската кола, попита:

— Къде са полицаите?

Предвкустващ победата, Рондо му показва значката си.

* * *

— Джони Матис изпълни класическото си парче „В мъглата“. Това определено е музика, която можете да слушате сгушени един в друг. Надявам се, че до всеки от вас има някой близък, с когото да следите програмата на сто и едно цяло и три десети мегахерца, вълните на класическите песни за любовта. Аз съм Парис Гибсън и в този полунощен час избирам за вас „Не знам как да го обичам“ на Мелиса Манчестър. Телефоните са открити. Обадете ми се.

Когато песента започна, тя изключи микрофона си. Две от телефонните линии вече примигваха. Натисна едното копче, но чу свободния сигнал и затвори. Извини се на ум на слушателя, който очевидно се бе отказал да чака.

Натисна другия мигащ бутон.

— Парис е на телефона.

— Здравей, Парис.

Сърцето ѝ буквално спря, но адреналинът, внезапно нахлул в кръвта ѝ, го накара лудо да забие като на спринтьор на финалната права.

— Кой се обажда?

— Знаеш кой е.

Смехът му бе по-ужасен от хрипкавия шепот.

— Твоят верен слушател Валентино.

Обезумяла, погледна през рамото си назад с надеждата, че поне Стен се е промъкнал незабелязано в студиото. Този път щеше да се зарадва на присъствието му. Но в стаята нямаше никой друг.

— Как...

— Знам, знам, приятелят ти мисли, че е пипнал виновника. Самомнителното му недоглеждане щеше да е смешно, ако не бе толкова покъртително.

Той отново се засмя и тя настръхна.

— Бях много лошо момче, нали, Парис?

Устата ѝ пресъхна. Сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърдите и пулсът ѝ гръмко отекваше в тъпанчетата. Наложил си да се успокои и да мисли. Трябваше да уведоми Дийн, сержант Къртис, Григс, който бе спрял пред сградата, трябваше да каже на някого, че са заловили друг човек и че Валентино е още на свобода. Но как?

Но какво толкова му мисли? В ръцете си държеше микрофон! Слушаха я стотици хиляди хора.

Ала когато протегна да включи микрофона си, тя размисли. Нима ще провъзгласи по радиото, че остинското полицейско управление е направило груба грешка? Ами ако обаждането се окаже лъжливо, ако някой си прави жестока, шега с нея? Нали щеше да предизвика всеобща паника? Не, не, това не биваше да става.

По-добре беше да го остави да говори, докато тя измисли как да постъпи.

— Не стига другото, ами се окажа голям лъжец, Валентино. Не спази срока.

— Права си. Не се гордея с това.

— Уби Джейни и не ми даде възможност да я спася.

— Не беше честно, нали? Но аз никога не съм твърдял, че съм почтен, Парис.

— Тогава защо изобщо ми се обади? Ако си имал намерение и без друго да я убиеш, защо започна тази претенциозна игра по телефона?

— За да разтърся света ти, Парис. Получи се, нали? Чувстваш се отвратително, защото не успя да спасиш живота на мръсницата.

Парис не се улови на въдицата му. Беше вече започнала да разговаря с него пък и Джейни беше мъртва. Единственият начин да изкупи вината си, бе да идентифицира извратеното копеле и да го види зад решетките, но това нямаше да стане, ако продължаваше да спори с него.

Можеше да се обади на Дийн по клетъчния телефон, но — по дяволите! — той бе останал в чантата и в нейния кабинет. Дали да не повреди нещо в студиото, за да привлече вниманието на Стен? Скоро песента на Манчестър щеше да спре. Беше последна от серията. Безмълвният ефир щеше да накара Стен да влезе в студиото, за да разбере какъв е проблемът.

Докато трескаво разсъждаваше, Валентино скачаше от мисъл на мисъл:

— Трябваше да умре задето ме отблъсна. Безсърдечна кучка. С радост я гледах как бавно гасне. Наблюдавах реакциите ѝ, когато ѝ стана безпощадно ясно, че никога няма да се отърве от мен. Знаеше, че няма да оцелее.

— Това сигурно ти е доставило огромно удоволствие.

— О, точно така! Макар сърцето ми да се късаше, като я гледах как безмълвно ме умолява с очи да пожалея живота ѝ.

Последната му реплика накара Парис да забрави за решението си да не му се ядосва.

— Ти си едно болно копеле! — извика Парис.

— Мислиш, че съм болен ли? — с приятен глас попита той. — Намирам го за странно, Парис. Вярно е, че измъчвах и убих Джейни, но пък ти измъчи и уби собствения си годеник, нали? Нима не е било истинско мъчение за него да научи за изневярата ти с най-добрия му приятел? Ти смяташ ли се за болна?

— Не аз блъснах колата на Джак в парапета на моста, а той. Катастрофата стана по негова вина. Той сам реши съдбата си, не аз.

— Всичко си осмислила — каза той с порицателния тон, характерен за свещеник при изповед. — Не виждам никаква разлика между моя и твоя грях, с изключение на това, че годеникът ти страда по-дълго и умря по-бавно. Което показва, че си по-жестока от мен, не съм ли прав? Затова трябва да бъдеш наказана. Нима ще е справедливо да продължиш да се радваш на живота и да си щастлива с Малой? Не мисля така — заключи той с неприятния си напевен тон. — Няма да стане. Никога няма да бъдете заедно, защото ти ще умреш, Парис. Още тази нощ.

Линията прекъсна. Тя тутакси протегна ръка към телефона за спешни случаи. Нямаше сигнал. Нищо. Пълна тишина. Бързо провери всички телефонни линии една по една, но напразно. Всички мълчаха.

Като настъпваща сянка, бавно я осени прозрение. Или той имаше достъп навсякъде и възможност да повреди компютъризираната телефонна техника, или — от което се боеше най-много, — бе прекъснал връзките в самата сграда.

Скочи от стола. Блъсна тежката облицована врата на студиото и се провикна в тъмния коридор:

— Стен!

Песента беше към своя край. Изтича обратно до контролното табло и натисна бутона на микрофона си.

— Ало! Тук е Парис Гибсън.

Гласът ѝ бе изтънял и висок и нямаше нищо общо с нормалния ѝ контралт.

— Това не е...

Прекъсна я пронизителният звук на алармата.

Обърна поглед към източника на звука. Той идваше от скенера, който записваше всичко, излъчващо се в ефир. Досега не бе давал признаци на живот. Алармата предупреждаваше, че предаването е прекъснало.

Обхвана я ужас. Тя нервно натискаше бутона на микрофона си, но контролната лампичка не светна, остана тъмна, както всички останали на табло.

Отново се втурна към вратата.

— Стен!

Докато тичаше към кабинета си, по коридора я преследваше ехото на собствения ѝ вик. Чантата ѝ бе там, където я беше оставила —

върху бюрото, — но бе обърната с дъното нагоре. Съдържанието бе разпиляло. С треперещи ръце започна да се рови в гримове, кърпички, дребни монети с надеждата да открие клетъчния си телефон, но бе сигурна, че го няма между вещите ѝ.

Наистина го нямаше.

Липсваше и друго — ключовете ѝ.

Тя трескаво затърси из разхвърляната поща върху писалището, дори коленичи и погледна под него, но предварително знаеше, че и ключодържателят, и телефонът са в ръцете на онзи, който бе прекъснал телефонните линии и предаването. Всички комуникации бяха прекъснати от мъжа, който бе убил Джейни и който бе обещал да убие и нея.

Валентино.

Дишаше толкова шумно, че не чуваше нищо наоколо. Спря дъха си за няколко секунди, за да се послуша. Припълзя до отворената врата на стаята си, но на прага се спря. Както винаги, коридорът тънеше в полумрак. Тази нощ познатата тъмнина не ѝ създаваше сигурност и уют. Беше зловеща, вероятно защото в сградата бе тихо като в гроб.

Къде беше Стен? Не беше ли усетил, че предаването е спряло? Ако е проверил в студиото и е видял, че я няма, защо не я търсеше из сградата, за да разбере какво се е случило?

Но преди още да сформира въпроса в мозъка си, той се превърна в отговор: Стен не бе в състояние да дойде и да провери как е.

Валентино го е обезвредил, още преди тя да го повика. Сигурно е бил в сградата доста време, а тя не е усетила нищо в звукоизолираното студио.

Но как е преминал покрай Григс и Карсън? Ако не са го забелязали да влиза, как е отворил входната врата? Трябваше му ключ, за да отвори специалното резе от двете страни. Дали не бе убедил Стен да му отвори? Но как?

Нямаше отговор на въпросите си.

Съблазняваше я мисълта да затръшне вратата на кабинета си, да се заключи отвътре и да чака за помощ. Слушателите сигурно вече се чудеха каква е причината за внезапното замлъкване на станцията. Може и Дийн да е разбрал. Сержант Къртис също. Скоро някой ще ѝ се притече на помощ.

Но междувременно тя не можеше да се крие тук. Вероятно Григс и Карсън бяха в опасност. Стен също.

Излезе в коридора. С гръб към стената, за да вижда и в двете посоки, тя напредваше сантиметър по сантиметър към предната част на сградата. Изключваше всяка лампа по пътя си. Имаше едно сигурно преимущество пред Валентино — знаеше наизуст разпределението на сградата. Беше свикнала да се придвижва из нея в полумрака.

Ускори крачка, но стъпваше колкото е възможно по-тихо и внимателно се приближаваше към главния вход. Със страх се спираше на всеки ъгъл, защото не знаеше какво я очаква зад него. Когато стигна последния завой, видя, че пространството между нея и добре осветеното фоайе е чисто. Тичешком излезе от коридора, пресече фоайето с намерението да се хвърли на вратата и да заблъска по стъклото, за да привлече вниманието на охраняващите я полицаи.

Но полицейска кола нямаше, а входът беше залостен.

Тихо извика, изтича обратно и се спря до бюрото на пропуската. Облегна се на него да си поеме дъх и да реши какво да прави по-нататък.

Внезапно усети, че някой я сграбчва за глезена. Изпищя, погледна надолу и зърна протегнатата ръка на мъж изпод бюрото. Но преди да успее да се освободи от хватката му, пръстите се отпуснаха и ръката се свлече безжизнена на мръсния килим.

Като се препъваше в собствените си крака, тя заобиколи бюрото, но внезапно спря, когато видя, кой е лежащият мъж. Коленичи, хвана го за рамото и го обърна. Когато изричаше името му, в душата ѝ нахлу неизразима радост.

Джон Рондо изпъшка. Клепачите му помръднаха, но той не отваряше очи. От раната на главата му се стичаше кръв.

— Джон! Моля те, събуди се! Моля те, Джон!

Тя леко го потупа по бузата, но той изпъшка още веднъж и главата му клюмна на една страна. Беше в безсъзнание.

До изпънатата му ръка лежеше служебна папка. Прочете името върху етикета. Стенли Креншоу.

Стомахът ѝ се сви на топка.

— О, Господи!

Стен? През цялото време е бил Стен?

Защо не? — съобразяваше тя. Отлично се е прикривал зад маската на глупак. Разполагал е и с време, и с възможност да извърши престъпленията. През деня е свободен, както и преди и след предаването. Притежава достатъчно технически познания, за да пренасочва телефонните обаждания. Обича да човърка разни дреболии и да поправя електронни играчки. Със сигурност има фотоапаратура — лесно би могъл да си я достави. Достатъчно привлекателен е, за да съблазни някоя малолетна търсачка на силни преживявания.

Недоволен е от живота си и в душата си таи омраза — достатъчна мотивация, за да убие жената, която го е отритнала. Със смразяваща яснота Парис осъзна, че тази нощ и тя го бе отритнала.

— Скоро ще ни се притекат на помощ — прошепна на Рондо тя. Той не ѝ отговори. Полицаят беше безпомощен и тя бе оставена сама на себе си.

Няма да чака Валентино да я открие. Тя ще го открие първа.

Бързо опипа дрехите на Рондо. Не беше сигурна, дали компютърните ченгета носят оръжие, но се надяваше, че Рондо има пистолет. Ненавиждаше оръжията, гадеше ѝ се при мисълта за оръжие, но щеше да го използва, за да спаси живота си.

Когато усети подутината под сакото му, тя въздъхна с облекчение. Отметна го и видя, че кобурът, прикрепен към колана му бе празен.

Мисълта на Стен сигурно се е развивала в същата посока. Значи е въоръжен.

Тя отново увери Рондо, че всичко ще е наред — в което искрено се надяваше — и предпазливо се измъкна от скривалището си зад бюрото.

Когато излезе от фойето, загаси флуоресцентното осветление, макар че Стен познаваше вътрешността на сградата не по-лошо от нея и тъмнината вече бе престанала да е изключително нейно преимущество.

Всъщност нямаше намерение да се крие повече. В станцията бяха само двамата със Стен, както толкова много нощи досега. Нямаше да си играе на котка и мишка с него. Ако тя първа се изправи лице в лице с него, беше сигурна, че ще го заговори и ще го задържи, докато пристигне очакваната помощ.

В стаята на техниците нямаше никой, в мъжката тоалетна и в кухненския бокс — също. По стайте, както и в нейния кабинет не се виждаше жива душа. Постепенно стигна в най-задната част на сградата, където имаше голям склад за непотребни вещи. Вратата му беше затворена.

Когато хвана топката на бравата, за да я отвори, усети студенината на метала. В лицето я лъхна влага и миризма на старо. Стаята беше като пещера, вътре бе още по-тъмно. През отвора на вратата проникна светлина и падна като лъч на бетонния под, но той бе толкова слаб, че почти изчезна под напора на мрака.

На прага Парис се поколеба, докато очите ѝ свикнаха с тъмнината. Забеляза килер, в който Ланси Марвин държеше кофите и парцалите си. Вратата на килера бе широко отворена. Когато се вслуша внимателно, тя долови нечие дишане.

— Стен, това е глупаво. Излез оттам. Престани с това безумие, преди някой да е пострадал, включително и ти.

Събра кураж и влезе в склада.

— Знам, че вече имаш пистолет, но не вярвам, че ще ме убиеш. Ако толкова си го искал, досега да си го направил.

Така ли ѝ се стори, или дишането отвътре се учести? А може би долавя ехото на собственото си дишане?

— Знам, че ми се сърдиш, задето отблъснах чувствата ти, но до тази вечер не знаех за тях. Искаш ли да поговорим за това?

Докато вървеше на пръсти по бетонния под към килера, напрягаше слуха си, за да долови и най-малкия шум зад стените на сградата, който да ѝ покаже, че очакваната помощ пристига. Дали в този миг снайперистите не заемат местата си? Дали специалните части не се катерят по външните стени, за да се покачат на покрива? А може би е гледала твърде много екшъни по телевизията?

Когато се приближи до откренатата врата на килера, тя се спря.

— Стен?

Протегна ръка и бутна вратата, за да я отвори по-широко.

Не проехтяха гърмежи, наоколо бе все тъй тихо, но дишането му се чуваше по-близо. Спомни си, какво бе сторил на Джейни. Сега, като знаеше, че е разкрит, той сигурно се чувстваше отчаян, безскрупулен, способен на всичко. Ситуацията изискваше опит, който ѝ липсваше. Дийн го притежаваше.

Дийн. Когато направи и последната крачка и застана в рамката на отворената врата, сърцето и, свито от страх и копнеж, безмълвно викаше името му.

Като видя Стен, тя застина объркана.

Той дишаше тежко през носа си, защото устата му бе залепена с широка лента; глезените и китките на ръцете му бяха завързани със същата лента. Краката му бяха свити така, че коленете стигаха досами брадичката му и той буквално бе натикан в умивалника от неръждаема стомана.

— Стен! Какво...

Протегна ръка, за да отлепи лентата от устата му, когато изпълнените му с ужас очи се втренчиха зад нея и се отвориха още по-широко.

Тя се обърна назад.

— Изненада — извика Джон Рондо. Но тя чу гласа на Валентино.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— По дяволите! По дяволите! — повтаряше Дийн, докато се опитваше да набере номера по клетъчния си телефон.

С една ръка управляваше колата, а с другата държеше слушалката. Неколкократно се бе опитал да позвъни на телефона за спешни случаи, който Парис му бе дала. Никой не отговаряше. За кой ли път набра открития номер на радиостанцията, но отново чу записания глас, който го уведомяваше, че Парис ще се обади всеки миг. Позвъни и на клетъчния ѝ телефон, но попадна на гласовата поща.

— Защо не ми каза за Рондо? — Къртис, който не бе пропуснал да вземе оръжието си, също бе с телефон в ръка. Беше на линия в очакване на повече информация за Джон Рондо.

— И аз разбрах преди малко.

Детективът стоеше точно до него, когато Гавин разказваше на баща си за Рондо. Трудно бе да се каже кой тръгна пръв. Дийн помнеше, че бе изблъскал Къртис от пътя си и се бе втурнал към изхода.

Не бе напреднал много, когато Къртис извика през рамо на полицаите веднага да се отправят към радиостанцията.

— И спецчастите! Тръгвайте! Веднага! Бързо!

Дийн не спря, за да види, дали заповедите на сержанта се изпълняват. Къртис също бързаше. Изскочиха през двойната врата и хукнаха надолу по стълбите, като вземаха по две-три стъпала наведнъж, докато стигнаха нивото на гаража. Най-близо стоеше колата на Дийн. Потеглиха веднага. Както я беше пришпорил, щяха да изпреварят полицейските коли.

— Пропусна да ми кажеш, че Рондо е нападнал момчето ти в тоалетната.

— Въпросът беше личен. Мислех си, че е най-обикновен шибаняк.

— Шибаняк с... — Къртис замълча и заслуша. — Да, да — говореше в телефонната слушалка той. — Какво открихте?

Докато Къртис затягаше примката около Джон Рондо, Дийн пак набра номерата на Парис. Резултатът бе същият и той цветисто изруга и още по-силно натисна газта.

В същия миг предаването спря, сякаш бе пряко свързано с педала за газта. Тъй като досега бе слушал гласа на Парис по радиото, внезапната тишина и съскането в празния ефир му прозвучаха като смразяващ писък.

Заклучението, което направи, го извади от контрол. Той гневно въртеше копчетата на радиото в автомобила. Всички радиостанции работеха нормално. Радиото му беше наред. Станцията на вълни 101.3 мегахерца бе спряла излъчването си.

— Ефирът мълчи.

Къртис, който бе погълнат от разговора, обърна въпросително глава към него:

— А?

— Станцията изчезна. Парис спря да излъчва.

— Господи!

После каза в слушалката:

— Достатъчно засега — и затвори.

— Какво става? Кажете ми — настоя Дийн, докато вземаше завоя буквално на две колела.

— В семейството на Рондо липсва баща. В момента проверяват дали е починал, когато Джон е бил бебе, или мистър Рондо изобщо не се е вясвал и синът му не го познава.

— Разбрах, продължавай.

— Майката е работила, за да издържа Джон и сестра му, с година по-голяма от него.

— Какво казват те?

— Нищо. Не са между живите.

Дийн светкавично се обърна към Къртис.

— Но той говореше за тях в сегашно време!

— Били са убити в дома им, когато Джон е бил на четиринайсет. Той открил телата. Сестра му е била удавена във ваната. Майка му е била промушена в гръбнака с шиша за лед, докато е спяла.

— Кой го е направил?

— Извършителят неизвестен. От замразените случаи.

— Вече не е — Дийн стисна здраво волана.

— Не сме сигурни — отвърна Къртис, отгатнал накъде бие. — Бил е възпитаван, но никога не е бил между заподозрените. Майката и двете деца са били много привързани един към друг. Майка им работела, за да ги издържа. Братът и сестрата са оставали заключени у дома. Разчитали са един на друг. Били са много близки.

— Обзалагам се, че е било така — отвърна мрачно Дийн. — Твърде близки.

— Подозираш кръвосмешение?

— Поведението на Валентино е симптоматично. Защо тези неща липсват в досието на Рондо?

— Фактите са вписани. Остинското полицейско управление внимателно проучва всеки кандидат.

— Едва ли някой е осъзнал какво се крие зад трагедията да изгубиш цялото си семейство. Не са усъмнили в кръвосмешение. Какво е станало с малкия Джон след двойното убийство?

— Бил отгледан от чужди родители. Живял при тях, докато пораснал достатъчно, за да се грижи сам за себе си.

— Имали ли са други деца?

— Не.

— За щастие. Разбирал ли се е с новия си баща?

— Няма данни. Безумно го обичали.

— Особено жената.

— Не знам — отвърна Къртис. — Но му дали блестяща оценка. Твърдели, че е идеалното дете. Послушно. Уважително. Възпитано.

— Много психопати са такива.

— Получил отлична характеристика от полицейската академия — продължи Къртис. — В училище нямал никакви проблеми. Ходил две години в колеж, преди да постъпи в академията. Искал да стане полицай...

— Нека отгатна. За да може да защитава другите жени и да не позволи да бъдат убити като майка му и сестра му.

— Нещо такова — погледна го Къртис. — Но има една малка подробност...

— Да?

— В момента на смъртта си сестрата била бременна в петия месец.

Дийн му хвърли въпросителен поглед.

— Не — отвърна Къртис. — Проверили. Бебето не било от Рондо.

— Точно това щях да ти кажа — мрачно заключи Дийн. — Затова я е убил.

Телефонът на Къртис звънна.

Дийн вече виждаше светлините на предавателната кула. Колко му оставаше? Един-два километра? Или повече? Движеше се плътно зад фургона на спецчастите. Фургонът ги бе настигнал преди няколко километра и Дийн го бе пропуснал пред себе си.

Фургонът летеше по пътя, но на Дийн му се щеше шофьорът да увеличи скоростта още повече. Те водеха колоната от няколко полицейски коли. Най-накрая се движеше линейката. Той се опита да не мисли за нея. Къртис свърши разговора си.

— Влезли са в апартамента на Рондо. Не бил нещо особено, но открили модерна фотографска апаратура. Имало албуми, пълни с мръсни снимки. Много от тях на Джейни. На леглото се виждали дълги руси косми. Той е нашият човек.

Дийн се бе вторачил в пътя и бе стиснал зъби толкова силно, че челюстите го боляха.

Къртис провери пистолета, който носеше в кобура на колана си.

— Имаш ли пищов?

Дийн отривисто кимна с глава.

— Нося го, откакто той заплаши Парис.

— Това е добре, но чуй какво ще ти кажа. Когато пристигнем, ще стоиш настрана и ще оставиш момчетата да си вършат работата — каза той и кимна към фургона със спецченгетата. — Разбра ли?

— Разбрах, сержант.

Къртис добре чу напомнянето, че е с по-нисък чин от него, но не отвърна на предизвикателството.

— Ядосан си, та две не виждаш и ще направиш някоя глупост, която ще провали ареста му и тогава той може да се позове на една от тъпите технически подробности и да се отърве.

— Казах ти, че разбирам — сопнато отвърна Дийн.

— Значи си спокоен?

— Спокоен съм.

Къртис пъкна оръжието си обратно в кобура и измърмори:

— Как пък не.

— Точно така. Ако е причинил болка на Парис, ще го убия.

* * *

Тя зяпна в хилещото се лице на Рондо, но удивлението ѝ продължи само секунда. Реакцията ѝ беше мигновена. С всичка сила го блъсна в гърдите, но той я притисна към металния рафт на килера и стреля в Стен.

Гърмежът я оглуши. А може би я оглуши собственият ѝ писък?

Рондо я удари.

— Млъкни!

Сграбчи я за косата, повлече я навън от килера и затръшна с крак вратата. После я блъсна с такава сила, че тя падна на бетонния под.

— Здравей, Парис — каза той със смразяващия глас, който тя добре познаваше.

— Уби ли го?

— Креншоу ли? Надявам се. Поне с тази цел изпратих куршума направо в сърцето му. Ама че нещастник! По-силен е, отколкото изглежда. Това е негово дело — показва ѝ той раната на главата си. — Отначало ми се подчиняваше. Показа ми, как да прекъсна предаването. Под дулото на пистолета, разбира се. После направи този глупав, но доста смел опит да те защити, като ме удари по главата с бутилка доматиен сок.

Продължаваше да говори с гласа на Валентино.

— Гласът... голям номер.

— Нали? При положение, че всичките ми колеги в полицията са големи почитатели на Парис Гибсън, не можех да рискувам да ти се обаждам със собствения си глас.

— Още отначало си се нарекъл Валентино, така ли?

Устата ѝ беше пресъхнала, при всяка дума езикът ѝ залепваше за небцето.

— Да. Това ни връща към... Да видим — погали я по бузата с дръжката на пистолета. — Още преди да се появи Мади Робинсън.

— Значи си убил две жени?!

— Всъщност не, Парис — снизходително ѝ се усмихна той.

— Повече ли са?

— А-ха.

Нека говори. Колкото повече приказва, толкова по-дълго ще живееш.

— Защо ги уби?

— Защото не заслужаваха да живеят — отвърна той вече с нормален глас.

— Измамили са те като Джейни.

— Джейни, Мади, сестра ми.

— Убил си собствената си сестра?

— Не беше точно убийство. Въздадох справедливост.

— Разбирам. Какво се случи? Какво ти направи сестра ти?

Той приятно се засмя.

— Всичко. Правехме си всичко един на друг. Спях между двете, разбираш ли? Между нея и майка ми. Представяш ли си?

Той вдигаше и сваляше вежди.

Искаше да я шокира и успя, ала тя се опита да остане безучастна. Той щеше да изпита удоволствие при вида на погнузеното ѝ лице.

— Всичко си оставаше в семейството. Нашата малка тайна — с драматичен шепот изрече той. — „Не казвайте на никого“, предупреждаваше ни мама. „Защото, ако кажете, ще ви отведат отук и ще ви затворят на едно място, където държат малките лоши момченца и момиченца, които си играят на чичо доктор. Обещавате ли? Добре. А сега посмучете циците на мама и тя ще ви направи нещо специално, нещо много приятно“.

Повдигаше ѝ се.

Той продължаваше със сладен глас:

— Но после пораснахме. Сестра ми започна да работи след училище в магазин за грамофонни плочи. Вместо да си седи у дома и двамата да правим нещата, които ни харесваха най-много, следобед тя ходеше в магазина. Започна да закъснява, защото оставаше с едно от момчетата, с които работеше. Вече нямаше време за мен. Не беше в настроение. Казваше, че е много уморена, но причината беше, че непрекъснато се чукаше с него. А мама мислеше, че е страхотно, дето сестра ми се бе влюбила. „Колко романтично, Джони! Не се ли радваш за нея?“

Той бе погълнат от мрачни мисли. Гърдите му се издуха, сякаш всеки миг щеше да заплаче.

— Обичах ги.

Парис се възползва от положението и погледна към вратата, като преценяваше разстоянието до нея.

Смехът му я накара отново да впери поглед в него.

— Не си го и помисляй, Парис. Краткото ми отклонение в спомените не ме е накарало да забравя за какво съм дошъл.

— Ако ме убиеш...

— О! Аз ще те убия, но вината ще падне върху Стен Креншоу.

— Той е мъртъв.

— И студен като камък. Наложило се е да го убия. Виждаш ли, когато съм пристигнал, вече си била мъртва, удушена от Креншоу, който е един извратен и болен шибаняк още от дете. Всичко е в досието му, което потвърждава, че е бил психопат със сексуални отклонения. Както и да е, схванал съм ситуацията и съм се опитал да го арестувам. Сборичкали сме се и той ме е ударил с бутилката, което пък ме вдъхнови да ти изиграя този номер с кръвта. Кажи, не съм ли умен? Изобщо не се усъмни, нали?

— Така е — призна тя.

— Съжалявам, но не можах да устоя на възможността. Особено ми харесва онази част, в която те хващам за глезена — изкикоти се той. — Та докъде бях стигнал? Да, как ще им кажа, че най-после съм успял да укротя Креншоу и когато се е опитал да избяга съм завързал ръцете и краката му с лентата, която съм намерил в килера. За съжаление, той не ми е оставил друг избор и аз съм го застрелял.

— Чисто измислено — каза тя. — Но не е съвършено. Експертите ще открият несъответствията.

— Имам отговори на всички въпроси, които биха могли да ми зададат.

— Сигурен ли си, че си обмислил добре нещата, Джон?

— Направих проучвания. Добро ченге съм.

— Коего убива жени.

— Никога не съм ги убивал. Майка ми и сестра ми не бяха жертви. Те бяха моите учителки. Всяка жена, с която съм спал оттогава насам, се е възползвала от нещата, които съм научил от тях; всички умираха от желание да бъдат с мен. Отначало Мадри дори не ми харесваше. Но започна да ме преследва. А после взе, че поиска да скъса с мен. Искаше да блесне.

Той неодобрително поклати глава.

— А ако твърдиш, че момичетата от сексклуба са жертви, много си далеч от истината. Те са курви, които търсят приключения. Нямам никакви задръжки по отношение на тях. Те ме обичат — прошепна той, изплезе ѝ се и бързо задвижи език.

Тя едва сдържаше отвращението си.

— Очевидно Джейни не те е обичала.

— Джейни не обичаше никого, освен себе си. Но харесваше онова, което ѝ правех. Тя беше безсърдечна малка кучка, която използваше чувствата на хората, за да се упражнява върху тях. А ти ѝ съчувстваше, Парис. Остави я да оплаква по радиото от мен. Знаеш ли защо? Защото си същата като нея. И ти си играеш с хората. Мислиш за голяма работа. Накара и Малой, и Къртис да тичат след теб и да те молят за малко внимание.

Внезапно той погледна часовника на ръката си.

— Като стана дума за Малой, се сетих, че трябва да се заловя за работа. Програмата ти е изключена вече пет минути.

Пет минути? Струваше ѝ се, че бе изминала цяла вечност.

— Хората трябва да са забелязали, че ефирът мълчи, а твоят приятел-психолог всеки миг ще нахлуе и...

От предната част на сградата чу звук от счупване на стъкло, последван от викове и забързани стъпки.

Парис с всичка сила ритна Рондо в капачката на коляното. Кракът му се сви и той извика от болка. Парис скочи на крака и се втурна към вратата. Не чу гърмежа, но усети удара.

Беше много по-силен, отколкото някога си бе представяла. От пронизващата болка дъхът ѝ секна и пред очите ѝ притъмня, но адреналинът, нахлул в кръвта ѝ, ѝ даде сили да изтича навън, където той не я виждаше, и чак тогава припадна.

Опита се да извика, за да предупреди полицаите, къде се намира, но можа само да простене. Тъмнината около нея се сгъсти и се превърна в дълъг полутъмен коридор, който се стесняваше като в кошмарен сън.

Дийн сигурно върви начело. Дори Рондо го бе предположил. Трябва да го предупреди. Тя се опита да се изправи, ала усети крайниците си меки като памук и почувства, че ѝ се повръща. Отвори

уста, за да извика, но този път тренираният ѝ и добре обработен глас ѝ изневери напълно.

Рондо се приближаваше към вратата. Тя чуваше пъшкането му, докато той куцукаше по бетонния под на склада. Скоро щеше да излезе в коридора. Щеше да има предимство пред онзи, който завие край тъмния ъгъл и се отправи към нея.

— Дийн — изстена тя.

За последен път се опита да се изправи. Леко се надигна, но се залюля несигурно на краката си и тежко се свлече до стената. Болката от падането я прониза като нагорещено желязо чак до костите. Когато се отпуснаше на пода, опряла гръб в стената, усети, че оставя кървава диря по нея.

Въпреки, че в ушите ѝ шумеше, тя разбра, че гласовете се чуват по-наблизо. Лъчи светлина лудешки се пресичаха в края на коридора.

В същото време долови и друг звук и се обърна, тъкмо когато Рондо се появи в отвора на вратата. С пъшкане се подпря на рамката. Тя усети задоволство, като видя странния ъгъл, под който бе сгънал крака си. От челото му се лееше пот и се стичаше по лицето му, което излъчваше ярост и омраза, като я гледаше.

— И ти си като тях — изхриптя той. — Трябва да те убия.

— Не мърдай!

Викът рикошира в стената, както и лъчите от фенерите им.

Но Рондо не обърна внимание на предупреждението. Вдигна пистолета си и го насочи към нея.

Прозвучаха оглушителни залпове и коридорът се изпълни с дим.

Докато падаше напред, Парис се питаше дали губи съзнание, или умира.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Всъщност, кой го повали?

— Да кажем, всички ние. Рондо не ни даде друга възможност. Стреляхме едновременно.

Парис се облегна на възглавницата на болничното легло, облекчена от отговора, който ѝ даде Къртис. Не би искала Дийн да носи бремето на човека, отнел живота на Джон Рондо. По-късно щеше да научи, че, както бе очаквала, той е бил начело на полицейската колона. Но с него бил Къртис и още няколко ченгета от спецотряда. Всеки от изстреляните куршуми би могъл да бъде фатален за Рондо. Тази сутрин Къртис бе по-издокаран от обичайното, тъй като беше специално подготвил за посещението си при нея. Носеше син костюм с характерна за западните щати кройка. Ботушите му ослепително блестяха. Ухаеше на одеколон. Беше ѝ донесъл кутия шоколадови бонбони.

Въпреки това се държеше делово.

— Рондо е бил достатъчно компютърно грамотен, за да пренасочва телефонните обаждания — каза ѝ той. — Накрая нашите момчета успяха да проследят последното обаждане. И това е предвидил. Клетъчният, от който се е обадил, не е бил регистриран. Дотук му е било лесно.

— Можеше да променя гласа си, когато поиска. Доста странна дарба.

Понякога спираше да мисли за Рондо и за злокобните минути с него в склада. Друг път съвсем неочаквано спомените нахлуваха в главата ѝ и тя трябваше отново да преживее ужасните мигове.

Когато го сподели с Дийн, той я увери, че с всеки изминат ден тя ще си спомня все по-рядко за него, докато накрая спомените ѝ съвсем избледнеят. Въпреки че никога няма да забрави изцяло преживяното, то ще изчезне в подсъзнанието ѝ. В думите му се криеше подтекст: той ще се погрижи тя да живее в настоящето и в бъдещето и да не се вторачва в миналото си.

— Рондо искаше да се премести на работа в ЦСС — говореше Къртис. — Вече се бе обърнал към мен с такава молба. Каза ми, че искал да работи в отряда за сексуални престъпления с деца.

— Където щеше да има неограничен достъп до детската порнография.

Къртис кимна с явно неудоволствие.

— Онази вечер е отишъл в радиостанцията, за да изпълни плана си и в същото време да се отличи в службата, като залови Валентино. При положение, че двамата с Креншоу сте мъртви, можеше и да успее. По тялото на Джейни нямаше следи от ДНК. Очевидно е научил за съществуването на химикала, който унищожават такива следи, от един случай в Далас.

Той поклати тъжно глава.

— Доста е научил от службата си в полицията.

— Ами Стен? Какво казват за състоянието му? — попита тя.

— Стабилизиран е.

Стен като по чудо бе оцелял след прострелването в гърдите и след операцията, при която бяха извадили куршума от тялото му. Белите му дробове бяха колабирали и тъканта беше доста увредена, но щеше да живее. Когато стана възможно да го преместят, Уилкинс Креншоу го бе откарал в Атланта с частния си самолет.

— Помолих чичото на Стен да ми се обади, още щом му разрешат да разговаря по телефона — каза тя. — Искам да му се извиня.

— Убеден съм, че няма да ти има зъб. Ще се радва, че е жив.

— Рондо ми каза, че го е прострелял право в сърцето.

— Ако се е целил в сърцето му, би трябвало повече да се упражнява на стрелбището — мрачно се усмихна Къртис. — Имаш късмет, че не го е правил.

Бяха й казали, че е загубила голямо количество кръв, че куршумът бил влязъл откъм гърба точно под раменната става и го бил пронизал. Щеше да има грозен белег, а смъртоносният ѝ удар на тенис корта щеше да е само спомен от миналото, но за щастие беше останала жива.

Ако куршумът бе преминал няколко сантиметра по-долу, с нея щеше да е свършено. Дийн я бе посъветвал и за това да не мисли, макар че такава беше реакцията на избегналите смъртта.

— Не се задълбочавай върху причините, поради които животът ти е бил пощаден, Парис. Безполезно е. Никога не ще можеш да си отговориш. Бъди благодарна, че остана жива. Както аз съм благодарен — беше й казал Дийн с пресипнал от емоции глас.

Къртис я върна на предишната тема, като заяви, че кръвосмешението в детството на Рондо е причината той да изпитва вътрешна ярост.

— Мисля, че дори и той не знаеше каква силна ярост с насъбрал в душата си — каза детективът. — Беше научил да я крие, но хранеше в себе си дълбок гняв към жените, заради онова, което престъпната му майка му бе сторила.

— Дийн ми го обясни.

— Парафразирам неговите думи — призна си Къртис. Замълча и после попита, дали е прочела сутрешния вестник.

— Съдия Кемп използва убийството на Джейни като част от предизборната си платформа.

— Това вече е извън всякакви граници.

— Има хора, които... не се доизказва детективът.

— А какво ще стане с Брад Армстронг? — попита тя. — Ще отиде ли в затвора?

— Ще бъде съден за сексуалните си престъпления, и ако го признаят за виновен, ще получи строга присъда. Но Мелиса Хачър заяви, че е тръгнала с него по собствено желание и се е съгласила да извършат акта, което е станало многократно, преди да го помоли да спре. Той може да пледира за невинен по тежкото сексуално престъпление и да получи полека присъда, но съм сигурен, че ще лежи в затвора. Дано използва времето си там, за да се стегне.

— Чудя се дали жена му ще остане с него? — попита тя с очи, вперени в красивия букет, който Тони Армстронг й бе изпратил.

— Ще видим — отвърна Къртис. — Но ако бях комарджия, щях да отговоря утвърдително.

В стаята настъпи тишина. После Къртис се удари с две ръце по бедрата, въздъхна и стана от стола.

— Потеглям и те оставям да почиваш.

Тя се засмя:

— Ще почивам като умра. Нямам търпение да изляза от тук.

— Гориш от желание да се върнеш на работа ли?

— Надявам се, идната седмица да започна.

— Слушателите ти ще се зарадват. Болничните служители — също. Казват, че всички цветя в радиус от двеста километра се намират долу, в главното фоайе.

— Вчера Дийн ме отведе с количката да ги видя. Хората са изключително мили с мен.

— И на мен ми липсва предаването ти — каза Къртис и целият почервения, когато добави: — Голяма работа си, Парис.

— Благодаря. И ти си такъв, сержант Къртис.

Той смутено се протегна, взе дясната ѝ ръка в своята и леко я стисна.

— Сигурен съм, че ще продължим да се виждаме. Имам предвид сега, когато двамата с Малой... — започна той, но не довърши изречението.

Тя се усмихна:

— Да, сигурна съм, че ще продължим да се виждаме.

* * *

Дийн пристигна, когато тя нанасяше последните щрихи върху грима си.

— Парис?

— Тук съм — извика тя от малката баня.

Той застана зад нея и погледите им се срещнаха в огледалото над умивалника.

— Как изглеждам?

— Сладка като мед.

Тя недоверчиво се намръщи на отражението си.

— Не е лесно да си направиш прическа с една ръка. Добре поне, че дясната ми е в ред.

Хвана я за дясната ръка; на опакото на дланта ѝ имаше сини петна от иглата на системата, която бяха свалили едва предишния ден. Той ги целуна.

— В моите очи изглеждаш фантастично.

— Мнението ти определено има стойност за мен.

Тя се обърна към него, но когато той едва се докосна до устните ѝ, разочаровано го погледна.

— Не бих искал да те нараня — обясни ѝ той, като посочи превръзката на ръката ѝ.

— Няма да се счупя.

Със здравата си ръка тя дръпна главата му надолу и го целуна истински, а той отвърна на целувката ѝ. Започнаха да се целуват с дълбока и бурна страст и с отчаянието на влюбени, които за малко да се изгубят отново.

Когато се отлепиха един от друг, тя каза:

— Получих картичка с благо пожелания от Лиз Дъглас. Много мило от нейна страна предвид обстоятелствата.

— Лиз е истинска дама. Липсваше ѝ само едно. Тя не беше ти.

Отново се целунаха и той прошепна, без да отделя устни от нейните:

— Когато се приберем у дома...

— Аха!

— Може ли веднага да си легнем?

— Би ли ми направил...

— Всичко, което пожелаеш. Ще правим всичко.

Той бързо я целуна и каза:

— Да се махаме от тук.

Събраха и последните ѝ останали вещи и ги напъхаха в торбата. Тя си сложи слънчевите очила. Той я настани в болничната количка и я вкара в асансьора.

Докато слизаха, тя каза:

— Очаквах да дойдете двамата с Гавин.

— Изпраща ти поздрави, но сутринта замина за Хюстън, за да прекара края на седмицата при Пат. Надява се да изгледят отношенията си. Може би дори ще поднесе на мъжа ѝ маслинената клонка на мира.

— Браво.

— Дано не ме подведе.

— Не вярваш ли в искреността му?

— О, да! Гавин искрено вярва, че нещата ще се оправят. Но избра да замине тъкмо сега, за да ни остави насаме.

Когато вратата на асансьора се отвори, той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Благодарен съм му за това.

Тя отвърна на усмивката му и каза:

— И аз.

— Нали ще се омъжиш за мен?

Тя престорено отвърна:

— Иначе няма да се съглася да отидем на меден месец.

— Гавин ще се радва. Иска да си създаде приятелства в новото си училище и сподели с мен, какво предимство е мащехата ти да е известна радиоводеща и страшна хитруша.

— За хитруша ли ме смята?

— Мисли, че си страхотна.

Дийн спря да се шегува, заобиколи стола, застана пред нея и се наведе, за да доближи лицето си до нейното.

— Желая те.

Във фойето се бяха събрали служители от болницата и посетители. Без да ги забелязва, той взе ръката ѝ в своята и я притисна към устните си. Двамата си размениха многозначителни погледи. Той пусна ръката ѝ и каза:

— Готова ли си?

— Да.

— Но те предупреждавам, Парис. Ще преминеш през шпалир от хора. Отпред гъмжи от камери. Всички медии от Далас до Хюстън и Ел Пасо са изпратили журналисти и фоторепортери, за да отразят излизането ти от болницата. Ти си сензация.

— Знам.

— Съгласна ли си?

— Съгласна съм. Всъщност...

Тя свали слънчевите си очила и го погледна усмихнато.

— Време е да изляза на светло, не мислиш ли?

Той се ухили и избута количката към автоматичната врата на изхода. Тя се плъзна встрани и светкавиците на фотоапаратите ги заслепиха.

Парис не трепна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.